

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

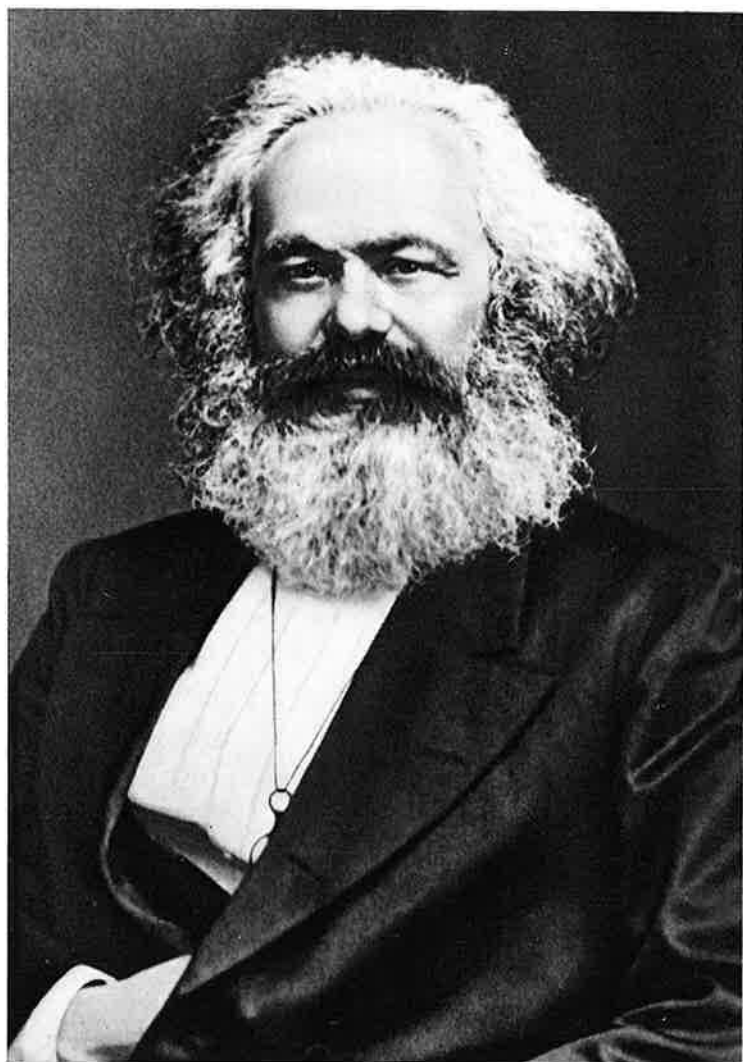
தேர்வு நூல்கள்

பன்னிரண்டு
தொகுதிகளில்

*

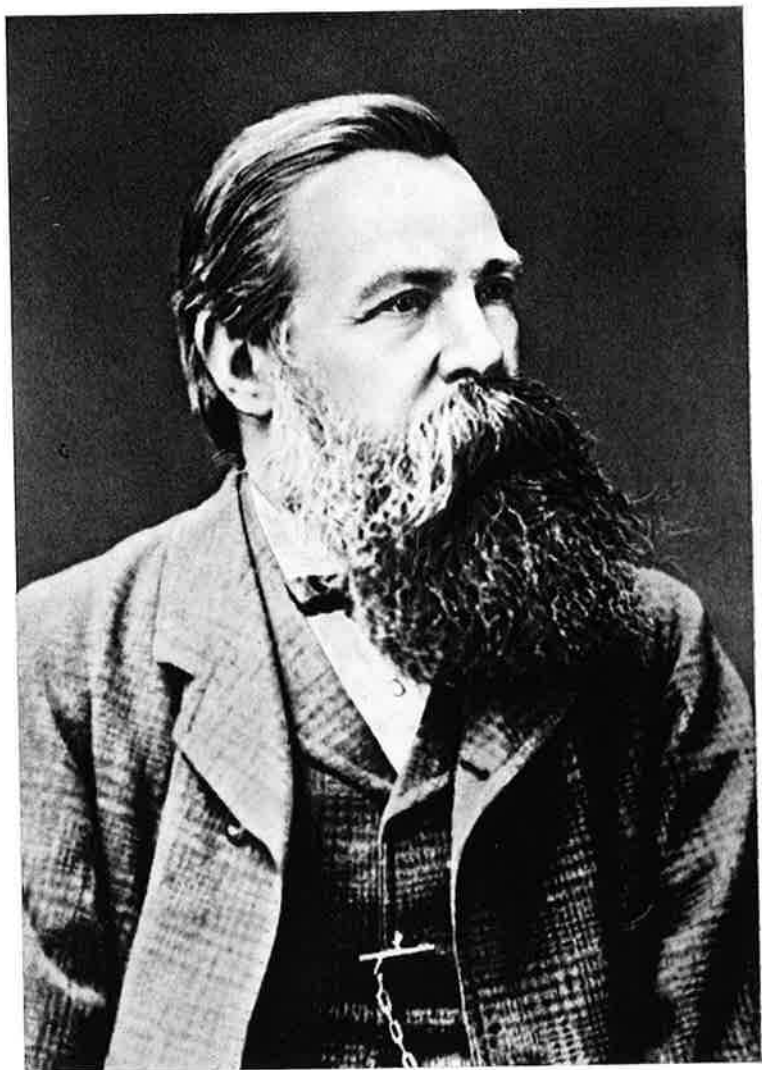
தொகுதி

12

Karl Marx

F. Engels

உலக தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள் பன்னிரண்டு தொகுதிகளில்

தொகுதி

12

௭௩

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

К. Маркс, Ф. Энгельс
ИЗБРАННЫЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ В 12 ТОМАХ
Том 12
на тамильском языке

K. Marx, F. Engels
SELECTED WORKS IN 12 VOLUMES
Volume 12
in Tamil

© தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
முன்னேற்றப் பதிப்பகம், 1989
சோவியத் நாட்டில் அச்சிடப்பட்டது

МЭ $\frac{0101010000-394}{014(01)-89}$ 303-89

ISBN 5-01-001460-2

பொருளடக்கம்

பி. எங்கெல்ஸ். வரலாற்றில் பலாத்காரத்தின் பாத்திரம்	7
பி. எங்கெல்ஸ். 1891ஆம் ஆண்டின் சமூக-ஜனநாயக செயல்திட்டத்தின் நகலைப் பற்றிய விமர்சனம்	108
1. முன்னுரையின் பத்து பாராக்கள்	108
2. அரசியல் கோரிக்கைகள்	116
3. பொருளாதாரக் கோரிக்கைகள்	124
பிரிவு Iக்குப் பிற்சேர்க்கை	125
பி. எங்கெல்ஸ். “இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை” என்னும் நூலுக்கு 1892ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது ஜெர்மன் பதிப்புக்கு எழுதப்பட்ட முன்னுரை	129
பி. எங்கெல்ஸ். எதிர்கால இத்தாலியப் புரட்சியும் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியும்	155
பி. எங்கெல்ஸ். பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும் விவசாயப் பிரச்சினை	163
I.	166
II.	185

பி. எங்கெல்ஸ். பெர்லினிலிருந்த கோ. ஷ்மிட் டுக்கு எழுதிய கடிதம். ஆகஸ்ட் 5, 1890 . . .	201
பி. எங்கெல்ஸ். பிரெஸ்லாவிலிருந்த ஓட்டோ வான் போனிக்கிற்கு எழுதிய கடிதம். ஆகஸ்ட் 21, 1890	205
பி. எங்கெல்ஸ். கோனிக்ஸ்பர்க்கிலிருந்த ஜோ. பிலோஹுக்கு எழுதிய கடிதம். செப்டெம்பர் 21(22), 1890	208
பி. எங்கெல்ஸ். பெர்லினிலிருந்த கோ. ஷ்மிட் டுக்கு எழுதிய கடிதம். அக்டோபர் 27, 1890 .	213
பி. எங்கெல்ஸ். பெர்லினிலிருந்த பி. மேரிங்குக்கு எழுதிய கடிதம். ஜூலை 14, 1893	225
பி. எங்கெல்ஸ். பீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்த நி. பி. டேனியல்சனுக்கு எழுதிய கடிதம். அக்டோபர் 17, 1893	234
பி. எங்கெல்ஸ். பிரெஸ்லாவிலிருந்த வொ. போர்கியுசுக்கு எழுதிய கடிதம். ஜனவரி 25, 1894	239
பி. எங்கெல்ஸ். பெர்லினிலிருந்த வே. ஸோம் பார்ட்டுக்கு எழுதிய கடிதம். மார்ச் 11, 1895	244
பதிப்பாளர் குறிப்புகள்	249
பெயர்க் குறிப்பகராதி	281

பி. எங்கெல்ஸ்

வரலாற்றில் பலாத்காரத்தின் பாத்திரம்¹

நாம் இப்பொழுது நம்முடைய தத்துவத்தை நம் கால ஜெர்மன் வரலாற்றுக்கும் அதன் பலாத்கார உபயோகத்துக்கும், அதாவது இரத்தம் மற்றும் இரும்பு என்னும் அதன் கொள்கைக்கும் கையாளுவோம். ஆக, இரத்தம் மற்றும் இரும்பு என்னும் இந்தக் கொள்கை தற்காலிகமாக வெற்றியடைவது நிச்சயம் மற்றும் முடிவில் தோல்வியடைவது நிச்சயம் என்பது ஏன் என்பதற்கான விளக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்.

1815ஆம் ஆண்டில் வியென்னா காங்கிரஸ்² ஐரோப்பாவைக் கூறு போட்டு விற்பனை செய்த முறை அரசர்கள் மற்றும் இராஜியவாதிகளின் முழுமையான கையாலாகாத தனத்தை உலகம் முழுவதற்கும் அம்பலப்படுத்தியது. நெப்போலியனை எதிர்த்து நடைபெற்ற பொது மக்கள் யுத்தம் நெப்போலியன் மிதித்து நசுக்கிய எல்லா மக்களினங்களின் தேசிய உணர்ச்சியின் விளைவாகும். வியென்னாவில் கூடிய அரசர்களும் ராஜதந்திரிகளும் இந்த மக்களினங்களுக்கு நன்றி செலுத்துகின்ற முறையில் அந்தத் தேசிய உணர்ச்சியை இன்னும் அதிகமான இகழ்ச்சியுடன் மிதித்து நசுக்கினார்கள். மிகவும் சிறிய அரசமரபு கூட மாபெரும் மக்களினத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக மதிக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் மறுபடியும் சிறு அரசுகளாகப் பிரிவினை செய்யப்பட்டன; போலந்து நான்காவது முறையாகக் கூறுபோடப்பட்டது; ஹங்கேரியின் அடிமை நிலை தொடர்ந்தது. மக்களினங்களுக்கு அநீதி செய்யப்பட்டது என்று கூடச் சொல்ல முடியாது: அவர்கள் அதை அனு

மதித்துக் கொண்டது ஏன், அவர்கள் ருஷ்யாவின் ஜார் சக்கர வர்த்தியைத்* தங்களை விடுதலை செய்தவராகக் கொண்டாடியது ஏன்?

ஆனால் இந்த நிலைமை நெடுங்காலத்துக்கு நீடிக்க முடியவில்லை. மத்திய காலத்தின் முடிவிலிருந்து வரலாறு ஐரோப்பாவில் பெரிய தேசிய அரசுகளின் உருவாக்கத்தை நோக்கிச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய அரசுகள் மட்டுமே ஆட்சி செய்கின்ற ஐரோப்பிய முதலாளி வர்க்கத்தின் வாடிக்கையான அரசியல் கட்டமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன; அதே சமயத்தில் மக்களினங்களுக்கு இடையில் இணக்கமான சர்வதேச ஒத்துழைப்பை—அது இல்லாமல் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆட்சி செய்ய முடியாது—அமைப்பதற்கு இன்றியமையாத முன்நிபந்தனையாகவும் இருக்கின்றன. உலகில் சமாதானத்தை உறுதிப்படுத்த தடையாக உள்ள எல்லா வகையான தேசிய சச்சரவையும் முதலில் ஒழிக்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு மக்களினமும் சுதந்திரம் பெற வேண்டும், தன்னுடைய நாட்டில் அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும். வர்த்தகம், விவசாயம், தொழில்துறை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியுடன், ஆகவே முதலாளி வர்க்கத்தின் சமூக பலத்தின் வளர்ச்சியுடன் எங்கும் தேசிய உணர்ச்சி ஓங்கியது, கூறுபோடப்பட்ட தேசிய இனங்களும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களும் ஒற்றுமையையும் சுதந்திரத்தையும் கோரின.

ஆகவே 1848ஆம் ஆண்டுப் புரட்சி பிரான்சைத் தவிர எல்லா இடங்களிலுமே சுதந்திரக் கோரிக்கைகளைப் போலவே தேசியக் கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் முதல் தாக்குதலில் வெற்றியடைந்த முதலாளி வர்க்கத்துக்குப் பின்னால் உண்மையில் வெற்றியைத் தேடிக்கொடுத்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வலிமையான உருவம் எங்குமே தோன்றியது; இது அப்பொழுது தான் தோற்கடிக்கப்பட்ட, 1849ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியைத் தோற்கடித்த முடியரசுவாத, அதிகார வர்க்க, அரைநிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் இராணுவப் பிற்போக்குவாதத்தின்

*—முதலாவது அலெக்சாந்தரை.—ப-ர்.

கரங்களுக்குள் முதலாளி வர்க்கத்தை விரட்டியது. இப்படி நடைபெறாத ஹங்கேரியில் ருஷ்யர்கள் உள்ளே நுழைந்து புரட்சியை நசுக்கினார்கள். இத்துடன் திருப்தியடையாமல் ருஷ்ய ஜார் வார்ஸாவுக்குச் சென்று அங்கே ஐரோப்பாவுக்கு நீதி வழங்குபவராக உட்கார்ந்து தீர்ப்பளித்தார். அவர் தனக்கு மிகவும் பணிவான ஊழியனாகிய கிரிஸ்தியன், குளுக்ஸ்பர்க் கோமகனை டேனிஷ் அரியணைக்கு வாரிசாக நியமித்தார். அவர் முன்னெப்போதும் நடைபெற்றிராத முறையில் பிரஷ்யாவை அவமதித்தார்; ஒற்றுமைக்கான ஜெர்மன் விருப்பார்வங்களைப் பயன்படுத்துகின்ற மிகச் சிறிய ஆசையைக் கூடத் தடை செய்து சமஷ்டி அசெம் பிளியை³ மறுபடியும் ஏற்படுத்தி ஆஸ்திரியாவுக்குப் பணியு மாறு நிர்ப்பந்தித்தார். அரசியலமைப்புச் சட்ட வடிவத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் பழைய உணர்ச்சியைக் கொண்ட அரசாங்க முறை ஆஸ்திரியாவிலும் பிரஷ்யாவிலும் நிறுவப்பட்டதும் ருஷ்யாவின் ஜார் முன்னெப்போதும் இல்லாதபடி ஐரோப்பாவை ஆள்பவராக மாறியதும் மட்டுமே புரட்சியின் ஒரே விளைவு என்று முதல் பார்வைக்குத் தோன்றியது.

எனினும் உண்மையில் புரட்சி, கூறுபோடப்பட்ட நாடுகளில் கூட, குறிப்பாக ஜெர்மனியில், முதலாளி வர்க்கத்தை அதன் பழைய மரபுசார்ந்த வாழ்க்கையிலிருந்து உலுக்கியது. முதலாளி வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தில் ஒரு பங்கு—அது குறைவான பங்கு என்றாலும் கூட—பெற்றது; முதலாளி வர்க்கத்தின் ஒவ்வொரு அரசியல் வெற்றியும் தொழில்துறை முன்னேற்றத்துக்கு உபயோகிக்கப்படுகிறது. “பைத்தியக்கார ஆண்டு”⁴ வெற்றிகரமாக முடிந்திருந்தது; பழைய சோம்பலையும் அக்கறையின்மையும் நிரந்தரமாக ஒழித்தாக வேண்டும் என்பதை அது புலப்படத்தக்க விதத்தில் முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எடுத்துக் காட்டியது. கலிபோர்னியாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் தங்க மழை பெய்தது⁵ மற்றும் இதர சந்தர்ப்பங்களின் விளைவாக உலக வர்த்தக உறவுகள் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்கு விரிவடைந்தன, திடீர் தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சந்தர்ப்பத்தை சிக்கெனப்

பிடிப்பது, அதில் தம்முடைய பங்கை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதைப் பற்றிய விஷயமாகும் அது. 1830இலிருந்து, குறிப்பாக 1840இலிருந்து ரைன் நதிப் பிரதேசத்தில், சாக் சனியில், சைலீஷியாவில், பெர்லினில் மற்றும் தெற்கில் சில நகரங்களில் தோன்றியிருந்த பெரிய அளவுத் தொழில் துறை இப்பொழுது வேகமாக வளர்ந்து விரிவடைந்தது; நாட்டுப்புற மாவட்டங்களில் குடிசைத் தொழில் மேன் மேலும் பரவலாயிற்று; ரயில்வே நிர்மாணம் துரிதப்படுத்தப்பட்டது; நாட்டிலிருந்து வெளியேறுதல் பேரளவாக அதிகரித்து அரசு நிதியுதவிகளுக்கு அவசியமில்லாத ஜெர்மனியின் டிரான்ஸ் அட்லான்டிக் கப்பல் போக்குவரத்தைப் படைத்தது. ஜெர்மன் வர்த்தகர்கள் முன்னைக் காட்டிலும் மிகவும் விரிவான அளவில் கடல் கடந்த நாடுகளிலிருந்து வர்த்தக நகரங்கள் எல்லாவற்றிலும் குடியேறினார்கள், உலக வர்த்தகத்தில் அதிகமான பங்கை நடத்தினார்கள், படிப்படியாக இங்கிலாந்தின் தொழில்துறைத் தயாரிப்புகளை மட்டுமன்றி, ஜெர்மனியின் தொழில்துறைத் தயாரிப்புகளையும் விற்பனை செய்வதில் தங்களுடைய திறமைகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் எண்ணற்ற மற்றும் பல்வேறு வகையான வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறைச் சட்டங்களைப் பின்பற்றிய சிறு அரசுகளைக் கொண்ட ஜெர்மனியின் அமைப்பு செயலூக்கத்துடன் வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த தொழில்துறை மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய வர்த்தகத்தின் மீது தவிர்க்க முடியாத தளையாக சீக்கிரத்திலேயே மாறியது. சில மைல்களைக் கடந்ததும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் பரிவர்த்தனை முறிகள் சம்பந்தமாக வெவ்வேறு சட்டம், வெவ்வேறு தொழில்துறை நடவடிக்கையின் நிலைமைகள் இருந்தன. எங்கும்—மெய்யாகவே எங்கும்—எல்லாவிதமான சூழ்ச்சி, அதிகார வர்க்க மற்றும் நிதித்துறைப் பொறிகள் இருந்தன. மிகவும் அதிகமான கிட்டுத் தடைகளும் இருந்தன—அவற்றுக்கு எதிராக காப்புரிமைகளும் கூட உதவி செய்ய முடியவில்லை! மேலும் பல்வேறு ஸ்தல குடியேற்றச் சட்டங்களும் குடியிருப்புத் தடைகளும் இருந்தன; அவை முதலாளிகள்

தங்களிடமிருந்த" தொழிலாளர் சக்தியை தொழில் நிறுவனங்களை அமைப்பதற்கு சாதகமாகத் தாதுக்கள், நிலக்கரி, தண்ணீர் சக்தி மற்றும் இதர இயற்கை நிலைமைகள் இருந்த இடங்களுக்குப் போதுமான எண்ணிக்கையில் மாற்ற இயலாத படிச் செய்தன! தாய்நாட்டின் உழைப்புச் சக்தியை மொத்தமாகவும் தடையின்றியும் சுரண்டுவதற்குரிய திறமை தொழில்துறை வளர்ச்சிக்கு முதல் நிபந்தனையாக இருந்தது; ஆனால் தேசபக்தியுள்ள தயாரிப்பாளர் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் தொழிலாளர்களைத் திரட்டிய இடங்களில் எல்லாம் போலீசும் அனாதைகள் காப்பு நிர்வாகமும் புதிய நபர்கள் குடியேறுவதை எதிர்த்தன. அகில ஜெர்மன் குடிமக்கள் உரிமைகள் மற்றும் நாட்டின் எல்லாக் குடிமக்களுக்கும் முழுமையான போக்குவரத்துச் சுதந்திரம், ஒற்றை வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறைச் சட்டம் ஆகியவை உணர்ச்சிகரமான மாணவர்களின் தேசபக்தக் கற்பனைகளாக இனிமேல் இருக்கவில்லை; அவை இப்பொழுது தொழில்துறைக்கு இன்றியமையாத நிபந்தனையாக இருந்தன.

மேலும் ஒவ்வொரு அரசிலும்—அது எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தாலும்—வெவ்வேறு நாணயங்கள், வெவ்வேறு எடைகள் மற்றும் அளவுகள் இருந்தன. ஒரே அரசில் இரண்டு அல்லது மூன்று அமைப்புகள் அடிக்கடி நிலவின. இந்த எண்ணற்ற ரகங்களைச் சேர்ந்த நாணயங்கள், எடைகள் மற்றும் அளவுகளில் ஒன்று கூட உலகச் சந்தையில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. உலகச் சந்தையில் வர்த்தகம் செய்த அல்லது இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களுடன் போட்டியிட்ட வர்த்தகர்களும் தயாரிப்பாளர்களும் இப்பல்விதமான நாணயங்கள், எடைகள், அளவுகளுடன் சேர்த்து அந்நிய நாணயங்களையும் பயன்படுத்த வேண்டியிருந்ததென்றால், பருத்தி நூல் ஆங்கில பவுண்டுகளில், பட்டுத் துணி மீட்டர்களில், வெளி நாட்டு முறிகள் பவுண்டு ஸ்டெர்லிங், டாலர்கள் மற்றும் பிராங்குகளில் தயாரிக்கப்பட்டன என்றால், அது வியப்புக்குரியதல்ல. ஓர் இடத்தில் குல்டெனும் அடுத்த இடத்தில் பிரஷ்ய தேலர்களும் மற்றொரு இடத்தில் தங்க தேலர்களும் "புதிய மூன்றிலிரண்டு" தேலர்களும் வங்கி மார்க்கு

களும் நடப்பு மார்க்குகளும் இருபது குல்டென் அமைப்பும் இருபத்துநான்கு குல்டென் அமைப்பும் முடிவில்லாத பரிவர்த்தனைக் கணக்குகளும் பரிவர்த்தனை விகித ஏற்றத் தாழ்வுகளும் இருந்த வரையறுக்கப்பட்ட நாணயப் பிராந்தியங்களில் பெரிய கடன் வங்கிகள் மற்றும் கடனுதவிச் சங்கங்களை எப்படி ஏற்படுத்த முடியும்?

முடிவில் இவை எல்லாவற்றையுமே சமாளித்த போதிலும் இந்த வேலையில் எவ்வளவு அதிகமான முயற்சி செலவிடப்பட்டிருக்கும், எவ்வளவு பணமும் நேரமும் வீணாக்கப்பட்டிருக்கும்! கடைசியில் — ஜெர்மனியில் கூட — இப்பொழுது காலம் பணத்தைப் போன்றது என்பதை மக்கள் உணர்ந்தார்கள்.

ஜெர்மனியின் இளம் தொழில்துறை உலகச் சந்தையில் தன்னை நிறுவிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது: ஏற்றுமதியின் மூலமாக மட்டுமே அது வளர முடியும். அதற்கு அந்த ஏற்றுமதிக்கு வெளிநாடுகளில் சர்வதேசச் சட்டத்தின் பாதுகாப்பு தேவைப்பட்டது. ஆங்கில, பிரெஞ்சு, அமெரிக்க வர்த்தகர் உள்நாட்டைக் காட்டிலும் வெளிநாட்டில் அதிகமான சுதந்திரத்தைக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய தூதரகம் அவருக்கு ஆதரவாகத் தலையிடும். அவசியப்பட்டால் சில போர்க் கப்பல்களும் உதவிக்கு அனுப்பப்படும். ஆனால் ஜெர்மன் வர்த்தகர்! ஆஸ்திரிய வர்த்தகர் லெவாந்தில் தன்னுடைய தூதரகத்தின் உதவியை ஓரளவுக்கு எதிர்பார்க்க முடியும்; மற்ற இடங்களில் அதனால் அவருக்கு உதவி செய்ய முடியாது. ஆனால் ஒரு பிரஷ்ய வர்த்தகர் வெளிநாட்டில் தனக்கிழைக்கப்பட்ட ஓர் அநீதி சம்பந்தமாக தன்னுடைய நாட்டுத் தூதரிடம் புகார் செய்கின்ற பொழுது, “உனக்கு நன்றாக வேண்டும், இங்கே எதற்கு வந்தாய், நீ அமைதியாக சொந்த நாட்டில் இருக்க வேண்டும்” என்று தவறாமல் பதில் கிடைத்தது. ஒரு சிறிய அரசின் குடிமகனுக்கு எங்குமே எல்லா உரிமைகளும் மறுக்கப்படுகின்றன. எங்கே சென்றாலும் ஜெர்மன் வர்த்தகர்கள் வெளிநாட்டு—பிரெஞ்சு, ஆங்கில அல்லது அமெரிக்க—பாதுகாப்பைப் பெற்றார்கள் அல்லது அந்தப் புதிய நாட்டின் குடியரிமையை சீக்கிரமாகப்

பெற்றார்கள்.* அவர்களுடைய நாட்டுத் தூதர்கள் அவர்களுக்கு ஆதரவாகத் தலையிட விரும்பியிருந்தால்கூட என்ன பயன் ஏற்படப் போகிறது? வெளிநாடுகளில் ஜெர்மன் தூதர்கள் பூட்ஸ் துடைப்பவர்களைக் காட்டிலும் மேலான முறையில் நடத்தப்படவில்லை.

ஒன்றுபட்ட “தாய்நாடு” வேண்டும் என்ற விருப்பம் மிகவும் பொருளாயுதமான பின்னணியைக் கொண்டிருந்தது என்பதை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. வார்ட்பர்க் திருவிழாவில்⁶ ஜெர்மன் மாணவர் சங்க உறுப்பினருடைய தெளிவில்லாத வேட்கையாக அது இனியும் இருக்கவில்லை. அத்திருவிழாவில் “ஜெர்மன் ஆன்மாக்களில் துணிவும் சக்தியும் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன”, பிரெஞ்சு இசையில் அமைக்கப்பட்ட பாடலின்படி அங்கே “தாய்நாட்டுக்காகச் சண்டை போட்டு மடிய வேண்டும் என்னும் அடக்க முடியாத வேட்கை”—அதாவது, மத்திய காலத்தின் புனைவியற்பாணியான பேரரசுப் பேரழகை மறுபடியும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்னும் வேட்கை—“ஓர் இளைஞனுக்குப் பரவசமுட்டியது.”** ஆனால் அந்தக் கட்டுக்கடங்காத இளைஞன் அந்தப் பருவம் முடிந்ததும் தன்னுடைய அரசனின் சாதாரணப் பசப்பான எதேச்சாதிகாரக் குடிமகனானான். ஹாம்பாஹ் திருவிழாவில்⁷ வழக்குரைஞர்கள் மற்றும் இதர முதலாளி வர்க்க சித்தாந்திகள் ஒற்றுமைக்காக விடுத்த கணிசமான அளவுக்குத் தாழ்நிலையான அறைகூவலாகவும் அது இனிமேல் இருக்கவில்லை. தாங்கள் ஒற்றுமை மற்றும் சுதந்திரத்தை அவற்றுக்காகவே நேசித்ததாக அவர்கள் கருதினார்கள். அவர்களில் மிகக் குறைவான மூடத்தனம் உடையவர்களுடைய இலட்சியமாகிய ஸ்விட்சர்லாந்தின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி ஜெர்மனியை கான்டன்களாகத் திருத்தியமைப்பது மேலே குறிப்பிடப்பட்ட மாணவர்களின் இலட்சியமாகிய ஹோஹன்ஸ்டெளபென் பேரரசைப் போலவே நடை

* கையெழுத்துப் பிரதியின் ஓரத்தில் பி.எங்கெல்ஸ் பென்சிலிலே குறித்திருப்பதாவது: “வேயெர்ட்”.—ப-ர்.

** கா. ஹிங்க்கெல், ஒற்றுமைப் பாடல்.—ப-ர்.

பெற முடியாது என்பதை அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. இல்லை, வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறையின் சுதந்திர வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கின்ற வரலாற்று மரபுரிமையாக வந்துள்ள சிறு அரசுக் குப்பை கூளங்கள் எல்லாவற்றையும் தூக்கியெறிய வேண்டும், ஜெர்மன் வர்த்தகர் உலகச் சந்தையில் நுழைய விரும்பினால் தன்னுடைய தாய்நாட்டில் சமாளிக்க வேண்டிய தேவையில்லாத சிக்கல்கள் எல்லாவற்றையும் — அவருடன் போட்டியிடுபவர்களுக்கு இத்தகைய சிக்கல்கள் கிடையாது— ஒழிக்க வேண்டும் என்று காரியவாதியான வர்த்தகர் மற்றும் தொழில்முனைவரிடம் உடனடியான வர்த்தகத் தேவைகளினால் தோன்றிய விருப்பம் அது. ஜெர்மன் ஒற்றுமை ஒரு பொருளாதார அவசியமாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. அதை இப்பொழுது கோரியவர்கள் தங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்பதை அறிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் வர்த்தகத்திலும் வர்த்தகத்துக்காகவும் பயிற்சி பெற்றிருந்தார்கள், எப்படி பேரம் பேச வேண்டும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும், அப்படி பேரம் பேசுவதற்கு அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். அதிகமான விலையைக் கூற வேண்டும், பிறகு அதை தாராளமான முறையில் குறைக்க வேண்டும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஷ்டிரியா, டிரோல் மற்றும் “புகழும் வெற்றியும் மிகுந்திருக்கின்ற ஆஸ்திரியாவைத்”* தாய்நாட்டில் சேர்த்துக் கொண்டதுடன் அவர்கள் “ஜெர்மன் தாய்நாட்டைப்” போற்றிப் பாடினார்கள். மேலும்:

“மாவசிலிருந்து மெமெல் வரை,
ஏச் ஆற்றிலிருந்து பெல்ட் வரை
ஜெர்மன் நாடு, ஜெர்மன் நாடு
உலகில் எல்லாவற்றினும் சிறந்தது”**

என்ற மற்றொரு கவிதையைப் பாடினார்கள்.

ஆனால் காசு கொடுத்தால், மேன்மேலும் விரிவடையப்

* எ. மோ. அர்ன்ட், ஜெர்மன் தாய்நாடு.—ப-ர்.

** ஹாப்மன் வான் பால்லெர்ஸ்லெபென், ஜெர்மன் பாடல்.—ப-ர்.

போகின்ற தாய்நாட்டில்* கணிசமாக—25 முதல் 30 சதவிகிதம் வரை—பிரித்துக் கொள்வதற்கு அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய ஒற்றுமைக்கான திட்டம் தயாராக இருந்ததுடன் உடனடியாக சாத்தியமானதாயிருந்தது.

ஆனால் ஜெர்மன் ஒற்றுமை என்பது முற்றிலும் ஜெர்மன் பிரச்சினையல்ல. முப்பது ஆண்டுப் போரினிருந்து⁹ எந்த அகில ஜெர்மன் பிரச்சினையுமே மிகவும் புலப்படத்தக்க வெளிநாட்டுத் தலையீடு இல்லாமல் முடிவு செய்யப்படவில்லை.** இரண்டாவது பிரெடெரிக் 1740இல் பிரெஞ்சுக் காரர்களின் உதவியுடன் சைலீஷியாவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். பேரரசுப் பிரதிநிதிகளின் கமிட்டி 1803இல் பிரான்சும் ருஷ்யாவும் இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டபடி புனித ரோமானியப் பேரரசைத் திருத்தியமைத்தது.¹⁰ அதன் பிறகு நெப்போலியன் தன்னுடைய வசதிக்குத் தகுந்தபடி ஜெர்மனியை அமைத்துக் கொண்டார். முடிவாக, வியென்னா காங்கிரசில்*** பிரதானமாக ருஷ்யாவும் இரண்டாம் நிலையாக இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ஜெர்மனியை முப்பத்தியாறு அரசுகளாக—இரு நூறுக்கும் அதிகமான பெரிய மற்றும் சிறிய தனியான பிரதேசங்கள் அவற்றில் இருந்தன—சூறுபோட்டன. 1802—1803ஆம் ஆண்டுகளில் ரெகென்ஸ்பர்க் பேரரசு அசெம்பிளியில் செய்ததைப் போல¹¹ ஜெர்மன் அரசர்கள் இப்பொழுதும் இதற்கு நேர்மையுடன் உதவி செய்து நாட்டின் பிரிவினையை இன்னும் மோசமாக்கினர். இதைத் தவிர, ஜெர்மனியின் சில பகுதிகள் அந்நிய அரசர்களுக்குத் தரப்பட்டன. ஆக, ஜெர்

* எ. மோ. அர்ன்ட், ஜெர்மன் தாய்நாட்டைப் பார்க்க. —ப-ர்.

** கையெழுத்துப் பிரதியின் ஓரத்தில் பி. எங்கெல்ஸ் பென்சிலிலே குறித்திருப்பதாவது: “வெஸ்ட்ஃபாலியா மற்றும் தெஷென் சமாதான ஒப்பந்தம்⁹”. —ப-ர்.

*** கையெழுத்துப் பிரதியின் வரிகளுக்கிடையில் பி. எங்கெல்ஸ் பென்சிலிலே குறித்திருப்பதாவது: “ஜெர்மனி—போலந்து”. —ப-ர்.

கிரீமியப் போர் பிரான்சை ஐரோப்பாவின் தலைமை யான அரசாகவும் துர்ச்சாகசக்காரனான லூயீ நெப்போலியனை அன்றைய மிகப் பெரிய தலைவனாகவும் செய்தது

கொண்டுவந்திருக்கும் (ருஷ்யா தன்னுடைய எல்லா இறக்கு மதிகளையும் பிரஷ்யா மூலமாகவே பெற்றுக் கொண்டிருந்தது); நில மார்க்கத்திலும் கடல் மார்க்கத்திலும் ருஷ்யா முற்றுகை இடப்பட்டிருக்கும், விரைவில் தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் நேச நாடுகளின் திட்டங்களில் இது கணக்கி லெடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக, தீவிரமான போர் என்னும் ஆபத்திலிருந்து தப்பியதைப் பற்றி அவைகள் மகிழ்ச்சியடைந்தன. பால்மெர்ஸ்டன் போர் நடவடிக்கைகளைக் கிரீமியாவுக்கு மாற்றுகின்ற யோசனையைக் கூறினார் (ருஷ்யா அதையே விரும்பியது); லூயீ நெப்போலியன் அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஒத்துக் கொண்டார். இங்கே யுத்தம் போலியாகவே இருக்கும்; ஆகவே அதில் முக்கியமாகப் பங்கெடுத்த எல்லோரும் திருப்தி அடைய முடியும். ஆனால் ஜார் நிக்கலாய் தீவிரமாக யுத்தம் செய்வதென்று உறுதியாக முடிவு செய்தார்; அது போலியான யுத்தத்துக்கு மிகவும் சாதகமான இடம், மெய்யான யுத்தத்துக்கு மிகவும் பாதகமான இடம் என்பதை அதே சமயத்தில் மறந்தார். ருஷ்யாவின் தற்காப்புப் பலம்—மாபெரும் பரப்பு, அடர்த்திக் குறைவான மக்கள் தொகை, சாலைகள் இல்லாமை மற்றும் துணை வளங்களில் வறுமை கொண்ட நிலப்பரப்பு—ருஷ்யா முன்னேறித் தாக்கும் பொழுது அதற்கு எதிராகவே திரும்பி விடும்; வேறு எந்தப் பிரதேசத்தையும் காட்டிலும் கிரீமியா வில் இது அதிகமாகவே நிறைவேறியது. படையெடுத்தவர்களின் புதைகுழிகளாக மாற வேண்டிய தெற்கு ருஷ்ய ஸ்டெப்பி நிலங்கள் ருஷ்ய இராணுவங்களின்—அவற்றை நிக்கலாய் ஈவிரக்கமில்லாமல் முட்டாள் தனமான கொடூரத்துடன் ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக, குளிர் காலத்தின் நடுப் பகுதி வரையில், செவஸ்தோபலுக்கு அனுப்பினார்—புதை குழிகளாக மாறின. அவசரமாகச் சேர்க்கப்பட்ட, அரை குறையாக ஆயுதமளிக்கப்பட்ட, சீழ்த்தரமான உணவு வசதி அளிக்கப்பட்ட கடைசியான இராணுவம் பிரயாணத்தின் போது தகுதியான படைகளில் மூன்றிலிரண்டு பகுதியினரை இழந்த பொழுது (மொத்தப் பட்டாளங்கள் பணிப்புயலில் அழிந்தன), எஞ்சிய படைவீரர்களால் ருஷ்ய பூமியிலிருந்து எதிரிகளை விரட்ட முடியாத பொழுது, அகம்பாவமிக்க, முட்டாளான நிக்கலாய் பரிதாபகரமான முறையில் மனமிடிந்து

(அது ஒன்றும் கஷ்டமான விஷயமல்ல என்பது உண்மையே). ஆனால் கிரீமியப் போரினால் பிரான்சுக்குப் புதிய பிரதேசம் கிடைக்கவில்லை; ஆகவே அது புதிய யுத்தத்தை—அதில்லுயீ நெப்போலியன் தன்னுடைய உண்மையான இலட்சியத்தை, “பேரரசின் நாடுபிடித்தலை”^{*} நிறைவேற்றுவார்—கருவுற்றிருந்தது. முதல் யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது இரண்டாவது யுத்தத்துக்கு சூழ்ச்சி செய்யப்பட்டிருந்தது. ஏனென்றால் சர்டினியா பேரரசு பிரான்சின் கைப்பாவை நாடு, குறிப்பாக ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிரான பிரான்சின் முன்னணிப் படை என்ற முறையில் மேற்கத்திய அரசுகளின் கூட்டணியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. மேலும் லுயீ நெப்போலியன் ருஷ்யாவுடன் சமாதான உடன்படிக்கை¹³ செய்து கொண்ட பொழுது—ஆஸ்திரியாவை தண்டிப்பதைத் தவிர வேறு எதையும் ருஷ்யா விரும்பவில்லை—இந்த யுத்தம் தயாரிக்கப்பட்டது.

லுயீ நெப்போலியன் இப்பொழுது ஐரோப்பாவின் முதலாளி வர்க்கத்தின் தெய்வமாக இருந்தார். அவர் 1851 டிசம்பர் 2இல்¹⁴ முதலாளி வர்க்கத்தின் சமூக ஆட்சியைக் காப்பதற்கு மட்டுமே அதன் அரசியல் ஆட்சியை ஒழித்து “சமூகத்தைக் காப்பாற்றினார்” என்பதனால் மட்டுமல்ல; சந்தர்ப்பங்கள் சாதகமாக இருக்கும் பொழுது பொது வாக்குரிமையைப் பெருந்திரளான மக்கள் ஒடுக்குகின்ற கருவியாக மாற்ற முடியும் என்று அவர் எடுத்துக் காட்டியதனால் மட்டுமல்ல; அவருடைய ஆட்சியில் வர்த்தகமும், தொழில் துறையும், குறிப்பாக வர்த்தக சூதாட்டமும் பங்குச் சந்தைப் பரிவர்த்தனை மோசடிகளும் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்கு செழித்து வளரத் தொடங்கியதனால் மட்டுமல்ல. ஆனால், முதலாவதாக, முதலாளி வர்க்கம் அவரைத் தங்

விஷத்தைக் குடித்துத் தற்கொலை செய்து கொண்டார். அதன்பிறகு யுத்தம் மறுபடியும் போலி யுத்தமாக மாறியது; விரைவில் சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது.

* பி. எங்கெல்ஸ் புனித ரோமானியப் பேரரசர்களின் பட்டத்தின் ஒரு பகுதியான “Mehrer des Reiches” என்னும் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகிறார்.—ப-ர்.

களுடைய முதல் “மாபெரும் இராஜியவாதியாக”, தங்களுடைய இரத்தமும் சதையுமாகப் பார்த்ததனால்தான். அவர் ஒவ்வொரு உண்மையான முதலாளியையும் போல புதுப் பெருமைக்காரர். அவர் “நெருப்பிலும் தண்ணீரிலும் நீந்தியவர்”, இத்தாலிய இரகசிய கார்பனாரி சங்கச் சதிகாரர், ஸ்விட்சர்லாந்தில் பீரங்கிப் படை அதிகாரி, இங்கிலாந்தில் கடன் சமையினால் பாதிக்கப்பட்ட, நாகரிகமான ஊர் சுற்றி மற்றும் விசேஷ போலீஸ்காரர்¹⁵—எனினும் எல்லா இடங்களிலும் அவர் அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடுபவராக எப்பொழுதும் இருந்தார். முன்னுதாரணமான முதலாளி—அமெரிக்கர்—மெய்யானதும் போலியானதுமான பல திவால்களின் மூலம் கோடசுவரர் என்ற பாத்திரத்துக்குத் தன்னைத் தயாரித்துக் கொள்வதைப் போல லுயீ நெப்போலியன் தன்னுடைய துர்ச்சாகசமான கடந்த காலம் மற்றும் எல்லா நாடுகளிலும் தார்மிக இழிவின் மூலம் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் சக்கரவர்த்தி மற்றும் ஐரோப்பாவின் தலை விதியை நிர்ணயிப்பவர் என்ற பாத்திரத்துக்குத் தன்னைத் தயாரித்துக் கொண்டார். அவர் சக்கரவர்த்தி என்ற முறையில் முதலாளித்துவ லாபம் மற்றும் பங்குச் சந்தைப் பரிவர்த்தனை மோசடிகளின் நலன்களுக்கு அரசியலை உபயோகித்தது மட்டுமன்றி முற்றிலும் பங்குப் பரிவர்த்தனை விதிகளின்படி அரசியலை நடத்தியதுடன் “தேசிய இனங்களின் கோட்பாட்டில்”¹⁶ சூதாடினார். பிரான்சின் பழைய கொள்கைப்படி ஜெர்மனியையும் இத்தாலியையும் பிரிவினை செய்தல் பிரான்சின் பிரிக்க முடியாத அடிப்படை உரிமையாக இருந்தது; லுயீ நெப்போலியன் இந்த அடிப்படை உரிமையைச் சிறிது சிறிதாக, நட்ட ஈடுகள் என்று சொல்லப்பட்டவற்றுக்குப் உடனடியாகப் பண்டமாற்றுச் செய்யத் தொடங்கினார். ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் தேசிய ஒற்றுமையை நோக்கி ஒவ்வொரு காலடி வைப்பதற்கும் அவருக்குத் தங்களுடைய பிரதேசத்தைக் கொடுப்பதாக இருந்தால் அவை தம்முடைய பிரிவினையை ஒழிப்பதற்கு உதவி செய்வதற்கு அவர் தயாராக இருந்தார். இது பிரெஞ்சு இனவெறியைத் திருப்தி செய்து பேரரசு 1801ஆம் ஆண்டின் எல்லை

களுக்குப்¹⁷ படிப்படியாக விரிவடைவதற்கு வழிவகுத்தது மட்டுமன்றி அதனுடன் அறிவார்ந்த அரசு மற்றும் மக்களினங்களை விடுதலை செய்கின்ற நாடு என்னும் தனிப் பாத்திரத்தை பிரான்சுக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் பாதுகாவலர் என்னும் தனிப் பாத்திரத்தை லுயீ நெப்போலியனுக்கும் அளித்தது. மொத்த அறிவார்ந்த முதலாளி வர்க்கம் தேசியக் கருத்துக்களின் பால் உற்சாகத்துடன்—ஏனென்றால் உலகச் சந்தையில் வர்த்தகத்துக்கு எல்லாத் தடைகளையும் ஒழிப்பதில் அது ஜீவாதாரமான அக்கறையைக் கொண்டிருந்தது—உலகத்தை விடுவிக்கின்ற இந்த அறிவுச் செயலை ஒருமனதாகப் பாராட்டியது.

முதல் ஆரம்பம் இத்தாலியில் தொடங்கியது.* ஆஸ்திரியா 1849 முதல் அதை முழுக்க முழுக்க ஆட்சி செய்து வந்தது; அப்பொழுது ஆஸ்திரியா மொத்த ஐரோப்பாவுக்கும் பலிகடாவாக இருந்தது. கிரீமியப் போரின் சொற்ப விளைவுகளுக்கு போலியுத்தத்தை மட்டுமே விரும்பிய மேற்கத்திய அரசுகளின் தீர்மானமின்மை காரணமாகக் காட்டப்படவில்லை; ஆஸ்திரியாவின் உறுதியில்லாத அணுகுமுறை—அதற்கு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் மேற்கத்திய அரசுகளே அதிகக் காரணம்—காரணமாகக் கூறப்பட்டது. 1849 இல் ஹங்கேரியில் ருஷ்யா செய்த உதவிக்கு நன்றியாக புரூத் ஆறு வரை ஆஸ்திரியா முன்னேறியது ருஷ்யாவுக்கு அதிகமான அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியபடியால் (துல்லியமாக அந்த முன்னேற்றமே ருஷ்யாவைக் காப்பாற்றியது என்ற போதிலும்) ஆஸ்திரியா மீது தொடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு தாக்குதலும் ருஷ்யாவுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. இனிமேல் பிரஷ்யாவைக் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை; பாரிஸ் சமாதான மாநாடு¹⁸ அதை ஏற்கெனவே en canaille ஆக** நடத்தியது. இப்படி “ஏட்ரியாட்டிக் கடல் வரை” இத்தாலியை விடுவிக்கின்ற போர் ருஷ்யப் பங்கெடுப்புடன் தயாரிக்கப்பட்டு 1859 ஆம் ஆண்டின் வசந்த

* கையெழுத்துப் பிரதியின் ஓரத்தில் பி.எங்கெல்ஸ்டென் பின்னிலே குறித்திருப்பதாவது: “ஓர்சீனி”.—பர்.

**—கீழ்மையான முறையில்.—பர்.

காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு கோடைகாலத்தில் மின்சியோவில் முடிவடைந்தது. ஆஸ்திரியா இத்தாலியிலிருந்து விரட்டப்படவில்லை; இத்தாலி “ஏட்ரியாட்டிக் கடல் வரை விடுதலை” அடையவில்லை, ஒன்றுபடவில்லை; சர்டினியா தன்னுடைய பிரதேசத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டது; ஆனால் பிரான்ஸ் சவோய்யா மற்றும் நிட்ஸாவைப் பெற்றது, இத்தாலியுடன் தன்னுடைய 1801ஆம் ஆண்டின் எல்லையை மறுபடியும் அமைத்துக் கொண்டது.¹⁹

எனினும் இத்தாலியர்கள் இந்த நிலைமையைப் பற்றித் திருப்தி அடையவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் இத்தாலியில் பட்டறைத் தொழில் இன்னும் மேலோங்கியிருந்தது, பெரிய அளவுத் தொழில் துறை இன்னும் குழந்தைப்பருவத்தில்தான் இருந்தது. தொழிலாளி வர்க்கம் முழுமையாக உடைமை பறிக்கப்பட்டு பாட்டாளி வர்க்கமாக மாற்றமடைதல் இன்னும் தொலைவிலிருந்தது; நகரங்களில் அது இன்னும் சொந்த உற்பத்திக் கருவிகளைக் கொண்டிருந்தது; கிராமங்களில் தொழில்துறை உழைப்பு சிறு விவசாயிகள் அல்லது குத்தகைகாரர்களின் துணை உழைப்பாக இருந்தது. ஆகவே முதலாளி வர்க்கத்தின் சக்தி நவீன, வர்க்க உணர்வுடைய பாட்டாளி வர்க்கத்தை எதிர்ப்பதன் மூலம் இன்னும் நொறுக்கப்படவில்லை. இத்தாலியப் பிரிவினை அங்கே ஆஸ்திரியர்களின் அந்நிய ஆட்சியின் விளைவாக மட்டுமே காப்பாற்றப்பட்டபடியால், அவர்களுடைய பாதுகாப்பின் கீழ் அரசர்கள் தங்களுடைய மோசமான ஆட்சியைத் தீவிரமாக நடத்தியபடியால் பெரிய பிரபுத்துவ நிலக்கிழார்களும் பெருந்திரளான நகர மக்களும் தேசிய சுதந்திரப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய முதலாளி வர்க்கத்தின் தரப்பில் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ஆனால் 1859இல் அந்நிய ஆட்சி (வேனிசைத் தவிர) தூக்கியெறியப்பட்டது; ஆஸ்திரியா இத்தாலியில் மேலும் தலையிடுவதை பிரான்சும் ருஷ்யாவும் இயலாமற் செய்தன. யாரும் இனி அதைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. கரிபால்படி இத்தாலிக்குத் தொன்மையான வீறுமிக்க தலைவனாக இருந்தார். அவர் அதிசயங்களைச் செய்யக் கூடியவராக இருந்தார், மெய்யாகவே அவற்றைச் செய்

தார். அவர் ஆயிரம் தொண்டர்களுடன் நேபிள்ஸ் ராஜ்யம் முழுவதையும் தூக்கியெறிந்தார், மெய்யாகவே இத்தாலியை ஒற்றுமைப்படுத்தினார், போனப்பார்ட் அரசியல் என்னும் சிக்கலான வலையை சுக்குச் சுக்காகக் கிழித்தெறிந்தார். இத்தாலி சுதந்திரமடைந்தது, சாராம்சத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டிருந்தது—லுயீ நெப்போலியனுடைய சூழ்ச்சிகள் மூலமாக அல்ல, ஆனால் புரட்சியின் மூலமாக.

இத்தாலியப் போருக்குப் பிறகு இரண்டாவது பிரெஞ்சுப் பேரரசின்²⁰ வெளிநாட்டுக் கொள்கை எவருக்கும் ஓர் இரகசியமாக இனிமேல் இருக்கவில்லை. மாபெரும் நெப்போலியனை முறியடித்தவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள், ஆனால் l'un après l'autre—ஒருவர் பின் ஒருவராக. ருஷ்யாவும் ஆஸ்திரியாவும் தம்முடைய பங்கைப் பெற்று விட்டன. அடுத்த நாடு பிரஷ்யா. ஆனால் பிரஷ்யா முன்னெப்போது மில்லாத அளவுக்கு இகழ்ச்சியாகக் கருதப்பட்டது; 1795இல் பாஸேல் சமாதான உடன்படிக்கைக் காலத்தின் போது²¹ இருந்ததைப் போல இத்தாலியப் போரின் போது அதன் கொள்கை கோழைத்தனமாகவும் கடைத்தரமாகவும் இருந்தது. அந்த நாடு தன் “சுதந்திரச் செயல்முறைக் கொள்கையுடன்”²² ஐரோப்பாவில் முற்றிலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையை அடைந்திருந்தது; பெரியதும் சிறியதுமான அதன் அண்டை நாடுகள் அந்த நாடு கொத்துக் கறியாக வெட்டப்படுகின்ற காட்சியை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தன; அதன் கரங்கள் ஒரேயொரு விஷயத்துக்கு, ரைன் ஆற்றின் இடது கரையை பிரான்சுக்குக் கொடுப்பதற்கு மட்டுமே சுதந்திரத்தைக் கொண்டிருந்தன.

இடது கரை தடுக்க முடியாதபடி பிரான்சுக்குக் கிடைக்கும் என்னும் நம்பிக்கை 1859ஐ உடனடியாகத் தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் வளர்ச்சியடைந்தது; மற்ற இடங்களைக் காட்டிலும் ரைன் பிரதேசத்தில் அதிகமாகவே வளர்ந்தது என்பது உண்மையே. அது விசேஷமாக விரும்பப்பட்டது என்று சொல்ல முடியாது, ஆனால் அது நிச்சயமாக நடைபெறும் என்று நம்பப்பட்டது; உண்மையைச் சொல்வதென்றால்,

அதைப் பற்றிக் குறிப்பான அச்சம் ஏற்படவில்லை. மெய்யாகவே சுதந்திரத்தைக் கொண்டுவந்த பிரெஞ்சுக் காலங்களைப் பற்றிய பழைய நினைவுகள் விவசாயி மற்றும் நகர குட்டி முதலாளி வர்க்கத்திடம் தூண்டப்பட்டன; முதலாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் நிதிப் பிரபுக்கள், குறிப்பாக கொலோனைச் சேர்ந்த நிதிப் பிரபுக்கள், பாரிஸ் “Crédit Mobilier”²³ கடனுதவி வங்கி விவகாரங்கள் மற்றும் இதர போனப்பார்டிஸ்டு கம்பெனிகளின் மோசடிகளில் ஆழமாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று உரத்த குரலில் கோரினார்கள்.*

ஆனால் ரைன் ஆற்றின் இடது கரையை இழப்பது பிரஷ்யாவை மட்டுமன்றி ஜெர்மனியையும் கூட பலவீனப்படுத்தும். ஜெர்மனி என்றுமில்லாத அளவுக்கு அதிகமாகப் பிரிந்திருந்தது. இத்தாலியப் போரின் போது பிரஷ்யாவின் நடு நிலைமை காரணமாக ஆஸ்திரியாவுக்கும் பிரஷ்யாவுக்கும் இடையில் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு அதிகமான பிளவு ஏற்பட்டிருந்தது; மறுபடியும் ஏற்படுத்தப்படுகின்ற ரைன் சம்மேளனத்தின்²⁴ எதிர்காலப் பாதுகாவலராக லுயீ நெப்போலியனைப் பாதி பயத்துடனும் பாதி விருப்பத்துடனும் சிறிய அரசர்கள் கும்பல் பார்த்தது—இதுதான் அதிகார பூர்வமான ஜெர்மனியின் நிலையாக இருந்தது. நாடு கூறுபோடப்படுகின்ற ஆபத்தைத் தவிர்க்க முழு தேசத்தின் ஒன்றுபட்ட சக்திகளால் மட்டுமே முடியும் என்ற சமயத்தில் இப்படிப்பட்ட நிலை இருந்தது.

ஆனால் முழு தேசத்தின் சக்திகள் எப்படி ஒன்றுசேர முடியும்? 1848ஆம் ஆண்டின் முயற்சிகள்—அவை அனைத்தும் அநேகமாகத் தெளிவற்றவையாக இருந்தன—தோல்வியடைந்த பிறகு, அவற்றின் தெளிவற்ற நிலை துல்லியமாக

* இது உண்மையிலேயே ரைன் பிராந்தியத்தில் பொது மனோபாவம் என்பதை மார்க்கம் நானும் அந்த இடத்திலேயே அடிக்கடி பார்த்தோம். இடது கரையைச் சேர்ந்த தொழிலதிபர்கள் மற்ற விஷயங்களுடன் பிரெஞ்சு சுங்கவரி முறையில் தங்களுடைய தொழில் பாதிக்கப்படுமா என்று என்னிடம் கேட்டார்கள்.

அந்தத் தோல்வியினால் சிறிதளவு மறைந்த பிறகு, மூன்று வழிகள் மட்டுமே இருந்தன.

முதல் வழி: தனிப்பட்ட அரசுகளை ஒழித்து உண்மையான ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துதல், அதாவது பகிரங்கமான புரட்சிகர வழி. இந்த வழியின் மூலம் இத்தாலி அப்பொழுது தான் தன்னுடைய இலட்சியத்தை அடைந்திருந்தது; சுவோய்யா அரசமரபு புரட்சியில் சேர்ந்திருந்தது, ஆகவே இத்தாலிய மகுடத்தைப் பெற்றது. ஆனால் நம்முடைய ஜெர்மன் சுவோய்யாவாதிகள், ஹோஹன்ஸோலர்ன்கள், அவர்கள் மத்தியில் மிகவும் துணிச்சலான பிஸ்மார்க் பாணிக் கலூர்கள் அத்தகைய துணிகரமான நடவடிக்கையில் இறங்க முற்றிலும் இயலாதவர்களாக இருந்தார்கள். எல்லாவற்றையும் மக்களே செய்தாக வேண்டும். ரைன் ஆற்றின் இடது கரைக்காகப் போர் மூண்டிருந்தால், அவர்கள் அவசியமானவற்றைச் செய்ய முடிந்திருக்கும். பிரஷ்யர்கள் ரைன் ஆற்றுக்குப் பின்னால் தவிர்க்க முடியாதபடிப் பின்வாங்குதல், ரைன் ஆற்றங்கரைக் கோட்டைகள் நெடுங்காலத்துக்கு முற்றுக்கையிடப்படுதல், அதன் விளைவாக சந்தேகமில்லாமல் ஏற்படக் கூடிய தெற்கு ஜெர்மன் அரசர்களின் துரோகம் ஆகியவை மொத்த அரச மரபு அமைப்பையும் ஒழிக்கக் கூடிய தேசிய இயக்கத்தைத் தூண்டுவதற்குப் போதுமானவையாக இருந்திருக்கும். அந்த நிலைமையில் லுயீ நெப்போலியன்தான் முதலில் வாளை உரைக்குள் போட்டிருப்பான். இரண்டாவது பேரரசு பிற்போக்கான அரசுகளை மட்டுமே எதிர்த்துப் போராட முடியும்; அந்த அரசுகள் குறித்து பிரெஞ்சுப் புரட்சியைத் தொடர்பவனாக, மக்களினங்களை விடுவிப்பவனாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ள முடியும். புரட்சி செய்கின்ற மக்களுக்கு முன்னால் அதற்குச் சக்தியில்லை; உண்மையில் வெற்றிகரமான ஜெர்மன் புரட்சி மொத்தப் பிரெஞ்சுப் பேரரசு முழுவதையும் தூக்கியெறிவதற்குத் தூண்டுதலைக் கொடுத்திருக்க முடியும்—அதாவது, சந்தர்ப்பம் மிகவும் சாதகமாக இருந்திருக்குமானால். சந்தர்ப்பம் பாதகமாக இருந்திருந்தால், நிலப் பிரபுத்துவ அரசர்கள் இயக்கத்தை ஆட்சி செய்திருந்தால்,

ரைன் ஆற்றின் இடது கரை பிரான்சுக்குத் தற்காலிகமாக தரப்பட்டிருக்கும்; ஆனால் செயல் ரீதியாகவும் செயலற்ற முறையிலும் அரசர்களின் துரோகம் உலகம் முழுவதற்கும் அம்பலமாகியிருக்கும்; அப்பொழுது ஏற்படுகின்ற நெருக்கடியான நிலைமையில் ஜெர்மனிக்குப் புரட்சியை, எல்லா அரசர்களையும் வெளியேற்றுவதை, ஒன்றுபட்ட ஜெர்மன் குடியரசை நிறுவுவதைத் தவிர வேறு வழி இருந்திருக்காது.

லுயீ நெப்போலியன் ரைன் ஆற்றின் கரையிலுள்ள எல்லை களுக்காகப் போரைத் தொடங்கியிருந்தால் மட்டுமே ஜெர்மனியை ஒற்றுமைப்படுத்துவதற்கு இந்தப் பாதையைப் பின்பற்றியிருக்க முடியும். ஆனால் இந்தப் போர் நடைபெறவில்லை; அதன் காரணங்களை நாம் சீக்கிரத்தில் விளக்குவோம். ஆனால் அத்துடன் தேசிய ஒற்றுமைப் பிரச்சினை ஜீவாதாரமான பிரச்சினையாக, உடனடியாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அழிவு ஏற்படும் என்கின்ற பிரச்சினையாக இருந்தது முடிந்து விட்டது. சிறிது காலத்துக்கு தேசம் காத்திருக்க முடியும்.

இரண்டாவது வழி: ஆஸ்திரியாவின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துதல். 1815இல் ஆஸ்திரியா கட்டுக்கோப்பான, முனைகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசு என்ற நிலையை விருப்பத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டது. அந்த நிலை நெப்போலியன் போர்களினால் அதன் மீது திணிக்கப்பட்டது. தெற்கு ஜெர்மனியில் அதனுடைய முந்திய பிரதேசங்களை, இப்பொழுது அதனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு விட்ட பிரதேசங்களை அது கோரவில்லை. இன்னும் நீடித்துக் கொண்டிருந்த முடியாட்சியின் மூலப் பகுதியுடன் பூகோள ரீதியிலும் போர்த்திட்ட ரீதியிலும் பொருந்திய பழைய மற்றும் புதிய பிரதேசங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதுடன் ஆஸ்திரியா திருப்தி அடைந்தது. ஜெர்மன் ஆஸ்திரியாவை எஞ்சிய நாட்டிலிருந்து பிரிப்பதானது இரண்டாவது இயோசிஃபின் காப்பு வரிகளினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இத்தாலியில் முதலாவது பிரான்ஸ் போலீஸ் ஆட்சியினால் தீவிரமடைந்து, ஜெர்மன் பேரரசின் தகர்வு மற்றும் ரைன் சம்மேளனத்

தினால் முனைக் கோடிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு மெய்யாகவே 1815க்குப் பிறகும் தொடர்ந்தது. மெட்டர்னிக் தன்னுடைய அரசுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் மெய்யாகவே சீனப் பெருஞ்சுவரை நிர்மாணித்தார். சுங்கவரிகள் ஜெர்மனியின் பொருளாயத் உற்பத்திப் பொருள்களையும் தணிக்கை முறை ஆன்மீக உற்பத்திகளையும் எல்லைகளுக்கு வெளியே நிறுத்தின; மிகவும் நம்ப முடியாத நுழைவுச் சீட்டு நிபந்தனைகள் தனிப்பட்ட உறவுகளை மிகக் குறைந்த அளவில் வைத்திருந்தன. ஜெர்மனியில் கூட ஒப்புமமை சொல்ல முடியாத எதேச்சாதிகாரக் கொடுங்கோன்மை உள் நாட்டில் எவ்விதமான அரசியல் இயக்கமும்—மிகவும் கடுமையற்ற இயக்கம் கூட—ஏற்படாதபடிப் பாதுகாத்தது. ஆக, ஆஸ்திரியா ஜெர்மனியின் மொத்த முதலாளித்துவ மிதவாத இயக்கத்திலிருந்து முற்றிலும் ஒதுங்கியிருந்தது. 1848 வாக்கில் இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான ஆன்மீகத் தடைகள்—குறைந்த பட்சம், பெரிய அளவில்—நொறுக்கப்பட்டன; ஆனால் அந்த ஆண்டுச் சம்பவங்களும் அவற்றின் விளைவுகளும் ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியின் எஞ்சிய பகுதிக்கு நெருக்கமாகக் கொண்டுவருவதற்குச் சிறிதும் உதவவில்லை; அதற்கு மாறாக, ஆஸ்திரியா ஒரு வல்லரசு என்ற முறையில் தன்னுடைய சுதந்திர நிலையை மேன்மேலும் அதிகமாக அனுமானித்துக் கொண்டது. ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் கோட்டைகளில்²⁵ ஆஸ்திரியாவின் படைவீரர்கள் நேசிக்கப்பட்டார்கள், பிரஷ்யர்கள் வெறுக்கப்பட்டு ஏளனம் செய்யப்பட்டார்கள் என்ற போதிலும், கத்தோலிக்கர்கள் அதிகமாக இருந்த தெற்கு மற்றும் மேற்குப் பகுதி முழுவதிலும் ஆஸ்திரியாவிற்கு மக்கள் இன்னும் ஆதரவு தெரிவித்து மதிப்பளித்தார்கள் என்ற போதிலும், ஆஸ்திரியாவின் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் ஜெர்மனியை ஒன்று படுத்துவதைப் பற்றி எவருமே இன்னும் தீவிரமாகச் சிந்திக்கவில்லை; ஒருவேளை, சிறிய மற்றும் நடுத்தரமான ஜெர்மன் அரசுகளின் கோமான்கள் இதற்கு விதிவிலக்குகளாக இருந்திருக்கலாம்.

அது வேறுவிதமாக இருந்திருக்க முடியாது. ஆஸ்திரியா

பேரரசைப் பற்றிய புத்தார்வக் கனவுகளில் தொடர்ந்து திளைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் வேறு ஒரு வழியில் இந்த ஒற்றுமை ஏற்படுவதை விரும்பவில்லை. ஆஸ்திரியாவின் சுங்க எல்லை காலப் போக்கில் ஜெர்மனிக்குள் எஞ்சி நின்ற ஒரே பொருளாயதத் தடையாக மாறியது; ஆகவே அது மிகவும் கூர்மையாக உணரப்பட்டது. ஜெர்மன் நலன்களைப் பிரத்யேகமான ஆஸ்திரிய நலன்களுக்கு, அதாவது இத்தாலிய, ஹங்கேரிய, இதர நலன்களுக்குத் தியாகம் செய்வதைக் குறிக்கவில்லை என்றால் சுதந்திரமான வல்லரசுக் கொள்கைக்கு அர்த்தமில்லை. புரட்சிக்கு முன்பிருந்ததைப் போலவே புரட்சிக்குப் பிறகும் ஆஸ்திரியா ஜெர்மனியில் மிகப் பிற்போக்கான அரசாக, நவீனமான போக்குகளை மிகச் சிறிதளவு கூட விரும்பாத அரசாக, அத்துடன் கடைசியாக எஞ்சியிருக்கின்ற தனிவகையான ஒரே கத்தோலிக்க அரசாக நீடித்தது. மார்ச் மாதத்துக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட அரசாங்கம்²⁶ பாதிரிமார்கள் மற்றும் ஏசு சங்கத்தாருடைய பழைய நிர்வாகத்தை மறுபடியும் ஏற்படுத்த எவ்வளவு அதிகமாகப் பாடுபட்டதோ, அவ்வளவு மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒன்று முதல் மூன்றிலிரண்டு பங்கினர் புரோட்டஸ்டென்டுகளாக இருந்த நாட்டில் அதன் தலைமையை அமைப்பது இயலாததாயிற்று. முடிவாக, ஆஸ்திரியாவின் கீழ் ஜெர்மனியை ஒன்றுபடுத்துதல் பிரஷ்யாவை நசுக்குவதைத் தவிர்க்க முடியாதபடி முன்னூகித்தது. அது அதனளவில் ஜெர்மனிக்கு ஓர் ஆபத்து அல்ல என்றாலும் பிரஷ்யாவை ஆஸ்திரியா நசுக்குதல் ருஷ்யாவில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த புரட்சி வெற்றியடைவதற்கு முன்பு ஆஸ்திரியாவைப் பிரஷ்யா நசுக்குவதைப் போன்று அதே அளவுக்குக் கேடானதே (ருஷ்யாவில் புரட்சி வெற்றியடைந்த பிறகு, அது மிகையாகி விடும்; ஏனென்றால் அப்பொழுது மிகையாகிவிட்ட ஆஸ்திரியா தானாகவே சிதறி விடும்).

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், ஆஸ்திரியாவின் ஆதரவில் ஜெர்மனியின் ஒற்றுமை ஒரு புத்தார்வாதக் கனவு; சிறிய மற்றும் நடுத்தர அரசுகளின் ஜெர்மன் அரசர்கள் ஆஸ்திரியாவின் பிரான்ஸ்-இயோசியை ஜெர்மனியின் சக்

கரவர்த்தியாகப் பிரகடனம் செய்வதற்கு 1863இல் பிராங்க்பர்ட்டில் கூடிய பொழுது அப்படியே நிரூபிக்கப்பட்டது. பிரஷ்யாவின் அரசர்* அங்கே வரவேயில்லை; சக்கரவர்த்தி நாடகம் தோல்வியடைந்தது.

மூன்றாவது வழி இருந்தது: பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஒன்றுபடுதல் என்பது அந்த வழி. இந்த வழி நடைமுறையில் பின்பற்றப்பட்டபடியால் கற்பனை ஊகங்களிலிருந்து— ஓரளவுக்கு அருவருப்பாக இருந்தாலும் கூட—அதைக் காட்டிலும் உறுதியான, செய்முறை “எதார்த்த அரசியல் தந்திரக்”²⁷ களத்துக்கு நம்மை இட்டுச் செல்கிறது.

இரண்டாவது பிரெடெரிக்கின் காலத்திலிருந்து பிரஷ்யா ஜெர்மனியை (போலந்தைப் போல) வெற்றி கொள்ளப்பட வேண்டிய பிரதேசமாக மட்டுமே கருதியது. அங்கே கிடைப்பதை எடுத்துக் கொள்ள முடியும், ஆனால் அதை மற்றவர் களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அந்நிய நாடுகளுடன், குறிப்பாக பிரான்சுடன் ஜெர்மனியைப் பிரிவினை செய்து எடுத்துக் கொள்ளுதல் 1740இலிருந்து பிரஷ்யாவின் “ஜெர்மன் இலட்சியமாயிற்று”. ”Je vais, je crois, jouer votre jeu; si les as me viennent, nous partagerons” (“உன் விளையாட்டில் நான் சேருகிறேன்; எனக்கு ஆஸ் கிடைக்குமானால் நாம் அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்”)—பிரெடெரிக் தன்னுடைய முதல் யுத்தத்துக்குப்²⁸ புறப்படும் பொழுது பிரெஞ்சுத் தூதரிடம்** விடைபெற்ற சமயத்தில் கூறிய வார்த்தைகள் இவை. இந்த “ஜெர்மன் இலட்சியத்துக்கு” ஏற்ற முறையில் பிரஷ்யா 1795இல் பாஸேவில் சமாதான ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடப்பட்ட பொழுது ஜெர்மனிக்குத் துரோகம் செய்தது, தனக்குப் பிரதேசம் அளிக்கப்படும் என்று உறுதியின் பேரில் ரைன் ஆற்றின் இடது கரையை பிரான்சுக்குக் கொடுப்பதற்கு (1796, ஆகஸ்ட் 5 உடன் பாட்டில்) முன்னதாகவே ஒத்துக் கொண்டது; ருஷ்யா மற்றும் பிரான்சின் உத்தரவின்படி பேரரசுப் பிரதிநிதிகளின்

*—முதலாவது வில்ஹெல்ம்.—ப-ர்.

**—பொரோவிடம்.—ப-ர்.

கமிட்டியின் முடிவுப்படி தன்னுடைய துரோகத்துக்கு சன்மானத்தை மெய்யாகவே பெற்றுக் கொண்டது. 1805இல் நெப்போலியன் பிரஷ்யாவுக்கு ஹன்னோவரை ஆசை காட்டிய பொழுது—அந்த இரையை விழுங்குவதற்கு அது எப்பொழுதுமே ஆசையுடன் இருந்தது—அது மறுபடியும் தன்னுடைய கூட்டாளிகளுக்கும், அதாவது ருஷ்யாவுக்கும் ஆஸ்திரியாவுக்கும் துரோகம் செய்தது. ஆனால் தன்னுடைய முட்டாள்தனமான தந்திரத்தில் மிகவும் சிக்கிக் கொண்ட படியால் மெய்யாகவே நெப்போலியனுடன் யுத்தத்துக்குள் இழுக்கப்பட்டு இயேனாவில் நியாயமான தண்டனையைப் பெற்றது.²⁹ இந்த அடிகளின் தாக்கத்தில் இன்னுமிருந்த மூன்றாவது பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம் 1813 மற்றும் 1814ஆம் ஆண்டுகளின் வெற்றிகளுக்குப் பிறகும் கூட மேற்கு ஜெர்மனியிலிருந்த முன்பு கைப்பற்றிய எல்லா சிற்றரசுகளையும் கைவிடுவதற்கும் வடகிழக்கு ஜெர்மனியுடன் தன்னுடைய பிரதேசத்தைக் குறுக்கிக் கொள்வதற்கும் ஆஸ்திரியாவைப் போல இயன்ற அளவுக்கு ஜெர்மனியிலிருந்து பின்வாங்குவதற்கும்—அதன் விளைவாக மேற்கு ஜெர்மனி முழுவதும் ருஷ்ய அல்லது பிரெஞ்சுப் பாதுகாப்பிலுள்ள புதிய ரைன் சம்மேளனமாக மாறியிருக்கும்—தயாராக இருந்தார். அந்தத் திட்டம் தோல்வி அடைந்தது: அரசருடைய விருப்பத்துக்கு விரோதமாக வெஸ்ட்ஃபாலியாவும் ரைன் மாநிலமும் அவர் மீது திணிக்கப்பட்டன, அத்துடன் புதிய “ஜெர்மன் இலட்சியமும்” திணிக்கப்பட்டது.

சிறு பிரதேசங்களை விலைக்கு வாங்குவதைத் தவிர, பிரதேசங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் தற்காலிகமாக முடிந்து விட்டது. உள்நாட்டில் பழைய அதிகார வர்க்க-ஜங்கர் அமைப்பு படிப்படியாக மறுபடியும் ஓங்கி வளரத் தொடங்கியது; பேராபத்து ஏற்பட்ட நேரத்தில் அளிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்ட வாக்குறுதிகள் தொடர்ச்சியாக மீறப்பட்டன. ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் மீறி முதலாளி வர்க்கத்தின் பாத்திரம் பிரஷ்யாவில் கூட மேன்மேலும் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது; ஏனென்றால் தொழில் துறையும் வர்த்தகமும் இல்லாவிட்டால் அகம்பாவமிக்க

பிரஷ்ய அரசு கூட இப்பொழுது ஒன்றுமில்லாமல் ஆகி விட்டது. மெதுவாக, விருப்பமில்லாமலேயே ஹோமியோபதி மருந்து அளவுகளில் முதலாளி வர்க்கத்துக்குப் பொருளாதாரச் சலுகைகளைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஒரு வகையில், இந்தச் சலுகைகள் பிரஷ்யாவின் “ஜெர்மன் இலட்சியத்துக்கு” ஆதரவளிக்கின்ற வாய்ப்பை ஏற்படுத்தின. ஏனென்றால் பிராஷ்யா தன்னுடைய இரண்டு பகுதிகளுக்கும் இடையிலிருந்த அந்நிய சுங்கத் தடைகளை அகற்று வதற்கு சுங்க இணையத்தை ஏற்படுத்துமாறு அண்டையிலிருந்த ஜெர்மன் அரசுகளை அழைத்தது. 1830 வரை வெறும் ஆசையாக இருந்த சுங்க இணையம் (ஹெஸ்ஸென்-டார்ம்ஸ்டாட் மட்டுமே அதில் சேர்ந்திருந்தது) இப்படித்தான் ஏற்பட்டது; ஆனால் பிறகு ஓரளவுக்கு வேகமான அரசியல், பொருளாதார வளர்ச்சியின் விளைவாக உள்நாட்டு ஜெர்மன் மாநிலங்களில் பெரும்பான்மையானவற்றைப் பொருளாதார ரீதியில் பிரஷ்யாவுடன் இணைத்தது. பிரஷ்யா அல்லாத கடற்கரைப் பிரதேசங்கள் 1848க்குப் பிறகும் கூட இணையத்தில் சேராமலிருந்தன.

சுங்க இணையம் பிரஷ்யாவுக்கு மாபெரும் வெற்றியாக இருந்தது. அது ஆஸ்திரியாவின் செல்வாக்குக்கு எதிரான வெற்றியைக் குறித்தது என்பது அவ்வளவு முக்கியமான விஷயமல்ல. ஜெர்மன் நடுத்தர மற்றும் சிறு அரசுகளின் மொத்த முதலாளி வர்க்கத்தையும் அது பிரஷ்யாவின் தரப்புக்கு வென்றெடுத்ததுதான் முக்கியமான விஷயமாகும். பிரஷ்யாவை நெருங்கி வரக் கூடிய அளவுக்குக் கூடத் தொழில்துறை வளர்ச்சியடைந்த ஜெர்மன் அரசு—சாக்கனியைத் தவிர—ஒன்றுமே இல்லை; இதற்கு இயற்கை மற்றும் வரலாற்று முன்னிபந்தனைகள் மட்டுமன்றி அதன் பெரிய அளவு சுங்க மாவட்டமும் உள்நாட்டுச் சந்தையும் காரணமாக இருந்தன. சுங்க இணையம் எவ்வளவு அதிகமாக விரிவடைந்ததோ, எவ்வளவு அதிகமாக சிறு அரசுகள் உள்நாட்டுச் சந்தைக்குள் இழுக்கப்பட்டனவோ, அந்த அளவுக்கு இந்தச் சிறிய அரசுகளின் வளர்ந்து கொண்டிருந்த முதலாளி வர்க்கம் பிரஷ்யாவைத் தன்னுடைய பொருளாதாரத் தலைவனாக

வும் பிறகு அரசியல் தலைவனாகவும் கருதப் பழகி விட்டது. பேராசிரியர்கள் முதலாளி வர்க்கத்தின் குரலுக்குத் தகுந்த படி நடனமாடினார்கள். பிரஷ்யா ஜெர்மனிக்குத் தலைமை தாங்கும் என்று ஹெகலியவாதிகள் தத்துவ ரீதியில் பெர்லினில் கட்டமைத்ததை ஷ்லோஸ்ஸெரின் சீடர்கள், குறிப்பாக ஹெய்ஸெர் மற்றும் கெர்வினஸ் ஹெய்டல்பர்க்கில் வரலாற்று வாதங்களைக் கொண்டு நிரூபித்தார்கள். பிரஷ்யா தன்னுடைய மொத்த அரசியல் அமைப்பையும் மாற்றிக் கொள்ளும், முதலாளி வர்க்க சித்தாந்திகளின் கோரிக்கைகளை அது நிறைவேற்றும் என்பதை இது முன்னனுமானித்தது இயற்கையே.*

பிரஷ்ய அரசுக்கு சாதகமான முறையில் எவ்விதத்திலும் விசேஷமான கருத்து—உதாரணமாக, பியேமொண்டு தேசிய மற்றும் அரசியலமைப்புச் சட்ட இயக்கத்துக்குப் பகிரங்கமாகத் தலைமை ஏற்ற பிறகு இத்தாலியின் முதலாளி வர்க்கம் அதைத் தலைமையான அரசாக ஏற்றுக் கொண்டதைப் போல—இருந்ததனால் இவை எல்லாம் நடைபெற்றன என்று சொல்ல முடியாது. இல்லை, விருப்பமின்றித்தான் இவை நடைபெற்றன; முதலாளி வர்க்கம் பிரஷ்யாவைக் குறைந்த தீமை என்ற அளவில் ஏற்றுக் கொண்டது; ஏனென்றால் ஆஸ்திரியா அது தன்னுடைய சந்தைகளுக்கு வருவதைத் தடை செய்திருந்தது, ஏனென்றால் ஆஸ்திரியாவுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது பிரஷ்யா இன்னும் ஒரு வகையான முதலாளித்துவத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது—நிதி விவகாரங்களில் அதன் அற்பத்தனம் அதற்குக் காரண

* 1842இல் *Rheinische Zeitung*³⁰ இந்தக் கோணத்தில் பிரஷ்யாவின் தலைமையைப் பற்றிய பிரச்சினையை விவாதித்தது. கெர்வினஸ் மிகவும் முந்திய காலமான 1843இல் கோடைக்காலத்தில் ஒஸ்டென்டில் என்னிடம் பின்வருமாறு கூறினார்: பிரஷ்யா ஜெர்மனிக்குத் தலைமை ஏற்க வேண்டும், ஆனால் அதற்கு முன்னர் மூன்று நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்: பிரஷ்யா அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும், பத்திரிகைகளுக்குச் சுதந்திரமளிக்க வேண்டும், இன்னும் திட்டவாட்டமான வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

மாக இருக்கலாம். மற்ற வல்லரசுகளுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது பிரஷ்யாவுக்கு கட்டாய இராணுவ சேவை மற்றும் கட்டாயப் பொது கல்வி என்னும் இரண்டு சாதகங்கள் இருந்தன. கண்டிப்பான அவசியமேற்பட்ட காலங்களில் அது அவற்றை அமுலாக்கியிருந்தது, ஆனால் நிலைமை திருந்திய பிறகு அவற்றை அக்கறையின்றி அமல் நடத்தியும் திட்டமிட்ட முறையில் சிதைத்தும் அவற்றின் சாராம்சத்தை—சில சந்தர்ப்பங்களில் அவை ஆபத்தாக மாறியிருக்கக் கூடும்—அகற்றிவிட்டுத் திருப்தியடைந்தது. ஆனால் அவை காகிதத்தில் இன்னும் இருந்துக் கொண்டிருந்தன. அதன் காரணமாக பிரஷ்யாவைப் போன்று அதிகமான மக்கள் தொகையுள்ள வேறு எந்த நாடும் செய்ய முடியாத அளவுக்குப் பெருந்திரளான மக்களிடம் மறைந்திருக்கின்ற சக்தியை என்றாவது ஒரு நாள் வெளிப்படுத்துகின்ற வாய்ப்பு பிரஷ்யாவுக்கு இருந்தது. முதலாளி வர்க்கம் இந்த இரண்டு அமைப்புகளுக்கும் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டது; 1840 வாக்கில் ஓர் ஆண்டுக் கட்டாய இராணுவ சேவைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவர்கள், அதாவது முதலாளிகளின் குமாரர்கள் பணத்தைக் கொடுத்து விலகிக் கொள்வது சுலபமாகவும் ஒப்பு நோக்கில் மலிவாகவும் இருந்தது. அத்துடன் வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை வட்டாரங்களைச் சேர்ந்த Landwehr யின்³¹ அதிகாரிகளுக்கு இராணுவம் அதிக மதிப்பளிக்க வில்லை. கட்டாயக் கல்வியின் விளைவாக ஓரளவு அடிப்படைக் கல்வி பெற்றவர்கள் ஒப்பு நோக்கில் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் சந்தேகமின்றி இன்னும் பிரஷ்யாவில் இருந்தது முதலாளி வர்க்கத்துக்கு மிகவும் பயனளித்தது. பெருந்தொழில் வளர்ச்சியடைந்த பொழுது முடிவில் அது போதாமலுங்கூட ஆயிற்று.* இரண்டு அமைப்புகளுக்கும் அதிக

* தொழிலாளர்கள் மற்ற விஷயங்களில் திறமையுடன் இருந்தாலும் பள்ளிக்கூடப் படிப்புக் காலத்தில் பெற்ற அறிவு போதுமான அளவுக்கு இல்லாதபடியால் அவர்களை மேற்பார்வையாளர்கள் வேலைக்கு உயர்த்த முடியவில்லை என்று ரைன் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தொழிலதிபர்கள் “குல்ட்டுர்காமஃப்”³² நாட்களின் போது கூட என்னிடம்

மாக செலவு செய்யப்பட்டதனால் அதிகமான வரி விதிப்பு ஏற்பட்டது.* இதைப் பற்றி குட்டி முதலாளி வர்க்கமே அதிகமாகப் புகார் செய்தது; வல்லரசு என்ற முறையில் பிரஷ்யாவின் எதிர்கால நிலையுடன் தொடர்புடைய இந்தத் தொல்லை தருகின்ற, ஆனால் தவிர்க்க முடியாத செலவை அதிகரிக்கின்ற லாபங்கள் போதுமான முறையில் ஈடு செய்யும் என்று வளர்ந்து வந்த பெரிய முதலாளிகள் கருதினர்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் பிரஷ்யாவின் இரக்கத்தைப் பற்றி ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்தினருக்கு பிரமைகள் கிடையாது. 1840இலிருந்து பிரஷ்யாவின் தலைமை என்னும் கருத்தை அவர்கள் விரும்பி வரவேற்றது, பிரஷ்ய முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய வேகமான பொருளாதார வளர்ச்சியின் காரணமாக ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் தலைமையை மேற்கொண்டது என்ற காரணத்தினாலும் அந்த அளவிலும், நெடுங்காலமாக அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுள்ள தென்பகுதியின் ரோட்டெக்குகளும் வெல்க்கொர்களும் பிரஷ்யாவின் வடக்குப் பகுதியின் காம்ப்ஹாவுஸன்கள், ஹான்ஸெமான்கள் மற்றும் மில்டெக்களால் பின்னால் தள்ளப்பட்டார்கள், வழக்குரைஞர்களும் பேராசிரியர்களும் வர்த்தகர்கள் மற்றும் தயாரிப்பாளர்களால் பின்னால் தள்ளப்பட்டார்கள் என்ற காரணத்தினாலும் அந்த அளவிலும் மட்டுமே தான். 1848க்கு சற்று முந்திய ஆண்டுகளில் பிரஷ்யாவின் மிதவாதிகளிடம், குறிப்பாக ரைன் பிரதேசத்தில், தெற்கு ஜெர்மனியின் கான்டனலிஸ்டு-மிதவாதிகளிடமிருந்து⁸³ கணிசமான அளவில் வேறுபட்டிருந்த புரட்சிகரமான போக்கு வளர்ச்சியடைந்தது என்பது உண்மையே. 16ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் எழுந்த அரசியல் நாட்டுப் பாடல்களில் மிகவும் சிறந்த இரண்டு பாடல்கள் அக்காலத்தில் தோன்றின:

புகார் செய்திருக்கிறார்கள். இது கத்தோலிக்கப் பிரதேசங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு உண்மையாக இருந்தது.

* கையெழுத்துப் பிரதியின் ஓரத்தில் பி. எங்கெல்ஸ் குறித்திருப்பதாவது: “முதலாளி வர்க்கத்துக்கு உயர்நிலைப் பள்ளிகள்”.—ப-ர்.

ஒரு நகரத்தின் தலைவரான செக்கைப் பற்றியும் சீமாட்டிவான் டிரோஸ்டெ-ஃபிஷெரிங்கைப்³⁴ பற்றியும் அந்தப் பாடல்கள் கூறுகின்றன; அவற்றின் சிற்றின்பப் பற்று இன்று வயதானவர்களைத் திடுக்கிடும்படிச் செய்கிறது; ஆனால் 1846இல் அவர்கள் உற்சாகமாகப் பாடினார்கள்:

நம்முடைய தலைவரான செக்கைப் போல
எந்த மனிதனும் இப்படி அதிர்ஷ்டமின்றி இருக்கவில்லை:
அவன் இரண்டு காலடி தூரத்தில் ஒரு தடியனைக்
குறி பார்த்துச் சுட்டான்—

துப்பாக்கிக் குண்டு விலகிச் சென்றது!

ஆனால் இவை அனைத்தும் சீக்கிரத்தில் மாற்றமடையும். பிப்ரவரி புரட்சியை அடுத்து வியென்னாவில் மார்ச் நாட்களும் மார்ச் 18ந்தேதிய பெர்லின் புரட்சியும் வந்தன.³⁵ முதலாளி வர்க்கம் தீவிரமாகச் சண்டை செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாமலே வெற்றியடைந்தது. அப்படி தீவிரமான சண்டை ஏற்பட்ட பொழுது அது அதை விரும்பக்கூட இல்லை. ஏனென்றால் சிறிது காலத்துக்கு முன்பு (குறிப்பாக, ரைன் பிரதேசத்தில்) சோஷலிசம் மற்றும் கம்யூனிசத்துடன் சல்லாபித்த முதலாளி வர்க்கம்தான் தனிப்பட்ட தொழிலாளர்களை மட்டும் வளர்க்கவில்லை, ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்தை, இன்னும் அரைக் கனவு நிலையில் இருந்த, ஆனால் படிப்படியாக விழிப்படைந்து கொண்டிருந்த, தன்னுடைய உள் இயல்பின் காரணமாகப் புரட்சிகரமான பாட்டாளி வர்க்கத்தை வளர்த்திருப்பதைத் திடீரென்று கவனித்தது. எங்குமே முதலாளி வர்க்கத்துக்கு வெற்றியைத் தேடிக்கொடுத்த இந்தப் பாட்டாளி வர்க்கம், குறிப்பாக பிரான்சில், மொத்த முதலாளித்துவ அமைப்புடன் பொருந்தாத கோரிக்கைகளை ஏற்கெனவே முன்வைத்துக் கொண்டிருந்தது; பாரிசில் இரண்டு வர்க்கங்களுக்கும் இடையில் முதல் மூர்க்கமான போராட்டம் 1848 ஜூன் 23இல் நடைபெற்றது; நான்கு நாட்கள் சண்டை நடைபெற்ற பிறகு பாட்டாளி வர்க்கம் முறியடிக்கப்பட்டது.³⁶ அன்று முதல் ஐரோப்பா முழுவதிலும் முதலாளி வர்க்கப் பெருந்திரள் பிற்போக்குவாதத்தின் தரப்புக்குச் சென்று தொழிலாளர்

களின் உதவியுடன் மிகச் சமீபகாலத்தில் யாரைத் தூக்கி யெறிந்ததோ, அந்த எதேச்சாதிகார அதிகார வர்க்கத்தினர், நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் மதகுருக்களுடன் “சமூகத்தின் எதிரிகளான” அதே தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகச் சேர்ந்து கொண்டது.

பிரஷ்யாவில் இது எந்த வடிவத்தை அடைந்ததென்றால், முதலாளி வர்க்கம் தான் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய பிரதிநிதிகளை நட்பாற்றில் விட்டது, 1848 நவம்பரில் அரசாங்கம் அவர்களைக் கலைப்பதை³⁷ அது இரகசியமான அல்லது பகிரங்கமான மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. முழுப் பத்தாண்டுக் காலத்துக்கு இப்பொழுது தன்னை நிறுவிக் கொண்ட ஜங்கர்-அதிகார வர்க்க மந்திரி சபை அரசியலமைப்புச் சட்ட முறைகளின்படி ஆட்சி செய்ய வேண்டியிருந்தது என்பது மெய்யே; ஆனால் அது அற்பத்தனமான அலைக்கழிப்புகள் மற்றும் தடைகளைக் கொண்ட அமைப்பை—அது பிரஷ்யாவில் கூட முன்னெப்போதும் இல்லாதது, அது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் முதலாளி வர்க்கத்தையே அதிகமாக பாதித்தது—உருவாக்கிப் பழி தீர்த்துக் கொண்டது. ஆனால் முதலாளி வர்க்கம் கழுவாய் தேடுவதைப் போலத் தன்னுடைய கூட்டுக்குள் பின்வாங்கியது, தன்னுடைய முந்திய புரட்சிகரத் தேடல்களுக்குத் தண்டனையாகத் தரப்பட்ட அடிகளையும் உதைகளையும் அடக்கவொடுக்கத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டது, அது பிற்காலத்தில் உரத்த குரலில் சொல்லப் போவதை—“ஆம்! நாங்கள் நாய்களே!”—சிந்திப்பதற்குப் படிப்படியாகப் பழகியது.

பிறகு பொறுப்பு ஆட்சி வந்தது. மன்தேய்ஃபெல் அரியணைக்குத் தன்னுடைய விசுவாசத்தை நிரூபிப்பதற்கு அரியணையின் வாரிசு இளவரசர்,* இன்றைய சக்கரவர்த்தியை எப்பொழுதும் ஒற்றர்கள் சூழ்ந்திருக்கும்படிச் செய்தார். Sozialdemokrat³⁸ பத்திரிகை அலுவலகத்தில் புட்காமர் இப்பொழுது அதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார். வாரிசு பொறுப்பு அரசரானதும் மன்தேய்ஃபெல் உதைத்து விரட்

* —இளவரசரான வில்ஹெல்ம், பிறகு சக்கரவர்த்தி முதலாவது வில்ஹெல்ம்.—பு-ர்.

டப்பட்டது இயற்கையே; ‘‘புதிய சகாப்தம்’’³⁹ ஆரம்பமாயிற்று. ஆனால் அது வெறும் காட்சி மாற்றமாகவே இருந்தது. பொறுப்பு அரசர் மனமிரங்கி முதலாளி வர்க்கம் மறுபடியும் மிதவாதத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு அனுமதியளித்தார். முதலாளி வர்க்கம் இந்த அனுமதியை மகிழ்ச்சியுடன் பயன்படுத்திக் கொண்டது. ஆனால் இப்பொழுது தங்களுடைய முழு அதிகாரத்தில் நிலைமை இருப்பதாகவும், பிரஷ்ய அரசு தங்களுடைய சொற்படி நடக்க வேண்டும் என்றும் அது கற்பனை செய்து கொண்டது. ‘‘அதிகார பூர்வமான வட்டாரங்கள்’’ என்று அடிமைத் தனமாக வர்ணிக்கப்படுபவை சிறிதும் இப்படி உத்தேசிக்கவில்லை. இராணுவத்தைத் திருத்தியமைத்தல் மிதவாத முதலாளி வர்க்கம் ‘‘புதிய சகாப்தத்துக்குக்’’ கொடுக்க வேண்டிய விலையாக இருந்தது. அரசாங்கம் 1816ஆம் ஆண்டு வாக்கில் கட்டாய இராணுவ சேவை அமுலாக்கப்பட்ட அளவை உண்மையில் கடைப்பிடிப்பதை மட்டுமே கோரியது. பிரஷ்யாவின் அதிகாரம் மற்றும் அதன் ஜெர்மன் இலட்சியத்தைப் பற்றி தங்களுடைய சொந்தப் பேச்சுக்கு அதே சமயத்தில் முரணாக இல்லாத எதையும் சிறிதளவு கூட தனக்கு எதிராகச் சொல்ல முடியாது என்பது மிதவாத எதிர்க்கட்சியின் நோக்காக இருந்தது. ஆனால் மிதவாத எதிர்க்கட்சி தன்னுடைய ஒப்புதலுக்கு நிபந்தனை என்ற முறையில் சேவைக் காலத்தை சட்ட ரீதியில் இரண்டு ஆண்டுகளாகக் குறைக்க வேண்டும் என்று கோரியது. கோரிக்கை முற்றிலும் நியாயமானதே; அதை நிறைவேற்ற முடியுமா, கடைசி வரை இந்த நிபந்தனையை வற்புறுத்துவதற்கு, தங்களுடைய உடைமை மற்றும் உயிருக்கு ஆபத்தேற்படுத்திக் கொள்வதற்கு மிதவாத முதலாளி வர்க்கம் தயாரா என்பதுதான் பிரச்சினையாக இருந்தது. அரசாங்கம் மூன்று ஆண்டுகள் சேவைக் காலத்தில் உறுதியாக நின்றது, பிரதிநிதித்துவ சபை இரண்டு ஆண்டுகள் என்று வற்புறுத்தியது; மோதல் ஏற்பட்டது.⁴⁰ இராணுவப் பிரச்சினையில் மோதல் ஏற்பட்ட பிறகு மறுபடியும் உள்நாட்டுக் கொள்கைக்குக் கூட வெளிநாட்டுக் கொள்கை தீர்மானகரமாயிற்று.

பிரஷ்யா கிரீமிய மற்றும் இத்தாலியப் போர்களில் கடைப்பிடித்த நிலை காரணமாகத் தனக்கு இன்னுமிருந்த மரியாதையின் கடைசிச் சுவடுகளையும் எப்படி இழந்தது என்பதை நாம் பார்த்தோம். பிரஷ்ய இராணுவத்தின் மோசமான நிலையைக் கொண்டு அந்தப் பரிதாபகரமான கொள்கையைப் பகுதியளவுக்கு நியாயப்படுத்த முடியும். 1848ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பிருந்தே சமூகப் பிரிவினருடைய ஒப்புதல் இல்லாமல் புதிய வரிகளை விதிக்கவோ, புதிய கடன்களை வாங்கவோ முடியாது என்பதால், இந்த நோக்கங்களுக்காக சமூகப் பிரிவினரைக் கூட்டுவதற்கும் எவருமே விரும்பாத படியால், இராணுவத்துக்குப் போதுமான பணம் ஒருபோதும் இருக்கவில்லை; இந்த முடிவில்லாத கருமித் தனத்தின் காரணமாக இராணுவம் அழிந்தது. மூன்றாவது பிரெடெரிக்-வில் ஹெல்மின் காலத்தில் நிலவிய பகட்டான அணிவகுப்பு மற்றும் இராணுவ டிரில்முறையின் உணர்ச்சி எஞ்சியவற்றைச் செய்தது. இந்தப் பகட்டான அணிவகுப்பு இராணுவம் 1848இல் டென்மார்க்கின் போர்க்களங்களில் எவ்வளவு பயனில்லாதிருந்தது என்பதை கோமகன் வால்டெர்ஸேயின் எழுத்துக்களில் படிக்க முடியும். 1850இல் இராணுவ ஆளெடுப்பு முற்றிலும் தோல்வியடைந்தது.⁴¹ எல்லாவற்றிலும் பற்றாக்குறை; கிடைத்த எல்லாமே பெரும்பாலும் தகுதியற்றவை. பிரதிநிதித்துவச் சபைகள் இந்தச் செலவுகளுக்கு வாக்களித்து உதவி செய்தது என்பது உண்மையே; இராணுவம் பழைய படுகுழியிலிருந்து உலுக்கப்பட்டது; குறைந்த பட்சம் பெரும்பாலான உதாரணங்களில் அணிவகுப்புகளுக்குப் பதிலாக போர்க்களச் சேவை வந்தது. ஆனால் 1820 வாக்கில் இருந்த அதே எண்ணிக்கையில் தான் இராணுவம் இன்னும் இருந்தது; ஆனால் மற்ற வல்லரசுகள், குறிப்பாக இப்பொழுது முக்கியமான ஆபத்தாக இருந்த பிரான்ஸ், தங்களுடைய இராணுவப் படைகளைக் கணிசமாக அதிகப்படுத்தியிருந்தன. ஆயினும் பிரஷ்யாவில் கட்டாய இராணுவ சேவை இருந்தது, காகிதத்தில் ஒவ்வொரு பிரஷ்யனும் படைவீரனாக இருந்தான், ஆனால் மக்கள் தொகை $10\frac{1}{2}$ மில்லியனிலிருந்து (1817) $17\frac{3}{4}$ மில்லிய

னாக (1858) அதிகரித்திருந்த பொழுது இராணுவப் பயிற்சிக்குத் தகுதியுடைய எல்லா நபர்களில் மூன்றிலொரு பகுதிக்கு அதிகமானவர்களுக்கு இடவசதியளித்துப் பயிற்சி கொடுப்பதற்கு இராணுவக் கட்டமைப்பு போதுமானதாக இல்லை. 1817க்குப் பின்னர் மக்கள் தொகையின் அதிகரிப்புக்கு அநேகமாகத் துல்லியமான அளவில் இராணுவப் பலத்தை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் இப்பொழுது கோரியது. அரசாங்கம் ஜெர்மனிக்குத் தலைமை தாங்க வேண்டும், வெளிநாட்டில் தன்னுடைய அரசியல் செல்வாக்கைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு நாடுகளுக்கு மத்தியில் ஜெர்மனி பெற்றிருந்த அதிகாரத்தை மறுபடியும் பெற வேண்டும் என்று தொடர்ந்து வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்த அதே மிதவாதப் பிரதிநிதிகள் இப்பொழுது பேரம் பேசினார்கள், இரண்டு வருட சேவைக் காலம் என்ற அடிப்படையைத் தவிர வேறு எவ்விதத்திலும் நிதி அளிக்க மறுத்தார்கள். அவர்கள் பிடிவாதமாக வற்புறுத்திய சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களிடம் போதுமான சக்தி உண்டா? மக்கள் அல்லது குறைந்த பட்சம் முதலாளி வர்க்கம் நடவடிக்கைக்குத் தயாரான முறையில் அவர்களை ஆதரித்தார்களா?

அதற்கு முற்றிலும் மாறாக நடந்தது. முதலாளி வர்க்கம் பிஸ்மார்க்குடன் அவர்களுடைய வாய்ச்சண்டைகளில் மகிழ்ச்சி அடைந்தது. இது தன்னுணர்வில்லாமல் என்ற போதிலும் மெய்யாகவே பிரஷ்ய பிரதிநிதித்துவச் சபையின் பெரும் பான்மையின் கொள்கைக்கு எதிரான இயக்கத்தை ஆரம்பித்தது. டென்மார்க் ஹோல்ஷ்டைனின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை ஒழிப்புக்கான முயற்சியும் ஷ்லேஸ்விகை பலவந்தமாக டேனிஷ்மயமாக்குவதற்குச் செய்த முயற்சிகளும் ஜெர்மன் முதலாளிக்கு ஆத்திரமூட்டின. வல்லரசுகள் அவமதிப்பது அவருக்குப் பழகி விட்டது; ஆனால் சிறு நாடாகிய டென்மார்க் உதைப்பது அவருடைய ஆத்திரத்தைத் தூண்டியது. தேசியக் கழகம்⁴² அமைக்கப்பட்டது. சிறிய அரசுகளின் முதலாளி வர்க்கமே துல்லியமாக அதற்கு பலத்தைக் கொடுத்தது. எலும்பு வரை மிதவாதத்தைக் கொண்டிருந்த தேசியக் கழகம் முதன்மையாக பிரஷ்யாவின் தலைமையில் தேசிய

தார் என்பது மெய்யே; அவரிடம் அறிவு பூர்வமான கருத்துக்கள் அறவே இல்லாததனாலும் தானே படைத்த வரலாற்று நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாததனாலும் எத்தகைய கூத்துகளைச் செய்யுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார் என்பதை நாம் எடுத்துக் காட்டுவோம்.

கையாளப்படுகின்ற வழிமுறைகளைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று லுயீ நெப்போலியனுடைய கடந்த காலம் அவருக்குக் கற்பித்தது என்றால் பிஸ்மார்க் பிரஷ்யாவின் கொள்கையிலிருந்து, குறிப்பாக மாபெரும் எலெக்டார்* என்று சொல்லப்பட்டவர் மற்றும் இரண்டாவது பிரெடெரிக்கினுடைய கொள்கையிலிருந்து இன்னும் அதிகமாக மனச்சாட்சி இல்லாமல் நடந்து கொள்வதற்குக் கற்றுக் கொண்டார், அத்துடன் அதே சமயத்தில் தாய்நாட்டின் மரபுகளை விசுவாசமாகப் பின்பற்றிய மேன்மையான உணர்வைப் பெறுவதற்குக் கற்றுக் கொண்டார். அவருடைய செய்முறை உணர்ச்சி அவசியப்படுகின்ற பொழுது தன்னுடைய ஜங்கர் பசியை அடக்குவதற்கு அவருக்குக் கற்பித்தது; அது இனியும் அவசியமில்லாத பொழுது அந்தப் பசி மறுபடியும் முன்னணிக்கு வந்தது; அது அவருடைய நசுவின் அறிகுறி என்பது நிச்சயம். அவருடைய அரசியல் வழிமுறை மாணவர் சங்க உறுப்பினர் முறையைப் போன்றதாகும்: மாணவர் மதுக்கடையில் பீர் குடிக்கின்ற பழக்கத்தை—அது தொல்லைகளிலிருந்து தப்புவதற்கு மாணவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தது — அவர் துல்லியமான மாதிரியில் கோமாளித் தனமாக விளக்கினார், பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அதை எந்த சம்பிரதாயமுமின்றி பிரதிநிதித்துவச் சபையில் உபயோகப்படுத்தினார்; அவர் இராஜதந்திரத்தில் அறிமுகப்படுத்திய எல்லாப் புதுமைகளும் சங்கங்களின் மாணவர்களிடமிருந்து இரவல் பெறப்பட்டவையே. லுயீ நெப்போலியன் தீர்மானகரமான தருணங்களில் பெரும்பாலும் தயங்கினார் — உதாரணமாக, 1851 திடீர்ப்புரட்சியின் போது ஆரம்பித்த காரியத்தை

*—பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம்.—ப-ர்.

முடிக்கும்படி மோர்னி அவரை நிர்ப்பந்திக்க வேண்டியிருந்தது அல்லது 1870ஆம் ஆண்டுப் போரின் முற்பொழுதின் போது அவருடைய தயக்கம் மொத்த நிலையையும் பாழாக்கியது—என்றால் பிஸ்மார்க் அப்படி ஒருபோதும் நடந்து கொள்ளவில்லை என்பதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர் ஒருபோதும் மனவுறுதியைக் கைவிடவில்லை, அது சீக்கிரத்தில் பகிரங்கமான மிருகத் தனமாக மாறியது. மற்ற எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் இதுவே அவருடைய வெற்றியின் இரகசியமாகும். ஜெர்மனியின் ஆளும் வர்க்கத்தினர் எல்லோரும்—ஜங்கர்களும் முதலாளி வர்க்கத்தினரும்—தங்களுடைய சக்தியின் கடைசி எச்சங்களை இழந்துவிட்டபடியால் “கல்வியறிவுமிக்க” ஜெர்மனியில் சித்தம் இல்லாதிருப்பது பழக்கமாகி விட்டது, ஆகவே அவர்கள் மத்தியில் உண்மையாகவே இன்னும் சித்தம் உள்ள ஒரே மனிதன் அதன் காரணமாக அவர்கள் மத்தியில் மாபெரும் மனிதனாகவும் அவர்கள் எல்லோரையும் அடக்குகின்ற கொடுங்கோலனாகவும் மாறினான்; அவன் ஆணையிட்டால் அவர்கள் தங்களுடைய அறிவுக்கும் மனச்சாட்சிக்கும் எதிரான முறையில் (தங்களுடைய சொந்தச் சொற்களின்படி) “எதையும் செய்வதற்குத்” தயாராக இருந்தார்கள். எப்படி இருந்தாலும் “கல்வியறிவு இல்லாத” ஜெர்மனியில் விஷயம் இந்த நிலையை இன்னும் எட்டவில்லை. பிஸ்மார்க்கின் உறுதியான சித்தம் கூட தங்களுடைய சித்தத்தை மாற்ற முடியாது என்பதை உழைக்கும் மக்கள் எடுத்துக் காட்டி விட்டார்கள்.

நமது பிரான்டென்பர்க் ஜங்கரிடம் நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் துணிவும் அறிவும் இருந்திருந்தால், அவருக்கு மேதாவிலாசம் நிறைந்த எதிர்காலம் காத்திருந்தது. லுயீ நெப்போலியன் முதலாளி வர்க்கத்தின் லாபங்களை உயர்த்திய பொழுது அதன் நாடாளுமன்றத்தைக் கலைத்ததனால், முதலாளி வர்க்கத்தின் தெய்வமாக மாறவில்லையா? போலி நெப்போலியனிடம் முதலாளி வர்க்கம் மிகவும் போற்றிப்புக் கழ்ந்த தொழில்திறமை பிஸ்மார்க்கிடம் இருக்கவில்லையா? லுயீ நெப்போலியன் தன்னுடைய ஃபுல்டிடம் ஈர்க்கப்பட்ட அதே அளவுக்கு பிஸ்மார்க் தன்னுடைய பிலைஹ்

ரோடெரிடம் கவர்ந்திழுக்கப்படவில்லையா? 1864இல் ஜெர்மனியில் பிரதிநிதித்துவச் சபையில் இருந்த முதலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கும்—அவர்கள் கருமித் தனம் காரணமாக கட்டாய சேவைக் காலத்தைக் குறைப்பதற்கு முயற்சி செய்தார்கள்—வெளியில், தேசியக் கழகத்தில் எந்த விலை கொடுத்தாகிலும் தேசிய வீரச்செயல்களை—அதற்கு இராணுவ பலம் இன்றியமையாதது—கோரிய முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் முரண்பாடு இருக்கவில்லையா? 1851இல் பிரான்சில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க விரும்பிய நாடாளுமன்றத்திலிருந்த முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் அமைதி—என்ன விலை கொடுத்தாகிலும் அமைதி—மற்றும் வலிமையான அரசாங்கத்தை விரும்பிய வெளியிலிருந்த முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் நிலவிய முரண்பாட்டைப் போன்றதாக இது இருக்கவில்லையா? நாடாளுமன்றத்தில் கூச்சல் போட்டவர்களைக் கலைத்தும் முதலாளி வர்க்கப் பெருந்திரளினருக்கு அமைதியை அளித்தும் லுயீ நெப்போலியன் அந்த முரண்பாட்டைத் தீர்க்கவில்லையா? ஜெர்மனியிலிருந்த நிலைமை ஒரு துணிகரமான தாக்குதலுக்கு இன்னும் சாதகமாக இருக்கவில்லையா? இராணுவத்தைத் திருத்தியமைத்தலுக்கு முன்னரே தயாரிக் கப்பட்ட திட்டத்தை முதலாளி வர்க்கம் அளிக்கவில்லையா, தன்னுடைய திட்டத்தை அமுலாக்கக் கூடிய, ஜெர்மனியிலிருந்து ஆஸ்திரியாவை வெளியேற்றி பிரஷ்யாவின் தலைமையில் சிறிய அரசுகளை ஒன்றுபடுத்தக் கூடிய சுறுசுறுப்பான பிரஷ்ய இராஜியவாதி வேண்டுமென்று முதலாளி வர்க்கம் உரத்த குரலில் வற்புறுத்தவில்லையா? அதற்கு பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை ஓரளவு முரட்டுத் தனமாகக் கையாள வேண்டியிருந்தால், நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியிலுமிருந்த சித்தாந்திகளை அவரவர் தகுதிக் கேற்றபடி ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டியிருந்தால், லுயீ போனப்பார்ட் செய்ததைப் போல பொது வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்துவது சாத்தியமில்லையா? பொது வாக்குரிமையை அமுலாக்குவதைக் காட்டிலும் அதிக ஜனநாயக ரீதியானது வேறு என்ன இருக்க முடியும்? அதைச் சரியாகக் கையாண்

டால் அது முற்றிலும் பாதுகாப்பானது என்பதை லுயீ நெப் போலியன் நிரூபிக்கவில்லையா? முதலாளி வர்க்கம் முரண்டு செய்யுமானால் பெருந்திரளான மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுப்பதற்கு, புதிதாகத் தோன்றிக் கொண்டிருந்த சமூக இயக்கத்துடன் சிறிதளவு சல்லாபிப்பதற்குத் துல்லியமாகவே பொது வாக்குரிமை ஒரு சாதனத்தைக் கொடுக்கவில்லையா?

பிஸ்மார்க் நடவடிக்கை எடுத்தார். லுயீ நெப்போலியனுடைய திடீர்ப்புரட்சியை மறுபடியும் செய்வதை, சக்திகளின் உண்மையான அணிச்சேர்க்கையை ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்துக்குத் தெளிவுபடுத்துவதை, அதன் மிதவாதச் சுயபிரமையைக் கட்டாயமாக அகற்றுவதை, ஆனால் பிரஷ்யாவின் விருப்பார்வங்களுடன் பொருந்திய அதன் தேசியக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதை அது குறித்தது. நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு முதல் சாக்காக ஷ்லேஸ்விக்-ஹோல்ஷ்டைன் இருந்தது. வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பொறுத்த மட்டில் களம் முன்னரே தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது; பிஸ்மார்க் 1863இல் போலந்தின் கொலையாளி என்ற முறையில்⁴⁴ செய்த சேவையினால் ருஷ்ய ஜார்* பிஸ்மார்க்கின் தரப்புக்கு வென்றெடுக்கப்பட்டிருந்தார்; லுயீ நெப்போலியனும் நையப் பதப்படுத்தப்பட்டிருந்தார், அவர் தனக்கு மிகவும் பிடித்தமான “தேசிய இனங்களின் கோட்பாட்டின்” மூலம் பிஸ்மார்க்கின் திட்டங்களுக்கு ஓசையின்றி உடன்பட்டதை நியாயப்படுத்த முடியாவிட்டாலும் தன்னுடைய அலட்சியத்தை நியாயப்படுத்த முடிந்தது; பால்மெர்ஸ்டன் பிரிட்டனில் பிரதம மந்திரியாக இருந்தார், அவர் குள்ளமான ஜான் ராஸ்ஸல் பிரபு தன்னுடைய கோமாளித் தனத்தைக் காட்டவேண்டும் என்பதற்காக அவரை வெளிநாட்டு அமைச்சராக நியமித்திருந்தார். ஆனால் ஜெர்மனியின் தலைமைக்கு ஆஸ்திரியா பிரஷ்யாவுடன் போட்டியிட்டது. துல்லியமாக இந்த விவகாரத்தில் பிரஷ்யா தன்னை முந்துவதற்கு ஆஸ்திரியா அனுமதிக்க முடியாது. மேலும், 1850 மற்றும் 1851இல்

*—இரண்டாவது அலெக்சாந்தர்.—ப-ர்.

ஷ்லேஸ்விச்-ஹோல்ஷ்டைனில் சக்கரவர்த்தி நிக்கலாயின் கூலிக் கொலையாளி என்ற முறையில் பிரஷ்யாவைக் காட்டிலும் கூட மிகவும் கேவலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆகவே நிலைமை மிகவும் சாதகமாக இருந்தது. பிஸ்மார்க் ஆஸ்திரியாவை எவ்வளவு அதிகமாக வெறுத்த போதிலும், ஆஸ்திரியா தன் தரப்பில் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் பிரஷ்யா விடமிருந்து பிடுங்கியிருக்கும் என்ற போதிலும், டென்மார்க்கின் ஏழாவது பிரெடெரிக்கின் மரணத்துக்குப் பிறகு ருஷ்யா, பிரான்சின் மௌனமான ஒப்புதலுடன் டென்மார்க்குக்கு எதிராகக் கூட்டு நடவடிக்கை எடுப்பதைத் தவிர அவை செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஐரோப்பாவில் நடுநிலைமை நீடிக்கின்ற வரை வெற்றி முன்னரே உறுதி செய்யப்பட்டிருந்தது. அப்படியேதான் நடந்தது: சிறிய அரசுகள் வெற்றி கொள்ளப்பட்டு அவை சமாதான உடன்பாட்டின்படி⁴⁵ பிரஷ்யாவுக்குத் தரப்பட்டன.

இந்தப் போரில் பிரஷ்யா மற்றொரு நோக்கத்தையும் செயல்படுத்தியது. 1850 முதல் புதிய முறையில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டிருந்த இராணுவத்தை, 1860இல் திருத்தியமைக்கப்பட்டு வலுப்படுத்தப்பட்டிருந்த இராணுவத்தை எதிரியிடம் சோதித்துப் பார்ப்பது அந்த நோக்கமாகும். எல்லா இராணுவ நிலைமைகளிலும் அதன் விளைவுகள் எல்லா எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் கூடுதலாக இருந்தன. கெட்டித்துச் சூடுகின்ற துப்பாக்கியைக் காட்டிலும் “ஊசிக்” குழாய்த் துப்பாக்கி மிகவும் உயர்வானது, பிரஷ்யர்களுக்கு அதைச் சரியாகக் கையாளத் தெரியும் என்பதை ஜட்லாந்திலிருந்த லிங்பியில் நடைபெற்ற சண்டை நிரூபித்தது. ஏனென்றால் புதர்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டு 80 பிரஷ்யர்கள் வேகமாகச் சுட்ட பொழுது அவர்களைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு அதிகமான டேனிஷ் படைவீரர்கள் ஓடி விட்டார்கள். அதே சமயத்தில் இத்தாலியப் போர் மற்றும் பிரெஞ்சுப் போர்த்தந்திரத்திலிருந்து வெறுமனே சூடுவது மட்டும் போதாது, உண்மையான படைவீரன் உடனே தன்னுடைய குத்தீட்டியினால் எதிரியை விரட்டித் தள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே ஒரு படிப்பினையை ஆஸ்திரியர்கள் பெற்றார்கள் என்பது

கவனிக்கப்பட்டிருந்தது. அதை நினைவிலிறுத்திக் கொண்டார் கள். கெட்டித்துச் சுடுகின்ற துப்பாக்கிகளுக்கு எதிராக இதைக் காட்டிலும் சாதகமான செயல்தந்திரத்தை விரும்பக் கூட முடியாது. நடைமுறையில் வேகமாக இதைப் புரிந்து நம்புகின்ற வாய்ப்பை ஆஸ்திரியர்களுக்குத் தருவதற்காக சமாதான உடன்பாடு சிறிய அரசுகளை ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷ்யாவின் கூட்டு அரசுகளில் ஒப்படைத்தது; அதன் மூலம் நிச்சயமாக அடுத்தடுத்து மோதல்களை ஏற்படுத்து கின்ற தற்காலிகமான நிலைமை ஏற்பட்டது; இந்த நிலை மை ஆஸ்திரியாவுக்கு பலமான அடி கொடுப்பதற்கு எந்த மோதலையும் எப்பொழுது உபயோகிப்பது என்பதை முடிவு செய்வதை முற்றிலும் பிஸ்மார்க்கிடம் விட்டுவிட்டது. வான் ஸீபெலின் வார்த்தைகளில், சாதகமான நிலைமையைத் “திவிரமான அளவுக்கு ஈவிரக்கமின்றி உபயோகிப்பது பிரஷ்யாவின் அரசியல் மரபு என்றபடியால் டென்மார்க்கின் ஒடுக்குமுறையிலிருந்து ஜெர்மானியர்களை விடுவிப்பது என்ற சாக்கின் பேரில் வடக்கு ஷ்லேஸ்விகைச் சேர்ந்த சுமார் 2,00,000 டேனிஷ்காரர்கள் ஜெர்மனியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். ஷ்லேஸ்விக்-ஹோல்ஷ்டைன் அரி யணைக்கு சிறிய அரசுகள் மற்றும் ஜெர்மன் முதலாளி வர்க் கத்தின் வேட்பாளராகிய கோமகன் அகுஸ்தன்பர்க்குத் தான் எதுவுமே கிடைக்கவில்லை.

ஆக, சிறிய அரசுகளில் ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்தின் சித்தத்தை அதன் சித்தத்துக்கு விரோதமாக பிஸ்மார்க் இப்படி நிறைவேற்றினார். அவர் டேனிஷ்காரர்களை வெளியேற்றினார், அந்நிய நாடுகளுக்கு சவால் விட்டார்; அவை அவரை எதிர்த்து எதுவும் செய்யவில்லை. ஆனால் சிறிய அரசுகள் விடுவிக்கப்பட்டவுடனே வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பிரதேசங்களாக நடத்தப்பட்டன; அவற்றின் விருப்பம் என்ன என்று கருத்தறியப்படவில்லை; அவற்றின் விருப்பம் கும் பிரஷ்யாவுக்கும் இடையில் வெறுமனே தற்காலிகமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. பிரஷ்யா மறுபடியும் ஒரு வல்லரசாயிற்று; அது இனிமேல் ஐரோப்பா என்னும் கோச்சு வண்டியின் ஐந்தாவது சக்கரமாக இருக்கவில்லை. முதலாளி

வர்க்கத்தின் தேசிய விருப்பார்வங்களை நிறைவேற்றுவ
 நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது; ஆனால் அதற்குத் தே
 தெடுக்கப்பட்ட வழி முதலாளி வர்க்கத்தின் மிதவாத வ
 யல்ல. இப்படி பிரஷ்யாவின் இராணுவ மோதல் நீடித்தது
 அது மேன்மேலும் தீர்க்கப்பட முடியாததாகக் கூட மா
 யது. பிஸ்மார்க்கின் பிரதான அரசு நடவடிக்கையின் இரண்
 டாவது காட்சி ஆரம்பமாக வேண்டிய கட்டம் வந்து விட்டது

* * *

டென்மார்க்கை எதிர்த்து நடைபெற்ற போர் தேசிய
 விருப்பார்வங்களில் பகுதியளவை நிறைவேற்றியிருந்தது.
 ஷ்லேஸ்விக்-ஹோல்ஸ்டைன் “விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது”;
 டென்மார்க் ஜெர்மனியை அவமதித்ததற்கு வல்லரசுகளின்
 முத்திரையைப்பதித்திருந்த வார்ஸா மற்றும் லண்டன் உடன்
 பாடுகளின் ஆவணங்கள்¹⁶ சுக்குச்சுக்காகக் கிழித்தெறியப்
 பட்டு அந்த வல்லரசுகளின் காலடியில் தூக்கியெறியப்பட்
 டன; அவை எதுவும் பேசவில்லை. ஆஸ்திரியாவும் பிரஷ்யா
 வும் மறுபடியும் ஒன்றுசேர்ந்திருந்தன; அவற்றின் இராணு
 வங்கள் தோளோடுதோள் சேர்ந்து நின்று வெற்றி அடைந்
 திருந்தன; இனிமேல் எந்த அரசரும் ஜெர்மன் பிரதேசத்தை
 ஆக்கிரமிப்பதைப் பற்றி எண்ணவில்லை. ரைன் பிரதேசத்
 துக்கு லுயீ நெப்போலியனிடம் ஏற்பட்டிருந்த பசியை மற்ற
 விவகாரங்கள்—இத்தாலியப் புரட்சி, போலிஷ் புரட்சிகர
 எழுச்சி, டேனிஷ் சிக்கல்கள், முடிவாக மெக்சிக்கோ மீது
 படையெடுப்பு¹⁷—இது வரை பின்னணிக்குத் தள்ளியிருந்
 தன. அந்தப் பசியைத் திருப்தி செய்வதற்கு இனிமேல் சந்
 தர்ப்பம் கிடையாது. பழமைப் பற்றுள்ள பிரஷ்ய இராஜிய
 வாதிக்கு வெளிநாட்டுக் கொள்கை நோக்கில் புதிதாக எதை
 யும் விரும்ப வேண்டாதபடி உலக நிலைமை இருந்தது.
 ஆனால் 1871 வரை பிஸ்மார்க் ஒருபோதும் பழமைவாதி
 யாக இருக்கவில்லை, முன்னர் இல்லாதது இப்பொழுது
 அறவே இல்லை. ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கம் எவ்விதத்
 திலும் திருப்தி அடையவில்லை.
 ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கம் இன்னும் பழைய முரண்

பாட்டில் சிக்கியிருந்தது. ஒரு பக்கத்தில், அது முழுமையான அரசியல் அதிகாரத்தைத் தனக்காக, அதாவது பிரதிநிதித்துவச் சபையின் மிதவாதப் பெரும்பான்மையிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மந்திரி சபைக்காகக் கோரியது. அந்த மந்திரி சபை தன்னுடைய புதிய அதிகார அந்தஸ்து முடிவாக அங்கீகரிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் அரசரால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்ட பழைய அமைப்பை எதிர்த்துப் பத்து ஆண்டுகாலப் போரை நடத்த வேண்டியிருக்கும். பத்து ஆண்டுகளுக்கு உள்நாட்டில் பலவீனம் நிலவும் என்பது அதன் அர்த்தம். மறு பக்கத்தில், முதலாளி வர்க்கம் ஜெர்மனியைப் புரட்சிகரமாகத் திருத்தியமைப்பதைக் கோரியது; அதை பலவந்தத்தின் மூலம், அதாவது மெய்யான சர்வாதிகாரத்தின் மூலம் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும். ஆனால் அதே சமயத்தில் இந்தக் கோரிக்கைகளில் இரண்டையும் இல்லாவிட்டாலும், ஏதாவது ஒன்றையேனும் நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமான சக்தியின் சுவடு கூடத் தன்னிடம் இல்லை என்பதை முதலாளி வர்க்கம் 1848க்குப் பிறகு ஒவ்வொரு தீர்மானகரமான தருணத்திலும் திரும்பத்திரும்ப எடுத்துக் காட்டியிருந்தது. அரசியலில் இரண்டு தீர்மானகரமான சக்திகள்தான் இருக்கின்றன: அமைப்பு ரீதியான அதிகாரம், இராணுவம், பெருந்திரளான மக்களின் ஒழுங்கமைக்கப்படாத அடிப்படைச் சக்தி ஆகிய இரண்டே அவை. முதலாளி வர்க்கம் 1848க்குப் பிறகு பெருந்திரளான மக்களைத் தனக்காதரவாக எப்படித் திரட்டுவது என்பதை மறந்து விட்டது; அது எதேச்சாதிகாரத்தைக் காட்டிலும் அவர்களைக் கண்டுதான் அதிகமாக பயந்தது. முதலாளி வர்க்கத்திடம் இராணுவம் அறவே கிடையாது. ஆனால் பிஸ்மார்க்கிடம் இராணுவம் இருந்தது.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றித் தொடர்ந்து நடைபெற்ற மோதலில் பிஸ்மார்க் முதலாளி வர்க்கத்தின் நாடாளுமன்றக் கோரிக்கைகளை உச்ச அளவில் எதிர்த்தார். ஆனால் அதன் தேசியக் கோரிக்கைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குத் துடித்தார்; ஏனென்றால் பிரஷ்யக் கொள்கையின் மிக மனப்பூர்வமான வேட்கைகளுடன் அவை பொருந்தியிருந்தது.

தன. அவர் இப்பொழுது மறுபடியும் முதலாளி வர்க்கத்தின் சித்தத்தை அதன் சித்தத்துக்கு விரோதமாக நிறைவேற்றினாலும், முதலாளி வர்க்கம் வகுத்தளித்த முறையில் ஜெர்மனியின் ஒற்றுமையை அவர் சாதித்தாலும், மோதல் தானாகவே முடிந்து விடும்; பிஸ்மார்க் தனக்கு முன்பிருந்த மாநிரிப்படிவமான லுயீ நெப்போலியனைப் போல முதலாளி வர்க்கத்தின் தெய்வமாக மாறுவார்.

முதலாளி வர்க்கம் அவருக்கு நோக்கத்தைக் கொடுத்தது, லுயீ நெப்போலியன் அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகின்ற முறையை அவருக்கு அளித்தார்; அமுலாக்குவது மட்டுமே பிஸ்மார்க்கிடம் விடப்பட்டிருந்தது.

பிரஷ்யா ஜெர்மனிக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மன் சம்மேளனத்திலிருந்து⁴⁸ கட்டாயமாக வெளியேற்றுவது மட்டுமன்றி சிறிய ஜெர்மன் அரசுகளைக் கீழ்ப்படுத்துவதும் அவசியமாக இருந்தது. பிரஷ்யாவின் அரசியலில் ஜெர்மானியர்கள் மீது ஜெர்மானியர்கள் தொடுக்கின்ற அத்தகைய “புத்துணர்வூட்டுகின்ற குதூகலமான போர்கள்”⁴⁹ பிரதேசத்தை அபகரிப்பதற்குப் பிரதான சாதனமாக எப்பொழுதுமே இருந்தன; வீரமான எந்த பிரஷ்யனும் அதற்கு பயந்ததில்லை. ஜெர்மானியர்களுக்கு எதிராக அந்நிய நாடுகளுடன் கூட்டணி அமைத்தல் மற்றொரு பிரதான சாதனம்; அதுவும் எவ்விதமான தப்பெண்ணத்தையும் ஏற்படுத்தாது. ருஷ்ய ஜார் அலெக்சாந்தர் உணர்ச்சிக் கனிவானவர்; அவருடைய முழு ஆதரவு கிடைப்பது எப்பொழுதும் உறுதி. லுயீ நெப்போலியன் ஜெர்மனியில் பிரஷ்யாவின் பியேமொண்டு இலட்சியத்தை ஒருபோதும் மறுத்ததில்லை, பிஸ்மார்க்குடன் பேரத்துக்கு அவர் தயாராக இருந்தார். அவர் நட்பு ஈட்டின் வடிவத்தில், சமாதான முறையில் தான் விரும்பியதைப் பெற முடியுமென்றால், அது மிகவும் சிறப்பானதே. மேலும், அவர் ரைன் ஆற்றின் இடது கரையின் முழுப் பிரதேசத்தையும் ஒரே தடவையில் பெறுவது அவசியமல்ல; சிறிது சிறிதாக, பிரஷ்யாவின் ஒவ்வொரு புதிய முன்னேற்றத்துக்கும் ஒரு நிலப் பகுதி கிடைக்குமென்றால், அது அதிகமாக வெளியில் தெரியாது, ஆனால் அதே

நோக்கத்துக்கு இட்டுச் செல்லும். பிரெஞ்சு இனவெறியர் களுக்கு ரைன் பிரதேசத்தில் ஒரு சதுர மைல் மொத்த சவோய்யா மற்றும் நிட்ஸாவின் மதிப்புக்குச் சமமாகும். ஆகவே லுயீ நெப்போலியனுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன; பிரஷ்யாவை விஸ்தரிப்பதற்கும் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தை⁵⁰ நிறுவுவதற்கும் அவருடைய அனுமதி பெறப்பட்டது. இதற்கு ரைன் ஆற்றின் கரையில் ஜெர்மன் பிரதேசத்தில் ஒரு துண்டுப் பகுதி கொடுக்கப்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை.* கொவோனெவுடன் பேச்சுவார்த்தைகளில் பிஸ்மார்க் ரைன் பவேரியாவையும் ரைன் ஹெஸ்ஸெனையும் குறிப்பிட்டார். பின்னர் அவர் இதை மறுத்தார் என்பது உண்மை. ஆனால் ஓர் இராஜியவாதி, குறிப்பாக ஒரு பிரஷ்ய இராஜியவாதி உண்மையைச் சிறிதளவு மறைப்பதை நியாயமாக்குகின்ற — அவசியமாக்குவதாகக் கூடச் சொல்லலாம் — வரையறைகளைப் பற்றி தன்னுடைய சொந்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறார். கடைசியாகப் பார்க்கும் பொழுது உண்மை ஒரு பெண்; ஆகவே ஜங்கர் களின் கருத்துப்படி மெய்யாகவே அதை விரும்புகிறது. நட்ட ஈட்டைப் பற்றிய பிரஷ்ய வாக்குறுதி இல்லாமல் பிரஷ்யா பிரதேச விஸ்தரிப்புச் செய்வதை அனுமதிக்கின்ற அளவுக்கு லுயீ நெப்போலியன் முட்டாள் அல்ல; பிலைஹ்ரோடெர் வட்டி இல்லாமல் பணம் கடன் கொடுப்பது சாத்தியமா?! ஆனால் அவர் தன் பிரஷ்யர்களைப் போதுமான அளவுக்கு அறிந்து கொள்ளவில்லை; முடிவில் அவர் ஏமாற்றப்பட்டார். சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், அவரை வசப்படுத்திய பிறகு, “இதயத்தில் வாளைப் பாய்ச்சுவதற்கு” இத்தாலியுடன் கூட்டணி அமைக்கப்பட்டது.

வெவ்வேறு நாடுகளையும் சேர்ந்த அற்பவாதிகள் இந்தச் சொற்றொடரைப் பற்றி மிகவும் ஆத்திரமடைந்தார்கள்.

* கையெழுத்துப் பிரதியின் ஓரத்தில் பி. எங்கெல்ஸ் பென்சிலிலே குறித்திருப்பதாவது: “எல்லை—மைன் ஆற்றின் கரைவழி” (இத்தொகுதி, பக்கம் 59 பார்க்க).—பார்.

ஆனால் முற்றிலும் தவறாக! À la guerre comme à la guerre.* பிஸ்மார்க் ஜெர்மனியின் 1866ஆம் ஆண்டு உள்நாட்டுப் போரை⁵¹ அதன் உண்மையான சாராம்சத்தில், அதாவது ஒரு புரட்சி என்ற முறையில் அங்கீகரித்தார், அந்தப் புரட்சியைப் புரட்சிகரமான முறைகளின் மூலம் நிறைவேற்றத் தயாராக இருந்தார் என்பதை மட்டுமே அந்தச் சொற்றொடர் குறிக்கிறது. அவர் அதைச் செய்தார். சமஷ்டி அசெம்பிளியை அவர் நடத்திய முறை புரட்சிகரமானதாக இருந்தது. சமஷ்டி அதிகாரிகளின் அரசியலமைப்புச் சட்ட முடிவுக்குப் பணிவதற்குப் பதிலாக அவர்கள் சமஷ்டி ஒப்பந்தத்தை மீறுவதாக—அது வெறும் சாக்கே—அவர் குற்றம் சாட்டினார், சமஷ்டியைக் கலைத்தார், புரட்சிகரமான பொது வாக்குரிமையின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற ரைஹ்ஸ்டாகுக்கு வகை செய்யக் கூடிய புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்தார், கடைசியில் சமஷ்டி அசெம்பிளியை பிராங்க்பர்ட்டிலிருந்து வெளியேற்றினார்.⁵² மேல்சைலீஷியாவில் புரட்சிகர ஜெனரல் கிலப்கா, மற்றப் புரட்சிகர அதிகாரிகளின் தலைமையில் ஹங்கேரியப் படையை அமைத்தார்; அதன் படைவீரர்கள், ஹங்கேரிய இராணுவத்திலிருந்து ஓடி வந்தவர்கள் மற்றும் யுத்தக் கைதிகள், தங்களுடைய சட்ட பூர்வமான தலைமைத் தளகர்த்தரை எதிர்த்துச் சண்டை போட வேண்டும்.** பொஹிமியாவைக் கைப்பற்றிய பிறகு புகழ்மிக்க பொஹிமியா இராஜ்யத்தின் மக்களுக்கு என்னும் பிரகடனத்தை பிஸ்மார்க் வெளியிட்டார். அதன் சாரம் முறைமைவாத மரபுகளுக்கு மிகவும் முரண்பாடானது. சமாதானம் ஏற்கெனவே ஏற்பட்ட பிறகு அவர் ஒரு சுதந்திர நகரத்தின் மற்றும் ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் சட்ட பூர்வமான மூன்று அரசர்களின்*** எல்லா நிலங்களையும்

*—யுத்தத்தின் போது எல்லாமே யுத்தத்தைப் போல நடக்கும்.—ப-ர்.

** கையெழுத்துப் பிரதியின் ஓரத்தில் பி. எங்கெல்ஸ் பென்சிலிலே குறித்திருப்பதாவது: “பிரமாணம்!”.—ப-ர்.

***—ஹன்னோவர் இராஜ்யம், ஹெஸ்ஸென்-காஸ்ஸெல் எலெக்டாரேட், நாஸ்ஸொ சிறிய அரசு மற்றும் மைன் கரையிலுள்ள பிராங்க்பர்ட் சுதந்திர நகரம்.—

பிரஷ்யாவுக்காகக் கைப்பற்றினார்; “கடவுளின் அருளால்” ஆட்சி செய்த அந்த மூவரும் “கடவுளின் அருளால்” ஆட்சி செய்த பிரஷ்யாவின் அரசருக்குச் சிறிதும் குறைந்தவர் களல்ல என்ற உண்மை பிஸ்மார்க்கின் கிறிஸ்துவ மற்றும் முறைமைவாத மனச்சாட்சியைச் சிறிதும் உறுத்தவில்லை. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், அது புரட்சிகரமான முறைகளின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட முழுப் புரட்சி. இதற்காக அவரை நாம் அனேகமாகக் குறை கூற மாட்டோம் என்பது இயற்கையே. அதற்கு மாறாக, அவர் போதுமான அளவுக்குப் புரட்சிகரமாக இருக்கவில்லை, அவர் மேலேயிருந்து வந்த பிரஷ்யப் புரட்சிக்காரர் என்பதற்கு மேல் அதிகமல்ல, அவர் அரைப் புரட்சியை மட்டுமே நிறைவேற்றக் கூடிய நிலையில் இருந்த பொழுது முழுப் புரட்சியை ஆரம்பித்தார், நாடுகளைக் கைப்பற்றுகின்ற பாதையில் புறப்பட்ட பிறகு பரிதாபகரமான நான்கு சிறிய அரசுகளுடன் அவர் திருப்தியடைந்தார் என்பதற்காகவே நாம் அவரைக் குறை கூறுகிறோம்.

எல்லாம் முடிந்த பிறகு சிறிய நெப்போலியன் மிகவும் தாமதமாக வந்தார், தன்னுடைய சன்மானத்தைக் கோரினார். யுத்தத்தின் போது ரைன் பிரதேசத்தில் அவர் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் கைப்பற்றியிருக்க முடியும்; ஏனென்றால் அந்த முழு பிரதேசம் மட்டுமன்றிக் கோட்டைகளும் பாதுகாப்பின்றி இருந்தன. அவர் தயங்கினார். இரண்டு தரப்பினரும் சோர்ந்து போகக் கூடிய நீண்ட யுத்தத்தை அவர் எதிர்பார்த்தார். அப்படி நடக்கவில்லை. சீக்கிரமான அடிகள் வரிசையாக அளிக்கப்பட்டு, ஆஸ்திரியா எட்டு நாட்களில் நசுக்கப்பட்டது. பிஸ்மார்க் ஜெனரல் கொவோனெவிடம் நட்பு நடக்கக் கொடுப்பது சாத்தியம் என்று குறிப்பிட்டிருந்த ரைன் பவேரியா மற்றும் மெயின்ஸ் உள்பட ரைன் ஹெஸ்ஸெனை முதலாவதாக அவர் கோரினார். ஆனால் இப்பொழுது பிஸ்மார்க் விரும்பினால் கூட அவற்றைத் தர முடியாது. யுத்தத்தின் மாபெரும் வெற்றிகள் அவர் மீது புதிய கடமைகளைச் சுமத்தி விட்டன. பிரஷ்யா ஜெர்மனியின் பாதுகாவலனாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொண்

டிருந்த சமயத்தில் மத்திய ரைன் பிரதேசத்தின் திறவுகோலான மெயின்சை பிரஷ்யா அந்நிய நாட்டுக்கு விற்க முடியாது. பிஸ்மார்க் மறுத்தார். லுயீ நெப்போலியன் பேரம் செய்வதற்குத் தயாராக இருந்தார். அவர் இப்பொழுது லுக்ஸம்பர்க், லான்டெள, ஸார்லுயீ மற்றும் ஸார்பிரூக் கென் நிலக்கரிப் பள்ளத்தாக்கை மட்டுமே கோரினார். ஆனால் இவற்றைக் கூட பிஸ்மார்க் இனிமேல் விட்டுக் கொடுக்க முடியவில்லை; அதில் பிரஷ்யப் பிரதேசமும் கோரப்பட்டிருந்தபடியால் சிறிதும் முடியவில்லை. பிரஷ்யர்கள் பொஹிமியாவில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது சரியான தருணத்தில் நெப்போலியன் தானே அதை ஏன் கைப்பற்றவில்லை? சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், பிரான்சுக்கு நட்பு நடாக்க ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை. இதன் விளைவாக எதிர்காலத்தில் பிரான்சுடன் போர் செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்பது பிஸ்மார்க்குக்குத் தெரியும். ஆனால் துல்லியமாக அதையே அவர் விரும்பினார்.

சமாதான உடன்படிக்கைகளில் பிரஷ்யா வெற்றியடைந்த தருணங்களில் வழக்கமாகச் செய்ததைப் போல சாதகமான சூழ்நிலையை ஈவிரக்கமின்றிப் பயன்படுத்தவில்லை. அதற்குத் தக்க காரணங்கள் இருந்தன. சாக்கசனியும் ஹெஸ்ஸென்டார்ம்ஸ்டாட்டும் புதிய வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்திற்குள் இழுக்கப்பட்டன; அதன் காரணமாக மட்டுமாவது அவை விட்டுவைக்கப்பட்டன. பவேரியா, வுர்டம்பர்க் மற்றும் பாடேனுக்கு சலுகை காட்ட வேண்டியிருந்தது; ஏனென்றால் பிஸ்மார்க் அவற்றுடன் இரகசியமாக தாக்குதல் மற்றும் தற்காப்பு ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆஸ்திரியாவைப் பற்றி—அந்த நாட்டை ஜெர்மனியுடனும் இத்தாலியுடனும் பிணைத்த மரபு வழிப்பட்ட வலைப்பின்னலை அழித்ததன் மூலம் பிஸ்மார்க் அந்த நாட்டுக்குச் சேவை செய்யவில்லையா? அந்த நாடு நெடுங்காலமாக விரும்பிய சுதந்திர வல்லரசு என்ற நிலையை அவர் கடைசியில் இப்பொழுது முதல் தடவையாக அந்த நாட்டுக்குப் பெற்றுத் தரவில்லையா? ஆஸ்திரியாவை பொஹிமியாவில் அவர் முறியடித்த பொழுது ஆஸ்திரியாவுக்கு

எது நன்மையளிக்கும் என்பதை அந்த நாட்டைக் காட்டிலும் அவர் நன்றாக அறிந்திருக்கவில்லையா? இரண்டு நாடுகளையும் அருகாமையில் வைத்திருந்த பூகோள நிலைமை பிரஷ்யாவால் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட ஜெர்மனியை ஆஸ்திரியாவின் இன்றியமையாத, இயற்கையான கூட்டாளியாகச் செய்திருப்பதை அந்த நாடு—இதைப் பற்றி சரியான முறையில் சிந்தித்தால்—உணராதா?

பிரஷ்யாவின் வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக பெருந்தன்மை என்னும் ஒளிவட்டம் அந்த நாட்டைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற நிலை ஏற்பட்டது; ஏனென்றால் பிரஷ்யா அயிரையைப் போட்டு விரால் மீனைப் பிடித்தது.

பொஹிமியப் போர்க்களங்களில் முறியடிக்கப்பட்டது ஆஸ்திரியா மட்டுமல்ல, ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கமும் முறியடிக்கப்பட்டது. அதற்கு எது நன்மையென்று அதைக் காட்டிலும் தனக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று பிஸ்மார்க் அதற்கு எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். பிரதிநிதித்துவச் சபையின் மோதலைத் தொடர்கின்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. முதலாளி வர்க்கத்தின் மிதவாதப் பாசாங்குகள் நெடுங்காலத்துக்குப் புதைக்கப்பட்டு விட்டன; ஆனால் அதன் தேசியக் கோரிக்கைகள் நாள்தோறும் அதிக முழுமையான அளவில் நிறைவேறிக் கொண்டிருந்தன. அதன் தேசிய செயல்திட்டத்தை பிஸ்மார்க் அதுவே வியக்கத்தக்க வேகம் மற்றும் துல்லியத்துடன் நிறைவேற்றினார். முதலாளி வர்க்கத்தின் சொந்தக் கேவலமான உடலின் மீது அதன் தளர்வான சதை மடிப்புகளையும் அதன் செயலற்ற தன்மையையும் அதன் சொந்த செயல்திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முழு இயலாமையையும் நிரூபித்த பிறகு அவர் பிரதிநிதித்துவச் சபையிடமும் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்வதைப் போலவும் நடத்தார். இந்த மோதலின் போது நடந்த அரசியலமைப்புச் சட்ட எதிர்ப்பு ஆட்சிக்கான பொறுப்பிலிருந்து அரசாங்கத்தை விடுவிக்கும்படி இப்பொழுது மெய்யாகவே ஆயுதம் பறிக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவச் சபைக்கு விண்ணப்பித்தார். அது நெஞ்சுருகிக் கண்ணீர்

மல்கி இப்பொழுது ஆபத்தில்லாமல் முன்னே வைக்கப் படுகின்ற காலடிக்கு ஒத்துக் கொண்டது.⁵³

எனினும் கோனிகிரெட்சில் தான் முறியடிக்கப்பட்டதை⁵⁴ முதலாளி வர்க்கம் நினைவுபடுத்திக் கொண்டது. அரசியலமைப்புச் சட்டமோதலின் போது அதிகார பூர்வமான முறையில் விளக்கப்பட்ட பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பாணியில் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டம்⁵⁵ வெட்டப்பட்டது. வரிகளைக் கொடுக்க மறுப்பது தடைசெய்யப்பட்டது. சம்மேளனத்தின் பிரதம மந்திரியும் அவருடைய அமைச்சர்களும் பிரஷ்ய அரசரால் நியமிக்கப்பட்டார்கள்; நாடாளுமன்றப் பெரும்பான்மைக்கும் அதற்கும் சம்பந்தமில்லை. மோதலின் விளைவாக இராணுவம் நாடாளுமன்றத்திலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றிருந்தது; அது ரைஹ்ஸ்டாகிலிருந்தும் சுதந்திரம் அடைந்தது. அதற்கு எதிர்மாறாக, தாங்கள் பொது வாக்குரிமையினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்ற மேன்மையான உணர்வை ரைஹ்ஸ்டாகின் உறுப்பினர்கள் பெற்றார்கள். அவர்கள் மத்தியில் இரண்டு சோஷலிஸ்டுகள்* உட்கார்ந்திருக்கின்ற காட்சியும் கூட இதை அவர்களுக்கு மிகவும் அதிருப்திகரமான முறையில் நினைவூட்டியது. ஒரு நாடாளுமன்றத்தில் சோஷலிஸ்டு உறுப்பினர்கள், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகள் முதல் தடவையாக இடம் பெற்றார்கள். அது ஆபத்து வரப் போகிறது என்னும் அறிகுறியாக இருந்தது.

முதலில் இவை அனைத்தும் முக்கியமாக இருக்கவில்லை. முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களுக்காகப் பேரரசின், குறைந்தபட்சம் ஜெர்மனியின் வடக்குப் பிரதேசங்களின் புதிய அரசு ஒற்றுமையை வளர்த்து அதன் மூலம் தெற்கு ஜெர்மனியின் முதலாளிகளை சம்மேளனத்திற்குள் கவர்ந்திழுப்பது இப்பொழுது முக்கியமாயிற்று. சம்மேளனத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் முக்கியமான உறவுகளை தனிப்பட்ட அரசுகளின் அதிகார வரம்பிலிருந்து அகற்றி சம்மேளனத்துக்கு மாற்றியது: சம்மேளனப் பிர

*— ஓன. பெபெல் மற்றும் வி. லீப்கென்ஹ்ட்.—ப-ர்.

தேசம் முழுவதிலும் ஒரே மாதிரியான நாட்டுரிமை மற்றும் இப்பிரதேசத்துக்குள் போக்குவரத்து சுதந்திரம், குடியிருப்பு உரிமை, தொழில்துறைகள், வர்த்தகம், சுங்க இலாகா, கடல்வழிப் போக்குவரத்து, நாணயங்கள், எடைகள் மற்றும் அளவுகள், ரயில்வேக்கள், நீர்வழிப் போக்குவரத்து, தபால் மற்றும் தந்தி, காப்புரிமைகள், வங்கிகள், மொத்த வெளிநாட்டுக் கொள்கை, தூதரகங்கள், வெளி நாடுகளில் வர்த்தகப் பாதுகாப்பு, சுகாதாரப் போலீஸ், கிரிமினல் சட்டம், நீதிமன்ற நடவடிக்கைகள், இதரவை இவற்றிலடங்கும். இப்பிரச்சினைகளில் பெரும்பான்மையானவை இப்பொழுது வேகமாக மற்றும் பொதுவில் சலுகையுடனும் சட்ட ரீதியில் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. ஆக, கடைசியில்—அப்பாடா! —சிறிய அரசு அமைப்பின் மிகவும் அருவருப்பான குறைகள், ஒரு பக்கத்தில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கு மிகவும் பெரிய தடையாக இருந்தவையும், மறு பக்கத்தில் பிரஷ்யாவின் அதிகார விருப்பார்வங்களைத் தடை செய்தவையும் ஒழிக்கப்பட்டன. இப்பொழுது இன வெறியைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கிய முதலாளி வர்க்கம் உரக்கக் கூறியதைப் போல, அது அறவே உலக வரலாற்றுச் சாதனை அல்ல; ஆனால் மிகவும் மிகவும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே நடைபெற்றிருக்க வேண்டிய ஒன்றே—பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்கெனவே எழுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் செய்த வற்றின், கலாசார வளர்ச்சியடைந்த எல்லா அரசுகளும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே அமுலாக்கியவற்றின் அரை குறையான பிரதியே. பெருமைப்படுவதற்குப் பதிலாக, “கல்வியறிவுமிக்க” ஜெர்மனி அதைக் கடைசியாக செயற்படுத்தியதைப் பற்றி வெட்கப்படுவது மிகவும் பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.

வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் இந்தக் காலகட்டம் முழுவதும் பிஸ்மார்க் பொருளாதாரத் துறையில் முதலாளி வர்க்கத்துக்கு விருப்பத்துடன் உதவி செய்தார்; நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தைப் பாதிக்கின்ற பிரச்சினைகளில் கூட இரும்புக் கரத்தை வெல்வெட் உரையில் மூடித்தான் காட்டினார். இது அவருடைய மிகச் சிறந்த காலம்; சில

சமயங்களில் அவருடைய பிரத்யேகமான பிரஷ்ய குறுகிய புத்தியைப் பற்றி, உலக வரலாற்றில் இராணுவங்களையும் அவற்றை நம்பி நடைபெறுகின்ற இராஜீய சூழ்ச்சிகளையும் தவிர வேறு சக்திகள், மிகவும் வலிமையான சக்திகள் இருக்கின்றன என்பதை அவர் உணர முடியாததைப் பற்றி நாம் சந்தேகமடைவது சாத்தியமே.

ஆஸ்திரியாவுடன் சமாதானம் செய்து கொள்வது பிரான் கூடன் யுத்தத்துக்கு வழிவகுக்கும் என்பதை பிஸ்மார்க் அறிந்திருந்தது மட்டுமல்ல, அதை அவர் விரும்பக் கூடச் செய்தார். ஜெர்மனியின் முதலாளி வர்க்கம் அவரிடம் கோரிய பிரஷ்ய-ஜெர்மன் பேரரசின் படைப்பைப் பூர்த்தி செய்வதற்குரிய சாதனத்தை இந்த யுத்தம் அளிக்கும்.* சுங்கவரி நாடாளுமன்றத்தைப்⁵⁷ படிப்படியாக ரைஹ்ஸ்டாகாக மாற்றி அப்படிச் செய்தால் தெற்குப் பிரதேச அரசுகளைச் சிறிதுசிறிதாக வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்துக்குள் இழுப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் தெற்கு ஜெர்மன் பிரதிநிதிகளின் உரத்த கூச்சல்களினால் (அதிகார வரம்பை விரிவுபடுத்தக் கூடாது!) நொறுக்கப்பட்டன. போர்க்களத்தில் சமீபத்தில்

* ஆஸ்திரிய யுத்தத்துக்கு முன்னரே கூட மத்திய ஜெர்மன் அரசின் அமைச்சர் ஒருவர் பிஸ்மார்க்கிடம் அவருடைய முகஸ்துதியான ஜெர்மன் கொள்கையைப் பற்றிக் கேட்ட பொழுது எல்லா சொற்றொடர்களை யும் ஒதுக்கி ஜெர்மனியிலிருந்து ஆஸ்திரியாவை வெளியேற்றுவேன், ஜெர்மன் சம்மேளனத்தைக் கலைப்பேன் என்று அவர் பதிலளித்தார்.—“மத்திய அரசுகள் இதை அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?”—“நீங்கள்—மத்திய அரசுகள்—உங்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது.”—“அப்படியானால் ஜெர்மானியர்களின் கதி என்ன?”—“நான் அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி பாரிசுக்குக் கூட்டிச் செல்வேன், அங்கே அவர்களை ஒன்றுபடுத்துவேன்.” (மத்திய ஜெர்மன் அரசின் இந்த அமைச்சர் ஆஸ்திரிய யுத்தத்துக்கு முன்னால் பாரிசில் தெரிவித்து *Manchester Guardian* இன்⁵⁸ பாரிஸ் நிருபர் திருமதி கிராபோர்டினால் யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது இப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டது.)

தோற்கடிக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களின் மனோபாவம் சாதகமாக இருக்கவில்லை. பிரஷ்யர்கள் இந்த அரசாங்கங்களைக் காட்டிலும் அதிக பலத்துடன் இருந்தது மட்டுமன்றி, அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்குப் போதுமான சக்தியுடன் இருந்தார்கள் என்ற புதிய, முனைப்பான சான்று, அதாவது ஒரு புதிய அகில ஜெர்மன் யுத்தம் மட்டுமே அவை சரணாகதி அடைகின்ற வினாடியை வேகமாக அருகில் கொண்டுவர முடியும். மேலும், பிஸ்மார்க்கும் லுயீ நெப்போலியனுக்கும் இடையே முன்னரே இரகசியமாக ஒத்துக் கொண்ட மைன் ஆற்றின் எல்லைக் கோடு⁵⁸ வெற்றிகளுக்குப் பிறகு லுயீ நெப்போலியனால் பிரஷ்யர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றியது; அப்படியானால் தெற்கு ஜெர்மனியுடன் ஒன்று சேருதல் ஜெர்மனியைக் கூறுபோடுவதற்கு பிரெஞ்சுக்காரர்களுடைய சம்பிரதாய முறையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உரிமையை மீறுவதாக, போரை ஆரம்பிப்பதற்கு சாக்காக இருக்கும்.

இதற்கிடையில் லுயீ நெப்போலியன் ஸடோவாவுக்கு⁵⁹ நட்பு நடாக்கத் தான் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய துண்டு நிலத்தை ஜெர்மனியின் எல்லைக்குப் பக்கத்தில் எங்காவது தேட வேண்டியிருந்தது. வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனம் அமைக்கப்பட்ட பொழுது லுக்ஸம்பர்க் அதில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இப்பொழுது இது ஹாலந்துடன் தனிப்பட்ட முறையில் இணைந்திருந்த, ஆனால் முற்றிலும் சுதந்திரமான அரசாக இருந்தது. மேலும், லுக்ஸம்பர்க் அல்சாசைப் போலவே உத்தேசமாக அதே அளவுக்கு பிரெஞ்சு மயமாகியிருந்தது, அது பிரான்சினால் அதிகமான அளவுக்குக் கவரப்பட்டிருந்தது, பிரஷ்யாவைக் கண்டிப்பான முறையில் வெறுத்தது.

மத்திய காலத்திலிருந்து ஜெர்மனியில் நிலவிய அரசியல் அலங்கோலம் ஜெர்மன்-பிரெஞ்சு எல்லைப் பகுதிகளை எப்படிப் பாதித்தது என்பதற்கு லுக்ஸம்பர்க் குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாகும். லுக்ஸம்பர்க் 1866 வரை பெயரளவில் ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமாக இருந்தபடியால், அது அதிகமான அளவுக்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. 1830

வரை அது பிரெஞ்சுப் பகுதியையும் ஜெர்மன் பகுதியையும் கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஜெர்மன் பகுதி இந்த ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே உயர்வான பிரெஞ்சுக் கலாசாரம் தன்னை ஒதுக்கித் தள்ள அனுமதித்தது. லுக்ஸம்பர்க்கின் ஜெர்மன் அரசர்கள் மொழியிலும் கல்வியிலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களாக இருந்தார்கள். லுக்ஸம்பர்க் புர்குன்டி பிரதேசத்தில் சேர்க்கப்பட்டதிலிருந்து (1440) மற்ற எல்லா நெதர்லாந்துப் பிரதேசங்களைப் போல ஜெர்மனியுடன் முற்றிலும் பெயரளவான ஒற்றுமையைக் கொண்டிருந்தது; 1815இல் ஜெர்மன் சம்மேளனத்தில் சேர்க்கப்பட்டதும் இந்த நிலைமையில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. 1830க்குப் பிறகு அதன் பிரெஞ்சுப் பகுதியும் ஜெர்மன் பகுதியில் கணிசமான அளவும் பெல்ஜியத்தில் சேர்க்கப்பட்டன. ஆனால் எஞ்சிய ஜெர்மன் லுக்ஸம்பர்க் பகுதியில் எல்லாம் பிரெஞ்சு முறைப் படி நடைபெறுதல் தொடர்ந்தது: நீதிமன்றங்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள், பிரதிநிதித்துவச் சபை ஆகியவற்றின் எல்லா நடவடிக்கைகளும் பிரெஞ்சு மொழியில் நடைபெற்றன; எல்லா பொது ஆவணங்களும் எல்லா தனியார் ஆவணங்களும் எல்லா கணக்குகளும் பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்டன; செகண்டரிப் பள்ளிகளில் பாடங்கள் பிரெஞ்சு மொழியில் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டன. பிரெஞ்சு மொழி அன்றும் இன்றும் கல்விகற்றவர்களின் மொழியாக இருந்தது. அந்த பிரெஞ்சு மொழி மேல் ஜெர்மானியர்களின் மெய்யெழுத்து ஒலியில் முனகி, மூச்சுத் திணறியது இயற்கையே. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், ரைன்-பிராங்கிஷ் மக்கள் பேசிய கிளை மொழி, பிரெஞ்சு மொழி ஆகிய இரண்டு மொழிகள் லுக்ஸம்பர்க்கில் பேசப்பட்டன; மேல் ஜெர்மன் மொழி அந்நிய மொழியாக இருந்தது. தலை நகரத்திலிருந்த பிரஷ்ய படைவீரர்கள் நிலைமையைத் திருத்துவதற்குப் பதிலாக அதை மோசமாக்கினார்கள். இது ஜெர்மனிக்கு அவமானமாக இருந்தாலும், அதுதான் உண்மை. இப்படிச் சுயவிருப்ப முறையில் லுக்ஸம்பர்க் பிரெஞ்சுமயமாக்கப்பட்டது அல்சாசிலும் ஜெர்மன் லோரைய்னிலும் இதைப் போன்ற நிகழ்வுப்போக்குகளை அவற்றின் உண்மை

யான ஒளியில் எடுத்துக் காட்டியது.

லுக்ஸம்பர்க்கின் அரசரிமையைக் கொண்டிருந்த கோமகனான ஹாலந்தின் அரசர்* இந்தச் சிறிய அரசை லுயீ நெப் போலியனுக்கு விற்பனை செய்வதற்குத் தயாராக இருந்தார். அவருக்கு அந்நேரத்தில் பணமும் தேவைப்பட்டது. லுக்ஸம்பர்க் மக்கள் பிரான்சுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதை அங்கீகரித்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை: 1870ஆம் ஆண்டின் யுத்தத்தின் போது அவர்களுடைய அணுகுமுறை அதற்குச் சான்றாகும். சர்வதேசச் சட்ட நோக்கில் பிரஷ்யா எதையுமே ஆட்சேபிக்க முடியாது; ஏனென்றால் லுக்ஸம்பர்க்கை ஜெர்மனியிலிருந்து பிரிப்பதற்கு உதவியது பிரஷ்யாவாகும். பிரஷ்யாவின் துருப்புகள் லுக்ஸம்பர்க் தலைநகரத்தில் ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் கோட்டையின் சம்மேளனக் காவற்படையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. லுக்ஸம்பர்க் சம்மேளனக் கோட்டையாக இருந்த நிலை முடிந்தவுடனே அத்துருப்புகளுக்கு இனிமேல் எந்த உரிமையும் கிடையாது. அவை ஏன் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பவில்லை? லுக்ஸம்பர்க்கை பிரான்ஸ் சேர்த்துக் கொள்வதை பிஸ்மார்க் ஏன் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை?

அவர் சிக்கிக் கொண்டிருந்த முரண்பாடுகள் இப்பொழுது வெளிப்படையாகத் தெரிந்ததுதான் அதற்குக் காரணம். பிரஷ்யாவைப் பொறுத்தமட்டில், 1866ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ஜெர்மனி கைப்பற்றப்பட வேண்டிய பிரதேசமாக, அந்நிய நாடுகளுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய பிரதேசமாக இருந்தது. 1866ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு ஜெர்மனி பிரஷ்யாவின் காப்பு நாடாக மாறியது, அதை அந்நிய தலையீடுகளிலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். பிரஷ்யாவின் நலன்களுக்காக, புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஜெர்மனி என்று சொல்லப்பட்டதிலிருந்து முழுப் பகுதிகள் விலக்கிவைக்கப்பட்டிருந்தன என்பது உண்மையே. ஆனால் முழுப் பிரதேசத்துக்கு ஜெர்மன் இனத்தின் உரிமை முந்திய சம்மேளனப் பிரதேசத்தின் இந்தப் பகுதிகளை அந்நிய அரசுகள்

*—முன்றாவது வில்ஹெல்ம்.—பர்.

அபகரித்துக் கொள்வதைத் தடுக்க வேண்டிய, எதிர்கால புதிய பிரஷ்ய-ஜெர்மன் அரசில் சேருவதற்குக் கதவைத் திறந்து வைக்கின்ற கடமையை இப்பொழுது பிரஷ்யாவின் அரியணை மீது சுமத்தியிருந்தது. இந்தக் காரணத்தினால் தான் இத்தாலி டிரோல் எல்லையில் நின்று விட்டது,⁶⁰ லுக்ஸம்பர்க் லுயீ நெப்போலியனுக்குக் கிடைக்க அனுமதிக்க முடியாது. உண்மையிலேயே புரட்சிகரமான அரசாங்கம் இதைப் பகிரங்கமாக அறிவிக்க முடியும்; ஆனால் மெட்டர்னி கின் அர்த்தத்தில் ஜெர்மனியை ஒரு “பூகோளக் கருத்தாக”⁶¹ மாற்றுவதில் முடிவாக வெற்றியடைந்த இராஜாங்க-பிரஷ்யப் புரட்சிக்காரரால் அது முடியாது. சர்வதேசச் சட்டத்தின் நோக்கிலிருந்து அவர் தவறான நிலையில் தன்னை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்; சர்வதேசச் சட்டத்தை அவருக்குப் பிடித்தமான சங்க-பீர்கடைப் பாணியில் விளக்குவதுதான் இந்தச் சிக்கலிலிருந்து வெளியேறுவதற்கு ஒரே வழியாக இருந்தது.

அவர் அப்படி முயன்ற பொழுது ஏளனம் செய்யப்படவில்லை என்றால் 1867ஆம் ஆண்டின் வசந்த காலத்தில் லுயீ நெப்போலியன் ஒரு பெரிய யுத்தத்துக்குத் தயாராக இல்லை என்பதே அதற்குக் காரணமாகும். லண்டன் மாநாட்டில் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. பிரஷ்யர்கள் லுக்ஸம்பர்க்கிலிருந்து வெளியேறினார்கள்; கோட்டை அழிக்கப்பட்டது; லுக்ஸம்பர்க் நடுநிலைமையைக் கடைப்பிடிக்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.⁶² யுத்தம் மறுபடியும் ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

லுயீ நெப்போலியன் இத்துடன் திருப்தி அடைய இயலவில்லை. ரைன் பிரதேசத்தில் தனக்கு சரியளவான நட்டஈடு கிடைத்தால், அவர் பிரஷ்யாவின் பலம் அதிகரிப்பதைச் சகித்துக் கொள்வதற்குத் தயாராக இருந்தார். அவர் சிறிதளவு பிரதேசத்துடன் திருப்தி அடையத் தயாராக இருந்தார்; அவர் அந்தக் குறைந்த பட்ச அளவைக் கூடக் குறைத்துக் கொண்டிருப்பார்; ஆனால் அவருக்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லை; அவர் ஒன்றுமே இல்லாமல் ஏமாற்றப்பட்டார். ஆனால் பிரான்சின் எல்லையை ரைன் பிரதேசத்துக்குப்

படிப்படியாக நகர்ந்ததினால் பிரான்ஸ் மெய்யாகவோ, கற்பனையாகவோ ஐரோப்பாவின் மத்தியஸ்தராக இருந்தால் மட்டுமே பிரான்சில் போனப்பாப்டிசப் பேரரசு இருக்க முடியும். எல்லையை நகர்த்துவது வெற்றி அடையவில்லை, மத்தியஸ்தர் என்ற முறையில் பிரான்சின் நிலை ஏற்கெனவே ஆபத்துக்குள்ளாகியிருந்தது, போனப்பாப்டிசப் பத்திரிகைகள் ஸ்டோவாவுக்குப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று உரத்த குரலில் கோரின; லுயீ நெப்போலியன் அரியணையில் இருக்க விரும்பினால், அவர் தன்னுடைய பாத்திரத்துக்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும், உதவிகள் செய்திருந்த போதிலும் சுமுகமாகக் கிடைக்காததை பலாக்காரமாகப் பெற்றாக வேண்டும்.

ஆகவே இரண்டு தரப்புகளும் யுத்தத்திற்காக சுறுசுறுப்பான இராஜீய மற்றும் இராணுவத் தயாரிப்புகளைத் தொடங்கின. அதன் பிறகு பின்வரும் இராஜக்ச சம்பவம் நடைபெற்றது.

ஸ்பெயின் தன்னுடைய அரியணைக்கு ஒரு நபரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது. மார்ச்சில் (1869) பெர்லினிலிருந்து பிரெஞ்சுத் தூதரான பெனெடேத்தி ஹோஹன்ஸோலர்ன் இளவரசர் லியோபோல்ட் அந்த அரியணைக்கு உரிமை கொண்டாடுவதைப் பற்றிய வதந்திகளைக் கேட்டார். அந்த விவகாரத்தை ஆராயும்படி பாரிஸ் அவரிடம் தெரிவித்தது. பிரஷ்ய அரசாங்கத்துக்கு அதைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாதென்று உள்நாட்டிலாகாவின் துணை அமைச்சர் வான் திலெசத்தியம் செய்தார். பெனெடேத்தி பாரிசுக்குப் போன பொழுது சக்கரவர்த்தியின் கருத்தை அறிந்தார்: “அவர் போட்டியிடுவது சாராம்சத்தில் தேசிய விரோதமானது, இதை நாடு ஏற்றுக் கொள்ளாது, இதைத் தடுக்க வேண்டும்.”

ஆக, லுயீ நெப்போலியன் அதன் மூலம் தன்னுடைய நிலை வன்மையாகத் தேய்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். பிரஷ்யாவைச் சேர்ந்த இளவரசர் ஸ்பானிய அரியணையில் இருப்பதைக் காட்டிலும், அதன் மூலம் தோன்றுகின்ற தடுக்க முடியாத தொல்லைகள், ஸ்பானிய கோஷ்டிகளுக்கு இடையிலான உள் உறவுகளில் பிரஷ்ய

யாவின் தலையீடு, ஒருவேளை யுத்தம் கூட, பிரஷ்யாவின் குள்ளமான கடற்படை தோல்வியடைதல், எப்படிப் போனாலும் ஐரோப்பாவுக்கு முன்னால் பிரஷ்யா கோமாளித் தனமாகக் காட்சியளித்தல் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் “ஸடோவாவுக்குப் பழிவாங்குதல்” இன்னும் சிறப்பாக இருக்க முடியுமா? ஆனால் லுயீ போனப்பார்ட் இனிமேல் இந்தக் காட்சியைக் கண்டு வாளாவிருக்க முடியாது. அவர் மிகவும் ஆடிப் போயிருந்தபடியால், ஸ்பானிய அரியணையில் ஜெர்மன் அரசர் என்பது பிரான்சை இரண்டு பக்க நெருப்புக்கு நடுவில் வைக்கும், ஆகவே அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது என்னும் மரபுவழிப்பட்ட கருத்தை—1830க்குப் பிறகு இது குழந்தைத் தனமான கருத்து—ஆதரித்தார்.

ஆகவே பெனெடேத்தி மேலும் தகவல் பெறுவதற்கும் பிரான்சின் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கும் பிஸ்மார்க் கைச் சந்தித்தார் (மே 11, 1869). அவர் பிஸ்மார்க்கிடமிருந்து முடிவாக எதையும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் பிஸ்மார்க் தான் கண்டுபிடிக்க விரும்பியதை பெனெடேத்தியிடமிருந்து அறிந்து கொண்டார்: அரியணைக்கு லியோபோல்ட் போட்டியிடுதல் பிரான்சுடன் உடனடியான யுத்தத்தைத் தூண்டும் என்பதே அது. ஆகவே தனக்குச் சாதகமான சமயத்தில் யுத்தம் வெடிக்க அனுமதிக்கின்ற சாத்தியத்தை இது பிஸ்மார்க்குக்கு அளித்தது.

லியோபோல்டின் வேட்பு மறுபடியும் 1870 ஜூலையில் முன்வந்தது; லுயீ நெப்போலியன் எவ்வளவு அதிகமாக ஆட்சேபித்த போதிலும், இது உடனடியாக யுத்தத்துக்கு இட்டுச் சென்றது. அவர் ஒரு பொறிக்குள் நுழைந்து விட்டதைக் கண்டது மட்டுமன்றி, தன்னுடைய சக்கரவர்த்தி பதவிக்கு ஆபத்தேற்பட்டிருப்பதையும் அறிந்து கொண்டார். தன்னுடைய போனப்பார்டிசு அயோக்கியர்களின் கோஷ்டியின்⁶³—படைவீரர்களின் உடைகளில் கடைசி பொத்தான் உள்பட எல்லாமே தயாராக இருப்பதாக இக்கோஷ்டியினர் உறுதியளித்தனர்—நேர்மையைப் பற்றி அவருக்கு மிகவும் குறைவான நம்பிக்கையே இருந்தது. இக்கோஷ்டியின் இராணுவ

மற்றும் நிர்வாகத் திறமையைப் பற்றி அந்தக் குறைவான நம்பிக்கை கூட அவருக்குக் கிடையாது. ஆனால் அவருடைய சொந்தக் கடந்த காலத்தின் தர்க்க ரீதியான விளைவுகள் அவரை அழிவை நோக்கி விரட்டின; அவருடைய தயக்கம் கூட அவருடைய அழிவைத் துரிதப்படுத்தியது.

மறு பக்கத்தில், பிஸ்மார்க் இராணுவ ரீதியில் யுத்தத் துக்கு முற்றிலும் தயாராக இருந்தது மட்டுமன்றி, இந்தச் சமயத்தில் அவர் மெய்யாகவே மக்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றிருந்தார். இரு தரப்பினரும் பரப்பிய இராஜாங்கப் பொய்களுக்கு மத்தியில் இது ரைன் பிரதேசத்துக்கு மட்டுமன்றி, தேசிய வாழ்நிலைக்கு நடைபெறுகின்ற யுத்தம் என்னும் ஓர் உண்மையை மக்கள் பார்த்தார்கள். 1813க்குப் பிறகு முதல் தடவையாக சேமப் படையினரும் Landwehrயின் படையினரும் மறுபடியும் திரண்டார்கள்; அவர்கள் சண்டையிடுவதற்கு ஆர்வமும் தீவிரமும் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். இவை எல்லாம் எப்படி ஏற்பட்டன என்பது முக்கியமல்ல; இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் காலப் பாரம்பரியத்தில் எந்தத் துண்டுப் பகுதியை பிஸ்மார்க் தன்னுடைய சொந்தப் பொறுப்பில் லுயீ நெப்போலியனுக்குத் தருவதாக வாக்களித்தார் அல்லது வாக்களிக்கவில்லை என்பது முக்கியமாகக் கருதப்படவில்லை. ஜெர்மனியின் உள்விவகாரங்களில் தலையிடக் கூடாது என்பதை அந்நிய நாடுகளுக்கு முடிவாகக் கற்பிக்க வேண்டும், ஜெர்மன் பிரதேசத்தைக் கொடுத்து ஆடிக் கொண்டிருக்கின்ற லுயீ நெப்போலியனுடைய அரியணையைப் பாதுகாப்பது ஜெர்மனியின் கடமையல்ல என்பவை முக்கியமாக இருந்தன. இந்தத் தேசிய எழுச்சிக்கு முன்பாக எல்லா வர்க்க வேறுபாடுகளும் மறைந்தன; தெற்கு ஜெர்மனியின் அரசவைகள் ரைன் சம்மேளனத்தை அமைப்பதற்குச் செய்த எல்லா முயற்சிகளும், விரட்டப்பட்ட அரசர்களை மறுபடியும் அரியணையில் உட்காரவைப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட எல்லா முயற்சிகளும் மறைந்தன.

இரண்டு தரப்பினரும் கூட்டாளிகளைத் தேடினார்கள். லுயீ நெப்போலியன் ஆஸ்திரியா மற்றும் டென்மார்க்கைப் பற்றி உறுதியாக இருந்தார், இத்தாலியை ஓரளவுக்கு நம்பினார். பிஸ்மார்க் ருஷ்யாவைத் தன்னுடைய தரப்பில்

வைத்திருந்தார். ஆனால் எப்பொழுதும் போல ஆஸ்திரியா தயாராக இல்லாதிருந்தது; செப்டெம்பர் 2ந் தேதிக்கு முன்னால் அதனால் முனைப்பாகப் பங்கெடுக்க முடியாது. ஆனால் செப்டெம்பர் 2ந் தேதியில் லுயீ நெப்போலியன் ஜெர்மானியர்களின் யுத்தக் கைதியாக இருந்தார்; ஆஸ்திரியா பிரஷ்யாதைத் தாக்கிய மறு வினாடியில்தான் ஆஸ்திரியாவைத் தாக்குவேன் என்று ருஷ்யா ஆஸ்திரியாவுக்குத் தெரிவித்திருந்தது. ஆனால் இத்தாலியில் லுயீ நெப்போலியனுடைய சந்தர்ப்பவாதக் கொள்கை அவர் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டது; அவர் தேசிய ஒற்றுமையைச் செயற்படுத்த விரும்பினார், ஆனால் அதே சமயத்தில் அந்தத் தேசிய ஒற்றுமைக்கு எதிராக போப்பைப் பாதுகாப்பதற்கு விரும்பினார்; அவருக்கு இப்பொழுது உள்நாட்டில் துருப்புகள் அவசியமாக இருந்தன, அவர் ரோமில் இந்தத் துருப்புகளைத் தொடர்ந்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்; ரோம மற்றும் போப்பின் அரசரிமையை இத்தாலி மதிக்கின்ற வரை அவர் தன்னுடைய துருப்புகளை வாபஸ் பெற முடியாது. இத்தாலி அவரை ஆதரிப்பதை இது தடுத்தது. கடைசியில் டென்மார்க் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ருஷ்யாவிடமிருந்து உத்தரவு வந்தது.

ஜெர்மன் இராணுவங்கள் ஸ்பிஹெர்ன் மற்றும் வெர்த்திலிருந்து செடான் வரை⁶⁴ கொடுத்த பலமான அடிகள் யுத்தத்தை ஸ்தலப்படுத்துவதில் இராஜீயப் பேச்சுவார்த்தைகள் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் தீர்மானகரமாக இருந்தன. லுயீ நெப்போலியனுடைய இராணுவம் ஒவ்வொரு சண்டையிலும் தோற்கடிக்கப்பட்டது; முடிவில் அந்த இராணுவத்தில் முக்கால் பகுதியினர் ஜெர்மனிக்கு யுத்தக் கைதிகளாகச் சென்றனர். இது படைவீரர்களின் குறை அல்ல—அவர்கள் வீரமாகச் சண்டையிட்டார்கள்—ஆனால் தலைவர்கள் மற்றும் நிர்வாகத்தின் குறைதான். ஆனால் லுயீ நெப்போலியனைப் போல ஒருவர் போக்கிரிகளின் கோஷ்டியைக் கொண்டு ஒரு பேரரசை உருவாக்கியிருந்தால், பிரான்சை அந்தக் கோஷ்டியின் சுரண்டலுக்கு ஒப்படைப்பதன் மூலம் பதினெட்டு ஆண்டுக் காலம் அந்த நாட்டை ஆட்சி செய்திருந்தால், அரசின் எல்லா முக்கியமான பதவி

களிலும் அந்தக் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த நபர்களும் துணைப் பதவிகளில் அவர்களுடைய கூட்டாளிகளும் நிரப்பப்பட்டிருந்தால், ஜீவமரணப் போராட்டத்தில் ஈடுபடக் கூடாது; ஈடுபட்டால் அவர் நட்டாற்றில் விடப்படுவார். ஐரோப்பாவின் அற்பவாதிகள் பல்லாண்டுகளாகப் போற்றி வந்த பேரரசின் மொத்தக் கட்டிடமும் ஐந்து வாரங்களுக்கும் குறைவான காலத்தில் நொறுங்கி விழுந்தது. செப்டெம்பர் 4ந் தேதிப் புரட்சி⁶⁵ குப்பை கூளத்தை மட்டும் தான் அகற்றியது. ஒரு சிறிய ஜெர்மன் பேரரசை நிறுவுவதற்கு யுத்தம் செய்த பிஸ்மார்க் ஒரு நாள் காலையில் பிரெஞ்சுக் குடியரசின் ஸ்தாபகராகத் தன்னைக் கண்டார்.

யுத்தம் பிரெஞ்சு மக்களுக்கு எதிரானதல்ல, லுயீ நெப் போலியனுக்கு மட்டுமே எதிரானது என்று பிஸ்மார்க் பிரகடனம் செய்திருந்தார். லுயீ நெப்போலியன் வீழ்ச்சியடைந்த பிறகு யுத்தத்தை நீடிப்பதற்குக் கூடுதலான காரணம் ஏதுமில்லை. மற்ற விஷயங்களில் அவ்வளவு வெகுளித்தனமாக இல்லாத செப்டெம்பர் 4ந் தேதிய அரசாங்கமும் அப்படித்தான் கருதியது. பிஸ்மார்க் திடீரென்று தன்னை ஒரு பிரஷ்ய ஜங்கராகக்⁶⁶ காட்டிக் கொண்ட பொழுது அது மிகவும் ஆச்சரியமடைந்தது.

பிரெஞ்சுக்காரர்களைப் பிரஷ்ய ஜங்கர்களைப் போல அதிகமாக வெறுப்பவர்கள் உலகத்தில் வேறு எவரும் கிடையாது. அது வரையிலும் வரி விதிக்கப்படாத ஜங்கர் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தண்டனை கொடுத்த பொழுது (1806 முதல் 1813 வரை)—அது அவர்களுடைய அகம்பாவத்தினால் ஏற்பட்டது—மிகவும் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்டார் என்பதுடன் அதைக் காட்டிலும் மோசமானது என்னவென்றால், கடவுளை வணங்காத பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்களுடைய அட்டுழியமான புரட்சியின் மூலம் மக்களை மிகவும் குழப்பிவிட்டபடியால், பழைய பிரஷ்யாவில் கூட ஜங்கர்களின் பழைய உயர் நிலை பெரும்பாலும் அழிந்து விட்டது, துரதிர்ஷ்டவசமான ஜங்கர்கள் அதில் எஞ்சியிருப்பதைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு வருடா வருடம் கடினமாகப் போராட வேண்டியிருந்தது; அவர்களில் பலர் ஏற்கெனவே அடுத்தவர்களை

நம்பிப் பிழைக்கின்ற பஞ்சை உயர்குலத்தவராகத் தரங்குறைந்து விட்டார்கள். இதற்காக பிரான்சைப் பழிவாங்க வேண்டும்; பிஸ்மார்க் தலைமை தாங்கிய இராணுவத்தின் ஜங்கர் அதிகாரிகள் அதைக் கவனித்துக் கொண்டார்கள். பிரான்ஸ் பிரஷ்யாவிடமிருந்து பெற்ற யுத்த இழப்பீட்டுப் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது; பிரான்சின் குறிப்பிட்ட நகரங்கள் மற்றும் மாவட்டங்கள் மீது அந்தப் பட்டியலின் படிக்கணக்கிடப்பட்ட யுத்த இழப்பீடு விதிக்கப்பட்டது; அது பிரான்சின் மிகவும் அதிகமான செல்வத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டது இயற்கையே. உணவுப் பொருள்கள், கால்நடைத் தீவனம், உடைகள், காலணிகள், இதரவை எல்லோரும் பார்க்கக் கூடிய ஈவிரக்கமற்ற முறையில் கைப்பற்றப்பட்டன. ஆர்டேன்சில் இருந்த ஒரு நகரத் தலைவர்தன்னால் அவ்வளவு தர முடியாது என்று கூறிய பொழுது அவருக்கு உடனே இருபத்தைந்து சவுக்கடி கொடுக்கப்பட்டது என்பதை பாரிஸ் அரசாங்கம் அதிகார பூர்வமாக நிரூபித்தது. 1813ஆம் ஆண்டின் பிரஷ்யாவின் Landsturm சட்டத்தை⁶⁷ விசேஷமாக ஆராய்ந்தவர்களைப் போல அதைக் கண்டிப்பான முறையில் கடைப்பிடித்த பிரான்சுடிரேர்கள்⁶⁸ இரக்கமின்றி அந்த இடத்திலேயே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். பிரஷ்யாவுக்குக் கடினகாரங்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டதைப் பற்றிய செய்தி உண்மையே: *Kölnische Zeitung* கூட⁶⁹ அதை வெளியிட்டது. இக்கடினகாரங்கள் திருடப்பட்டவை அல்ல, அவை உடைமையாளர் இல்லாதவை, பாரிசுக்கு அருகில் கைவிடப்பட்ட மாளிகைகளில் அவைகண்டுக்கப்பட்டு தாய்நாட்டில் நெருங்கிய உறவினர்கள் உபயோகத்துக்குப் பறிமுதல் செய்யப்பட்டவை என்று பிரஷ்யர்கள் தரப்பில் சொல்லப்பட்டது. ஆகவே படைவீரர்கள் மற்றும் பல அதிகாரிகளின் நடத்தை குறைசொல்ல முடியாததாக இருந்த போதிலும், யுத்தத்தின் பிரத்யேகமான பிரஷ்யத் தன்மையைப் பாதுகாக்க வேண்டும், பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குக் கட்டாயமாகப் பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்பதை பிஸ்மார்க்கின் தலைமையிலிருந்த ஜங்கர்கள் கவனித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் ஜங்கர்களுடைய அற்பத்

தனமான ஈனச் செயல்களுக்கு மொத்த இராணுவமும் பொறுப்பு என்று பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கருதினார்கள்.

எனினும் வரலாற்றில் ஒப்புமை இல்லாத மாபெரும் கௌரவத்தை பிரெஞ்சு மக்களுக்கு அளிக்கின்ற வாய்ப்பு அதே ஜங்கர்களுக்குக் கிடைத்தது. எதிரி பாரிஸ் முற்றுகையை அகற்றுவதற்குச் செய்த எல்லா முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்த பொழுது, பிரெஞ்சு இராணுவங்கள் அனைத்தும் விரட்டியடிக்கப்பட்ட பொழுது, ஜெர்மானியர்களுக்கு சாமான்கள் கொண்டுவரப்பட்ட வழிகள் மீது புர்பக்கியின் கடைசி மாபெரும் எதிர்த்தாக்குதல் தோல்வியடைந்த பொழுது, ஐரோப்பாவின் மொத்த இராஜதந்திரமும் சுண்டு விரலைக் கூட அசைக்காமல் பிரான்ஸ் ஒழிந்து போகட்டும் என்று கைவிட்ட பொழுது, பட்டினியால் வாடிய பாரிஸ் கடைசியில் சரணாகதி அடைய வேண்டியிருந்தது. கடைசியாக, கடவுளை வணங்காத கூட்டுக்குள் வெற்றிகரமாக நுழைய முடிந்த பொழுது, பாரிசின் தலைமைக் கலகக்காரர்கள் மீது முழுமையாகப் பழிதீர்த்துக் கொள்ள முடிந்த பொழுது—அப்படிப்பட்ட முழுமையான பழிவாங்குதலை 1814இல் ருஷ்யாவின் அலெக்சாந்தரும் 1815இல் வெல் லிங்டனும் தடை செய்திருந்தார்கள்—ஜங்கர்களுடைய இதயங்கள் வேகமாகத் துடித்தன. இப்பொழுது அவர்கள் புரட்சியின் பிறப்பிடத்தைத் தாங்கள் முழுத் திருப்தி அடைகின்ற வரை தண்டிக்க முடியும்.

பாரிஸ் சரணாகதி அடைந்தது; அது இருநூறு மில்லியனை நட்ட ஈடாகக் கொடுத்தது; கோட்டைகள் பிரஷ்யர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன; கோட்டையிலிருந்த துருப்புகள் வெற்றி பெற்றவர்களிடம் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்தார்கள், பீரங்கிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன; பாரிசின் கோட்டைச் சுவரைச் சுற்றிவைக்கப்பட்டிருந்த பீரங்கி வண்டிகளிலிருந்து பீரங்கிகள் அகற்றப்பட்டன; அரசுக்குச் சொந்தமான போர்ச் சாதனங்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொன்றாக ஒப்படைக்கப்பட்டன. ஆனால் மெய்யாகவே பாரிசைத் தற்காத்தவர்கள்—தேசியக் காவலர் படையினர், ஆயுதமேந்திய பாரிஸ் மக்கள்—தொல்லை செய்யப்படவில்லை; அவர்

கள் தங்களுடைய ஆயுதங்களை, ரைபிள்களை அல்லது பீரங்கிகளை,* ஒப்படைக்குமாறு கோருவார்கள் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆக வெற்றிகரமான ஜெர்மன் இராணுவம் பாரிசின் ஆயுதமேந்திய மக்களுக்கு முன்னால் மரியாதையுடன் நின்று விட்டதாக உலகத்திற்குத் தெரிவிப்பதற்காக வெற்றியாளர்கள் பாரிசுக்குள் நுழையவில்லை, Champs Elysées என்னும் பொதுப் பூங்காவில் மூன்று நாட்கள் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டதில் திருப்தி அடைந்தார்கள்; அப்பூங்காவின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் பாரிஸ் மக்களின் ஆயுதப் படையினர் அவர்களுக்குக் காவலாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்! ஜெர்மன் வீரர் ஒருவராவது பாரிஸ் நகரமண்டபத்துக்குள் கால் வைக்கவில்லை அல்லது நெடுஞ்சாலைகளில் நடக்கவில்லை; லூவரின் கலைச் செல்வங்களைப் பார்த்து ரசிப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்ட சிலர் அனுமதியைக் கேட்டுப் பெற்றார்கள், இல்லாவிட்டால் அது சரணாகதி ஷரத்துக்களை மீறுவதாகக் கருதப்பட்டிருக்கும். பிரான்ஸ் முறியடிக்கப்பட்டு விட்டது; பாரிசில் பட்டினி நிலைமை இருந்தது. ஆனால் பாரிஸ் மக்கள் தங்களுடைய புகழார்ந்த கடந்த காலத்தின் மூலம் தங்களுக்கு அதிகமான மரியாதையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்கள்; ஆகவே வெற்றியடைந்த எவரும் அவர்கள் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று கோருவதற்குக் கூட துணியவில்லை; ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து சோதனை போடுவதற்கோ, பல புரட்சிகளின் போர்க்களமாக இருந்த தெருக்களில் வெற்றி ஊர்வலம் சென்று அவற்றை இழிவுபடுத்துவதற்கோ ஒரு வரும் துணியவில்லை. புதுப் பவிசுக்காரரான ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தி** பாரிசில் வாழ்கின்ற புரட்சிக்காரர்களுக்கு

* இந்த பீரங்கிகள் தேசியக் காவலர் படையைச் சேர்ந்தவை, அரசுக்குச் சொந்தமானவை அல்ல என்பதால் அவை பிரஷ்யர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படவில்லை. தியேர் 1871 மார்ச் 18இல் இந்த பீரங்கிகளையே பாரிஸ் மக்களிடமிருந்து திருடுமாறு உத்தரவிட்டார். அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட கலகம் பாரிஸ் கம்யூனுக்கு வழி வகுத்தது.

**—முதலாவது வில்ஹெல்ம்,—புரீ,

முன்னால் தொப்பியைத் தூக்கி வணங்குவதைப் போல (ஒரு சமயத்தில் அவருடைய சகோதரர்* பெர்லினில் செத்துப் போன மார்ச் போராட்டக்காரர்களின் பிணங்களுக்கு முன்னால் செய்ததைப்⁷⁰ போல), மொத்த ஜெர்மன் இராணுவமும் அவருக்குப் பின்னால் ஆயுதத்துடன் நின்று மரியாதை செய்வதைப் போல இருந்தது.

ஆனால் பிஸ்மார்க் இந்த ஒரு தியாகத்தை மட்டுமே செய்ய வேண்டியிருந்தது. தன்னுடன் சமாதான உடன்பாடு செய்வதற்கு பிரான்சில் அரசாங்கம் இல்லை என்ற சாக்கை—அது செப்டெம்பர் 4 மற்றும் ஜனவரி 28இல் போலியாக இருந்த அளவுக்கு உண்மையாகவும் இருந்தது—கூறி அவர் தன்னுடைய வெற்றிகளை மெய்யான பிரஷ்ய முறையில், கடைசி இரத்தத் துளி வரை பயன்படுத்திக் கொண்டார்; பிரான்ஸ் முற்றிலும் நசுக்கப்பட்ட பிறகுதான் சமாதானம் செய்வேன் என்று அவர் அறிவித்தார். சமாதான உடன்படிக்கையிலும்—மறுபடியும் இனிய, பழமையான பிரஷ்ய மரபுக்குத் தகுந்தபடி—“சாதகமான நிலைமையை ஈவிரக்கமின்றி உபயோகித்தார்”. யுத்த நட்பு ஈடாக இது வரை எவரும் கேள்விப்பட்டிராத 5,000 மில்லியன் பிடுங்கப்பட்டது மட்டுமன்றி, மேட்ஸ், ஸ்டிராஸ்பர்குடன் சேர்ந்து அல்சாஸ், ஜெர்மன் லோரைன் என்னும் இரண்டு பிரதேசங்கள் பிரான்சிலிருந்து பிடுங்கப்பட்டு ஜெர்மனியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. இந்தச் சேர்த்தலுடன் பிஸ்மார்க் முதல் தடவையாக சுயேச்சையான அரசியல்வாதியாக — அவர் வெளியிலிருந்து சொல்லப்பட்ட செயல்திட்டத்தைத் தனக்குரிய முறையில் இனியும் அமுலாக்கவில்லை, தன்னுடைய சிந்தனையின் முடிவுகளை அமுலாக்கினார்—செயல்பட்டார்; அதன் மூலம் தன்னுடைய முதல் மாபெரும் தவறைச் செய்தார்.

அல்சாஸ் பிரதானமாக பிரான்சினால் முப்பது ஆண்டுப் போரின் போது பிடிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மூலம் ரிஷெலியே நான்காவது ஹென்றியின் சரியான கொள்கையைக் கைவிட்டார்:

*—நான்காவது பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம், —பு-ர்,

“ஸ்பானிய மொழி பேசப்படுகின்ற பிரதேசம் ஸ்பானிஷ்காரர்களுக்கும் ஜெர்மன் மொழி பேசப்படுகின்ற பிரதேசம் ஜெர்மானியர்களுக்கும் சொந்தமாக இருக்கட்டும்; ஆனால் பிரெஞ்சு மொழி பேசப்படுகின்ற பிரதேசம் எனக்குச் சொந்தமாகும்.”

இதில் ரிஷெலியே பழைய காலின் வரலாற்று ரீதியான எல்லையாகிய ரைன் ஆற்றின் இயற்கை எல்லைக் கோட்பாட்டிலிருந்து முன்னேறினார். இது முட்டாள் தனமே; ஆனால் பிரெஞ்சு மொழி பேசுகின்ற பிரதேசங்களான லோரைனையும் பெல்ஜியத்தையும் (பிரான்ஷ்-கொண்டேயையும் கூட) சேர்த்துக் கொண்ட ஜெர்மன் பேரரசு ஜெர்மன் மொழி பேசப்படுகின்ற பிரதேசங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதற்காக பிரான்சைக் குறை கூறுவதற்கு உரிமை கிடையாது. பதினான்காவது லுயீ 1681இல், அதாவது சமாதான காலத்தில் கூட பிரெஞ்சுக்காரர்களை ஆதரிக்கின்ற கட்சியின் உதவியுடன் ஸ்டிராஸ்பர்கைக் கைப்பற்றியிருந்தால்,⁷¹ அதைப் பற்றி பிரஷ்யா ஆத்திரமடைய முடியாது; ஏனென்றால் அது 1796இல் அதே முறையில் சுதந்திரப் பேரரசு நகரமான நியூரென்பர்கைச் சூறையாடியிருக்கிறது; வெற்றியும் கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மையே, ஆனால் பிரஷ்யாவை ஆதரிக்கின்ற எந்தக் கட்சியும் அதைக் கூப்பிடவில்லை.*

* பதினான்காவது லுயீ சமாதான காலத்தில் தனக்குச் சொந்தமில்லாத ஜெர்மன் பிரதேசங்கள் மீது தன்னுடைய “இணைப்புச் சபைகளை”⁷² ஏவி விட்டதாகக் குறை கூறப்பட்டிருக்கிறார். பிரஷ்யர்களைப் பற்றி மிகவும் அதிகமாகப் பொறாமைப்படுபவர்கள் கூட அவர்களைப் பற்றி இப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டைச் சொல்ல முடியாது. விஷயம் அதற்கு நேர்மாறானது. பிரஷ்யர்கள் பேரரசு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை நேரடியாக மீறி 1795இல் பிரான்சுடன் தனியாக சமாதானம் செய்து கொண்ட பிறகு, அதே அளவுக்கு விசுவாசமில்லாத தமது அண்டை சிறிய அரசுகளை எல்லைக் கோட்டிற்கு அப்பால் தன்னைச் சுற்றி முதல் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தில் திரட்டிய பிறகு, ஆஸ்திரியாவுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து யுத்தத்தை நீடித்ததன் விளைவு

ஆஸ்திரியா 1735இல் வியென்னா சமாதான உடன்பாட் டின்படி லோரைனை பிரான்சுக்குத் தாரை வார்த்தது; 1766இல் அது கடைசியாக பிரெஞ்சுப் பிரதேசமாக மாறியது. அது பல நூற்றாண்டுகளாகவே பெயரளவில் தான் ஜெர்மன் பேரரசுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது; அதன் கோமகன்கள் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களாக இருந்தார்கள், அநேகமாக எப்பொழுதும் பிரான்சுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன்பு வொகேசில் ஏராளமான சிறிய அரசர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் ஜெர்மனியைப்

வாக பேரரசின் தெற்கு ஜெர்மன் அரசர்களுக்கு ஏற்பட்ட கடுமையான நிர்ப்பந்தத்தை பிராங்கோனியாவில் பிரதேசத்தைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு உபயோகித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் லுயீயின் பாணியைப் பின்பற்றி அன்ஸ்பாக் மற்றும் பைரைத்தில் (அவை அப்பொழுது பிரஷ்யப் பிரதேசங்கள்) “இணைப்புச் சபைகளை” அமைத்தார்கள், வரிசையாகப் பக்கத்திலிருந்த பிரதேசங்களைக் கோரினார்கள்; அவர்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகத் தெரிவித்த சாக்குகளுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது லுயீயின் சட்டரீதியான காரண காரிய விளக்கங்கள் முற்றிலும் தெளிவாகவும் நம்பத்தக்கவையாகவும் தோன்றின. அதன் பிறகு ஜெர்மானியர்கள் அடி வாங்கிக் கொண்டு பின்வாங்கிய பொழுது, பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பிராங்கோனியாவுக்குள் நுழைந்த பொழுது, பிரஷ்யக் காப்பாளர்கள் நியூரென்பர்கில் அருகிலிருந்த பிரதேசம் முழுவதையும் (நகரச் சுவர் வரையில் அதன் புறநகர் உட்பட) கைப்பற்றினார்கள்; அங்கே பீதியடைந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த நகரவாசிகளை ஏமாற்றி ஒப்பந்தத்தில் (1796 செப்டெம்பர் 2இல்) கையொப்பமிடச் செய்தார்கள். இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி நகரத்துக்குள் யூதர்கள் ஒருபோதும் நுழைய அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள் என்ற நிபந்தனையில் பிரஷ்யா நகரத்தை ஆட்சி செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு உடனடியாக வாரிசு இளவரசர் கார்ல் மறுபடியும் தாக்குதலைத் தொடங்கி 1796 செப்டெம்பர் 3 மற்றும் 4 தேதிகளில் பிரெஞ்சுக்காரர்களை வுர்ஸ்பர்கில் முறியடித்தார். இத்துடன் பிரஷ்யாவின் ஜெர்மன் இலட்சியத்தை நியூரென்பர்க் வாசிகளின் தலைகளுக்குள் திணிப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட முயற்சி இப்படி லீணாயிற்று,

பொறுத்தமட்டில் பேரரசு அரசாங்கத்துக்கு நேரடியாகக் கட்டுப்பட்ட அதிகாரிகளைப் போல நடந்து கொண்டனர், ஆனால் பிரான்சின் அரசரிமையை அங்கீகரித்தனர். அவர்கள் இந்த இரட்டை நிலையின் சாதகங்களை அனுபவித்தார்கள். ஜெர்மன் பேரரசு இந்த அரசர்களைத் தண்டிப்பதற்குப் பதிலாக சகித்துக் கொண்டிருந்ததென்றால், இப் பிரதேசங்களின் அரசர்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பொழுது, பிரான்ஸ் தன்னுடைய அரசரிமையின் அடிப்படையில் அவற்றின் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்ததைப் பற்றிப் புகார் செய்ய முடியாது.

மொத்தத்தில், புரட்சிக்கு முன்னர் இந்த ஜெர்மன் பிரதேசம் அநேகமாக சிறிதும் பிரெஞ்சுமயமாக்கப்படவில்லை. அங்கே, குறைந்த பட்சம் அல்சாசில் ஜெர்மன் மொழி பள்ளிக் கூடப் பாட மொழியாகவும் அரசாங்க ஆட்சி மொழியாகவும் மாறாதிருந்தது. பிரெஞ்சு அரசாங்கம் ஜெர்மன் மாகாணங்களைப் புரந்தருளியது; அவை பல்லாண்டுகள் யுத்த அழிவுக்குப் பிறகு 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து தம் பிரதேசங்களில் எதிரிகள் நுழைவதை இனி பார்க்கவில்லை. உள்நாட்டுப் போர்களால் நிரந்தரமான தொல்லைக்கு ஆளாகியிருந்த ஜெர்மன் பேரரசு அல்சாஸ் மக்களைத் தாயின் மடிக்குள் இழுப்பதற்குரிய நிலையில் மெய்யாகவே இல்லை. குறைந்த பட்சம், இப்பொழுது அவர்களிடம் அமைதியும் சமாதானமும் இருந்தன, அவர்கள் நிலவரங்களை அறிந்திருந்தனர்; மக்களின் மனோபாவங்களை நிர்ணயித்த அற்பவாதிகள் கடவுளின் அறிய முடியாத வழிமுறைகளை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அத்துடன் அவர்களுடைய விதியை இன்னும் சிலர் பின்பற்றினார்கள்: ஹோல்ஷ்டைன் மக்களும் அந்நிய ஆட்சிக்கு, டேனிஷ் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள்.

பிறகு பிரெஞ்சுப் புரட்சி வந்தது. அல்சாசும் லோரையும் ஜெர்மனியிடம் ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கத் துணியாததை பிரான்ஸ் அவற்றிற்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தது. நிலப்பிரபுத்துவ விலங்குகள் நொறுக்கப்பட்டன; பண்ணையடிமை, நிலப்பிரபுத்துவ விவசாயி சுதந்திர மனிதனாக

மாறினான்; பெரும்பாலும் தன்னுடைய மனைக்கட்டு மற்றும் வயலுக்கு உடைமையாளனாக இருந்தான். நகரங்களில் பட்ரீஷிய ஆட்சியும் கிட்டு சலுகைகளும் மறைந்தன. பிரபுக்கள் வெளியேற்றப்பட்டார்கள்; சிற்றரசர்கள் மற்றும் பிரபுக்களுடைய பிரதேசங்களில் விவசாயிகள் தம்மைச் சுற்றியிருந்தவர்களின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி அரசர்கள், அரசாங்க சபைகள் மற்றும் பிரபுக்களை வெளியேற்றினார்கள், தங்களைச் சுதந்திர பிரெஞ்சுக் குடிமக்கள் என்று அறிவித்தார்கள். ஜெர்மன் மொழி பேசும் பகுதியைச் சேர்ந்த மக்கள் அதிகமான உற்சாகத்துடன் புரட்சியில் பங்கெடுத்ததைப் போல, பிரான்சில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் மக்கள் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் ஜெர்மன் பேரரசு புரட்சியின் மீது யுத்தத்தைப் பிரகடனம் செய்த பொழுது, ஜெர்மானியர்கள் கீழ்ப்படிதலுடன் தங்களுடைய அடிமைச் சங்கிலிகளைத் தொடர்ந்து சுமந்து கொண்டிருந்தது மட்டுமன்றி, பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மீது பழைய அடிமை நிலையை மறுபடியும் ஏற்படுத்துவதற்கும் அல்சாசின் விவசாயிகள் சிறிது காலத்துக்கு முன்னர் வெளியேற்றிய நிலப்பிரபுத்துவப் பிரபுக்களை மறுபடியும் திணிப்பதற்கும் தாங்கள் உபயோகிக்கப்படுவதை அனுமதித்த பொழுது, அல்சாஸ் மற்றும் லோரைன் மக்களிடமிருந்த ஜெர்மன் உணர்ச்சி அடியோடு மறைந்து விட்டது; அப்பொழுதுதான் அவர்கள் ஜெர்மானியர்களை வெறுப்பதற்கும் இகழ்வதற்கும் கற்றுக் கொண்டார்கள்; அப்பொழுதுதான் மர்செல்யேஸ் கீதம்⁷³ ஸ்டிராஸ்பர்கில் எழுதப்பட்டு, இசையமைக்கப்பட்டு அல்சாசியர்களால் முதல் தடவையாகப் பாடப்பட்டது; அப்பொழுதுதான் ஜெர்மன் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்களுடைய மொழியையும் கடந்த கால வரலாற்றையும் மீறி, புரட்சிக்காகப் போர் செய்த நூற்றுக்கணக்கான போர்க்களங்களில் சுதேசி பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் சேர்ந்து ஒற்றை தேசிய இனமாக இணைந்தார்கள்.

மாபெரும் புரட்சி டியூன்கிர்க்கின் ஃபிளெமிங்குகளிடம், பிரெட்டனின் கெல்ட்டுகளிடம், கோர்ஸிக்காவின் இத்தாலியர்களிடம் இதே அதிசயத்தைச் சாதிக்கவில்லையா? ஜெர்

மானியர்களிடமும் இது நடைபெற்றது என்று நாம் புகார் செய்தால், இதைச் சாத்தியமாக்கிய நம்முடைய மொத்த வரலாற்றையும் நாம் மறந்து விட்டோம் என்பதை இது எடுத்துக் காட்டவில்லையா? புரட்சியில் செயலற்ற பங்கு மட்டுமே வகித்த ரைன் ஆற்றின் மொத்த இடது கரையும் 1814இல் ஜெர்மானியர்கள் பிரவேசித்த பொழுது பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு விசுவாசமாக இருந்தது, புரட்சி ரைன் ஆற்றங்கரை மக்களிடம் ஜெர்மானியர்கள் இழந்த சிறப்பை மீட்டமைத்துக் கொடுத்த 1848 வரை பிரெஞ்சுக்காரர்களிடம் தொடர்ந்து விசுவாசமாக இருந்தது என்பதை நாம் மறந்து விட்டோமா? பிரெஞ்சுக்காரர்களிடம் ஹெய்னே காட்டிய உற்சாகம்—அவருடைய போனப்பார்டிசம் கூட—ரைன் ஆற்றின் இடது கரையில் பொதுப்படையான பொது மக்கள் உணர்ச்சியின் எதிரொலியே என்பதை நாம் மறந்து விட்டோமா?

நேச நாட்டுப் படையினர்கள் 1814இல் உள்ளே நுழைந்த பொழுது, துல்லியமாக அல்சாஸ் மற்றும் ஜெர்மன் லோரைன் பிரதேசத்தில்தான் அவர்கள் மிகவும் உறுதியான எதிர்ப்பை, மக்களின் மிகவும் மூர்க்கத் தனமான எதிர்ப்பைச் சந்தித்தார்கள்; ஏனென்றால் மறுபடியும் ஜெர்மானியர்களாவதன் ஆபத்து இங்கேதான் உணரப்பட்டது. ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் அங்கே அநேகமாக ஜெர்மன் மொழி மட்டுமே பேசப்பட்டு வந்தது. ஆனால் பிரான்சிலிருந்து பிரிக்கப்படுகின்ற ஆபத்து மறைந்துவிட்ட பொழுது, ஜெர்மனியின் புத்தார்வ இனவெறியர்களின் நாடு பிடிக்கும் வெறிக்கு முடிவு கட்டப்பட்டுவிட்ட பொழுது, மொழி குறித்தும் பிரான்சுடன் நெருக்கமான இணைப்பு அவசியம் என்ற உணர்வு வளர்ச்சியடைந்தது; லுக்ஸம்பர்க்கின் மக்களும் தம்முடைய நாட்டில் விருப்ப பூர்வமாக நிறுவிய அமைப்பை ஒத்தவகையில் பள்ளிக்கூடங்களை பிரெஞ்சுமயமாக்குதல் இக்காலத்திலிருந்து அமுலாக்கப்பட்டது. எனினும் வளர்ச்சி மாற்றம் மெதுவாகவே நடைபெற்றது; முதலாளி வர்க்கத்தின் இன்றைய தலைமுறை மட்டுமே பிரெஞ்சுமயமாகி இருக்கிறது; விவசாயிகளும் தொழிலாளர்களும் ஜெர்மன்

மொழியைத்தான் பேசுகிறார்கள். இது உத்தேசமாக லுக்ஸம்பர்க்கில் இருப்பதைப் போன்ற அதே நிலைதான்: இலக்கிய ஜெர்மன் மொழியை பிரெஞ்சு மொழி (பகுதியளவுக்கு மாதாகோவில் உரை மேடையைத் தவிர) அகற்றி விட்டது; ஆனால் ஜெர்மன் கிளை மொழி, மொழி எல்லையில் மட்டுமே தன்னுடைய நிலையை இழந்திருக்கிறது; ஜெர்மனியின் பெரும்பாலான பகுதிகளைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமான அளவுக்கு மக்கள் பேசுகின்ற மொழியாக இருக்கிறது.

எல்லா ஜெர்மன் முன்முயற்சிகளிலிருந்தும் பிரிக்க முடியாததாகத் தோன்றுகின்ற இனவெறிப் புத்தாள்வாதத்தின் புத்துயிரடைந்த பலத்துடன் பிஸ்மார்க்கும் பிரஷ்ய ஜனங்களும் மறுபடியும் ஜெர்மன்மயமாக்க விரும்பிய நாடு இப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் இருந்தது. மர்செல்யேஸ் கீதம் பிறந்த இடமான ஸ்டிராஸ்பர்கை ஜெர்மன்மயமாக்க விரும்புவது சுரிபால்டியின் தாயகமான நிட்ஸாவை பிரெஞ்சுமயமாக்க விரும்புவதைப் போல முட்டாள்தனமாகும். ஆனால் நிட்ஸாவில் லுயீ நெப்போலியன் குறைந்த பட்சம் நாகரிக முறையைக் கடைப்பிடித்து சேர்த்துக் கொள்கின்ற பிரச்சினையைப் பற்றி வாக்கெடுப்பு நடத்தினார்; அந்தத் தந்திரம் வெற்றியடைந்தது. இத்தகைய புரட்சிகரமான நடவடிக்கைகளைப் பிரஷ்யர்கள் வெறுப்பதற்குத் தக்க காரணங்கள் உண்டு என்பதை எடுத்துக் கூறுவது அவசியமல்ல—பெருந்திரளான மக்கள் பிரஷ்யாவுடன் சேர வேண்டும் என்று விரும்பிய ஓர் உதாரணம் ஒருபோதும் எங்குமே கிடையாது—துல்லியமாக இங்கேதான் மொத்த மக்களும் சுதேசி பிரெஞ்சுக்காரர்களைக் காட்டிலும் பிரான்ஸ் மீது அதிகமான பாசத்தை வைத்திருந்தார்கள் என்பது மிகவும் நன்றாகத் தெரிந்த விஷயம். ஆகவே இந்த நடவடிக்கை மிருகத்தனமான பலாத்காரத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு எதிரான பழிவாங்கும் நடவடிக்கை; துல்லியமாக அந்தப் புரட்சியின் விளைவாக பிரான்சுடன் இணைந்த பகுதிகளில் ஒன்று துண்டிக்கப்பட்டது.

அல்சாஸ் மற்றும் லோரைன் பிரதேசப் பிடித்தலுக்குப் பின்னால் இராணுவ ரீதியில் ஒரு நோக்கம் இருந்தது என்பது

உண்மையே. மேட்சம் ஸ்டிராஸ்பர்கும் ஜெர்மனிக்கு மிகவும் பலமான பாதுகாப்பு எல்லையைக் கொடுத்தன. பெல்ஜியமும் ஸ்வீட்சர்லாந்தும் நடுநிலைமை வகிக்கின்ற வரை அதிகமான பலத்தைக் கொண்ட பிரெஞ்சுத் தாக்குதல் மேட்சுக்கும் வொகேசுக்கும் இடையிலுள்ள குறுகிய நிலப் பகுதியில்தான் ஆரம்பமாக முடியும்; அத்துடன் கொப்லேன்ஸ், மேட்ச், ஸ்டிராஸ்பர்க் மற்றும் மெயின்ஸ் உலகத்திலேயே அதிக வலிமையான, மிகப் பெரிய கோட்டைகளைக் கொண்ட நாற்சதுக்கமாக இருக்கின்றன. ஆனால் லம்பார்டியாவிலுள்ள ஆஸ்திரியக் கோட்டைகளைப் போல* இக்கோட்டைகளின் நாற்சதுக்கத்தின் பாதி எதிரி நாட்டில் இருக்கின்றது; இது அங்குள்ள மக்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்யும் கோட்டையாக இருக்கின்றது. மேலும், நாற்சதுக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஜெர்மன் மொழி எல்லைக்கு அப்பாலுள்ள பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி அதனுடன் கால் மில்லியன் சுதேசி பிரெஞ்சுக்காரர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதும் அவசியமாக இருந்தது.

போர்த்திட்ட ரீதியில் மாபெரும் சாதகம் இருக்கிறது என்னும் ஒரே காரணத்தைக் கொண்டுதான் இந்த நாடு சேர்த்தலை நியாயப்படுத்த முடியும். எனினும் இந்த லாபத்தை அது விளைவித்த தீமையுடன் எவ்விதத்திலும் ஒப்பிட முடியுமா?

மிருகத் தனமான பலாத்காரமே தன்னுடைய வழிகாட்டும் கோட்பாடு என்று பகிரங்கமாகவும் வெட்கமில்லாத முறையிலும் பிரகடனம் செய்ததன் மூலம் இளம் ஜெர்மன் பேரரசு தனக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்ட மாபெரும் தார்மிக நஷ்டத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்வதற்கு பிரஷ்ய ஜன்கர்கள் மறுத்தார்கள். அதற்கு மாறாக, கீழ்ப்படியாத, பலாத்காரமாக அடக்கப்பட்ட மக்கள் ஜன்கர்களுக்கு அவசியமாகும். அவர்கள் பிரஷ்ய பலத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு சான்று. சாராம்சத்தில் ஜன்கர்களிடம் வேறு மக்கள் ஒரு

* வடக்கு இத்தாலியின் கோட்டைகளான வெரோனா, லென்யாகோ, மாண்டுவா மற்றும் பெஸ்குவெரா.—ப-ர்.

போதும் கிடையாது. ஆனால் இந்தப் பிரதேசங்களைப் பிடித்தலின் அரசியல் விளைவுகளைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளும்படி அவர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். அந்த விளைவுகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. நாடுபிடித்தல் அமுலுக்கு வருவதற்கு முன்பே கூட மார்க்ஸ் அகிலத்தின் அறிக்கையில் உரத்த குரலில் அதை உலகத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்தார்: அல்சாஸ் மற்றும் லோரைனைச் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பது ருஷ்யாவை ஐரோப்பாவின் நீதிபதியாக ஆக்கியிருக்கிறது.* சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் இதை ரைஹ்ஸ்டாகின் மேடையிலிருந்து போதுமான அளவுக்குப் பன்முறை கூறினார்கள். கடைசியில் பிஸ்மார்க் 1888 பிப்ரவரி 6இல் ரைஹ்ஸ்டாகில் நிகழ்த்திய உரையின் மூலம் வல்லமை மிக்க ஜார்**, யுத்தம் மற்றும் சமாதானத்தின் கடவுளுக்கு முன்னால் தேம்பியழுத பொழுது இந்தக் கருத்திலடங்கிய உண்மையை முடிவாக ஒத்துக் கொண்டார்.

உண்மையில் நிலைமை பகற்பொழுதைப் போலத் தெளிவாக இருந்தது. பிரான்சைச் சேர்ந்த இரண்டு தேசபக்த வெறி பிடித்த மாகாணங்களை அதிலிருந்து துண்டிப்பது அவை திரும்பக் கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கையூட்டுகின்ற எந்த நாட்டின் கரங்களுக்குள்ளேயும் பிரான்சை விரட்டுவது, அந்த நாட்டை நிரந்தர எதிரியாக்குவது என்று அர்த்தம். உண்மையிலே இந்த அம்சத்தில் ஜெர்மன் அற்பவாதிகளின் தகுதி மிக்க மற்றும் உணர்வு பூர்வமான பிரதிநிதியான பிஸ்மார்க், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அரசியலமைப்புச் சட்ட ரீதியிலும் தார்மிக ரீதியிலும் அல்சாஸ் மற்றும் லோரைனைக் கைவிட வேண்டும், அத்துடன் புரட்சிகர பிரான்சின் இந்த இரண்டு பகுதிகளும் “பழைய தாய்நாட்டுக்குத் திரும்புவதைப்” பற்றி அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டும்—அவை அதைப் பற்றி எதையும் கேட்பதற்குக் கூட சிறிதும்

* கா. மார்க்ஸ், பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தைப் பற்றி சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவின் இரண்டாம் அறிக்கை (இப்பதிப்பு, தொகுதி 7, பக்கங்கள் 37—49 பார்க்க).—ப-ர்.

** முன்றாவது அலெக்சாந்தர்.—ப-ர்.

விரும்பவில்லை—என்றும் கோரினார். ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசமாக பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. நெப்போலியனின் யுத்தங்களின் போது ஜெர்மனியுடன் சேர வேண்டும் என்னும் வேட்கை ரைன் ஆற்றின் இடது கரையில் சிறிதளவும் இல்லாத பொழுது கூட ஜெர்மானியர்கள் தார்மிக ரீதியில் அந்தப் பிரதேசத்தைக் கைவிடாததைப் போன்றதே இது. அல்சாஸ் மற்றும் லோரைன் மக்களிடம் பிரான்சுக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்னும் விருப்பம் இருக்கின்ற வரை பிரான்ஸ் அவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்குப் பாடுபட வேண்டும், பாடுபடவே செய்யும்; அதற்கான சாதனங்களை, ஆகவே அதற்குரிய கூட்டாளிகளையும் தேடும். ஜெர்மனியை எதிர்ப்பதற்கு ருஷ்யா அதன் இயற்கையான கூட்டாளி.

மேற்குக் கண்டத்தின் மிகப்பெரிய, மிகவும் வலிமையான தேசங்கள் தம்முடைய பகைமையின் மூலம் ஒன்றையொன்று ஈடுகட்டினால், அத்துடன் அவை ஒன்றுக்கொன்று சண்டை போடத் தூண்டுகின்ற நிரந்தரமான தகராறு கூட இருக்குமானால், அது ருஷ்யாவுக்கு மட்டுமே சாதகம்; ஏனென்றால் அதன் கரங்கள் அதிகமான சுதந்திரத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன; ருஷ்யாவின் நாடுபிடிக்கின்ற முயற்சிக்கு பிரான்சின் நிபந்தனையற்ற ஆதரவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அதிகமாக இருக்கின்ற அளவுக்கு ஜெர்மனியிலிருந்து வந்த இடையூறுகள் குறைந்து விடும். ருஷ்யாவின் கூட்டணிக்குக் கெஞ்சும்படியான நிலையில் பிரான்சை வைத்தது, பிரான்சின் இழந்த மாகாணங்களைப் பெறுவதற்கு உதவி செய்வதாக ருஷ்யா வாக்களித்தால் ருஷ்யாவுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் கன்ஸ்டான்டினோபிளைத் தருவதாகக் கூறுகின்ற நிலையில் பிரான்சை வைத்தது பிஸ்மார்க், அல்லவா? இவை எல்லாவற்றையும் மீறி சமாதானம் பதினேழு ஆண்டுகளுக்கு நிலைத்திருந்தது என்றால் பிரான்சிலும் ருஷ்யாவிலும் அமுலாக்கப்பட்ட பிரதேசத் தற்காப்பு முறையில் பயிற்சி பெற்ற வாலிபர்குழுக்களின் முழு எண்ணிக்கையைப் பெறுவதற்குக் குறைந்த பட்சம் பதினாறு ஆண்டுகள்—சமீப ஜெர்மன் அபிவிருத்திகளுக்குப் பிறகு இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் கூட—அவசிய

மாக இருந்தது என்பதைத் தவிர அதற்கு வேறு காரணம் உண்டா? அல்சாஸ் மற்றும் லோரைனை பிடித்தல் ஐரோப்பிய அரசியல் முழுவதிலும் பதினேழு ஆண்டுகளாகத் தீர்மானகரமான காரணியாக இருப்பதால், இப்போது இந்தக் கண்டத்தில் யுத்தம் வெடிக்கும் என்று பயமுறுத்துகின்ற நெருக்கடிக்கு அது முக்கியமான காரணம் அல்லவா? இந்த ஒரு மெய்விவரத்தை அகற்றி விடுங்கள்—சமாதானம் உறுதியாகி விடும்!

பிரெஞ்சு மொழியை மேல் ஜெர்மன் அழுத்தத்துடன் பேசுகின்ற அல்சாஸ் முதலாளி, சுதேசி பிரெஞ்சுக்காரரைப் போலத் தன்னுடைய பிரெஞ்சு பழக்கங்களைப் பகட்டாகக் காட்டுகின்ற இனக்கலப்புப் பகட்டன், கேதேயைக் குறைத்துப் பேசி ராஸீனைப் பற்றி உற்சாகமடைகின்ற நபர், தன்னுடைய ஜெர்மன் மூலத்தைப் பற்றி மனச்சாட்சியின் உறுத்தலை இன்னும் ஒழிக்க முடியாத, துல்லியமாக அதே காரணத்துக்காக ஜெர்மனி சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றையும் பழித்துப் பேசி அதனாலேயே ஜெர்மனிக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையில் மத்தியஸ்தராக இருப்பதற்கும் கூடத் தகுதியற்ற நபர், இந்த அல்சாஸ் முதலாளி—அவர் மூல் ஹாவுசனைச் சேர்ந்த தொழிலதிபராக இருந்தாலும் சரி அல்லது பாரிஸ் பத்திரிகையாளராக இருந்தாலும் சரி—ஓர் அருவருப்பான நபர் என்பது மெய்யே. ஆனால் அவருடைய இன்றைய நிலையை உருவாக்கியது கடந்த முந்நூறு ஆண்டுக் கால ஜெர்மனியின் வரலாறுதானே? மிகவும் சமீப காலம் வரை வெளிநாடுகளில் இருந்த அநேகமாக எல்லா ஜெர்மானியர்களும் (குறிப்பாக, வர்த்தகர்கள்) அதே அல்சாஸ் காரர்களாக இருந்தார்கள், அல்லவா? தங்களுடைய ஜெர்மன் பிறப்பை மறந்து தங்களுடைய புதிய தாய்நாட்டில் தங்களிடமிருந்து வேறுபட்ட இனத்திற்கு ஒத்துப்பாடுவதற்குத் தங்களைச் சித்திரவதை செய்து கொள்ளவில்லையா? அதன் மூலம் சிறிதும் குறையாத முறையில் சந்தர்ப்பங்களால் அநேகமாக நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற அல்சாஸ்காரர்களைக் காட்டிலும் தாங்களாகவே தங்களைக் குறைந்த பட்சம் கோமானிகளாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லையா?

உதாரணமாக, இங்கிலாந்தில் 1815க்கும் 1840க்கும் இடையில் குடியேறிய எல்லா ஜெர்மன் வர்த்தகர்களும் முற்றிலும் ஆங்கிலேயர்களாகி தமக்கு மத்தியில் அநேகமாக ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே பேசினார்கள்; உதாரணமாக, இன்று கூட மாஞ்செஸ்டர் பங்குச் சந்தையில் உண்மையான ஆங்கிலேயர்களாகக் கருதப்பட முடியுமென்றால், தங்களுடைய செல்வத்தில் பாதியைத் தரக் கூடிய முதிய ஜெர்மன் அற்பவாதிகள் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களே. 1848இல்தான் இந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது; 1870க்குப் பிறகு சேமப்படை லெப்டினன்டுகள் கூட இங்கிலாந்துக்கு வந்ததிலிருந்து—பெர்லின் தன்னுடைய பிரிவுகளை அங்கே அனுப்புகிறது—முந்திய அடிமையுணர்ச்சிக்குப் பதிலாக பிரஷ்ய அகம்பாவம் வந்திருக்கிறது; அது வெளிநாட்டில் நம்மைச் சிறிதும் குறையாத அளவுக்குக் கேலி செய்யப்படத்தக்கவர்களாக்குகிறது.

ஒருவேளை 1871க்குப் பிறகு ஜெர்மனியுடன் இணைப்பு அல்சாஸ்காரர்களிடம் அதிகமான கவர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கிறதா? அதற்கு மாறாக. அவர்கள் சர்வாதிகார ஆட்சியின் கீழ் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால் அடுத்த வீட்டில், பிரான்சில் குடியரசு இருக்கிறது. ஏட்டுப்புலமையான, அலுப்பூட்டுகின்ற பிரஷ்ய Landrat* முறை அமுலாக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதனுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது, கண்டிப்பான விதிமுறைகளால் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்ற அவக்கேடான பிரெஞ்சு prefect** அமைப்பின் தலையீடு மகிழ்ச்சிக் குரியதே. பத்திரிகை சுதந்திரம், கூட்டம் கூடுவதற்கு மற்றும் சங்கம் அமைப்பதற்குச் சுதந்திரத்தின் கடைசி எச்சங்கள் வேகமாக ஒழிக்கப்பட்டு விட்டன; முரண்டு செய்த நகராட்சிக் கவுன்சில்கள் கலைக்கப்பட்டு, ஜெர்மன் அதிகாரிகள் நகரத் தலைவர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். மறுபக்கத்தில், “பிரமுகர்கள்”, அதாவது முற்றிலும் பிரெஞ்சு

*—வட்டார சுய ஆட்சித் தலைவர்.—ப-ர்.

**—அரசாங்கத்தின் உயர்நிலை அதிகாரி (பிரதேச, மாவட்ட, இதரவை).—ப-ர்.

மயமாகிவிட்ட பிரபுக்களும் முதலாளிகளும் முகஸ்துதி செய்யப்பட்டார்கள். விவசாயிகளும் தொழிலாளர்களும் ஜெர்மனியிடம் நல்லெண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்ற போதிலும், அவர்கள், குறைந்த பட்சம், ஜெர்மன் மொழியைப் பேசினார்கள், சமரசத்துக்கு முயலக் கூடிய ஒரே சக்தியாக அவர்கள் இருந்தார்கள்; அவர்களுக்கு எதிராக இந்தச் சுரண்டல்காரர்களுடைய நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. அதன் விளைவு என்ன? 1887 பிப்ரவரியில் மொத்த ஜெர்மனியும் பீதியடைந்து பிஸ்மார்க்கின் கார்டெலில்⁷⁴ பெரும்பான்மையினரை ரைஹ்ஸ்டாகுக்கு அனுப்பிய பொழுது, அல்சாஸ் மற்றும் லோரைன் உறுதியான பிரெஞ்சு அபிமானிகளை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்தன, மிகவும் குறைந்த அளவில் ஜெர்மன் ஆதரவு அனுதாபத்தைக் கொண்டிருப்பதாக சந்தேகிக்கப்பட்டவர்களைக் கூட நிராகரித்தன.

அல்சாஸ்காரர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தால், அதைப் பற்றி ஆத்திரப்படுவதற்கு நமக்கு உரிமை உண்டா? அறவே இல்லை. கைப்பற்றிச் சேர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு அவர்களுடைய எதிர்ப்பு வரலாற்று உண்மை; அதைக் கண்டிக்க முடியாது, ஆனால் விளக்க வேண்டும். இந்தச் சமயத்தில் நாம் நம்மிடமே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்: ஜெர்மனி எவ்வளவு எண்ணற்ற, பிரம்மாண்டமான பாவங்களைச் செய்திருந்தால் அல்சாசில் இத்தகைய உணர்ச்சி உறுதியடைந்திருக்கும்? ஜெர்மன்மயமாக்குவதற்குப் புதிய முயற்சிகளைப் பதினேழு ஆண்டுகளாகச் செய்த பிறகு அல்சாஸ்காரர்கள் ஏகமனதாக எங்களைப் பிழைக்க விடுங்கள் என்று நம்மிடம் சொல்கிறார்கள் என்றால், வெளியிலிருந்து பார்க்கின்ற பொழுது நம்முடைய புதிய ஜெர்மன் பேரரசு எப்படித் தோற்றமளிக்கும்? முந்நூறு ஆண்டுக் கால இகழார்ந்த வரலாற்றின் எல்லா விளைவுகளையும் ஒழிப்பதற்கு இரண்டு அதிர்ஷ்டவசமான இராணுவப் படையெடுப்புகளும் பதினேழு ஆண்டுகள் பிஸ்மார்க்கின் சர்வாதிகாரமும் போதும் என்று கற்பனை செய்வதற்கு நமக்கு உரிமை உண்டா?

பிஸ்மார்க் தன்னுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றி விட்

டார். அவருடைய புதிய பிரஷ்ய-ஜெர்மன் பேரரசு வெர்செய் அரசன்மனையில், பதினான்காவது லுயீயின் அற்புதமான அரசவைக் கூடத்தில் பகிரங்கமாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு விட்டது.⁷⁵ பிரான்ஸ் அவருடைய காலடியில் பாதுகாப்பின்றிக் கிடந்தது. பிஸ்மார்க்கே தொடுவதற்குத் துணியாத, கீழ்ப்படியாத பாரிசை தியேர் கம்யூன் புரட்சிக்குத் தூண்டினார்; பிறகு சிறையிலிருந்து விடுதலையான முந்திய பேரரசு இராணுவத்தின் படைவீரர்கள் அதை நசுக்கினார்கள். ஐரோப்பாவின் அற்பவாதிகள் எல்லோரும் ஐம்பதுகளில் பிஸ்மார்க்கின் முன்மாதிரியான லுயீ நெப்போலியனை கண்டு வியந்ததைப் போல, இப்பொழுது பிஸ்மார்க்கை வியந்து பாராட்டினார்கள். ருஷ்யாவின் உதவியுடன் ஜெர்மனி ஐரோப்பாவில் முதல் அரசாகியிருந்தது; ஜெர்மனியின் மொத்த ஆட்சியும் சர்வாதிகாரி பிஸ்மார்க்கின் கரங்களில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லாமே இப்பொழுது அந்த ஆட்சியைக் கொண்டு அவர் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பதைப் பொறுத்திருந்தது. அவர் இது வரை முதலாளித்துவ முறைகளினால் இல்லாவிட்டாலும், போனப் பார்டிசு முறைகளின் மூலம் முதலாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமைத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினார் என்றால், அந்தக் கடமை அநேகமாக முடிந்து விட்டது. இப்பொழுது அவர் தன்னுடைய சொந்தத் திட்டங்களைத் தயாரிக்க வேண்டியிருந்தது; தன்னுடைய மூளை எத்தகைய கருத்துக்களை உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்பதை எடுத்துக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. அவை புதிய பேரரசின் உள் அமைப்பில் எடுத்துரைக்கப்பட வேண்டும்.

ஜெர்மன் சமூகம் பெரிய நிலக்கிழார்கள், விவசாயிகள், முதலாளிகள், குட்டி முதலாளிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களைக் கொண்டது; அவர்களை மூன்று முக்கியமான வர்க்கங்களாகப் பிரிக்க முடியும்.

ஒரு சில பெரிய நிலக்கிழார்கள் (குறிப்பாக, சைலீஷியாவில்) மற்றும் ஏராளமான நடுத்தர நிலவுடைமையாளர்கள் (பெரும்பாலும் எல்பா ஆற்றுக்குக் கிழக்கேயுள்ள பழைய பிரஷ்ய மாகாணங்களில்) பெரிய நிலவுடைமையை வைத்

திருக்கிறார்கள். இந்த பிரஷ்ய ஜங்கர்கள்தான் அநேகமாக மொத்த பெரிய நிலப்பிரபு வர்க்கத்தின் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள். அவர்கள் பண்ணைக்காரர்களே; ஏனென்றால் தங்களுடைய பண்ணைகளில் விவசாயம் செய்வதை பெரும்பாலும் மேலாளர்களிடம் ஒப்படைக்கிறார்கள்; அத்துடன் பெரும்பான்மையினர் பிராந்தி தயாரிக்கும் வடிவ சாலைகளையும் பீட்டிலிருந்து சர்க்கரை தயாரிக்கும் ஆலைகளையும் சொந்தமாக வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலவுடைமை நிலைமைகள் சாதகமான இடங்களில் மூத்த மகன் நிலவுடைமையைப் பெறுதல் என்ற உரிமையின் மூலம் குடும்பத்தில் நீடிக்கிறது. இளைய குமாரர்கள் இராணுவத்தில் அல்லது அரசுப் பணியில் சேருகிறார்கள்; ஆகவே இராணுவ அதிகாரிகளையும் அரசு ஊழியர்களையும் கொண்ட குறைவான செல்வத்தைக் உடைய சிறிய பிரபுவம்சத்தினர் அற்பமான நிலவுடைமையைக் கொண்ட பிரபுக்களை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அத்துடன் முதலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த உயர்நிலை இராணுவ அதிகாரிகள் மற்றும் அரசு ஊழியர்கள் மத்தியிலிருந்து பிரபுக்களை உயர்த்துகின்ற தீவிர முறையின் மூலம் அவர்களுடைய எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்படுகிறது. இப்பிரபுக்கள் கோஷ்டியின் கீழ் அடுக்குகளில் எண்ணற்ற ஒட்டுண்ணிப் பிரபுக்கள், பிரபுத்துவலும்பன் பாட்டாளிகள் இயற்கையாகவே தோன்றுகிறார்கள்; அவர்கள் கடன்கள், நேர்மையற்ற சூதாட்டம், நச்சரிக்கின்ற பிச்சை மற்றும் அரசியல் துறை வேவு பார்த்தலின் மூலம் உயர்வாழ்கிறார்கள். இந்த சமூகத்தின் மொத்தமாக பிரஷ்ய ஜங்கர் முறை இருக்கிறது; அது பழைய பிரஷ்ய அரசின் முக்கியமான தூண்களில் ஒன்று ஆகும். ஆனால் ஜங்கர் முறையின் நிலவுடைமை மூலக்கரு உறுதியில்லாத அடிப்படை மீது இருக்கிறது. அந்தஸ்தைக் குறைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்னும் கடமை நாள் தோறும் செலவுகளை மேன்மேலும் கூட்டுகிறது. லெப்டினன்ட் மற்றும் அஸ்ஸெஸர் போன்ற பதவிகளைப் பெறுவது வரை இளைய குமாரர்களைப் பரமாரிப்பது, பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தல்—இவை எல்லாவற்றுக்கும் பணம் வேண்

டும். இவை மற்ற எல்லாவற்றையும் பின்னணிக்குத் தள்ளி விடுகின்ற கடமைகளாதலால், வருமானங்கள் குறைவது, கடன் பத்திரங்கள் கையெழுத்திடுவது அல்லது அடமானங்கள்⁷⁶ கூட வியப்பேற்படுத்த முடியாது. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், மொத்த ஜங்கர் முறையும் எப்பொழுதுமே பாதாளத்தின் விளிம்பின் மீது நின்று கொண்டிருக்கிறது: யுத்தமோ, மோசமான அறுவடையோ, வர்த்தக நெருக்கடியோ, ஒவ்வொரு துன்பமும் அந்த அமைப்பைப் பாதாளத்தில் தள்ளி விடுவதாக பயமுறுத்துகிறது. ஆகவே நூறு ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமான காலத்தில் எல்லா வகையான அரசு உதவியின் மூலமாக மட்டுமே அது பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது, உண்மையில் அந்த உதவியின் காரணமாகவே அது உயிருடன் இருக்கிறது என்பது வியப்பைத் தரவில்லை. செயற்கையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்த வர்க்கம் அழியும்படி விதிக்கப்படுகிறது; எந்த அரசு உதவியும் நீண்டகால அளவுக்கு அதன் உயிரை நீடிக்க முடியாது. ஆனால் அதனுடன் பழைய பிரஷ்ய அரசும் மறைந்து விடும்.

விவசாயி அரசியல் ரீதியில் சுறுசுறுப்பான சக்தி அல்ல. அவன் நிலவுடைமையாளன் என்ற முறையில் விவசாயித் துண்டு நிலப் பொருளாதாரத்தின் பாதகமான உற்பத்தி நிலைமைகள்—பழைய “மார்க்கின்” பொதுக் காடுகள் மற்றும் புல்வெளிகள் அல்லது பொது மேய்ச்சல் நிலம் அவனிடத்திலிருந்து கட்டாயமாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதால், அவன் கால்நடை வளர்ப்பில் ஈடுபட முடியாது—காரணமாக மேன்மேலும் அழிந்து வருகிறான். குத்தகை விவசாயி என்ற முறையில் அவனுடைய நிலைமை இன்னும் மோசமாக இருக்கிறது. சொற்ப விவசாய உற்பத்தி இயற்கைப் பொருளாதாரம் அதிகமாக ஆதிக்கம் செலுத்துவதை முன்னூகிக்கிறது; பணப் பொருளாதாரம் அதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருகிறது. ஆகவே கடன் சுமை அதிகரிக்கிறது, அடமானங்களின் மூலம் பேரளவில் உடைமை பறிக்கப்படுகிறது; அவன் பிறந்த பூமியிலிருந்து வெளியேற்றப்படாதிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக குடும்பத் தொழில்துறையில் ஈடுபடுகிறான். அரசியல் ரீதியில் விவசாய வர்க்கம் பிரதான

மாக அக்கறையில்லாமல் அல்லது பிற்போக்காக இருக்கிறது: ரைன் பிரதேசத்தில் பிரஷ்யர்களின் மீதுள்ள பழைய வெறுப்பு பினால் அது தீவிர கத்தோலிக்கவாதியாக இருக்கிறது; மற்ற பிரதேசங்களில் அது தனித்துவவாதியாக அல்லது புரோட்டஸ்டெண்டு பழமைவாதியாக இருக்கிறது. இன்னும் இந்த வர்க்கத்துக்கு சமய உணர்ச்சி சமூக அல்லது அரசியல் நலன்களின் வெளியீடாக உதவுகிறது.

முதலாளி வர்க்கத்தைப் பற்றி நாம் ஏற்கெனவே எழுதியிருந்தோம். அது 1848க்குப் பிறகு முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்குப் பொருளாதார வளர்ச்சியை அடைந்தது. 1847ஆம் ஆண்டின் வர்த்தக நெருக்கடிக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட தொழில்துறையின் பரந்த வளர்ச்சியில் ஜெர்மனி மேன்மேலும் அதிகமாகப் பங்கெடுத்திருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் மாகடல்வழி நீராவிக் கப்பல் போக்குவரத்து ஏற்பட்டதும் ரயில்வேக்கள் பேரளவில் விஸ்தரிக்கப்பட்டதும் கலிபோர்னியாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் தங்கம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் இந்தப் பரந்த வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்தன. சிறிய அரசுகளைக் கொண்ட அமைப்பினால் சுதந்திரத் தொடர்புகளுக்கு ஏற்பட்ட தடைகளை ஒழிப்பதற்கும் உலகச் சந்தையில் அந்நியப் போட்டியாளர்களுக்குச் சமமான நிலையை அடைவதற்கும் முதலாளி வர்க்கத்தின் முயற்சியே துல்லியமாக பிஸ்மார்க்கின் புரட்சிக்கு தூண்டுதலைக் கொடுத்தது. இப்பொழுது ஆயிரம் பிரெஞ்சு மில்லியன்கள் ஜெர்மனியில் குவிந்தபடியால் தீவிரமான தொழில் நடவடிக்கைக்குப் பாடுபடக் கூடிய புதிய காலகட்டம் முதலாளி வர்க்கத்துக்கு முன்னால் தோன்றியது. அக்காலகட்டத்தில் நாடுதழுவிய அளவில் ஜெர்மனியில் ஏற்பட்ட முறிவு⁷⁷ அந்த நாடு மாபெரும் தொழில்துறை நாடாக மாறி விட்டதை முதல் தடவையாக நிரூபித்தது. முதலாளி வர்க்கம் அக்காலத்தில் கூட மக்கள் மத்தியில் பொருளாதார ரீதியில் மிகவும் பலமான வர்க்கமாக இருந்தது; அரசு அதன் பொருளாதார நலன்களுக்குப் பணிய வேண்டியிருந்தது; 1848 புரட்சி அரசுக்கு வெளிப்புற அரசியலமைப்புச் சட்ட வடிவத்தைக் கொடுத்திருந்தது, அதன் சுற்றுவட்டத்துக்குள்.

முதலாளி வர்க்கம் அரசியல் ரீதியிலும் ஆட்சி செய்ய முடியும், தன்னுடைய இந்த ஆதிக்கத்தை வளர்க்க முடியும். எனினும் அது மெய்யான அரசியல் ஆதிக்கத்திலிருந்து நெடுந் தொலைவுக்கு அப்பால்தான் இருந்தது. மோதலில் அது பிஸ்மார்க்கை முறியடித்துவிடவில்லை. மேலேயிருந்து ஜெர்மனியைப் புரட்சிகரமாக்கியதன் மூலம் அந்த மோதல் தீர்க்கப்பட்டிருந்தது. நிர்வாக அதிகாரம்—தற்காலிகமாக, மிகவும் உயர்வாகப் பார்த்தால்—மிகவும் மறைமுகமான வடிவத்தில் தன்னைச் சார்ந்திருக்கிறது, தன்னால் அமைச்சர்களை நீக்கவோ, நியமிக்கவோ முடியாது, இராணுவத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்ய முடியாது என்பதை அதிலிருந்து முதலாளி வர்க்கம் கற்றுக் கொண்டிருந்தது. மேலும், சுறுசுறுப்பான நிர்வாக அதிகாரத்துக்கு முன்னால் அது கோழைத் தனமாகவும் பலவீனமாகவும் இருந்தது. ஆனால் ஜங்கர்களும் அப்படித்தான் இருந்தார்கள். ஆனால் முதலாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில், அது அதிகமான அளவுக்கு மன்னிக்கக் கூடியதாக இருந்தது; ஏனென்றால் அது புரட்சிகரமான தொழில்துறைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பொருளாதார ரீதியில் நேரடியாக எதிர்த்தது. ஆனால் அது பொருளாதார ரீதியில் ஜங்கர்களைப் படிப்படியாக ஒழித்தாக வேண்டும் மற்றும் எல்லா உடைமை வர்க்கங்களிலும் எதிர்காலத்துக்கு உரிமை கொண்டாடக் கூடிய வர்க்கம் அதுவே என்பவற்றில் சந்தேகமில்லை.

குட்டி முதலாளி வர்க்கம், முதலாவதாக, எஞ்சியிருந்த மத்திய காலக் கைவினைஞர்களைக் கொண்டிருந்தது; அவர்கள் மேற்கு ஐரோப்பாவின் மற்ற பகுதிகளைக் காட்டிலும் நெடுங்காலமாகப் பின்தங்கிய ஜெர்மனியில் மிகவும் பரந்த அளவில் பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்கள்; இரண்டாவதாக, இது வறுமையடைந்த முதலாளிகளை, மூன்றாவதாக, சிறு வர்த்தகர்களாக உயர்ந்துவிட்ட உடைமையைப் பெற்றிராத மக்கள் பகுதியினரைக் கொண்டிருந்தது. பெரிய அளவுத் தொழில்துறை விரிவடைந்த பொழுது, மொத்த குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தின் வாழ்நிலையும் அதன் ஸ்திரநிலைமையின் கடைசி எச்சங்களை இழந்தது; தொழில்

மாற்றங்கள், ஓட்டாண்டிகளாவதும் அடிக்கடி ஏற்பட்டன. ஜெர்மன் அற்பவாதிகளின் மூலப் பகுதியாக இருந்த, முன்னர் நிலையாக இருந்த இந்த வர்க்கம் அதன் திருப்தி, பணிவு, அடிமைத் தனம், கடமையுணர்ச்சி மற்றும் கண்ணியத்தை விட்டுக் கீழிறங்கி கட்டுப்பாடில்லாத ஒழுக்கக் குறைவிற்குள் மற்றும் கடவுள் தனக்கு முடிவு செய்துள்ள விதியைப் பற்றிய அதிருப்திக்குள் விழுந்தது. கைவினைஞர்களில் எஞ்சியிருந்தவர்கள் கிட்டு உரிமைகள் மறுபடியும் வேண்டும் என்று உரத்த குரலில் கோரினார்கள்; மற்றவர்களில் சிலர் பணிவுடைய ஜனநாயக-முற்போக்காளர்கள்⁷⁸ ஆனார்கள், சிலர் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளைக் கூட அணுகினார்கள், அங்குமிங்கும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் சேர்ந்தார்கள்.

கடைசியாக, தொழிலாளர்கள். விவசாயத் தொழிலாளர்கள், குறைந்த பட்சம் கிழக்கு ஜெர்மனியில் வசித்தவர்கள், இன்னும் அரைப் பண்ணையடிமை நிலையில் இருந்தார்கள்; அவர்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ள இயலாது. மறு பக்கத்தில், நகரத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் சமூக-ஜனநாயகம் மாபெரும் முன்னேற்றமடைந்திருந்தது; பெரிய அளவுத் தொழில்துறை பெருந்திரளான மக்களைப் பாட்டாளியாக்கி, முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையிலான வர்க்க முரண்பாட்டைத் தீவிரப்படுத்திய அதே அளவில் சமூக-ஜனநாயகம் மாபெரும் வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருந்தது. சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு ஒன்றுடன் ஒன்று போரிட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற இரண்டு கட்சிகளாக⁷⁹ இன்னும் பிரிந்திருந்தால்கூட, மார்க்சின் மூலதனம் வெளியிடப்பட்டதிலிருந்து அவர்களுக்கு இடையில் அடிப்படையான வேறுபாடுகள் அநேகமாக மறைந்திருந்தன. “அரசு உதவி செய்கின்ற உற்பத்தியாளர் சங்கங்கள்” வேண்டும் என்னும் விசேஷமான கோரிக்கையை வலியுறுத்திய மரபுவழிப்பட்ட லஸ்ஸால்வாதம் படிப்படியாக அழிந்து கொண்டிருந்தது, போனப்பார்டிசு அரசின் சோஷலிஸ்டு தொழிலாளர் கட்சியின் மூலப்பகுதியாக இருப்பதற்குத் தன்னால் இயலாது என்பதை மேன்

மேலும் அதிகமாக நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், தனிப்பட்ட தலைவர்கள் செய்த தீமை பெருந்திரளான மக்களின் சாதாரண அறிவினால் திருத்தப்பட்டது. முழுமையும் அநேகமாகத் தனிப்பட்ட இயல்பு பற்றிய பிரச்சினைகளினால் தாமதமடைந்த சமூக-ஜனநாயகத்தின் இரண்டு போக்குகளின் ஒற்றுமையும் சமீப எதிர்காலத்தில் நிறைவேறும் என்பது உறுதி. ஆனால் பிளவுக் காலத்தின் போது கூட—அந்தப் பிளவை மீறி—தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கத்தின் மனதில் பீதியை ஏற்படுத்தி இன்னும் முதலாளி வர்க்கத்திடமிருந்து சுயேச்சையாக இருந்த அரசாங்கத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் அதை முடப்படுத்துகின்ற அளவுக்கு இவ்வியக்கம் பல முடையதாக இருந்தது. 1848க்குப் பிறகு ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கம் மறுபடியும் சிகப்பு பூதத்தைப் பற்றிய பீதியிலிருந்து ஒருபோதும் விடுபடவில்லை.

நாடாளுமன்றம் மற்றும் Landtagகளில் கட்சிக் கட்டமைப்புக்குக் கீழே வர்க்கக் கட்டமைப்பு இருந்தது. பெரிய நிலவுடைமையாளர்களும் விவசாயிகளின் ஒரு பகுதியும் கன்சர்வேட்டிவ் பெருந்திரளாக அமைந்திருந்தார்கள். தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கம் முதலாளி வர்க்க மிதவாதிகளின் வலதுசாரியை, அதாவது தேசிய-மிதவாதிகளைக் கொடுத்தது. பலவீனமடைந்த ஜனநாயக அல்லது முற்போக்கு என்று சொல்லப்படுகின்ற கட்சி அதன் இடதுசாரி அணியாக இருந்தது; இது முதலாளி வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதியினரது ஆதரவைப் பெற்ற குட்டி முதலாளிகளையும் தொழிலாளர்களையும் கொண்டிருந்தது. முடிவாக, தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய சுயேச்சையான கட்சியை, சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் கட்சியைக் கொண்டிருந்தார்கள்; அக்கட்சியில் குட்டி முதலாளிகளும் இருந்தார்கள்.

பிஸ்மார்க்கின் நிலையில் பிஸ்மார்க்கின் கடந்த கால அனுபவத்தைக் கொண்ட ஒரு நபர், விவகாரங்களைப் பற்றி ஓரளவு தெளிவுடன் இருப்பவர், ஜங்கர்கள்—அவர்கள் அன்றிருந்த நிலையில்—உருப்படக் கூடிய வர்க்கமல்ல, எல்லா உடைமை வர்க்கங்களிலும் முதலாளி வர்க்கம் மட்டுமே

எதிர்காலத்துக்கு உரிமையுள்ளது (தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் புறக்கணித்து, அதன் வரலாற்றுக் கடமையை அவர் புரிந்து கொண்டிருப்பார் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது), ஆகவே அவருடைய புதிய பேரரசைப் படிப்படியாக நவீன முதலாளி வர்க்க அரசாக மாற்றுவதில் அவர் வெற்றியடைகின்ற அளவுக்கு அது அதிக நிலையாக இருக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமலிருக்க முடியாது. அன்றைய சந்தர்ப்பங்களில் அவர் செய்ய முடியாததை நாம் அவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்க வேண்டாம். ரைஹ்ஸ்டாக் (பிரிட்டிஷ் காமன்ஸ் சபையில் இருப்பதைப் போல) தீர்மானமான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கின்ற நாடாளுமன்ற அரசாங்கத்துக்கு உடனடியாக மாறுதல் அந்தத் தருணத்தில் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை, ஆலோசிக்கப்படக் கூடியதாகவும் கூட இருக்கவில்லை; நாடாளுமன்ற வடிவங்களில் பிஸ்மார்க்கின் சர்வாதிகாரம் தற்காலிகமாக இன்னும் தேவைப்படுவதாக அவருக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும்; அது அப்பொழுது இருக்க அனுமதித்ததற்கு நாம் அவரை சிறிது கூடக்குறை சொல்லவில்லை; எந்த நோக்கத்துக்கு அதை உபயோகப்படுத்தி இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியை மட்டுமே நாம் கேட்கிறோம். பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்குப் பொருத்தமான ஓர் அமைப்புக்குப் பாதையை உருவாக்குவது புதிய பேரரசுக்கு உறுதியான அடிப்படை மற்றும் அமைதியான உள் வளர்ச்சியைத் தரக் கூடிய ஒரே வழியாக இருக்க முடியும் என்பதைப் பற்றி அநேகமாக சந்தேகம் ஏற்பட முடியாது. எவ்விதத்திலும் மீட்கப்பட முடியாத ஜங்கர்களில் பெரும் பகுதியைத் தவிர்க்க முடியாத விதத்தில் அழியுமாறு விட்டுவிட்டு, அவர்களில் எஞ்சியவர்களைப் புதிய சக்திகளுடன் சேர்த்து சுதந்திரமான பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் என்னும் வர்க்கமாக—அது முதலாளி வர்க்கத்தை அலங்கரிக்கின்ற உயர்குழாமாக மட்டுமே இருக்கும்—உருவாக்குவது இன்னும் சாத்தியமாகத் தோன்றியது. முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய அதிகாரத்தின் உச்சியிலிருக்கும் பொழுது கூட இந்த வர்க்கத்துக்கு அதிகாரப் பூர்வமான அரசுப் பிரதிநிதித்துவத்தையும் அதனுடன் அதிக ஊதிய

முள்ள பதவிகளையும் மாபெரும் செல்வாக்கையும் அளித்தாக வேண்டும். முதலாளி வர்க்கத்துக்கு அரசியல் சலுகைகளை அளிப்பதன் மூலம்—இனி அவற்றை எந்தக் கால அளவுக்கும் ஒத்திப் போட முடியாது (உடைமை வர்க்கங்களின் நோக்கிலிருந்து குறைந்த பட்சம் இப்படியாவது வாதம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும்) — இந்தச் சலுகைகளைப் படிப்படியாக, சிறு அளவில், அபூர்வமாகக் கூட அளிப்பதன் மூலம் புதிய பேரரசு இதர அரசுகளை, அரசியல் ரீதியில் அதிகமான வளர்ச்சியடைந்த மேற்கு ஐரோப்பிய அரசுகளை எட்டிப் பிடிக்கின்ற, நிலப்பிரபுத்துவத்தின் கடைசி எச்சங்களையும் அதிகார வர்க்கத்தை இன்னும் அழுத்தமாகப் பற்றியிருந்த அற்பவாத மரபுகளையும் உதறித் தள்ளுகின்ற, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இளம்பருவத்தைக் கடந்த அதன் ஸ்தாபகர்கள் இந்த வாழ்க்கையை விட்டுச் செல்கின்ற நேரத்தில் சொந்தக் காலில் நிற்பதற்கும் உதவி செய்கின்ற பாதையில் செலுத்தப்பட்டிருக்கும்.

இது கடினமானது கூட அல்ல. ஜங்கர்களோ, முதலாளி வர்க்கமோ சராசரி பலத்தைக் கூடக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஜங்கர்கள் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக இதை நிரூபித்து வந்திருக்கிறார்கள்; அக்காலத்தின் போது அரசு இந்த டான் குவிக்காட்டுகளின்⁸⁰ எதிர்ப்பையும் மீறி அவர்களுக்கு மிகவும் சிறந்தவற்றைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து வந்திருக்கிறது. முதலாளி வர்க்கம்—அதன் நீண்ட முந்திய வரலாறு அதற்கு நெகிழ்ச்சியைக் கொடுத்திருந்தது—இந்த மோதலின் காயங்களை இன்னும் தடவிக் கொண்டிருந்தது; அதன் பிறகு பிஸ்மார்க் அடைந்த வெற்றிகள் அதன் எதிர்ப்புச் சக்தியை மேலும் அழித்து விட்டன; பிரம்மாண்டமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தைப் பற்றிய அச்சம் எஞ்சியவற்றைச் செய்தது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் முதலாளி வர்க்கத்தின் தேசிய விருப்பார்வங்களைச் செயற்படுத்திய நபருக்கு அந்த வர்க்கத்தின் அரசியல் கோரிக்கைகளை—அவை மொத்தத்தில் மிகவும் அடக்கமானவையாக இருந்தன—அமுலாக்குவதற்குத் தான் விரும்பிய வேகத்தைப் பின்பற்றுவது கடினமாக

இருக்க முடியாது. நோக்கத்தைப் பற்றி தெளிவாக இருப்பது மட்டுமே அவருக்கு அவசியமாக இருந்தது.

உடைமை வர்க்கங்களின் நோக்கில் இது ஒன்று மட்டுமே அறிவு பூர்வமான வழியாக இருந்தது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நோக்கில் உறுதியான முதலாளி வர்க்க ஆட்சியை அமைப்பதற்கு ஏற்கெனவே காலம் கடந்து விட்டது என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. பெரிய அளவுத் தொழில்துறை, அதனுடன் முதலாளி வர்க்கமும் பாட்டாளி வர்க்கமும், பாட்டாளி வர்க்கம் ஒரு சுதந்திரமான சக்தியாக அரசியல் களத்தில் முதலாளி வர்க்கத்துடன் அநேகமாக ஒரே நேரத்தில் நுழைய முடிந்த பொழுதுதான் ஜெர்மனியில் ஏற்பட்டன, அதாவது முதலாளி வர்க்கம் முழுமையான அல்லது தலைமையான அரசியல் சக்தியை வென்றெடுப்பதற்கு முன்பாக இரண்டு வர்க்கங்களின் போராட்டமும் தொடங்கிய பொழுது ஏற்பட்டன. ஜெர்மனியில் முதலாளி வர்க்கம் அமைதியாக, உறுதியாக ஆட்சி செய்யக் கூடிய காலம் ஏற்கெனவே முடிந்து விட்டது என்றால் கூட, பொதுவாக உடைமை வர்க்கங்களின் நலன்கள் என்ற நோக்கில் முதலாளி வர்க்க ஆட்சியை நோக்கிச் செல்வது 1870இல் இன்னும் சிறந்த கொள்கையாகவே இருந்தது. இன்னும் சட்டங்களிலும் நிர்வாகத்திலும் செழித்துக் கொண்டிருந்த, நசிவடைந்து கொண்டிருந்த நிலப்பிரபுத்துவ காலத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமான எச்சங்களை ஒழிப்பதை இது மட்டுமே சாத்தியமாக்கியது; மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் எல்லா சாதனைகளையும் படிப்படியாக ஜெர்மனியில் மறுபயிராக்குதல், சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், ஜெர்மனியின் பழம்பாணியான, அதிக நீளமான சடையைக் கத்தரித்து நவீன வளர்ச்சிப் பாதையில் திட்டவாட்டமாகவும் திருப்ப முடியாதபடியும் செலுத்துவது, அதன் அரசியல் அமைப்பு அதன் தொழில்துறை வளர்ச்சியுடன் பொருந்தும்படிச் செய்தல் இப்படி மட்டுமே சாத்தியமாக இருந்தது. முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் தவிர்க்கப்பட முடியாத சண்டை கடைசியில் ஆரம்பமாகின்ற பொழுது அது, குறைந்த பட்சம், வழக்க

மான சந்தர்ப்பங்களில் நடைபெறும்; என்ன நடக்கிறது என்பதை எல்லோரும் உணர முடியும், நாம் ஜெர்மனியில் 1848இல் கண்ட ஒழுங்கின்மை, தெளிவின்மை, மோதுகின்ற நலன்கள் மற்றும் திகைப்பு இருக்காது. ஒரு வேறுபாடு என்னவென்றால், இம்முறையில் முற்றிலும் உடைமை வர்க்கங்களின் தரப்பில்தான் திகைப்பு இருக்கும்; தான் விரும்புவது என்ன என்பதைத் தொழிலாளி வர்க்கம் அறிந்திருக்கும்.

1871இல் ஜெர்மனியிலிருந்த நிலைமையில் பிஸ்மார்க்கைப் போன்ற நபர் பல்வேறு வர்க்கங்களுக்கு இடையில் சூழ்ச்சிக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதை நம்பியிருக்க நேர்ந்தது என்பது மெய்யே. அந்த அளவில் பிஸ்மார்க்கைக்குறை சொல்ல இயலாது. எந்த நோக்கத்துக்காக அந்தக் கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது என்பது மட்டுமே முக்கியம். வேகம் எப்படி இருந்தாலும், இறுதியில் முதலாளி வர்க்க ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதை அது உணர்வு பூர்வமான, உறுதியான நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தால், உடைமை வர்க்கங்களின் நோக்கில் பொதுவில் சாத்தியமான அளவில் அது வரலாற்று வளர்ச்சியுடன் இணைந்ததாக இருந்தது. அது பழைய பிரஷ்ய அரசைப் பாதுகாப்பதை, ஜெர்மனியைப் படிப்படியாகப் பிரஷ்யமயமாக்குவதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தால் இது பிற்போக்கானது, முடிவில் தோல்வியடைவது நிச்சயம். அது பிஸ்மார்க்கின் ஆட்சியைப் பாதுகாப்பதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தால், போனப்பார்டிசுத் தன்மை கொண்டது, எல்லா போனப்பார்டிசுத்துக்கும் ஏற்பட்ட அதே முடிவை அடையும்.

* * *

பேரரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் தயாரிப்பது உடனடிக் கடமையாக இருந்தது. ஒரு பக்கத்தில் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டமும் மறு பக்கத்தில் தெற்கு ஜெர்மன் அரசுகளுடன் செய்த ஒப்பந்தங்களும்⁸¹ அதற்கு உதவியாகக் கிடைத்த விஷயாதாரங்களாக இருந்தன. பேரரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத்

தயாரிப்பதில் பிஸ்மார்க்குக்கு உதவி செய்யக் கூடிய சக்திகளாக, ஒரு பக்கத்தில் சமஷ்டி கவுன்சிலில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்டிருந்த பிரபுவம்சங்களும் மறு பக்கத்தில் ரைஹ்ஸ்டாகினால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட்ட மக்களும் இருந்தனர். வடக்கு ஜெர்மன் அரசியலமைப்புச் சட்டமும் ஒப்பந்தங்களும் பிரபுவம்சங்களின் கோரிக்கைகளை வரையறுத்தன. மறு பக்கத்தில், மக்கள் தம்முடைய அரசியல் அதிகாரத்தின் பங்கைக் கணிசமாக உயர்த்திக் கொள்ள உரிமையுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் அந்நியத்தலையீட்டிலிருந்து சுதந்திரத்தையும் ஒற்றுமையையும்—ஒற்றுமையைப் பற்றி ஏதேனும் பேசுவதற்கு முடிந்த அளவில்—போர்க்களங்களில் வென்றெடுத்திருந்தார்கள்; இந்தச் சுதந்திரத்தை எதற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும், இந்த ஒற்றுமையை விவரமான முறையில் எப்படி அமுலாக்க வேண்டும், அது எப்படிப் பயன்படுத்தப்படும் என்பவற்றை அவர்கள்தாம் முடிவு செய்திருக்க வேண்டும். வடக்கு ஜெர்மன் அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் ஒப்பந்தங்களுக்கு அடியிலான சட்ட முறைமைகளை மக்கள் அங்கீகரித்தால் கூட, பழைய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அளிக்கப்பட்டதைக் கட்டிலும் புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அதிகாரத்தில் இன்னும் அதிகமான பங்கு அளிக்கப்படுவதை அது எவ்விதத்திலும் தடுக்காது. இந்தப் புதிய “ஒற்றுமையை” மெய்யாகவே பிரதிநிதித்துவம் செய்த ஒரே உறுப்பாக ரைஹ்ஸ்டாக் இருந்தது. ரைஹ்ஸ்டாகின் குரல் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறதோ, தனிப்பட்ட அரசுகளின் அரசியலமைப்புச் சட்டங்களுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது பேரரசு அரசியலமைப்புச் சட்டம் எவ்வளவு அதிக சுதந்திரமாக இருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்குப் புதிய பேரரசு தன்னை வலுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும், அந்த அளவுக்கு பவேரியர், சாக்சனியர் மற்றும் பிரஷ்யர் ஜெர்மானியரில் கரைந்துவிட வேண்டியிருக்கும்.

தனது மூக்குக்கு அப்பால் பார்க்க முடிந்த எவருக்கும் இது வெளிப்படையானதே. ஆனால் பிஸ்மார்க் வேறு கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு மாறாக, அவர் மக்களுடைய

உரிமைகளை விரிவாக்குவதற்கு மட்டுமின்றி அந்த உரிமைகளைத் தெளிவாக வரையறுப்பதைக் கூடக் கைவிட்டு வடக்கு ஜெர்மன் அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் ஒப்பந்தங்களுக்கு ஆதாரமான சட்ட அடிப்படையைப் பேரரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் வெறுமனே மறுபதிப்புச் செய்வதுடன் நின்றுவிடும்படி ரைஹ்ஸ்டாகின் பெரும்பான்மையினரை உருவாக்குவதற்கு யுத்தத்துக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட தேசபக்த வெறியை உபயோகித்துக் கொண்டார். அரசியல் சுதந்திரங்களுக்கு மக்களின் உரிமைகள் அதில் இடம் பெறுவதற்குச் சிறு கட்சிகள் செய்த எல்லா முயற்சிகளும்—பத்திரிகை சுதந்திரம், கூட்டம் நடத்துகின்ற மற்றும் சங்கம் அமைப்பதற்குச் சுதந்திரம், திருச்சபையின் சுதந்திரம் ஆகியவற்றை உத்தரவாதமளிக்கின்ற பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்ட ஷரத்துக்களைச் சேர்ப்பதற்குக் கத்தோலிக்க மையம் செய்த பிரேரணை கூட — முறியடிக்கப்பட்டன. ஆகவே பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்டம் எப்படி குறுக்கப்பட்டதாக இருந்தாலும் பேரரசு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக மிதவாதத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஆண்டுதோறும் வரிகள் அனுமதிக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக நிரந்தரமாக “சட்டத்தின் மூலம்” நிறைவேற்றப்பட்டன; ஆகவே ரைஹ்ஸ்டாக் எவ்விதத்திலேனும் வரிவிதிக்க மறுப்பது இயலாததாயிற்று. செலவை அனுமதிக்க மறுக்கின்ற உரிமை காகிதத்தில்தான் மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் வருமானத்தை ரொக்கப் பணமாகக் கைப்பற்ற முடியும் என்னும் பிரஷ்யக் கோட்பாடு—ஜெர்மானியர் அல்லாத அரசியலமைப்புச் சட்ட உலகம் இதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாது—இந்த வழியில் ஜெர்மனிக்குக் கையாளப்பட்டது. ரைஹ்ஸ்டாக் மிகவும் செயலூக்கமான அரசியல் சாதனத்தை இழந்து இது 1849 மற்றும் 1850 திருத்தங்களுக்குப் பிறகு மன்தேய்ஃபெல்வாதத்தினாலும் அரசியலமைப்புச் சட்ட மோதலினாலும் ஸ்டோவாவினாலும் நொறுக்கப்பட்ட பிரஷ்ய சட்டமன்றத்தின் பணிவான நிலைக்குத் தரங்குறைக்கப்பட்ட பொழுது, பழைய சமஷ்டி அசெம்பிளி பெயரளவில் மட்டுமே பெற்றிருந்த

அனேகமாக முழு அதிகாரத்தை சமஷ்டி கவுன்சில் இப் பொழுது உண்மையாகப் பெற்றிருக்கிறது. சமஷ்டி அசெம் பிளியை முடமாக்கிய விலங்குகள் சமஷ்டி கவுன்சிலுக்கு இல்லாதபடியால் அதை மெய்யாகவே கடைப்பிடிக்கிறது. சமஷ்டி கவுன்சில் சட்டமியற்றுதலில் ரைஹ்ஸ்டாகூடன் தீர்மானகரமான சக்தியைக் கொண்டிருப்பது மட்டுமல்ல; பேரரசுச் சட்டங்களை அமுலாக்குவதைப் பற்றிய உத்தரவுகளை அது வெளியிடுகிறது என்னும் அளவில், “பேரரசுச் சட்டங்களை அமுலாக்குகின்ற பொழுது ஏற்படுகின்ற குறைபாடுகளைப் பற்றியும்” (நாகரிகமடைந்திருக்கின்ற மற்ற நாடுகளில் இக்குறைபாடுகளை ஒரு புதிய சட்டத்தின் மூலமாக மட்டுமே ஒழிக்க முடியும்) முடிவு செய்கிறது (7வது ஷரத்து, 3வது பாரா—இது ஒரு சொற்புரட்டை மிகவும் அதிகமாக ஒத்திருக்கிறது) என்பதாலும் அது மிக உயர்ந்த நிர்வாக உறுப்பாக இருக்கிறது.

ஆக, பிஸ்மார்க் தனக்கு மிகவும் பெரிய ஆதரவை தேசிய ஒற்றுமையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற ரைஹ்ஸ்டாகூடில் தேடவில்லை, தனித்துவவாத வேற்றுமையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற சமஷ்டி கவுன்சிலில் தேடியிருக்கிறார். தேசியக் கருத்தை உயர்த்திப் பிடிக்கின்ற பாத்திரத்தை மேற்கொண்டிருந்த பிஸ்மார்க் நாட்டின் அல்லது நாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு மெய்யாகவே தலைமை தாங்குவதற்குத் துணியில்லாமல் இருந்தார்; ஜனநாயகம் அவருக்கு சேவை செய்ய வேண்டும், அவர் ஜனநாயகத்துக்கு சேவை செய்ய மாட்டார்; மக்களை நம்புவதைக் காட்டிலும் திரைக்குப் பின்னால் நடைபெறுகின்ற இருண்ட ரகசியப் பேரங்களை, சமஷ்டி கவுன்சிலில் இராஜதந்திரம், கேக்கு மற்றும் சவுக்கைக் கொண்டு—முரண்டுபிடித்ததாக இருந்தாலும் கூட—பெரும்பான்மையைத் திரட்டுகின்ற தன்னுடைய திறமையை நம்பினார். இது நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்ற அவருடைய கருதுகோளின் அற்புதத் தன்மையும் நோக்கின் கீழ்நிலையும் இது வரை நாமறிந்த அளவில் அந்த நபருடைய குணம் சத்துடன் கண்டிப்பான முறையில் பொருந்தியிருந்தன. எனினும் அவருடைய மாபெரும் வெற்றிகள் ஒரு வினாடிக்குக்

கூட அவர் தன்னை விஞ்சும்படி அவரைச் செய்ய முடியவில்லை என்பது வியப்பே.

எனினும் அன்றைய நிலையில் பேரரசு அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கும் ஒற்றை அச்சை, அதாவது பேரரசு சான்சலரை அளிப்பதே முக்கியம். பேரரசு சான்சலரைத் தவிர வேறு பொறுப்பான நிர்வாக அதிகாரம் இல்லாத, பொறுப்புடைய பேரரசு அமைச்சர்கள் இருப்பதை இயலாததாக்குகின்ற நிலையில் சமஷ்டி கவுன்சிலை வைக்க வேண்டும். பொறுப்பான மந்திரிசபையை நியமிப்பதன் மூலம் பேரரசின் நிர்வாகத்தை முறைப்படுத்துவதற்குச் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு முயற்சியும் சமஷ்டி கவுன்சிலின் உரிமைகளை மீறுவதாகக் கருதப்பட்டது, சமாளிக்க முடியாத எதிர்ப்பைச் சந்தித்தது என்பது மெய்யே. சீக்கிரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைப் போல அரசியலமைப்புச் சட்டம் ‘‘பிஸ்மார்க்கின் அளவுகோலுக்குத் தக்கபடி வெட்டப்பட்டது’’. ரைஹ்ஸ்டாகிலுள்ள கட்சிகளையும் சமஷ்டி கவுன்சிலில் இடம் பெற்றிருந்த தனிப்பட்ட அரசுகளையும் சமநிலைப்படுத்துவதன் மூலம் பிஸ்மார்க்கின் பிரிக்கப்படாத சொந்த ஆட்சி என்னும் பாதையில் மற்றொரு காலடியாக, போனப்பார்டிசப் பாதையில் மற்றொரு காலடியாக அது இருந்தது.

இருந்தாலும் பவேரியாவுக்கும் வுர்ட்டம்பர்குக்கும் தனித் தனியான சலுகைகளை விலக்கினால் புதிய பேரரசு அரசியலமைப்புச் சட்டம் பின்னால் வைக்கப்பட்ட நேரடியான காலடியாக இருந்ததென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அதைப் பற்றி மிகவும் அதிகமாக இதைத்தான் சொல்ல முடியும். முதலாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதாரத் தேவைகள் பிரதானமாகப் பூர்த்தி செய்யப்பட்டன; அதன் அரசியல் கோரிக்கைகள் (அந்த வர்க்கம் இன்னும் அப்படி எதையேனும் வற்புறுத்தியிருக்குமானால்) அரசியலமைப்புச் சட்டமோதலின் போது சந்தித்த அதே தடைகளைச் சந்தித்தன.

அந்த வர்க்கம் இன்னும் அரசியல் கோரிக்கைகளைச் செய்தபடியால்! தேசிய மிதவாதிகளிடம் இக்கோரிக்கைகள் மிகவும் அடக்கமான அளவுக்குச் சுருங்கி விட்டன, நாள் தோறும் அவை சுருங்கிக் கொண்டிருந்தன என்பதை மெய்

யாக மறுக்க இயலாது. பிஸ்மார்க்குடன் ஒத்துழைப்பதற்கு அவர் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று இந்த கனவான்கள் கோருவதற்குப் பதிலாக சாத்தியமான இடங்களிலும் பெரும்பாலும் சாத்தியமில்லாத அல்லது சாத்தியமில்லாததாக இருந்திருக்க வேண்டிய இடங்களிலும் அவருடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றுவதில் அதிகமான அக்கறையைக் காட்டினார்கள். பிஸ்மார்க் அவர்களை இகழ்ச்சியாகக் கருதினார்; அதற்காக யாரும் அவரைக் குறை சொல்ல முடியாது; ஆனால் அவருடைய ஐங்கர்கள் குறைந்த பட்சம் எவ்விதத்திலேனும் சிறந்தவர்களாக அல்லது அதிகத் துணிவானவர்களாக இருந்தார்களா?

பேரரசு முழுவதிலும் ஒரே சீரான தன்மையைக் கொண்டு வர வேண்டிய அடுத்த துறையாகப் பணவியல் அமைப்பு இருந்தது; 1873க்கும் 1875க்கும் இடையில் நிறைவேற்றப்பட்ட நாணய மற்றும் வங்கிச் சட்டங்கள் பணவியல் அமைப்பை ஒழுங்குபடுத்தின. தங்க நாணய முறையை அமுலாக்கியது கணிசமான முன்னேற்றமாக இருந்தது; ஆனால் அது தயக்கம் மற்றும் ஊசலாட்டத்துடன் மட்டுமே மெதுவாக அமுலாக்கப்பட்டது; இன்று கூட அது உறுதியாக நிறுவப்படவில்லை. பணவியல் அமைப்பு தேலரில் மூன்றிலொரு பகுதியை—தசாம்சப் பிரிவினையைக் கொண்ட இந்த அமைப்பை ஸோட்பர் 1830க்களின் கடைசியில் ஆலோசனை கூறியிருந்தார்—மார்க் என்ற பெயரில் ஏற்றுக் கொண்டது; இருபது மார்க் தங்கத் துண்டு மெய்யான அலகாக இருந்தது. அதன் மதிப்பில் சிறிதளவே புலப்படத்தக்க மாற்றத்தைச் செய்து அதை பிரிட்டிஷ் சவரன், இருபத்தைந்து பிராங்க் தங்க நாணயம் அல்லது அமெரிக்காவின் ஐந்து டாலர் தங்க நாணயத்துக்குச் சமமாக்கி உலகச் சந்தையின் மூன்று பெரிய பணவியல் அமைப்புகளில் ஏதாவதொன்றுடன் இணைத்திருக்க முடியும். தனியான பண அமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது; அதன் மூலம் வர்த்தக மற்றும் பரிவர்த்தனைக் கணக்குகள் தேவையில்லாதபடிச் சிக்கலாக்கப்பட்டன. பேரரசுக் கருவூல நோட்டுகள் மற்றும் வங்கிகளைப் பற்றிய சட்டங்கள், சிறு அரசுகளும் அவற்றின்

வங்கிகளும் பத்திர மோசடிகளில் ஈடுபடுவதைக் கட்டுப்படுத்தின; இதற்கிடையில் ஏற்பட்டிருந்த முறிவுகளைக் கணக்கிலெடுத்துப் பார்க்கும் பொழுது இச்சட்டங்களில் திட்டவட்டமான பீதியியல்பு காணப்பட்டது. இத்துறையில் இன்னும் அனுபவமடையாதிருந்த ஜெர்மனிக்கு அது இயற்கையே. இங்கும் கூட முதலாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதார நலன்கள் மொத்தத்தில் போதுமான அளவுக்குப் பாதுகாக்கப்பட்டன.

முடிவாக, ஒரே மாதிரியான சட்டங்களைப் பற்றி உடன் பாடு செய்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பேரரசின் அதிகாரத்தைப் பொருளாயதக் குடியுரிமைச் சட்டத்துக்கு விரிவுபடுத்துவதைக் குறித்து மத்திய ஜெர்மன் அரசுகளின் எதிர்ப்பு முறியடிக்கப்பட்டது; ஆனால் சிவில் சட்டம் இன்னும் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறது; குற்றத் தண்டனைச் சட்டம், கிரிமினல் மற்றும் சிவில் விசாரணை முறைச் சட்டம், வர்த்தகச் சட்டங்கள், திவால் மற்றும் நீதியமைப்பைப் பற்றிய விதிமுறைகள் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிறிய அரசுகளில் அமுலாக்கப்பட்டு வந்த கதம்பமான சம்பிரதாய மற்றும் பொருளாயத சட்ட அளவுகோல்களை ஒழிப்பது முற்போக்கான முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கு அவசரத் தேவையாக இருந்தது; அந்த ஒழிப்பே புதிய சட்டங்களின் — உள்ளடக்கத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமான அளவில்—சிறப்பு எனலாம்.

ஆங்கில சட்ட நிபுணர் பழைய ஜெர்மன் சுதந்திரங்களின் பெரும்பகுதியை மத்திய காலம் நெடுகிலும் பாதுகாத்திருக்கின்ற, போலீஸ் அரசை—17ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டு புரட்சிகள் அதை முளையிலேயே கிள்ளி விட்டன—அறியாத, குடியுரிமைகளின் இரண்டு நூற்றாண்டுக் கால இடையீட்டில்லாத வளர்ச்சியில் தன்னுடைய உச்சத்தை அடைந்த சட்ட வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொள்கிறார். பிரெஞ்சு சட்ட நிபுணர் மாபெரும் புரட்சியை ஆதாரமாகக் கொள்கிறார்; அது நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் எதேச் சாதிகாரப் போலீஸ் ஆட்சியையும் முழுமையாக ஒழித்த பிறகு புதிதாகப் படைக்கப்பட்ட நவீன சமூகத்தின் பொரு

ளாதார நிலைமைகளை நெப்போலியன் பிரகடனம் செய்த மூலச்சிறப்பான சட்டத்தின் சட்டவியல் அளவுகோல்களின் மொழிக்கு மாற்றியது. இவற்றுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது, நம்முடைய ஜெர்மன் சட்ட நிபுணர்கள் எந்தச் சட்டவியல் அடிப்படையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? மத்திய கால எச்சங்களின் தகர்வின் சில நூற்றாண்டுக் கால நிகழ்வுப் போக்கு--அந்த நிகழ்வுப்போக்கு செயலற்றது, பெரும்பாலும் வெளியிலிருந்து கிடைக்கின்ற அடிகளால் தூண்டப்படுவது, இன்னும் பூர்த்தியடையாமலிருப்பது; பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய சமூகம்--நிலப்பிரபுத்துவ ஜங்கரும் கைவினை ஆண்டானும் பொருண்மையடைவதற்குப் புதிய உடலைத் தேடுகின்ற ஆவிகளைப் போல அந்தச் சமூகத்தை இன்னும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; ஒரு சட்ட அமைப்பு--பிரபுக்களின் கோணல் நீதி 1848இலிருந்து மறைந்துவிட்ட போதிலும் கூட போலீஸ் எதேச்சாதிகாரம் அதில் நாள் தோறும் புதிய ஓட்டைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது--ஆகியவற்றைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை. புதிய பேரரசின் சட்டத் தயாரிப்பாளர்கள் எல்லாவற்றிலும் மிக மோசமான சட்ட மரபுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய பணி அந்த முத்திரையைத் தாங்கியிருக்கிறது. முற்றிலும் சட்ட ரீதியான அம்சத்தைத் தவிர, அரசியல் சுதந்திரம் இந்தச் சட்டத் தொகுப்புகளில் மிகவும் மோசமான நிலையைத் தான் அடைந்திருக்கிறது. ஷெஃபென் நீதிமன்றங்கள்⁸² முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தை அடக்குவதில் ஒத்துழைப்புச் சாதனத்தை அளித்தன என்றால் ஜூரர்களின் நீதிமன்றங்களின் உரிமைகளைக் குறைத்ததன் மூலம் முதலாளி வர்க்க எதிர்ப்பு மறுபடியும் ஏற்படக் கூடிய ஆபத்துக்கு எதிராக அரசு இயன்ற வரை தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறது. குற்றத் தண்டனைச் சட்டத்தின் அரசியல் பாராக்கள்--அவை இன்றைய பேரரசு நீதிமன்றத்தின் அளவுகோலுக்குத் தக்கபடி விசேஷமாக வெட்டப்பட்டு, அவற்றின் அளவுகோலுக்குத் தக்கபடி பேரரசு நீதிமன்றம் வெட்டப்பட்டிருப்பதைப் போல--பெரும்பாலும் தெளிவில்லாமலும் நெகிழ்ச்

சியாகவும் இருக்கின்றன. பிரஷ்யப் பொதுச் சட்டத்துடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது புதிய சட்டங்கள் முன்னே வைக்கப் பட்ட காலடி என்பது வெளிப்படையாகும்—ஷ்டோக்கெர் இன்று தனக்கு சுன்னத்துச் செய்வதை அனுமதித்தால் கூட பிரஷ்யச் சட்டத்தைப் போலக் கொடுமான ஒன்றைத் தயாரிப்பதற்கு அவரால் கூட முடியாது. ஆனால் இது வரை பிரெஞ்சுச் சட்டத்தின் கீழ் இருந்த மாகாணங்கள் மூலச் சிறப்பான அசலுக்கும் சாயம் போன நகலுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டை மிகவும் கூர்மையாக உணர்கின்றன. தேசிய மிதவாதிகள் தமது செயல்திட்டத்திலிருந்து விலகியதுதான் சிவில் சுதந்திரங்களைக் குறைத்து அரசு அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதை, இந்த முதல் மெய்யான பின்னடைவை சாத்தியமாக்கியது.

பேரரசின் பத்திரிகைச் சட்டத்தைப் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். அது சம்பந்தமான பொருளாயத் சட்டத்தைக் குற்றத் தண்டனைச் சட்டம் சாராம்சத்தில் ஏற்கெனவே முறைப்படுத்தியிருந்தது; ஒரே மாதிரியான சம்பிரதாய வரையறுப்புகளைப் பேரரசு முழுமைக்கும் விரிவுபடுத்தியது மற்றும் அங்குமிங்கும் நிலவிய அடகு வைத்த பத்திரங்கள் மற்றும் ஸ்டாம்பு வரிகளை ஒழித்தது சட்டத்தின் முக்கியமான உள்ளடக்கமாகவும் அதே சமயத்தில் அது சாதித்த ஒரே முன்னேற்றமாகவும் இருந்தன.

பிரஷ்யா மறுபடியும் ஒரு முன்மாதிரியான அரசாக மாறுவதற்கு உதவியாக சுய அரசாங்கம் என்று சொல்லப்படுவது அமுலாக்கப்பட்டது. நிலப்பிரபுத்துவத்தின் மிகவும் ஆட்சேபகரமான எச்சங்களை ஒழிப்பதும், ஆனால் சாராம்சத்தில் முன்பிருந்த மாதிரியாகவே எல்லாவற்றையும் விட்டு வைப்பதும் நோக்கமாக இருந்தன. மாவட்ட அவசரச் சட்டம்⁸³ இந்த நோக்கத்துக்கு உதவியது. ஐங்கர்களின் பிரபுத்துவ போலீஸ் அதிகாரம் காலவழுவாக இருந்தது. அது நிலப்பிரபுத்துவச் சலுகை என்ற முறையில் பெயரளவில் ஒழிக்கப்பட்டது, ஆனால் சுயேச்சையான நாட்டுப்புற மாவட்டங்களை (Gutsbezirke) நிறுவியதில் அது மீண்டும் மெய்யாகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. அவற்றில் நிலவுடைமை

யாளர் கிராம சமூகத்தின் தலைவன் (ländlicher Gemeindevorsteher) என்ற அந்தஸ்தில் தானே கிராமத்தின் தலைமை அதிகாரியாக (Gutsvorsteher) செயல்படுகிறார் அல்லது அந்தத் தலைமை அதிகாரியை நியமிக்கிறார். மேலும் மாவட்ட (Amtsbezirk) நிர்வாகத்தின் மொத்த போலீஸ் அதிகாரத்தையும் போலீஸ் சட்ட திறனியலையும் ஒரு மாவட்டத் தலைவருக்கு (Amtsvorsteher)—நாட்டுப் புறங்களில் அநேகமாகப் பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் மட்டுமே இந்த அந்தஸ்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்—மாற்றிக் கொடுப்பதன் மூலம் ஜங்கர்களின் இவ்வாட்சி மெய்யாகவே மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்தப் பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் இதன் மூலம் கிராம சமூகத்தைத் தமது இறுக்கமான பிடிக்குள் வைத்திருந்தார்கள். தனி நபர்களுடைய நிலப்பிரபுத்துவச் சலுகைகள் ஒழிக்கப்பட்டன; ஆனால் இந்தச் சலுகைகள் சம்பந்தப்பட்ட முழு அதிகாரம் மொத்த வர்க்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இதைப் போன்ற செப்பிடு வித்தையின் மூலம் இங்கிலாந்தின் பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் சமாதான நீதிமான்களாகவும் கிராம நிர்வாக அதிகாரிகளாகவும் போலீஸ் மற்றும் கீழ் நீதி மன்ற அதிகாரிகளாகவும் மாறி அதன் மூலமாக நிலப்பிரபுத்துவத்தின் பழைய வடிவத்தில் தாங்கள் தொடர்ந்து வகிக்க முடியாத அதிகாரத்தின் இன்றியமையாத பதவிகள் எல்லாவற்றையும் புதிய, நவீனப்படுத்தப்பட்ட பட்டத்தின் கீழ் தமக்குப் பெற்றார்கள். ஆனால் இங்கிலாந்து மற்றும் ஜெர்மன் “சுய அரசாங்கத்துக்கு” இடையிலுள்ள ஒரே ஒற்றுமை இதுவே. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஸ்தல அதிகாரிகளுக்கு அரசாங்கம் அங்கீகாரத்தை அளிக்க வேண்டும் என்றும் விரும்பத்தகாத நபர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பாரானால் அந்த இடத்தில் அரசாங்கம் கட்டாய முறையில் மற்றொருவரை நியமிக்க வேண்டும் என்றும் பிரஷ்யாவின் Landratகள், மாவட்ட நிர்வாகங்களின் தலைவர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்களின் அதிகாரத்தைக் கொண்ட அரசு ஊழியர்களின் பதவிகள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் கிராம சமூகங்கள், சிறு நிர்வாக அலகுகள் மற்றும் மாவட்டங்களின்

இக்கதம்ப சக்திகள் தீவிர மொண்டன்வாதத்தில்⁸⁶ பொதுப் பதாகையைக் கண்டன. ஒரு பக்கத்தில் போப்பாண்டவர் தவறு செய்ய முடியாது என்னும் புதிய கோட்பாட்டினால் எண்ணற்ற மரபு வழிப்பட்ட கத்தோலிக்குகள் மத்தியில் கூட ஏற்பட்ட ஆரோக்கியமான பொது அறிவுக் கலகம், மறு பக்கத்தில் போப்பாண்டவரின் அரசு அழிக்கப்பட்டதும் போப்பாண்டவர் ரோமாபுரியில் சிறைவைக்கப்பட்டிருப்பதாக⁸⁷ சொல்லப்பட்டதும் கத்தோலிக்கவாதத்தின் போர்க்குண மிக்க சக்திகள் அனைத்தையும் கட்டாயமாக வலுப்படுத்தின. ஆக, யுத்தத்தின் போது ஏற்கெனவே, 1870ஆம் ஆண்டின் இலையுதிர் பருவத்தில் பிரஷ்யாவின் Landtagயில் மத்தியினருடைய பிரத்யேகமான கத்தோலிக்கக் கட்சி அமைக்கப்பட்டது; 1871ஆம் ஆண்டின் முதல் ஜெர்மன் ரைஹ்ஸ் டாகில் அது 57 இடங்களை மட்டுமே பெற்றிருந்தது; ஆனால் ஒவ்வொரு புதிய தேர்தலிலும் அது மேலும் வலிமையடைந்தது; முடிவில் அதற்கு 100க்கும் அதிகமான பிரதிநிதிகள் இருந்தார்கள். அதில் மிகவும் வேறுபாடான சக்திகள் இருந்தன. பிரஷ்யாவில் ரைன் பிரதேசக் குட்டி விவசாயிகள் (அவர்கள் தங்களை இன்னும் “தம் விருப்பமின்றியே பிரஷ்யர்களாகக்” கருதிக் கொண்டிருந்தார்கள்), கத்தோலிக்க சைலீஷியாவையும் மூன்ஸ்டெர் மற்றும் பாடெர்போர்ன் எனும் வெஸ்ட்ஃபாலிய பிஷ்ப்ரிக்குகளையும் சேர்ந்த கத்தோலிக்கப் பெரிய நிலக்கிழார்களும் விவசாயிகளும் அதன் முக்கியமான சக்தியாக இருந்தார்கள். தெற்கு ஜெர்மன் கத்தோலிக்குகள், குறிப்பாக பவேரியர்கள் இரண்டாவது பெரிய பிரிவாக இருந்தார்கள். மையக் கட்சி கத்தோலிக்க சமயத்திலிருந்து பலத்தைப் பெற்றது என்பதைக் காட்டிலும் ஜெர்மனியின் மீது ஆதிக்கத்துக்கு உரிமை கொண்டாடிய, பிரத்யேகமான முறையில் பிரஷ்யத் தன்மை கொண்ட எல்லாவற்றுக்கும் பெருந்திரளான மக்களின் எதிர்ப்பைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்ற உண்மையே அதற்கு பலத்தைக் கொடுத்தது. இந்த எதிர்ப்பு கத்தோலிக்கப் பிரதேசங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு பலமாக இருந்தது; அத்துடன் இப்பொழுது ஜெர்மனியிலிருந்து வெளி

யேற்றப்பட்ட ஆஸ்திரியா மீது அங்கே அனுதாபமும் இருந்தது. மக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற இந்த இரண்டு போக்குகளுடனும் இசைந்த முறையில் மையக் கட்சி திட்டவட்டமாக தனித்துவம் மற்றும் கூட்டரசுப் போக்கைக் கொண்டிருந்தது.

மையக் கட்சியின் அடிப்படையான பிரஷ்ய எதிர்ப்புத் தன்மை ரைஹ்ஸ்டாகிலிருந்த இதர சிறிய கோஷ்டிகளால் உடனடியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அவை சமூக-ஜனநாயகவாதிகளைப் போல தேசிய மற்றும் பொதுக் காரணங்களுக்காக பிரஷ்ய எதிர்ப்புத் தன்மையைக் கொண்டிராமல் ஸ்தல காரணங்களுக்காக பிரஷ்ய எதிர்ப்புத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தன. கத்தோலிக்க போலிஷ்காரர்களும் அல்சாஸ்காரர்களும் மட்டுமன்றி, புரோட்டஸ்டெண்டுகளான வெல்ஃபுகள்கூட⁸⁸ மையக் கட்சியுடன் நெருக்கமாகச் சேர்ந்திருந்தார்கள். முதலாளித்துவ மிதவாத கோஷ்டிகள் தீவிர மொண்டன்வாதிகள் என்று சொல்லப்பட்டவர்களின் மெய்யான இயல்பை ஒருபோதும் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்றாலும் கூட, அவை மையக் கட்சி “நாட்டுப் பற்று இல்லாதது” மற்றும் “பேரரசுக்கு விரோதமானது” என்று கூறிய பொழுது உண்மையான நிலையைக் குறிப்பாக உணர்ந்திருந்தன....*

1887 டிசம்பர் கடைசி—1888 மார்ச்சில்
எழுதப்பட்டது

Die Neue Zeit, Bd. 1,
எண்கள் 22—26, 1895-96
என்ற சஞ்சிகையில் முதலில்
வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி, சஞ்சிகை வாசகத்
துடன் சரிபார்த்து அச்சிடப்
பட்டது

மூலம் ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

* கையெழுத்துப் பிரதி இத்துடன் நின்று விடுகிறது.
—ப-ர்.

பி. எங்கெல்ஸ்

1891ஆம் ஆண்டின் சமூக-ஜனநாயக செயல்திட்டத்தின் நகலைப் பற்றிய விமர்சனம்⁸⁹

இன்றைய நகல் முந்திய செயல்திட்டத்திலிருந்து⁹⁰ மிகவும் அனுகூலமான முறையில் வேறுபடுகிறது. காலாவதியாகி விட்ட மரபுகளின் வன்மையான எச்சங்கள்—பிரத்யேகமான லஸ்ஸால்வாதத் தன்மையுள்ளவை, கொச்சையான சோஷலிஸ்டுத் தன்மை கொண்டவை ஆகிய இரண்டுமே—பிரதானமாக அகற்றப்பட்டு விட்டன; தத்துவ ரீதியான அம்சத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நகல் மொத்தத்தில் இன்றைய விஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது; அந்த அடிப்படையில் இதை விவாதிக்க முடியும்.

நகல் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறது: 1. முன்னுரை. 2. அரசியல் கோரிக்கைகள். 3. தொழிலாளர்களின் பாதுகாப்புக்குரிய நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய கோரிக்கைகள்.

1. முன்னுரையின் பத்து பாராக்கள்

பொதுவில், ஒன்றுசேர்க்க முடியாத இரண்டு விஷயங்களை—செயல்திட்டம் மற்றும் அந்தச் செயல்திட்டத்தைப் பற்றிய விளக்க உரை—ஒன்றுசேர்க்க முயல்கின்ற குறை இருக்கிறது. சுருக்கமான, முனைப்பான வசனத்தைச் சரியானபடி புரிந்து கொள்ள இயலாது என்னும் அச்சத்தின் காரணமாக விளக்கங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன; அவை வெறுஞ்சொல்மயமாகவும் நீளமாகவும் இருக்கின்றன. செயல்திட்டம் இயன்ற அளவுக்குச் சுருக்கமாகவும் துல்லிய

மாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். அதில் எப்பொழுதாவது ஓர் அந்நியச் சொல் அல்லது முதல் தடவை படிக்கின்ற பொழுது முழு முக்கியத்துவத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியாத வாக்கியம் இடம் பெற்றிருந்தால் கூட அதனால் தீமை ஏற்படாது. பொதுக் கூட்டங்களில் தரப்படுகின்ற வாய்ச்சொல் விளக்கமும் பத்திரிகைகளில் எழுதப்படுகின்ற விமர்சனங்களும் அவற்றைக் கவனித்துக் கொள்ளும்; சுருக்கமான, பொருள் பொதிந்த சொற்றொடர் ஒரு முறை புரிந்து கொண்டால் அது நினைவில் வேரூன்றி விடுகிறது; அது கோஷமாகி விடுகிறது; வெறுஞ்சொல்மயமான விளக்கங்கள் ஒருபோதும் அப்படி கோஷமாவதில்லை. எளிமைக்காக அதிகமானவற்றை தியாகம் செய்யக் கூடாது; நம் தொழிலாளர்களுடைய சிந்தனைத் திறமை மற்றும் கல்வித் தரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. மிகவும் சுருக்கமான, மிகவும் செறிவான செயல்திட்டத்தில் உள்ளவற்றைக் காட்டிலும் அதிகக் கடினமான விஷயங்களை அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்புச் சட்டக் காலகட்டம்⁹¹ இயக்கத்தில் புதிதாக சேருகின்ற பெருந்திரளான மக்களிடம் அகல்விரிவான அறிவைப் பரப்புவதை மிகவும் கடினமாக்கியிருந்தால்—அங்குமிங்கும் அதைத் தடுத்திருந்தால் கூட — இப்பொழுது நம்முடைய பிரசார ரீதியான இலக்கியத்தை மறுபடியும் ஆபத்தில்லாமல் வைத்திருக்க முடியும், படிக்க முடியும் என்பதால் பழைய தலைமையின் சீழ் இழந்த காலம் விரைவில் ஈடு செய்யப்படும்.

இந்தப் பகுதி முழுவதையும் ஓரளவு சுருக்குவதற்கு நான் முயற்சி செய்வேன்; அதில் வெற்றியடைந்தால் அதை இணைத்து அனுப்புவேன் அல்லது பிறகு அனுப்புவேன். இப்பொழுது 1 முதல் 10 வரையுள்ள தனிப்பட்ட பாராக்களைப் பற்றி எழுதுகிறேன்.

பாரா 1. “பிரிக்கப்படுதல்”, இதரவை, “சுரங்கங்கள்; சுரங்கக் குழிகள், கற்சுரங்கங்கள்” — ஒரே விஷயத்துக்கு மூன்று சொற்கள். இரண்டு சொற்கள் அகற்றப்பட வேண்டும். நான் சுரங்கங்கள் (Bergwerke) என்ற சொல்லை விட்டு வைப்பேன். நாட்டின் மிகவும் சமதளமான பகுதிகளில் கூட

அந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. பரவலாக உபயோகிக்கப்படுகின்ற இச்சொல்லைக் கொண்டு நான் அவை எல்லாவற்றையும் குறிப்பிடுவேன். ஆனால் “ரயில்வேக்களும் மற்றும் இதர தொடர்புச் சாதனங்களும்” என்று சேர்த்துக் கொள்வேன்.

பாரா 2. இங்கே பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சேர்ப்பேன்: “அவற்றை உடைமை பறித்தவர்களின் (அல்லது அவற்றின் உடைமையாளர்களின்) கரங்களில் சமூக உழைப்புச் சாதனங்கள்”; அதே மாதிரி கீழேயுள்ள “உழைப்புச் சாதனங்களின் உடைமையாளர்களின்... (அல்லது உடைமை பறித்தவர்களின்) சார்பு”, இதரவை.

இவர்கள் இவற்றைத் தம்முடைய “தனி உடைமையாக” சுவீகரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது 1வது பாராவில் ஏற்கெனவே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. “ஏகபோக முதலாளிகள்” என்ற சொல்லைக் கண்டிப்பாக உபயோகிக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் வற்புறுத்தினால் அதை இங்கே திருப்பி எழுத வேண்டியிருக்கும். இந்தச் சொல்லோ அல்லது முந்திய சொல்லோ கூடுதலாக அர்த்தத்தைக் கொடுக்கவில்லை; கூறியது கூறல் ஒரு செயல்திட்டத்தை பலவீனப்படுத்துதல்.

“சமூகத்தின் வாழ்க்கைக்கு அவசியமான உழைப்புச் சாதனங்கள்”

—துல்லியமாக இவையே நம்மிடம் இருக்கின்றன. நீராவி இயந்திரம் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு அது இல்லாமல் வாழ்க்கை சாத்தியமாக இருந்தது; இப்பொழுது அது முடியாது. இப்பொழுது எல்லா உழைப்புச் சாதனங்களும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ, அவற்றின் அமைப்பினால் அல்லது உழைப்பின் சமூகப் பிரிவினையினால் சமூக உழைப்புச் சாதனங்களாக இருப்பதால் இச்சொற்கள் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட தருணத்திலும் இருப்பவற்றைப் போதுமான அளவுக்குத் தெளிவாக, சரியாக, தவறான முறையில் புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடிய தொடர்புகள் எவையேனும் இல்லாமல் வெளியிடுகின்றன.

இந்த முடிவுரை அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகளின் முன்னுரையுடன் பொருந்த வேண்டுமென்று உத்தேசிக்கப்பட்டால் அது முற்றிலும் பொருந்துவதை நான் விரும்புவேன்: “சமூகத் துன்பம்” (இது எண் 1), “அறிவின் தரங் குறைதல் மற்றும் அரசியல் சார்புக்கும்”* என்று இருக்க வேண்டும். உடலியல் நசிவு சமூகத் துன்பத்தில் ஒரு பகுதி; அரசியல் சார்பு ஒரு மெய்விவரம். ஆனால் அரசியல் உரிமைகள் மறுக்கப்படுதல் என்பது வெறும் பிரசங்கச் சொற்றொடர்; அது சார்புநிலையில் மட்டுமே உண்மையானது, ஆகவே இந்தச் செயல்திட்டத்துடன் பொருந்தாது.

பாரா 3. முதல் வாக்கியம் மாற்றப்பட வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

“தனிப்பட்ட உடைமையாளர்களது ஆதிக்கத்தின் கீழ்.”

முதலாவதாக, அடுத்து வருவது ஒரு பொருளாதார மெய்விவரம்; அதைப் பொருளாதார இனங்களில் விளக்க வேண்டும். “தனிப்பட்ட உடைமையாளர்களது ஆதிக்கம்” என்னும் சொற்றொடர் இந்தத் திருடர்கள் கோஷ்டியின் அரசியல் ஆதிக்கத்தினால் இது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்னும் தவறான எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இரண்டாவதாக, “முதலாளிகளும் பெரிய நிலக்கிழார்களும்” மட்டும் இத்தனிப்பட்ட உடைமையாளர்களில் அடங்கியவர்களல்ல (இதையடுத்து வருகின்ற “பூர்ஷ்வா வர்க்கம்” எதைக் குறிக்கிறது? அது தனிப்பட்ட உடைமையாளர்களில் மூன்றாவது வகுப்பா? பெரிய நிலக்கிழார்களும் “பூர்ஷ்வாக்களா”?) மற்றும் பெரிய நிலக்கிழார்கள் விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதால், ஜெர்மன் அரசியல் என்னும் மொத்த அசிங்கமான விவகாரத்துக்கு அதன் பிரத்யேகமான பிற்போக்கான பண்பைத் தருகின்ற நிலப்பிரபுத்துவத்தின் பிரம்மாண்டமான எச்சங்களை நாம் புறக்கணிக்க வேண்டுமா?). விவசாயிகளும் குட்டி முதலாளிகளும் கூட “தனிப்பட்ட உடைமையாளர்களே”; குறைந்த பட்சம் இன்று அவர்கள் அப்படித்

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 5, பக்கம் 26 பார்க்க.—பு-ர்.

தான் இருக்கிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் செயல்திட்டத்தில் எங்குமே இடம் பெறவில்லை; ஆகவே விவாதிக்கப்படுகின்ற தனிப்பட்ட உடைமையாளர்களின் பிரிவில் அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை வாசகத்தில் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

“உழைப்புச் சாதனங்கள் மற்றும் சுரண்டப்படுபவர்களினால் படைக்கப்பட்டிருக்கின்ற செல்வத்தின் திரட்சி.”

“செல்வத்தில்” 1) உழைப்புச் சாதனங்களும், 2) பிழைப்புச் சாதனங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆகவே செல்வத்தின் அடுத்த பகுதியைக் குறிப்பிடாமல் ஒரு பகுதியைக் குறிப்பிடுவது, பிறகு மொத்த செல்வத்தைக் குறிப்பிட்டு, அவை இரண்டையும் “மற்றும்” என்ற சொல்லின் மூலம் இணைப்பதும் இலக்கண ரீதியில் தவறு, முரண்தர்க்கம் ஆகும்.

“...முதலாளிகளது கரங்களில் வளர்ச்சியடைகின்ற வேகத்தில்... அதிகரிக்கிறது.”

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட “பெரிய நிலக்கிழார்கள்” மற்றும் “பூர்ஷ்வா வர்க்கத்துக்கு”² என்ன நேர்ந்தது? இங்கே முதலாளிகளைப் பற்றி மட்டும் பேசுவது போதுமான தென்றால் மேலேயும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் தனிப்பிரித்து எழுத வேண்டுமென்றால் பொதுவில் அவர்களைக் குறிப்பிடுவது மட்டும் போதாது.

“பாட்டாளி வர்க்கத்தின் எண்ணிக்கையும் துன்பமும் தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கின்றன.”

இப்படித் திட்டவட்டமான முறையில் எழுதப்படும் பொழுது இந்த வாசகம் தவறு. தொழிலாளர்கள் அமைப்பு ரீதியாக்கப்படுதலும் அவர்களுடைய எதிர்ப்பு தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சியடைவதும் ஓரளவுக்குத் துன்பம் அதிகரிப்பதைத் தடுப்பது சாத்தியமே. ஆனால் வாழ்க்கையின் பாதுகாப்பற்ற தன்மை நிச்சயமாக அதிகரிக்கிறது; நான் இதைச் சேர்த்து எழுதுவேன்.

பாரா 4.

“முதலாளித்துவத் தனியார் உற்பத்தியின் இயல்பில் வேரூன்றியிருக்கின்ற திட்டமில்லாத தன்மை”

என்ற வாக்கியம் கணிசமாக அபிவிருத்தி செய்யப்பட வேண்டும். சமூக வடிவம் என்ற முறையில் அல்லது ஒரு பொருளாதாரக் கட்டம் என்ற முறையில் முதலாளித்துவ உற்பத்தியை நான் அறிவேன்; அந்தக் கட்டத்தில் முதலாளித்துவத் தனியார் உற்பத்தி என்ற நிகழ்வை ஏதாவதொரு வடிவத்தில் சந்திக்க முடிகிறது. முதலாளித்துவத் தனியார் உற்பத்தி என்பது என்ன? தனித்தனியான தொழில்முனைவர்களின் உற்பத்தியா? அது மேன்மேலும் அபூர்வமாகக் கொண்டிருக்கிறது; கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளின் முதலாளித்துவ உற்பத்தி இனியும் தனியார் உற்பத்தி அல்ல, ஒன்றுசேர்ந்துள்ள பலரது சார்பில் நடைபெறுகின்ற உற்பத்தி அது. கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளிலிருந்து டிரஸ்டுகளுக்கு—தொழில்துறையின் மொத்தப் பிரிவுகள் மீது அவை ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன, ஏகபோகத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன—நாம் வருகின்ற பொழுது அது தனியார் உற்பத்திக்கு மட்டுமன்றி, திட்டமில்லாத தன்மைக்கும் முடிவு கட்டுகிறது. “தனியார்” என்ற சொல் அகற்றப்பட்டால் அந்த வாக்கியத்தை அனுமதிக்க இயலும்.

“மக்கள் தொகையின் பரந்த அடுக்குகள் நசிவடைதல்.”

இந்தப் பிரசங்கச் சொற்றொடர் நாம் முதலாளிகள் மற்றும் குட்டி முதலாளிகளின் நசிவு குறித்து இன்னும் வருத்தமடைவதைப் போலத் தோன்றுகிறது. அதற்குப் பதிலாக நான் வெறும் உண்மையை எழுதுவேன்: “நகர மற்றும் நாட்டுப்புற மத்திய வர்க்கத்தினர், குட்டி முதலாளிகள், சிறு விவசாயிகளின் நசிவு உடைமையுள்ளவர்களுக்கும் உடைமை இல்லாதவர்களுக்கும் இடையிலுள்ள பிளவை அகலப்படுத்துகிறது (அல்லது ஆழப்படுத்துகிறது).”

கடைசி இரண்டு சொற்றொடர்களும் ஒரே விஷயத்தைத் திருப்பிச் சொல்கின்றன. முதல் பிரிவின் பிற்சேர்க்கை

யில் நகல் திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கிறேன்.*

பாரா 5. “காரணங்கள்” என்பதற்குப் பதிலாக “அதன் காரணங்கள்” என்று எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இது ஒருவேளை எழுத்துப் பிழையாக இருக்கலாம்.

பாரா 6. “சுரங்கங்கள், சுரங்கக் குழிகள், கற்சுரங்கங்கள்”—மேலே பாரா 1ஐப் பார்க்க. “தனியார் உற்பத்தி”—மேலே பார்க்க. நான் பின்வருமாறு எழுதுவேன்: “தனி நபர் நலன்களுக்காக அல்லது கூட்டுப் பங்குக் கம்பெனிகளின் நலன்களுக்காகச் செய்யப்படுகின்ற இன்றைய முதலாளித்துவ உற்பத்தியை மொத்த சமூகத்தின் நலன்களுக்கு முன்னரே தயாரிக்கப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகின்ற சோஷலிச உற்பத்தியாக மாற்றுதல், அந்த மாற்றத்துக்குரிய, இதரவை... படைக்கின்றன, தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதன் விடுதலையும் விதிவிலக்கு இல்லாமல் சமூகத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களுடைய விடுதலையும் அதன் மூலமாகவே நிறைவேற்றப்பட முடியும்.”

பாரா 7. பிரிவு 1க்குப் பிற்சேர்க்கையில் உள்ளபடி** நான் எழுதுவேன்.

பாரா 8. “வர்க்க உணர்வுடைய” என்பது நம்முடைய வட்டாரங்களில் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுகின்ற சுருக்கம். ஆனால் எல்லோரும் புரிந்து கொள்வதற்கு மற்றும் அந்நிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்கு உதவியாக “தம்முடைய வர்க்க நிலையை உணர்ந்த தொழிலாளர்கள்” என்று அல்லது அதை ஒத்த முறையில் நான் எழுதுவேன்.

பாரா 9. இறுதி வாக்கியம்: “...வைக்கிறது... மற்றும் ஆகவே பொருளாதார ரீதியில் சுரண்டல் மற்றும் அரசியல் ஒடுக்குமுறை அதிகாரத்தை அதே சுரங்களில் குவிக்கிறது.”

பாரா 10. “வர்க்க ஆதிக்கம்” என்பதற்குப் பிறகு “மற்றும் அந்த வர்க்கங்களும் தாமே” என்பது சேர்க்கப்பட வேண்டும். வர்க்கங்களை ஒழித்தல் நம்முடைய அடிப்படை

* இத்தொகுதி, பக்கம் 125 பார்க்க.—ப-ர்.

** இத்தொகுதி, பக்கம் 126 பார்க்க.—ப-ர்.

யான கோரிக்கை, அதைச் செய்யாமல் வர்க்க ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பது பொருளாதார ரீதியில் முட்டாள் தனமாகும். “எல்லோருக்கும் சம உரிமைகள்” என்பதற்குப் பதிலாக “எல்லோருக்கும் சம உரிமைகள் மற்றும் சமத்துவமான கடமைகள்”, இதரவை என்று எழுத வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறுகிறேன். நம்மைப் பொறுத்தமட்டில் சமத்துவமான கடமைகள் முதலாளித்துவ ஜனநாயக சம உரிமைகளுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் முக்கியமான சேர்த்தலாகும், அத்துடன் அவற்றின் பிரத்யேகமான முதலாளித்துவ அர்த்தத்தை அகற்றுகிறது.

“அவர்களுடைய போராட்டத்தில்... தகுதி கொண்டவர்” என்ற இறுதி வாக்கியத்தை அகற்றுவது மிகவும் நல்லது. “பொதுவில் மக்களுடைய (அவர்கள் யார்?) நிலையை அபிவிருத்தி செய்யும் தகுதி கொண்ட...” என்பது துல்லியமாக இல்லை. அது எல்லாவற்றையும் (காப்பு வரிகளையும் வர்த்தக சுதந்திரத்தையும், கிட்டுகளையும் தொழில் நடத்துவதற்குச் சுதந்திரத்தையும், நில அடமானக் கடன்களையும் பரிவர்த்தனை வங்கிகளையும், கட்டாயமாக அம்மை குத்துதல் மற்றும் அம்மை குத்துவதைத் தடை செய்தலையும், மிதமிஞ்சிக் குடித்தல் மற்றும் மதுவிலக்கையும், இதரவை, இதரவை) குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும். இங்கே என்ன சொல்லப்பட வேண்டுமோ, அது ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டு விட்டது; மொத்தத்துக்கான கோரிக்கை ஒவ்வொரு தனிப் பகுதியையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது அவசியமல்ல; அப்படிக் குறிப்பிடுவது தாக்கத்தை பலவீனப்படுத்துகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். எனினும் தனிப்பட்ட கோரிக்கைகளுக்குப் போவதற்கு ஓர் இணைப்பாக இந்த வாக்கியத்தின் நோக்கம் இருக்குமானால், பின்வருவதைப் போன்று எழுத வேண்டும்: “இந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்கு உதவி செய்கின்ற எல்லாக் கோரிக்கைகளுக்கும் சமூக-ஜனநாயகம் போராடுகிறது” (“நடவடிக்கைகளும் ஏற்பாடுகளும்” திருப்பிச் சொல்வதால் அகற்றப்பட வேண்டும்). அல்லது (இது இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும்) இது எதைப் பற்றியது, அதா

வது முதலாளி வர்க்கம் செய்யத் தவறியதை நிறைவேற்று வது அவசியம் என்பதை நேரடியாகவே சொல்லி விடலாம்; நான் அப்படிப்பட்ட ஓர் இறுதி வாக்கியத்தைப் பிரிவு 1க்குப் பிற்சேர்க்கையில் சேர்த்திருக்கிறேன்.* அடுத்த பிரிவில் என்னுடைய குறிப்புகள் சம்பந்தமாகவும் அதில் நான் முன் வைத்திருக்கின்ற பிரேரணைகளுக்குச் செயல் நோக்கத்தைத் தருவதற்கும் இது முக்கியமென்று கருதுகிறேன்.

2. அரசியல் கோரிக்கைகள்

நகலின் அரசியல் கோரிக்கைகளில் ஒரு பெரிய தவறு இருக்கிறது. எதைச் சொல்ல வேண்டுமோ, அது துல்லியமாக இல்லை. இந்த 10 கோரிக்கைகளும் பூர்த்திசெய்யப்பட்டால், நம்முடைய பிரதான அரசியல் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு மிகவும் பல்விதமான சாதனங்கள் நமக்குக் கிடைக்கும் என்பது மெய்யே, ஆனால் நோக்கம் எவ்விதத்திலும் நிறைவேறியிருக்காது. பொது மக்களுக்கும் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளுக்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்ற உரிமைகளைப் பொறுத்தமட்டில், கறாராகப் பார்க்கும் பொழுது பேரரசு அரசியலமைப்புச் சட்டம் 1850ஆம் ஆண்டின் பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்⁹² நகலே. பிரஷ்ய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் ஷரத்துக்கள் மிகவும் பிற்போக்கானவை; அவை அரசாங்கத்துக்கு மெய்யான அதிகாரம் அனைத்தையும் தருகின்றன; ஆனால் பிரதிநிதித்துவச் சபைகளுக்கு வரிகளை நிராகரிப்பதற்குக் கூட அனுமதி கிடையாது; அந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை அரசாங்கம் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்பதை அரசியலமைப்புச் சட்டமோதல் காலகட்டத்தின் போது⁹³ இது நிரூபித்தது. பிரஷ்ய பிரதிநிதித்துவச் சபைக்கு இருந்த அதே உரிமைகள்தான் ரைஹ்ஸ்டாகிற்கு இருந்தன; அதனால்தான் லீப்க்னெஹ்ட் இந்த ரைஹ்ஸ்டாகை எதேச்சாதிகாரத்தின் அரசிலை (lig-leaf) என்று வர்ணித்தார். இந்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படையிலும் அதனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சிறிய

* இத்தொகுதி, பக்கம் 127 பார்க்க.—ப-ர்.

அரசுகளின் அமைப்பின் அடிப்படையிலும் பிரஷ்யாவுக்கும் ரைஸ்-கிரைட்ஸ்-ஷிலைட்ஸ்-லொபென்ஷ்டைனுக்கும்⁹⁴ இடையிலான “ஒற்றுமையின்” (ஒன்றுக்கு எத்தனை சதுரமைல்கள் இருக்கின்றனவோ, அதே போல அடுத்ததற்கு சதுர இஞ்சுகள் இருக்கின்றன) அடிப்படையிலும் “உழைப்புக் கருவிகள் அனைத்தையும் பொது உடைமையாக மாற்ற” விரும்புவது முட்டாள்தனம் என்பது வெளிப்படையாகும்.

ஆனால் அதைத் தொடுவது ஆபத்தாக இருக்கும். எனினும் ஏதாவதொரு வழியில் அதைத் தாக்க வேண்டும். சமூக-ஜனநாயகப் பத்திரிகைகளில் பெரும்பகுதியில் பரவிக் கொண்டிருக்கின்ற சந்தர்ப்பவாதம் இன்று இது துல்லியமாக எவ்வளவு அவசியம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்புச் சட்டம் மறுபடியும் வந்து விடும் என்று அஞ்சியதால் அல்லது அந்தச் சட்டம் கோலோச்சிய காலத்தில் சொல்லப்பட்ட மிகை அவசரத்தனமான பல்விதக் கூற்றுகளை நினைவுபடுத்திக் கொண்டதால் கட்சியின் எல்லாக் கோரிக்கைகளையும் சமாதான பூர்வமான வழிமுறைகளின் மூலம் நிறைவேற்றுவதற்கு ஜெர்மனியில் இன்று நிலவுகின்ற சட்ட அமைப்பு போதுமானதாக இருப்பதாகக் கட்சி கருத வேண்டும் என்று அவர்கள் தற்பொழுது விரும்புகிறார்கள். “இன்றைய சமூகம் சோஷலிசத்தை நோக்கி வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டிருக்கிறது” என்று தம்மையும் கட்சியையும் நம்ப வைக்கிறார்கள்; அது அதன் மூலம் தன்னுடைய பழைய சமூக அமைப்பை அவசியமாகவே விஞ்சி வளர்ந்துவிட முடியுமா, நண்டு தன்னுடைய மேல் ஓட்டை உடைப்பதைப் போல அது இந்தப் பழைய மேல் ஓட்டை பலாத்காரத்தினால் உடைக்க வேண்டுமா மற்றும் ஜெர்மனியில் இன்னும் நிலவுகின்ற அரை எதேச்சாதிகார, அத்துடன் வர்ணிக்க முடியாத அளவுக்குக் குழப்பமான அரசியல் அமைப்பின் விலங்குகளை நொறுக்க வேண்டுமா என்ற கேள்வியைக் கேட்பதில்லை. மக்கள் பிரதிநிதிகள் தங்கள் கரங்களில் எல்லா அதிகாரத்தையும் குவித்து வைத்திருக்கின்ற நாடுகளில், பெரும்பான்மையான மக்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றிருந்தால் சரியென்று நமக்குத் தோன்றுவதை அரசி

யலமைப்புச் சட்ட முறையில் செய்யக் கூடிய நாடுகளில் பழைய சமூகம் சமாதான ரீதியில் புதிய சமூகமாக வளர்ச்சியடைவதை ஒருவர் கற்பனை செய்ய முடியும். பிரான்ஸ், அமெரிக்காவைப் போன்ற ஜனநாயகக் குடியரசுகள், பிரிட்டனை—அங்கே அரசு மரபு நட்ட ஈடாகப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு எவ்வளவு சீக்கிரமாக முடிதுறக்கும் என்பது நாள்தோறும் பத்திரிகைகளில் விவாதிக்கப்படுகிறது, மக்களுக்கு எதிராக இந்த அரசு மரபு சக்தி இல்லாதிருக்கிறது—ஒத்த முடியரசுகள் அப்படிப்பட்ட நாடுகளாகும். ஆனால் அரசாங்கம் அநேகமாக சர்வ வல்லமை பொருந்தியதாகவும் ரைஹ்ஸ்டாகும் மற்றும் இதர எல்லா பிரதிநிதித்துவ உறுப்புகளும் மெய்யான அதிகாரம் இல்லாமலும் இருக்கின்ற ஜெர்மனியில் இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையை ஆதரிப்பது, மேலும் எத்தகைய அவசியமும் இல்லாத பொழுது அதைச் செய்வது எதேச்சாதிகாரத்தின் அரசிலையை அகற்றுவது மற்றும் எதேச்சாதிகாரத்தின் நிர்வாணத்துக்குத் தானே மூடுதிரை ஆவது என்று அர்த்தமாகும்.

நெடுங்கால நோக்கில் அத்தகைய கொள்கை கட்சியைத் திசை திருப்புவதற்கே இட்டுச் செல்லும். அவர்கள் பொதுப் படையான, சூக்குமமான அரசியல் பிரச்சினைகளை முன்னணிக்குக் கொண்டுவருகிறார்கள்; அதன் மூலம் முதல் மாபெரும் சம்பவங்கள் நடைபெறுகின்ற தருணத்தில், முதல் அரசியல் நெருக்கடியின் போது தாமாகவே முன்வருகின்ற உடனடியான, ஸ்தூலமான பிரச்சினைகளை மறைக்கிறார்கள். தீர்மானகரமான தருணத்தில் கட்சி திடீரென்று செயலற்றுப் போவது, மிகவும் தீர்மானகரமான பிரச்சினைகளைப் பற்றி (இப்பிரச்சினைகள் ஒருபோதும் விவாதிக்கப்படாத படியால்) கட்சியில் தெளிவற்ற தன்மையும் பிணக்கும் ஆட்சி செய்வது ஆகியவற்றைத் தவிர இதனால் வேறு என்ன விளைவு ஏற்பட முடியும்? காப்பு வரிகள் விவகாரத்தில் நடந்தது—அவை முதலாளி வர்க்கத்துக்கு மட்டுமே அக்கறையானவை, தொழிலாளர்களது நலன்களைச் சிறிதும் பாதிப்பவை அல்ல, அதாவது அந்த விவகாரத்தில் ஒவ்வொருவரும்

விருப்பம் போல வாக்களிக்க முடியும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது—மறுபடியும் நடைபெற வேண்டுமா? ஆனால் இப்பொழுது பலர் எதிர்முனைக் கோடிக்குப் போகவில்லையா, காப்பு வரிகளுக்கு அடிமையாகிவிட்ட முதலாளி வர்க்கத்திலிருந்து வேறுபட்ட முறையில் இவர்கள் காப்டேன் மற்றும் பிரைட்டின் பொருளாதாரக் குதர்க்கங்களுக்குப் புத்துருவமளித்து இந்தக் கலப்பற்ற மாஞ்செஸ்டர்வாதத்தைப்⁹⁶ பரிசுத்தமான சோஷலிசம் என்று பிரசாரம் செய்யவில்லையா? இன்றைய வினாடி நலன்களுக்காக மாபெரும், அடிப்படையான நோக்கங்களை மறப்பது, பிற்கால விளைவுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் வினாடி வெற்றிக்குப் போராடுவது, பாடுபடுவது, இயக்கத்தின் இன்றைய நலனுக்காக எதிர்காலத்தை தியாகம் செய்வது “நல்லெண்ணத்துடன்” செய்யப்படுவதாக இருக்கலாம்; ஆனால் அது சந்தர்ப்பவாதம், அது சந்தர்ப்பவாதமாகவே நீடிக்கும்; “நல்லெண்ணமுள்ள” சந்தர்ப்பவாதம் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மிகவும் ஆபத்தானதாக இருக்கும்!

இந்தச் சங்கடமான, ஆனால் மிகவும் முக்கியமான பிரச்சினைகள் எவை?

ஒன்று. நம்முடைய கட்சியும் தொழிலாளி வர்க்கமும் ஜனநாயகக் குடியரசின் வடிவத்தின் கீழ் மட்டுமே அதிகாரத்தைப் பெற முடியும் என்பது உறுதி. மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்கெனவே எடுத்துக் காட்டியதைப் போல பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்துக்கு இது ஒரு பிரத்யேகமான வடிவமாகக் கூட இருக்கிறது. நம்முடைய மிகவும் சிறந்த நபர்கள் சக்கரவர்த்தியின் கீழ் மிக்கேலைப் போல அமைச்சர்களாவதைக் கற்பனை செய்ய முடியாது. சட்ட ரீதியாகப் பார்க்கும் பொழுது குடியரசுக் கோரிக்கையை நேரடியாக செயல்திட்டத்தில் சேர்ப்பது சரியல்ல என்று தோன்றுகிறது; ஆனால் அது பிரான்சில் லுயீ ஃபிலீப்பின் கீழ் கூட சாத்தியமாக இருந்தது, இத்தாலியில் இப்பொழுதும் சாத்தியமாக இருக்கிறது. ஆனால் ஜெர்மனியில் குடியரசுக் கட்சிச் செயல்திட்டத்தைக் கூட பகிரங்கமாக முன்வைப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை என்னும் உண்மை ஒரு குடியரசை—குடி

யரசு மட்டுமல்ல, கம்யூனிஸ்டு சமூகத்தையும்—சுகமான, சமாதான வழியில் நிறுவ முடியும் என்ற நம்பிக்கை எவ்வளவு தூரம் முற்றிலும் தவறு என்பதை நிரூபிக்கிறது.

எனினும் குடியரசைப் பற்றிய பிரச்சினையை விட்டு விடலாம். ஆனால் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கரங்களில் எல்லா அரசியல் அதிகாரத்தையும் குவிப்பதைப் பற்றிய கோரிக்கையைச் சேர்க்க வேண்டும், சேர்க்க முடியும் என்பது என்னுடைய கருத்து. அதற்கு மேலே போக முடியாதென்றால், இப்போதைக்கு இது போதும்.

இரண்டு. ஜெர்மனியைத் மாற்றியமைத்தல். ஒரு பக்கத்தில், சிறிய அரசுகளின் அமைப்பை ஒழிக்க வேண்டும்: பவேரிய-வுர்டம்பர்க் விசேஷ உரிமைகள்⁹⁶ அமுலில் இருக்கும் பொழுது சமூகத்தைப் புரட்சியமமாக்குவதற்கு முயற்சி செய்து பாருங்கள்; உதாரணமாக, இன்றைய துரிஞ்சியாவின் பூகோளப்படம் மிகவும் பரிதாபகரமான காட்சியாக இருக்கிறது. மறு பக்கத்தில், ஜெர்மனியை அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற பிரத்யேகமான பிரஷ்யவாதத்தை அகற்ற வேண்டுமென்றால் பிரஷ்யா இருக்கக் கூடாது, அதை சுயநிர்வாக உரிமையுள்ள மாகாணங்களாகப் பிரிக்க வேண்டும். சிறிய அரசுகளின் அமைப்பும் பிரத்யேகமான பிரஷ்யவாதமும் இப்பொழுது ஜெர்மனியை இறுக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற எதிர்நிலையின் இரண்டு பக்கங்கள் ஆகும்; அதில் ஒரு பக்கம் இருப்பதற்குக் காரணமாகவும் நியாயப்படுத்தலாகவும் மறு பக்கம் எப்பொழுதுமே பயன்பட வேண்டும்.

இன்றைய ஜெர்மனியின் இடத்தைப் பெறுவது எது? ஒற்றை மற்றும் பிரிக்கப்பட முடியாத குடியரசின் வடிவத்தை மட்டுமே பாட்டாளி வர்க்கம் உபயோகிக்க முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன். அமெரிக்காவின் பிரம்மாண்டமான பிரதேசத்தில் மொத்தத்தில் இப்பொழுது சமஷ்டிக் குடியரசு இன்னும் அவசியமாக இருக்கிறது; ஆனால் கிழக்கு அரசுகளில் அது ஏற்கெனவே ஒரு தொல்லையாகி வருகிறது. நான்கு இனங்கள் இரண்டு தீவுகளில் வசிக்கின்ற பிரிட்டனில்—அங்கே ஒரு பாராளுமன்றம் இருந்தாலும் மூன்று விதமான சட்ட முறைகள் ஒன்றின் பக்கத்தில் ஒன்று ஏற்கெனவே

இருக்கின்றன — அது முன்னே வைக்கப்பட்ட காலடியாக இருக்கும். சிறிய ஸ்விட்சர்லாந்தில் அது நெடுங்காலமாகவே தொல்லையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது; ஐரோப்பாவின் அரசு அமைப்பில் முற்றிலும் செயலற்ற உறுப்பினராக இருப்பதில் ஸ்விட்சர்லாந்து திருப்தியடைவதால் மட்டுமே அது சகித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. ஜெர்மனியில் ஸ்விட்சர்லாந்தை மாதிரியாகக் கொண்ட சமஷ்டியை அமைத்தல் பின்னால் வைக்கப்பட்ட மாபெரும் காலடியாக இருக்கும். ஒரு சமஷ்டி அரசு முற்றிலும் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட அரசிலிருந்து இரண்டு அம்சங்களில் வேறுபடுகிறது: முதலாவதாக, ஒவ்வொரு உறுப்பு அரசும், ஒவ்வொரு கான்டனும் தனக்குத் தனியாக சிவில் மற்றும் கிரிமினல் சட்ட மற்றும் நீதி அமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன; இரண்டாவதாக, மக்கள் சபையுடன் சேர்ந்து சமஷ்டிச் சபையும் இருக்கிறது, அதில் பெரியதோ, சிறியதோ ஒவ்வொரு கான்டனும் கான்டன் என்ற முறையில் வாக்களிக்கிறது. முதலாவது அம்சத்தை நாம் அதிர்ஷ்டவசமாக அகற்றி விட்டோம்; அதை மறுபடியும் அமுலாக்குகின்ற அளவுக்கு நாம் குழந்தைகள் அல்ல. இரண்டாவது அம்சம் சமஷ்டிக் கவுன்சில் என்ற வடிவத்தில் இடம்பெற்றிருக்கிறது; அது இல்லாமலிருப்பது மிகவும் நல்லது; மேலும் பொதுவில் நம்முடைய “சமஷ்டி அரசு” முற்றிலும் ஒன்றிணைந்த அரசை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. 1866 மற்றும் 1870ஆம் ஆண்டுகளில் மேலேயிருந்து நடைபெற்ற புரட்சியைத் தலைகீழாகத் திருப்ப வேண்டும் என்பதில்லை, ஆனால் கீழேயிருந்து நடைபெறுகின்ற இயக்கத்தினால் அவசியமான சேர்ப்புகளும் முன்னேற்றங்களும் புகுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே நம்முடைய கடமையாகும்.

ஆகவே ஓர் ஒன்றிணைந்த குடியரசு. ஆனால் இன்றைய பிரெஞ்சுக் குடியரசின் அர்த்தத்தில் அல்ல. அது 1798இல் நிறுவப்பட்ட பேரரசு (ஆனால் சக்கரவர்த்தி மட்டும் இல்லை) என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமல்ல.⁹⁷ 1792 முதல் 1798 வரை பிரான்சின் ஒவ்வொரு மாவட்டமும், ஒவ்வொரு கம்யூனும் அமெரிக்க மாதிரியில் முழுமையான சுய அரசாங்க அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தன; அதுதான் நமக்கும் வேண்

டும். சுய அரசாங்கம் எப்படி அமைக்கப்பட வேண்டும், அதிகார வர்க்கம் இல்லாமல் நாம் எப்படி வாழ முடியும் என்பவற்றை அமெரிக்காவும் முதல் பிரெஞ்சுக் குடியரசும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றன; ஆஸ்திரேலியா, கனடா மற்றும் இதர ஆங்கிலக் காலனிகள் இன்றும் அதை எடுத்துக் காட்டி வருகின்றன. இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்த மாகாண மற்றும் சமூக சுய நிர்வாகம் உதாரணமாக ஸ்விட்சர்லாந்தின் சமஷ்டியைக் காட்டிலும் அதிகமான சுதந்திரத்தைக் கொண்டிருக்கிறது; ஸ்விட்சர்லாந்தின் சமஷ்டி அமைப்பில் மொத்த சமஷ்டியைப் பொறுத்தமட்டில் கான்டன் அதிகமான சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறது என்பது உண்மையே; ஆனால் அது மாவட்டம், கம்யூனைப் பொறுத்தும் சுதந்திரமாக இருக்கிறது. கான்டன் அரசாங்கங்கள் மாவட்ட ஆணையாளர்களையும் போலீஸ் தலைமை அதிகாரிகளையும் நியமிக்கின்றன; ஆங்கிலம் பேசுகின்ற நாடுகளில் இது கேள்விப்படாத விஷயம்; இதையும் பிரஷ்ய Landräte, Regierungsräte ஆகியோரையும் எதிர்காலத்தில் இங்கே உறுதியாக ஒழிக்க வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம்.

ஒருவேளை, இங்கே எழுதப்பட்டிருக்கின்ற சில விஷயங்களைச் செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பிரதானமாக, ஜெர்மனியில் இத்தகைய விஷயங்களைப் பகிரங்கமாக விவாதிக்க முடியாதிருக்கின்ற அமைப்பை வர்ணிப்பதற்கும் அத்தகைய அமைப்பை சட்ட ரீதியான முறையில் கம்யூனிஸ்டு சமூகமாக மாற்ற விரும்புபவர்களின் சுய ஏமாற்றுதலை வலியுறுத்துவதற்கும் நான் அவற்றை இங்கே எழுதுகிறேன். மேலும், மக்கள் நேரடியாக சட்டமியற்று தலையும் செலவில்லாத நீதி முறையையும் — இவை இல்லாமலும் முடிவில் நாம் வாழ முடியும்—தவிர இதர முக்கியமான அரசியல் பிரச்சினைகளும் இருக்கின்றன என்பதைக் கட்சியின் நிர்வாகக் கமிட்டிக்கு நினைவூட்டுகிறேன். பொதுவாக ஸ்திரமில்லாத நிலைமைகளில் இப்பிரச்சினைகள் எந்த நேரத்திலும் முக்கியத்துவத்தைப் பெற்று விடலாம்; நாம் முன்பே அவற்றை விவாதித்து அவை பற்றி உடன் பாட்டுக்கு வராவிட்டால் என்ன ஆகும்?

எனினும் பின்வரும் கோரிக்கையைச் செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியும், நேரடியாகச் சொல்ல முடியாததை அது குறைந்த பட்சம் மறைமுகமாகவாவது கோடிகாட்டுவதற்கு உதவும்:

“பொது வாக்குரிமையின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரிகள் மூலம் மாகாணங்கள், மாவட்டங்கள் மற்றும் கம்யூன்களில் முழுமையான சுய அரசாங்கம். அரசு நியமிக்கின்ற எல்லா ஸ்தல மற்றும் மாகாண அதிகாரிகளை நீக்குதல்.”

மேலே விவாதிக்கப்பட்ட விஷயங்களின் தொடர்பாக இதர செயல்திட்டக் கோரிக்கைகளை வகுத்தளிப்பது சாத்தியமா என்பது குறித்து முடிவு செய்ய அங்கே இருக்கின்ற உங்களைக் காட்டிலும் எனக்குக் குறைவான தகுதியே உண்டு. ஆனால் மிகவும் காலதாமதம் ஆவதற்கு முன்பு இந்தப் பிரச்சினைகளைக் கட்சிக்குள் விவாதிப்பது விரும்பத் தக்கது.

1) “தேர்தல் உரிமைகளுக்கும் வாக்களிக்கின்ற உரிமைகளுக்கும்” இடையில், “தேர்தல்களுக்கும் வாக்களிப்புகும்” இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அப்படி வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது என்றால், அதை மிகத் தெளிவாக எழுத வேண்டும் அல்லது நகலின் பிற்சேர்க்கையான விமர்சனத்தில் விளக்கமளிக்க வேண்டும்.

2) “நகல் சட்டங்களை முன்மொழிவதற்கும் நிராகரிப்பதற்கும் மக்களின் உரிமை.” எனது? எல்லாச் சட்டங்களையும் அல்லது மக்களுடைய பிரதிநிதிகளின் முடிவுகளையா? இது சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

5) திருச்சபையை அரசிலிருந்து முழுமையாகப் பிரித்தல். அரசு எல்லா சமயக் குழுக்களையும் விதிவிலக்கு இல்லாமல் தனியார் சங்கங்கள் என்ற முறையில் நடத்த வேண்டும். அவற்றுக்கு அரசாங்க நிதிகளிலிருந்து எவ்விதமான உதவியும் அளிக்கக் கூடாது; அவை அரசுப் பள்ளிகள் மீது எவ்விதமான தாக்கத்தையும் கொண்டிருக்கக் கூடாது. (அவை தம்முடைய சொந்த நிதிகளைக் கொண்டு சொந்தப் பள்ளிகளை அமைப்பதையும் அவற்றில் தம்முடைய பிதற்றலைப் போதிப்பதையும் தடை செய்யக் கூடாது.)

6) அப்படியானால், “பள்ளியின் மதச் சார்பற்ற தன்மையைப்” பற்றிய அம்சம் இனியும் அவசியமல்ல; ஏனென்றால் அது முந்திய பாராவுடன் சம்பந்தப்பட்டது.

8) மற்றும் 9) இங்கே பின்வரும் விஷயங்களைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்: (1) வழக்குரைஞர் தொழில், (2) மருத்துவ இலாகா, (3) மருந்தகம், பல் மருத்துவம், மகப்பேறு, மருத்துவ மனைப் பணி, இதரவை, இதரவை அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று இந்த இனங்கள் கோருகின்றன. பிறகு தொழிலாளர் இன்ஷூரன்ஸ் அரசின் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டுமென்னும் கோரிக்கை முன்வைக்கப்படுகிறது. இவை எல்லாவற்றையும் திரு. கப்ரிவியிடம் ஒப்படைக்க முடியுமா? மேலே கூறியிருப்பதைப் போல எல்லா அரசு சோஷலிசத்தையும் நிராகரிப்பதுடன் இது பொருந்துமா?

10) இங்கே நான் இப்படி எழுதுவேன்: “அரசு, மாவட்டம் மற்றும் கம்யூனின் எல்லா செலவுகளுக்கும் வரிவிதிப்பது அவசியமாக இருந்தால்... ஏறுமுகவரி விதிக்க வேண்டும். மறைமுகமான எல்லா அரசு மற்றும் ஸ்தல வரிகளும், சுங்கவரிகள், இதரவை ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.” எஞ்சியிருப்பது கூறியது கூறலான விமர்சனம் அல்லது விளைவை பல வீணப்படுத்த முற்படுகின்ற சிறப்புக் கூறு ஆகும்.

3. பொருளாதாரக் கோரிக்கைகள்

2வது இனத்துக்கு. சங்கம் அமைக்கின்ற உரிமையில் அரசு தலையிடுவதிலிருந்து பாதுகாப்பு வேண்டுமென்பது மற்ற எல்லா நாடுகளையும் காட்டிலும் ஜெர்மனியில் மிகவும் அவசியம்.

“ஒழுங்குமுறைப்படுத்துவதற்கு”, இதரவை என்னும் கடைசி வாக்கியம் 4வது இனமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும், அதற்குப் பொருத்தமான வடிவம் தரப்பட வேண்டும். பாதி தொழிலாளர்களும் பாதி தொழில்முனைவர்களும் அடங்கிய உழைப்பு மன்றங்களைப் பொறுத்த மட்டில், நாம் முட்டாள்கள் ஆக்கப்படுவோம் என்பதை இதன் தொடர்பாக இங்கே சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்,

எப்பொழுதும் தொழில் முனைவர்கள் பல ஆண்டுகளுக்குப் பெரும்பான்மையைக் கொண்டிருப்பார்கள்; ஏனென்றால் இது நிறைவேறுவதற்குத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் ஒரு கருங்காலி மட்டும் இருப்பதே போதுமாகும். கருத்து வேறு பாடு எழுகின்ற பொழுது இரண்டு பாதிச் சபைகளும் தனித்தனியான கருத்துக்களை வெளியிடலாம் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால், தொழில் முனைவர்களைக் கொண்ட தனிச் சபையும் அத்துடன் தொழிலாளர்களின் சுதந்திரமான சபையும் இருப்பது மிகச் சிறப்பாகும்.

முடிவாக, இந்த நகலை பிரெஞ்சு செயல்திட்டத்துடன்⁹⁸ மறுபடியும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக 3வது பிரிவு பிரெஞ்சு செயல்திட்டத்தில் சில விஷயங்களில் இன்னும் சிறப்பான முறையில் எழுதப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாக எனக்கு நேரமில்லாதபடியால் ஸ்பானிய செயல்திட்டத்தை⁹⁹ தேடியெடுக்க இயலவில்லை; அதுவும் பல அம்சங்களில் மிகவும் சிறப்பான ஒன்றாகும்.

பிரிவு 1க்குப் பிற்சேர்க்கை

1) “சுரங்கக் குழிகள், சுற்சுரங்கங்கள்” நீக்குக—“ரயில் வேக்களும் மற்றும் இதர தொடர்புச் சாதனங்களும்” என்ற வாக்கியம் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

2) அவற்றை உடைமை பறித்தவர்களின் (அல்லது அவற்றின் உடைமையாளர்களின்) கரங்களில் சமூக உழைப்புச் சாதனங்கள் சுரண்டலின் சாதனங்களாக மாறி விட்டன. உழைப்புச் சாதனங்களை, அதாவது பிழைப்புச் சாதனங்களை சுலீகரித்துக் கொண்டவர்கள் தொழிலாளியைப் பொருளாதார ரீதியில் கீழ்நிலைப்படுத்துவது அடிமைத்தனத்தின் எல்லா வடிவங்களிலும் — சமூகத் துன்பம், அறிவின் தரங் குறைதல் மற்றும் அரசியல் சார்பு—அடிப்படையாக இருக்கிறது.

3) இத்தகைய சுரண்டலின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் சுரண்டப் படுபவர்களினால் படைக்கப்பட்டிருக்கின்ற செல்வத்தின்

திரட்சி சுரண்டல்காரர்களது — முதலாளிகளும் பெரிய நிலக்கிழார்களும்—கரங்களில் வளர்ச்சியடைகின்ற வேகத்தில் அதிகரிக்கிறது; உழைப்பின் உற்பத்திப் பொருள் சுரண்டல்காரர்களுக்கும் சுரண்டப்படுபவர்களுக்கும் இடையில் மேன்மேலும் சமமில்லாத முறையில் வினியோகிக்கப்படுகிறது; பாட்டாளி வர்க்கத்தின் எண்ணிக்கையும் அதன் வாழ்க்கையின் பாதுகாப்பற்ற தன்மையும் தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கின்றன, இதரவை.

4) “தனியார்” (உற்பத்தி) நீக்குக... இன்னும் அதிகமாக நசிவுறுகின்றன... நகர மற்றும் நாட்டுப்புற மத்திய வர்க்கத்தினர், குட்டி முதலாளி மற்றும் சிறு விவசாயிகளின் நசிவினால் உடைமையுள்ளவர்களுக்கும் உடைமை இல்லாதவர்களுக்கும் இடையிலுள்ள பிளவை அகலப்படுத்துகின்றன (அல்லது ஆழப்படுத்துகின்றன), பொதுவான பாதுகாப்பின்மையை சமூகத்தின் வாடிக்கையான நிலைமையாகச் செய்கின்றன, சமூக உழைப்புச் சாதனங்களை சுவீகரித்துக் கொண்ட வர்க்கம் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் தலைமைக்குரிய ஆற்றலையும் திறமையையும் இழந்து விட்டதை நிரூபிக்கின்றன.

5) “அதன்” காரணங்கள்.

6) ...தனி நபர் நலன்களுக்காக அல்லது கூட்டுப் பங்குக்கம்பெனிகளின் நலன்களுக்காகச் செய்யப்படுகின்ற முதலாளித்துவ உற்பத்தியை மொத்த சமூகத்தின் நலன்களுக்கு முன்னரே தயாரிக்கப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகின்ற சோஷலிச உற்பத்தியாக மாற்றுதல், அந்த மாற்றத்துக்குரிய பொருளாதார மற்றும் ஆன்மீக நிலைமைகளை முதலாளித்துவ சமூகமே படைக்கிறது, தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதன் விடுதலையும் விதிவிலக்கு இல்லாமல் சமூகத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களுடைய விடுதலையும் இதன் மூலமாகவே அடையப்பட முடியும்.

7) தொழிலாளி வர்க்கத்தின் விடுதலை தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பணியாக மட்டுமே இருக்க முடியும். தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய விடுதலையை முதலாளிகள் மற்றும் பெரிய நிலக்கிழார்களிடம், அதன் எதிரிகள் மற்றும் சுரண்

டல்காரர்களிடம் அல்லது குட்டி முதலாளி மற்றும் சிறு விவசாயிகளிடமும் ஒப்படைக்க முடியாது என்பது சுயமாகவே புலப்படும்; பிந்தியவர்கள் பெரிய சுரண்டல்காரர்களுடைய போட்டியினால் நெருக்கப்படுவதால் அவர்களுடைய அணியில் அல்லது தொழிலாளர்களுடைய அணியில் சேருவதைத் தவிர இவர்களுக்கு வேறு வழியில்லை.

8) ...தம்முடைய வர்க்க நிலையை உணர்ந்த தொழிலாளர்கள், இதரவை.

9) ...வைக்கிறது... மற்றும் ஆகவே தொழிலாளரின் மீதான பொருளாதார ரீதியில் சுரண்டல் மற்றும் அரசியல் ஒடுக்குமுறை அதிகாரத்தை அதே கரங்களில் குவிக்கிறது.

10) ...வர்க்க ஆதிக்கம் மற்றும் அந்த வர்க்கங்களும் தாமே... எல்லோருக்கும் சம உரிமைகள் மற்றும் சமத்துவமான கடமைகள், இதரவை... தோற்றம் (முடிவை நீக்குக). ஆனால் மனித குலத்தின்... அதன் போராட்டத்தில் ஜெர்மனியின் பின்தங்கிய அரசியல் நிலைமையினால் அது தடுக்கப்படுகிறது. முதலாவதாக, அது வளர்ச்சிக்கு இடத்தை வென்றெடுக்க வேண்டும், நிலப்பிரபுத்துவம் மற்றும் எதேச்சாதிகாரத்தின் பிரம்மாண்டமான எச்சங்களை ஒழிக்க வேண்டும்; சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், ஜெர்மன் முதலாளித்துவக் கட்சிகள் நிறைவேற்ற முடியாத—ஏனென்றால் அவை கோழைத் தனமாக இருந்தன, கோழைத் தனமாக இருக்கின்றன — பணியை அது நிறைவேற்ற வேண்டும். ஆகவே அது—குறைந்த பட்சம் தற்பொழுதைக்காகிலும்—நாகரிகமடைந்த இதர நாடுகளில் முதலாளி வர்க்கத்தினால் ஏற்கெனவே நிறைவேற்றப்பட்ட கோரிக்கைகளை யும் செயல்திட்டத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

1891 ஜூன் 18—29ல்

எழுதப்பட்டது

முதல் தடவையாக
பிற்சேர்க்கை இல்லாமல்
Die Neue Zeit, Bd. 1,

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது

எண் 1, 1901-02
 என்ற சஞ்சிகையிலும்
 முழுமையாக
 ருஷ்ய மொழியில்
 கா. மார்க்ஸ், பி. எங்கெல்ஸ்,
 நூல் திரட்டு, முதல் பதிப்பு,
 தொகுதி XVI, பாகம் II,
 1936 என்ற புத்தகத்திலும்
 வெளியிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
 மொழியில்
 எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

“இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி
வர்க்கத்தின் நிலைமை”
என்னும் நூலுக்கு 1892ஆம்
ஆண்டு
இரண்டாவது ஜெர்மன்
பதிப்புக்கு
எழுதப்பட்ட முன்னுரை

இப்புத்தகம் முதல் முறையாக ஜெர்மனியில் 1845இல் வெளியிடப்பட்டது. அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு இப்பொழுது மறுபிரசுரம் செய்யப்படுகிறது. இதன் ஆசிரியர் அந்தச் சமயத்தில் இருபத்து நான்கு வயதான இளைஞராக இருந்தார். அவருடைய நூல் இளமையின் சிறப்பான அம்சங்களையும் குறைகளையும் கொண்டிருக்கிறது. அந்த இரண்டையும் பற்றி ஆசிரியர் வெட்கப்படவில்லை. திருமதி ஃபி. கெல்வி-விஷ்னெவேட்ஸ்கி என்னும் அமெரிக்கப் பெண்மணி 1885இல் இப்புத்தகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அதற்கடுத்த ஆண்டில் நியூயார்க்கில் வெளியிட்டார். அமெரிக்கப் பதிப்பு அநேகமாகத் தீர்ந்துவிட்டபடியாலும் அட்லான்டிக் கடலின் இந்தப் பக்கத்தில் அந்தப் பதிப்பு ஒருபோதும் விரிவாகக் கிடைக்கவில்லை என்பதாலும் பதிப்புரிமையுள்ள இந்த ஆங்கிலப் பதிப்பு சம்பந்தப்பட்ட எல்லாத் தரப்பினருடைய ஒப்புதலுடனும் வெளியிடப்படுகிறது.

ஆசிரியர் அமெரிக்கப் பதிப்புக்கு ஒரு புதிய முன்னுரை மற்றும் பிற்சேர்க்கையை எழுதினார். முதல் முன்னுரை புத்தகத்துடன் சிறிதும் சம்பந்தம் கொண்டிருக்கவில்லை. அது அன்றைக்கிருந்த அமெரிக்கத் தொழிலாளர் இயக்கத் தை விவாதித்தது. ஆகவே அது தலைப்புடன் சம்பந்தமில்லாதது என்ற முறையில் இங்கே நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது முன்னுரை — மூலநூலில் வெளியிடப்பட்ட முன்னுரை—இப்பதிப்பிற்கு எழுதப்பட்டுள்ள அறிமுகக் குறிப்புகளில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கிலாந்தைப் பொறுத்தமட்டில் இந்தப் புத்தகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலைமை இப்பொழுது பல அம்சங்களில் கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் அளவு எவ்வளவு அதிகரிக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கு அதன் ஆரம்பக் கட்டங்களின் குணாம்சமாக இருந்த அற்பமான தந்திரங்களான மோசடி மற்றும் சிறு திருட்டை ஆதரிப்பது குறைகிறது. நமது அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் பொருளாதார நூல்கள் இதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும், இது நவீன அரசியல் பொருளாதாரத்தில் இன்னும் ஒரு விதியாக இருக்கிறது. ஐரோப்பாவின் வர்த்தகத்தின் மிகக் கீழான கட்டத்தின் பிரதிநிதியான போலிஷ் யூதர் அற்பத்தனமாக வியாபார தந்திரங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறார்; அவை அவருடைய சொந்த நாட்டில் அவருக்கு மிகவும் உதவியளிக்கின்றன; அவை அங்கே பொதுவில் பரவலாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன; அவர் ஹாம்பர்க் அல்லது பெர்லினுக்கு வந்ததும் அத்தந்திரங்கள் காலாவதியாகி விட்டிருப்பதையும் அங்கே அவை பொருத்தமில்லாதபடி ஆகியிருப்பதையும் காண்கிறார். அதைப் போல பெர்லின் அல்லது ஹாம்பர்க்கிலிருந்து வருகின்ற கமிஷன் ஏஜன்ட் — யூதரோ, கிறிஸ்துவரோ — சிலமாத காலத்தில் மாஞ்செஸ்டர் பங்குச் சந்தைக்குப் பல முறை வந்த பிறகு தான் பருத்தி நூல் அல்லது துணியை மலிவாக வாங்க வேண்டுமென்றால் தன்னுடைய சொந்த நாட்டில் கெட்டிக்காரத் தனத்தின் சிகரம் என்று கருதப்படுகின்ற ஓரளவு அதிக சாமர்த்தியமான, ஆனால் இன்னும் பரிதாபகரமாகவுள்ள சூழ்ச்சி மற்றும் சிறு தந்திரங்களைக்

கைவிடுவது சிறப்பாகும் என்று கண்டுபிடிக்கிறார். உண்மை என்னவென்றால், இத்தந்திரங்கள் பெரிய சந்தையில் இனிமேல் பலனளிப்பதில்லை. அந்தச் சந்தையில் காலம் பணமாக இருக்கிறது. நேரத்தை மீதப்படுத்துவதையும் வீண் தொல்லையைத் தவிர்ப்பதையும் மட்டுமே காரணமாகக் கொண்டு ஓரளவு வர்த்தக நேர்மை தவிர்க்க முடியாதபடி வளர்க்கப்படுகிறது. அதே உறவு இங்கிலாந்திலும் உள்ள தயாரிப்பாளருக்கும் அவருடைய ‘கூலியாட்களுக்கும்’ இடையில் இருக்கிறது.

1847ஆம் ஆண்டின் நெருக்கடிக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட வர்த்தக மறுமலர்ச்சி புதிய தொழில்துறை சகாப்தத்தின் அருணோதயமாக இருந்தது. தானியச் சட்டங்கள் ரத்துச் செய்யப்பட்டதும்¹⁰⁰ அதன் பிறகு நிதித் துறையில் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்களும் ஆங்கிலத் தொழில்துறையும் வர்த்தகமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இயங்குவதற்குப் போதிய இடத்தை அவற்றுக்குத் தாராளமாகவே கொடுத்தன. கலிபோர்னியாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் தங்கச் சுரங்கங்கள் அடுத்தடுத்து வேகமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. காலனிச் சந்தைகள் இங்கிலாந்தின் தயாரிப்புச் சுரக்குகளை வாங்கிக் கொள்கின்ற சக்தியை அதிகமான வேகத்தில் வளர்த்துக் கொண்டன. இந்தியாவில் இலட்சக்கணக்கான கைத்தறி நெசவாளர்கள் லங்காஷியரின் இயந்திரத் தறியினால் இறுதியாக நசுக்கப்பட்டார்கள். சீனா மேன்மேலும் திறக்கப்பட்டு வந்தது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அமெரிக்கா—வர்த்தக ரீதியில் பேசுகின்ற பொழுது அப்பொழுது வெறும் காலனிச் சந்தை, ஆனால் மற்ற எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மிகப் பெரிய சந்தை—வேகமாக வளர்ச்சியடைகின்ற அந்த நாட்டுக்குக் கூட திகைப்பேற்படுத்துகின்ற பொருளாதார வளர்ச்சியை அடைந்தது. இறுதியாக, முந்திய காலகட்டத்தின் முடிவில் தோன்றிய புதிய போக்குவரத்துச் சாதனங்களாகிய ரயில்வேக்களும் மாகடல் நீராவிக்கப்பல்களும் இப்பொழுது சர்வதேச அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன; இது வரை வாய்ப்பு வளமாக மட்டுமே இருந்த உலகச் சந்தையை அவை மெய்யாகவே செய்து காட்டின. இந்த உலகச் சந்தை

முதலில் இங்கிலாந்து என்னும் ஓர் உற்பத்தி மையத்தைச் சுற்றித் திரண்டிருந்த சில நாடுகளை — இவற்றில் சில முழுவதுமாகவும் சில பெரும்பாலும் விவசாய நாடுகளாயிருந்தன—கொண்டிருந்தது; இங்கிலாந்து அவற்றின் உபரி மூலப்பொருள்களில் பெரும் பகுதியை நுகர்ந்து, தயாரிப்புப் பொருள்களில் தேவையில் பெரும் பகுதியை அவற்றுக்கு அளித்தது. இங்கிலாந்தின் தொழில்துறை முன்னேற்றம் பிரம்மாண்டமாகவும் ஒப்பிட முடியாததாகவும் இருந்ததில் வியப்பில்லை. ஒப்பீட்டளவில் 1844ஆம் ஆண்டில் அதன் நிலை இப்பொழுது நமக்கு பூர்விகமாகவும் சொற்பமாகவும் தோன்றுகிறது. இந்த வளர்ச்சி எந்த வேகத்தில் நடைபெற்றதோ, அதே விகிதத்தில் தயாரிப்புத் தொழில்தோற்றத்தில் நேர்மையடைந்தது. உழைக்கும் மக்களிடம் சிறு திருட்டுகளின் மூலம் ஒரு தயாரிப்பாளர் மற்றொரு தயாரிப்பாளருடன் போட்டியிடுவது இனிமேல் பலனளிக்கவில்லை. வர்த்தகம் பணம் சம்பாதிப்பதில் இத்தகைய கீழான முறைகளை மிஞ்சி வளர்ந்து விட்டது; அம்முறைகளைக் கடைப்பிடிப்பதால் தயாரிப்புத் தொழில் இலட்சாதிபதிக்குப் பலனில்லை; முடிந்த இடங்களில் ஒரு காசை அபகரிக்கத் தயாராக இருந்த சிறு வர்த்தகர்களின் போட்டி நீடிப்பதற்கு மட்டுமே அது உதவியது. ஆக, டிரக் முறை நசுக்கப்பட்டது, பத்து மணி நேர வேலைச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது,¹⁰¹ இன்னும் பல முக்கியமில்லாத சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன; இவை வர்த்தக சுதந்திரம் மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்படாத போட்டியின் உணர்ச்சிக்கு எதிராக இருந்தாலும், தன்னைக் காட்டிலும் குறைவான சலுகையைப் பெற்ற சகோதரனுடன் போட்டியிடுகின்ற பெரிய முதலாளிக்கு அதே அளவில் சாதகமாக இருந்தன. மேலும், தொழிற்சாலை எவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிறதோ, அத்துடன் அதில் வேலை செய்கின்ற நபர்கள் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்கு எசமானருக்கும் ஆட்களுக்கும் இடையில் நடைபெறுகின்ற ஒவ்வொரு சண்டையிலும் ஏற்படுகின்ற இழப்பும் இடர்ப்பாடும் அதிகமாக இருக்கும்; ஆக, எசமானர்களிடம், குறிப்பாக பெரிய எச

மானர்களிடம் ஒரு புதிய உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. தேவையில்லாத சச்சரவுகளைத் தவிர்க்க வேண்டும், தொழிற்சங்கங்கள் இருப்பதையும் அவற்றின் பலத்தையும் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும் மற்றும் வேலைநிறுத்தங்களில்—சாதகமான சந்தர்ப்பங்களில்—தங்களுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குரிய வலிமையான சாதனங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்குக் கூட அந்த உணர்ச்சி அவர்களுக்குக் கற்பித்தது. முன்னர் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக நடைபெற்ற போராட்டத்தின் தலைவர்களான பெரிய தயாரிப்பாளர்கள் இப்பொழுது சமாதானத்தையும் இணக்கத்தையும் போதிப்பதில் முன்னால் நின்றார்கள். அதற்கு மிகவும் ஏற்ற காரணமிருந்தது. நீதிக்கும் பரோபகாரத்துக்கும் அவர்கள் அளித்த இந்த எல்லாச் சலுகைகளும் சிலரிடம் மூலதனம் குவிகின்ற வேகத்தை அதிகப்படுத்துவதற்கான சாதனங்கள் என்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமல்ல; மேலும், அத்தகைய உபரிகள் இல்லாமல் வரவு செலவைச் சரிக்கட்ட முடியாத தங்களுடைய சிறிய போட்டியாளர்களை இன்னும் வேகமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் நசுக்குகின்ற சாதனங்களாக இருந்தன; முந்திய ஆண்டுகளில் கிடைத்த அற்புதமான பிடுங்கல்களின் எல்லா முக்கியத்துவமும் மறைந்து விட்டது, அவை உண்மையில் உபத்திரவங்களாக மாறி விட்டன. ஆக, முதலாளித்துவ அமைப்பின் அடிப்படையில் உற்பத்தியின் வளர்ச்சியே கடந்த காலத்தில் தொழிலாளியின் விதியைத் துன்புறுத்திய சிறு அடக்குமுறைகள் எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது; குறைந்த பட்சம், தலைமையான தொழில் துறைகளில் இப்படி நடைபெற்றது; அதிகமான முக்கியத்துவம் இல்லாத தொழில் துறைகளில் இப்படி நடைபெறவில்லை. ஆக, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பரிதாபகரமான நிலைக்குக் காரணத்தை இந்த அற்ப அடக்குமுறைகளில் தேடக் கூடாது, முதலாளித்துவ அமைப்பிலே தேட வேண்டும் என்னும் மாபெரும் கேந்திர உண்மையை அது மேன்மேலும் தெளிவாக்கியது. கூலித் தொழிலாளி முதலாளியிடம் தன்னுடைய உழைப்புச் சக்தியை நாள் தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட பணத்

துக்கு விற்பனைச் செய்கிறார். அவர் சில மணி நேர வேலையில் அந்தப் பணத்தின் மதிப்பைப் புனருற்பத்தி செய்து விடுகிறார்; ஆனால் அவர் தன்னுடைய நாள் வேலை நேரத்தை முடிப்பதற்கு இன்னும் சில மணி நேரம் தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டும் என்பது அவருடைய ஒப்பந்தத்தின் சாராம்சம்; இந்த உபரி உழைப்பு கூட்டு நேரத்தில் அவர் உற்பத்தி செய்கின்ற மதிப்பு உபரி மதிப்பு ஆகும்; முதலாளி அதற்காக எதுவும் செலவிடவில்லை, ஆனால் அது அவருக்குக் கிடைக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் சில ரோத் ஷீல்டுகளும் வான்டெர்பில்டுகளும் உற்பத்திச் சாதனங்கள் மற்றும் பிழைப்புச் சாதனங்கள் எல்லாவற்றினும் உடைமையாளர்கள், மறு பக்கத்தில் எண்ணற்ற கூலியுழைப்பாளிகள் (தமது உழைப்புச் சக்தியைத் தவிர வேறு ஒன்று மில்லாதவர்கள்) என்று நாகரிக சமூகத்தை மேன்மேலும் பிளவுபடுத்த முற்படுகின்ற அமைப்பின் அடிப்படை இது. இந்த விளைவை இந்த அமைப்பு ஏற்படுத்துகிறதே தவிர, எந்தவொரு அற்ப அடக்குமுறையும் ஏற்படுத்தவில்லை; 1847ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு இங்கிலாந்தில் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி இந்த உண்மையை முனைப்பாக எடுத்துக் காட்டியது.

மேலும், காலரா, டைபஸ், அம்மை மற்றும் இதர கொள்ளை நோய்கள் திரும்பத்திரும்ப ஏற்படுவது பிரிட்டிஷ் முதலாளி தானும் தன் குடும்பத்தினரும் இத்தகைய நோய்களுக்கு பலியாகக் கூடாதென்று விரும்பினால் நகரங்களிலும் பேருர்களிலும் சுகாதார வசதியளிப்பதன் உடனடி அவசரத்தை வலியுறுத்தியது. ஆகவே இந்தப் புத்தகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட மிகவும் மோசமான ஒழுங்கீனங்கள் இப்பொழுது மறைந்து விட்டன அல்லது முன்னைக் காட்டிலும் குறைவாகவே தென்படுகின்றன. சாக்கடை வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது அல்லது அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது; நான் வர்ணித்த மிகவும் மோசமான “சேரிகள்” பலவற்றினூடே சாலைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; “சிறிய அயர்லாந்து” மறைந்து விட்டது; “ஏழு டயல்ஸ்”¹⁰² அடுத்தபடியாக ஒழிக்கப்பட வேண்டிய இடங்களின் பட்டியலில் இருக்

கிறது. ஆனால் இவை முக்கியமல்ல. அநேகமாக அழகுமிக் கவை என்று நான் 1844இல் வர்ணிக்க முடிந்த மொத்த மாவட்டங்கள் இப்பொழுது நகரங்களின் வளர்ச்சியில் அதே இடிந்த நிலை, வசதியின்மை மற்றும் துன்ப நிலையில் சிக்கி விட்டன. பன்றிகளும் குப்பைமேடுகளும் தான் இனியும் சகித்துக் கொள்ளப்படவில்லை. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் துன்பத்தை மறைக்கின்ற கலையில் முதலாளி வர்க்கம் மேலும் முன்னேறியிருக்கிறது. ஆனால் தொழிலாளர்களுடைய குடியிருப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில் கணிசமான அபிவிருத்தி ஏற்படவில்லை என்பதை ஏழைகளின் குடியிருப்புகளைப் பற்றி 1885ஆம் ஆண்டின் ராயல் கமிஷனின் அறிக்கை நன்கு நிரூபித்தது. மற்ற அம்சங்களில் கூட இதே நிலைதான் இருக்கிறது. போலீஸ் உத்தரவுகள் அத்திப் பழங்களைப் போல ஏராளமாக இருக்கின்றன, ஆனால் அவை தொழிலாளர்களின் துயரத்தைக் குறைக்கின்றனவே தவிர அவற்றால் அத்துயரை அகற்ற முடியாது.

நான் வர்ணித்த முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் இந்த இளமைப் பருவ நிலையை இங்கிலாந்து மிஞ்சி வளர்ந்து விட்டதென்றால் மற்ற நாடுகள் இப்பொழுதுதான் அந்த நிலையை அடைந்திருக்கின்றன. நான் 1844இல் முன்னறி வித்ததைப் போல இந்தத் தருணத்தில் இங்கிலாந்தின் தொழில்துறை ஏகபோகத்தை நொறுக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற பலமிகுந்த போட்டியாளர்களாக பிரான்ஸ், ஜெர்மனி மற்றும், குறிப்பாக, அமெரிக்கா இருக்கின்றன. அவற்றின் தொழில்துறை இங்கிலாந்துடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது இளமையானது; ஆனால் இங்கிலாந்தைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமான வேகத்தில் இது அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது; அதிலும் விசித்திரம் என்னவென்றால், இது இந்தத் தருணத்தில் 1844இல் இங்கிலாந்தின் தொழில்துறை எட்டியிருந்த அதே வளர்ச்சிக் கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது. அமெரிக்காவைப் பொறுத்தமட்டில் இந்த இணை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது என்பது மெய்யே. அமெரிக்காவில் தொழிலாளி வர்க்கம் இருக்கின்ற வெளிப்புறச் சூழ்நிலை மிகவும் வித்தியாசமானது என்பது உண்மையே; ஆனால் ஒரே பொரு

ளாதார விதிகள்தான் செயல்படுகின்றன; விளைவுகள் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் ஒரேவிதமாக இல்லாவிட்டாலும், அதே ரகத்தைச் சேர்ந்தவையாகவே இருக்க வேண்டும். அநாதைத் தான் அமெரிக்காவில் குறைந்த உழைப்பு நேரத்துக்கு, குறிப்பாக பாக்கடிகளில் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் வேலை நேரத்தைச் சட்ட ரீதியாகக் குறைப்பதற்கு அதே போராட்டத்தை நாம் பார்க்கிறோம்; டிரக் முறை முழுவளர்ச்சி அடைந்திருப்பதையும் நாட்டுப்புற மாவட்டங்களில் “எசமானர்கள்” தொழிலாளர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்குரிய சாதனமாகக் குடிசை முறையைப்¹⁰³ பயன்படுத்துவதையும் நாம் பார்க்கிறோம். கான்னெல்ஸில் மாவட்டத்தில் பென்சில்வேனியாவின் 12,000 நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் மாபெரும் வேலைநிறுத்தத்தை¹⁰⁴ விவரிக்கின்ற அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள் 1886 இல் எனக்குக் கிடைத்த பொழுது 1844இல் இங்கிலாந்தின் வடக்குப் பகுதியில் சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தைப் பற்றி நான் எழுதிய வர்ணனையைப் படிப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றியது. போலியான அளவுகளைக் கொண்டு தொழிலாளர்களை மோசடி செய்கின்ற அதே முறை; அதே டிரக் முறை; தொழிலாளர்களை அவர்களுடைய குடியிருப்புகளிலிருந்து, கம்பெனிகளுக்குச் சொந்தமான வீடுகளிலிருந்து வெளியேற்றுகின்ற முதலாளிகளின் கடைசியான, ஆனால் நசுக்குகின்ற நடவடிக்கையைக் கொண்டு சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்பை முறியடிப்பதற்குச் செய்யப்படுகின்ற அதே முயற்சி.

நான் இந்த மொழிபெயர்ப்பில் புத்தகத்தை இன்றைய நாள் வரை திருத்துவதற்கு அல்லது 1844இலிருந்து நடைபெற்றிருக்கின்ற எல்லா மாற்றங்களையும் நுணுக்கமாகச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு முயலவில்லை. அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன: முதலாவதாக, இதைச் சரியாகச் செய்வதென்றால், புத்தகத்தின் அளவு சுமார் இரண்டு மடங்கு அதிகமாகி விடும்; இரண்டாவதாக, கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதிய மூலதனம் நூலின் முதல் தொகுதி—அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பை பொது மக்கள் இப்பொழுது படிக்கலாம்

—1865 வாக்கில், அதாவது பிரிட்டிஷ் தொழில்துறை முன்னேற்றம் அதன் சிகரத்தை எட்டிய சமயத்தில் பிரிட்டிஷ் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை எப்படியிருந்தது என்பதைப் பற்றி மிகவும் நல்ல வர்ணனையைக் கொண்டிருக்கிறது. நான் அப்படிச் செய்வதாக இருந்தால், மார்க்சின் பிரபலமான நூல் ஏற்கெனவே விவரித்திருக்கின்ற களத்தை மறுபடியும் எடுத்துரைக்க வேண்டியிருக்கும்.

இப்புத்தகத்தின் பொதுப்படையான தத்துவ நோக்கு—தத்துவஞான, பொருளாதார மற்றும் அரசியல்—இன்று என்னுடைய நோக்குடன் முழுமையாகப் பொருந்தவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமல்ல. பிரதானமாக மார்க்சின்—அநேகமாக முழுக்கமுழுக்க அவருடைய—முயற்சிகளினால் மட்டும் இன்று விஞ்ஞானமாக முழு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்ற நவீன சர்வதேச சோஷலிசம் 1844இல் இன்னும் தோன்றவில்லை. அதன் கரு வளர்ச்சியின் கட்டங்களில் ஒன்றை இப்புத்தகம் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது. மனிதக் கரு அதன் தொடக்க காலக் கட்டங்களில் நம்முடைய மீன்-முன்னோர்களின் செதில்களைக் கொண்டிருந்ததைப் போல, இப்புத்தகம் நவீன சோஷலிசம் அதன் மூதாதையர்களில் ஒன்றான ஜெர்மன் தத்துவஞானத்திலிருந்து பிறந்த எச்சங்களை எங்கும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. அப்படியானால் கம்யூனிசம் என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வெறும் கட்சிக் கோட்பாடு மட்டுமல்ல, சமூகத்தின் இன்றைய குறுகிய நிலைகளிலிருந்து முதலாளி வர்க்கம் உள்பட முழுச் சமூகத்தின் விடுதலையைப் பற்றிய தத்துவம் என்பது இப்புத்தகத்தில் மிகவும் சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. இது சூக்கும அளவில் உண்மையே; ஆனால் நடைமுறையில் முற்றிலும் உபயோகமில்லாதது, சில சமயங்களில் இன்னும் மோசமானது. பணக்கார வர்க்கங்கள் எவ்விதமான விடுதலையும் அவசியம் என்று உணராமலிருக்கின்றன என்பது மட்டுமன்றி, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சுயவிடுதலையைத் தீவிரமாக எதிர்ப்பது நீடிக்கின்ற வரை, தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னந்தனியாக சமூகப் புரட்சிக்குத் தயாரிக்க வேண்டியிருக்கும், இறுதி வரை போராட வேண்டியிருக்கும். 1789

இல் பிரெஞ்சு முதலாளிகள் கூட முதலாளி வர்க்கத்தின் விடுதலை மொத்த மனித இனத்தின் விடுதலை என்று அறிவித்தனர்; ஆனால் பிரபுக்களும் மத குருக்களும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; அக்காலத்தில், நிலப்பிரபுத்துவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சூக்குமமான வரலாற்று உண்மையாக இருந்த இந்தக் கருதுகோள் சீக்கிரத்தில் வெறும் உணர்ச்சிப் பசப்பாக மாறியது, புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் நெருப்பில் பார்வையிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்தது. இன்று தங்களுடைய உயர்ந்த நோக்கின் “நடு நிலையிலிருந்து” தொழிலாளர்களின் வர்க்க நலன்கள் மற்றும் வர்க்கப் போராட்டங்களுக்கு மேலே விண்ணில் எழும்புகின்ற சோஷலிசத்தை போதிக்கின்ற நபர்கள், போரிடுகின்ற இரண்டு வர்க்கங்களின் நலன்களை உயர்ந்த மனித குலத்தில் சமரசப்படுத்துவதற்கு முற்படுகின்ற நபர்கள் இன்னும் ஏராளமாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அனுபவ மில்லாதவர்கள் அல்லது தொழிலாளர்களின் படுமோசமான எதிரிகள், ஆட்டுத் தோல் போர்த்திய ஓநாய்கள்.

மாபெரும் தொழில்துறை நெருக்கடிகள் 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை திரும்பத்திரும்ப ஏற்படுகின்றன என்று இப்புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 1825 முதல் 1842 வரை சம்பவங்களின் போக்கு வெளிப்பார்வைக்கு இக்காலத்தை சுட்டிக்காட்டின. ஆனால் 1842 முதல் 1868 வரையிலான தொழில்துறை வரலாறு உண்மையான காலகட்டம் 10 ஆண்டுகள், இடைநிலையான நெருக்கடிகள் இரண்டாம் தன்மையானவை, அவை மேன்மேலும் மறைவதற்கு முற்படுகின்றன என்று சுட்டிக்காட்டுகிறது. 1868க்குப் பிறகு நிலவரம் மறுபடியும் மாறி விட்டது; அதைப் பற்றிப் பிறகு எழுதுவோம்.

இப்புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட பல ஆருடங்களின் வாசகத்தை அடித்துவிடக் கூடாது என்பதில் நான் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். இங்கிலாந்தில் சமூகப் புரட்சி நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது அத்தகைய ஆருடங்களில் ஒன்றாகும். என்னுடைய இளமை வேகம் அத்தகைய ஆருடத்தைத் துணிந்து கூறும்படிச் செய்தது. அவற்றில்

பல தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டது ஆச்சரியமல்ல; ஆனால் பல ஆளுடங்கள் சரியென்று நிரூபிக்கப்பட்டதும் ஐரோப்பாக் கண்டத்தின், குறிப்பாக அமெரிக்காவின் போட்டியினால் ஆங்கில வர்த்தகத்துக்கு நெருக்கடி ஏற்படும் என்று நான்—மிகவும் குறைந்த காலத்திற்குள் என்றாலும்—அப்பொழுது முன்னறிந்தது மெய்யாகவே நடைபெற்று விட்டதும் ஆச்சரியமே. லண்டனிலிருந்து வெளியிடப்படுகின்ற *Commonweal* சஞ்சிகையின்¹⁰⁵ 1885 மார்ச் 1 இதழில் 1845 இலும் மற்றும் 1885இலும் இங்கிலாந்து என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய கட்டுரையை இங்கே தருவதன் மூலம் புத்தகத்தை இந்த அம்சத்தில் நான் இன்றைய தினம் வரை கொண்டுவர முடியும்; அதைச் செய்வது அவசியம். அதே சமயத்தில் அக்கட்டுரை கடந்த இந்த நாற்பது ஆண்டுகளில் ஆங்கிலத் தொழிலாளி வர்க்க வரலாற்றின் சுருக்கமான உருவரையைத் தருகிறது. அது பின்வருமாறு:

“நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இங்கிலாந்து ஒரு நெருக்கடியை நேருக்கு நேராக சந்தித்தது; அதை பலாத்காரத்தின் மூலமாக மட்டுமே தீர்க்க முடியும் என்று வெளிப்பார்வைக்குத் தோன்றியது. தொழில்துறையின் பிரம்மாண்டமான மற்றும் வேகமான வளர்ச்சி அந்நிய சந்தைகளின் விஸ்தரிப்பையும் தேவையின் அதிகரிப்பையும் விஞ்சி விட்டது. தொழில்துறையின் முன்னேற்றம் ஒவ்வொரு 10 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் பொது வர்த்தக நெருக்கடியினால் கட்டுமீறிய முறையில் நிறுத்தப்பட்டு, அதன் பிறகு நெடுங்காலம் வரை தொடர்ச்சியான மந்த நிலையும் குறுகிய சில ஆண்டுகளுக்கு வளப்பமும் நிலவி எப்பொழுதும் சுறுசுறுப்பான மிகை உற்பத்தியிலும் அதன் விளைவாக மறுபடியும் ஏற்படுகின்ற வீழ்ச்சியிலும் முடிவடைகின்றன. முதலாளி வர்க்கம் தானியத்தில் வர்த்தக சுதந்திரம் வேண்டுமென்று கூச்சல் போட்டது; நாட்டுப்புற மாவட்டங்களிலிருந்து நகரங்களுக்கு வந்து அங்கே பட்டினியில் வாடுகின்ற மக்களை அவர்கள் என்கிருந்து வந்தார்களோ, அங்கே திருப்பி அனுப்புவதன் மூலம்—ஜான் பிரைட் கூறியதைப் போல, ரொட்டிக்குப் பிச்சையெடுக்கின்ற ஏழைகளாக அல்ல, எதிரியின்

நகரத்தில் குடியிருக்கின்ற இராணுவத்தைப் போல—இவ்வர்த்தக சுதந்திரத்தை அமுலாக்கப் போவதாக அச்சுறுத்தியது. நகரங்களில் உழைக்கின்ற பெருந்திரளான மக்கள் அரசியல் அதிகாரத்தில் தங்களுடைய பங்கைக் கோரினார்கள்—மக்கள் சாசனம்¹⁰⁶; சிறிய வர்த்தக வர்க்கத்தில் பெரும்பான்மை அவர்களை ஆதரித்தது; சாசனத்தை உடல் பலத்தின் மூலம் நிறைவேற்றுவதா அல்லது தார்மிக சக்தியின் மூலம் நிறைவேற்றுவதா என்பதே இரண்டு பிரிவினருக்கும் இடையில் ஒரே வேறுபாடாக இருந்தது. பிறகு 1847ஆம் ஆண்டின் வர்த்தக நெருக்கடியும் அயர்லாந்துப் பஞ்சமும் வந்தன; இவை இரண்டுடன் புரட்சி ஏற்படுகின்ற வாய்ப்பும் தோன்றியது.

“1848ஆம் ஆண்டின் பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஆங்கில முதலாளி வர்க்கத்தைக் காப்பாற்றியது. வெற்றி பெற்ற பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்களின் சோஷலிசக் கோஷங்கள் இங்கிலாந்தின் சொற்பமான மத்தியதர வர்க்கத்தை பயமுறுத்தின, இங்கிலாந்தின் குறுகிய, ஆனால் அதிக விவரமான ஆங்கிலத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தைச் சீர்குலைத்தன. சாசனவாதம் தன்னுடைய முழு வலிமையை முனைப்புடன் வெளிப்படுத்த வேண்டிய தருணத்தில் அது—1848 ஏப்ரல் 10ந் தேதி வெளியுலகுக்கு வீழ்ச்சியடைவதற்கு முன்னால் கூட¹⁰⁷—உள்ளாக வீழ்ச்சியடைந்தது. தொழிலாளி வர்க்க அரசியல் நடவடிக்கை பின்னணிக்குத் தள்ளப்பட்டது. முதலாளி வர்க்கம் மொத்தப் பாதை நெடுகிலும் வெற்றியடைந்தது.

“நிலவுடைமை மேற்குடியினரின் மீது மொத்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் வெற்றியாக 1831ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்தச் சட்டம்¹⁰⁸ இருந்தது. தானியச் சட்டங்கள் ரத்துச் செய்யப்பட்டது நிலவுடைமை மேற்குடியினரின் மீது மட்டுமன்றி, நிலவுடைமை அக்கறையுடன் அநேகமாகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்த முதலாளிகளின் பிரிவுகளின்—பாங்கர்கள், பங்குச் சந்தைத்தரகர்கள், வட்டிப் பணத்தில் வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள் — மீதும் தொழில்துறை முதலாளிகளின் வெற்றியாக இருந்தது. வர்த்தக சுதந்திரம் என்பது தொழில்

துறை முதலாளிகளின்—அந்த வர்க்கம் இப்பொழுது நாட்டைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது—நலன்களுடன் பொருந்துகின்ற முறையில் இங்கிலாந்தின் மொத்த உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, வர்த்தக மற்றும் நிதிக் கொள்கையைத் திருத்தியமைப்பதைக் குறித்தது. அவர்கள் இந்தக் கடமையை உறுதியுடன் நிறைவேற்றக் கிளம்பினார்கள். தொழில்துறை உற்பத்திக்குத் தடையாக இருந்த ஒவ்வொன்றும் ஈவிரக்கமின்றி அகற்றப்பட்டது. சுங்க வரிகளும் மொத்த வரிவிதிப்பு முறையும் புரட்சியமைக்கப்பட்டன. எல்லா மூல உற்பத்தியையும், குறிப்பாக தொழிலாளி வர்க்கத்தின் வாழ்க்கைச் சாதனங்களை மலிவாக்குவது, மூலப் பொருளின் விலையைக் குறைப்பது, கூலிகளைக் குறைப்பது என்பது இன்னும் வராவிட்டாலும் உயராமல் தடுப்பது என்னும் ஒரே நோக்கத்துக்கு எல்லாமே கீழ்ப்படுத்தப்பட்டன; அந்த நோக்கம் தொழில்துறை முதலாளிகளுக்கு மாபெரும் முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருந்தது. இங்கிலாந்து ‘உலகத்தின் தொழிற்சாலையாக’ மாற வேண்டும்; மற்ற எல்லா நாடுகளும் இங்கிலாந்தின் தொழில்துறைப் பொருள்களுக்குச் சந்தையாக—அயர்லாந்து ஏற்கெனவே அப்படித்தானிருந்தது—மாற வேண்டும்; அவை அதற்குப் பதிலாக மூலப் பொருள்களையும் உணவையும் அளிக்க வேண்டும். ஒரு விவசாய உலகத்தின் மாபெரும் தொழில்துறைக் கேந்திரமாக இங்கிலாந்து; தானியம் மற்றும் பருத்தி விளைவிக்கின்ற அயர்லாந்துகள் மேன்மேலும் அதிகரிக்கின்ற எண்ணிக்கையில் அந்தத் தொழில்துறைச் சூரியனைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்; எவ்வளவு அற்புதமான காட்சி!

“தொழில்துறை முதலாளிகள் ஐரோப்பாக் கண்டத்திலிருந்த அவர்களைக் காட்டிலும் குறுகிய புத்தி கொண்ட சகாக்களை எப்பொழுதுமே வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற வலிமையான பொது அறிவுடனும் மரபு வழிப்பட்ட கோட்பாடுகளைப் பற்றி இகழ்ச்சியுடனும் தங்களுடைய மாபெரும் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முனைந்தார்கள். சாசனவாதம் அழிந்து கொண்டிருந்தது. 1847 ஆம் ஆண்டின் நெருக்கடி முடிந்து விட்ட பிறகு இயல்பான முறையில் ஏற்பட்ட

தொழில்துறையின் வளத்துக்கு முழுக் காரணம் வர்த்தக சுதந்திரம் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களும் இங்கிலாந்தின் தொழிலாளி வர்க்கத்தை அரசியல் ரீதியில் தயாரிப்பாளர்களால் தலைமை தாங்கிய கட்சியான 'மாபெரும் லிபரல் கட்சியின்' வாலாக மாற்றியிருந்தன. இந்த சாதகம் ஒரு தடவை கிடைத்த பிறகு அதை நிரந்தரப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. தயாரிப்புத் துறை முதலாளிகள்—வர்த்தக சுதந்திரத்துக்கு சாசனவாதிகளின் எதிர்ப்பிலிருந்து அல்ல, வர்த்தக சுதந்திரத்தை ஜீவாதாரமான தேசியப் பிரச்சினையாக மாற்றுவதற்கு அவர்களுடைய எதிர்ப்பிலிருந்து—தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உதவியில்லாமல் முதலாளி வர்க்கம் நாட்டின் மீது முழு சமூக மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தை ஒருபோதும் பெற முடியாது என்பதைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள், அதை மேன்மேலும் கற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆக, இரண்டு வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளில் படிப்படியாக மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஒரு காலத்தில் எல்லா முதலாளிகளையும் மிகவும் பயமுறுத்திய தொழிற்சாலைச் சட்டங்களுக்கு இப்பொழுது விருப்பத்துடன் பணிந்தது மட்டுமன்றி, அநேகமாக எல்லா தொழில் துறைகளையும் ஒழுங்குபடுத்துகின்ற சட்டங்களாக அவை விரிவுபடுத்தப்பட்டதும் சகித்துக் கொள்ளப்பட்டது. இது வரை பிசாசுகளின் கண்டுபிடிப்புகள் என்று கருதப்பட்ட தொழிற்சங்கங்கள் இப்பொழுது முற்றிலும் நியாயமான ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் சரியான பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்குப் பயனுள்ள சாதனங்கள் என்ற முறையில் தட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு ஆதரவளிக்கப்பட்டன. வேலைநிறுத்தங்கள் கூட—அவை 1848 வரை தடை செய்யப்பட்டிருந்தன—சில சமயங்களில், குறிப்பாக முதலாளிகளால் அவற்றுக்கு அவசியமான நேரத்தில் தூண்டிவிடப்படுகின்ற பொழுது மிகவும் பயன் தருபவை என்று இப்பொழுது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. முதலாளியைப் பொறுத்தமட்டில் தொழிலாளியைக் கீழ் நிலையில் அல்லது பாதகமான நிலையில் வைக்கின்ற சட்டங்கள், குறைந்த பட்சம் அவற்றில் மிகவும் அருவருப்பானவை

ரத்துச் செய்யப்பட்டன. நடைமுறையில் அந்தப் பயங்கரமான மக்கள் சாசனம் மெய்யாகவே அதைக் கடைசி வரை எதிர்த்த அதே தயாரிப்பாளர்களின் அரசியல் செயல்திட்டமாயிற்று. ‘சொத்துடைமைத் தகுதியை ஒழித்தல்’ மற்றும் ‘வாக்குச் சீட்டு முறை’ இப்பொழுது நாட்டின் சட்டமாகி விட்டன. 1867 மற்றும் 1884ஆம் ஆண்டுகளின் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள்¹⁰⁹ ‘பொது வாக்குரிமையை’—குறைந்த பட்சம் அது ஜெர்மனியில் இப்பொழுது இருக்கின்ற அளவை— நெருங்கி வருகின்றன; பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்துக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள மறுபிரிவினை மசோதா ‘சமமான வாக்காளர் வட்டங்களை’ அமைக்கின்றது — மொத்தத்தில் இது ஜெர்மனியிலுள்ள சமத்துவத்திற்கு எவ்விதத்திலும் குறையாதது; ‘உறுப்பினர்களுக்கு ஊதியமும்’ மெய்யாகவே ‘ஆண்டுப் பாராளுமன்றங்கள்’ இல்லையென்றாலும் குறைந்த காலப் பாராளுமன்றங்களும் தொலைவில் நம் பார்வைக்குத் தெரிகின்றன; இவ்வளவுக்குப் பிறகும் சாசனவாதம் செத்து விட்டது என்று சொல்பவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

“1848ஆம் ஆண்டின் புரட்சி—அதற்கு முந்திய பல புரட்சிகளுக்குச் சிறிதும் குறையாத முறையில்—விசித்திரமான துணைவர்களையும் வாரிசுகளையும் கொண்டிருந்தது. கார்ல் மார்க்ஸ் அடிக்கடி கூறியதைப் போல, அதை நசுக்கிய அதே நபர்கள் அதன் உயிலை நிறைவேற்றியவர்களாக இருந்தார்கள். லுயீ நெப்போலியன் சுதந்திர மற்றும் ஐக்கிய இத்தாலியைப் படைக்க வேண்டியிருந்தது; பிஸ்மார்க் ஜெர்மனியைப் புரட்சிகரமாக்கியதுடன் ஹங்கேரியாவின் சுதந்திரத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது; ஆங்கில தயாரிப்பாளர்கள் மக்கள் சாசனத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது.

“இங்கிலாந்துக்கு தயாரிப்பு முதலாளிகளின் இந்த ஆதிக்கத்தின் விளைவுகள் முதலில் திகைப்பைக் கொடுத்தன. நவீனத் தொழில்துறையின் தொட்டிலாகிய இங்கிலாந்தில் கூட முன்னெப்போதும் கேட்டிராத அளவுக்குத் தொழில்துறை புத்துயிர் பெற்று விரிவடைந்தது. முன்னர் அதிசயமாக இருந்த நீராவி மற்றும் இயந்திரப் புதுமைகள் 1850

முதல் 1870 வரையிலான இருபது ஆண்டுகளில் செய்யப் பட்ட ஏராளமான உற்பத்திகள், ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிகளின் திணறச் செய்கின்ற எண்ணிக்கை, முதலாளிகளிடம் குவிந்த செல்வம், பெரிய நகரங்களில் குவிந்திருந்த மனித உழைப்புச் சக்தி ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது ஒன்றுமில்லாமல் ஆகி விட்டன. அந்த முன்னேற்றம் முன்பு போலவே ஒவ்வொரு பத்தாண்டுகளிலும் (1857 இலும் 1866இலும்) நெருக்கடியினால் இடைநிறுத்தம் செய்யப்பட்டது என்பது மெய்யே; ஆனால் இந்தச் சுழற்சிகள் இயற்கையான, தவிர்க்க முடியாத சம்பவங்களாக — அவற்றை விதியின் செயலாகக் கருதிக் கீழ்ப்படிய வேண்டும், அவை முடிவில் தம்மை எப்பொழுதும் சரிப்படுத்திக் கொள்ளும் என்று நினைக்க வேண்டும் — இப்பொழுது கருதப்பட்டன.

“இந்தக் காலகட்டத்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலை என்ன? சில சமயங்களில் மாபெரும் எண்ணிக்கையினருக்குக் கூட தற்காலிகமான முன்னேற்றம் இருந்தது. ஆனால் வேலையில்லாதவர்களைக் கொண்ட மாபெரும் சேமப்படையின் நுழைவினால், புதிய இயந்திரங்கள் தொழிலாளர்களைத் தொடர்ச்சியாக அகற்றிக் கொண்டிருந்ததனால், விவசாய மக்கள் தொகையினர்—இப்போது அவர்களும் கூட இயந்திரங்களால் மேன்மேலும் அகற்றப்பட்டார்கள்—குடியேறியதனால் இந்த முன்னேற்றம் எப்பொழுதுமே பழைய நிலைக்குக் குறைக்கப்பட்டது.

“தொழிலாளி வர்க்கத்தின் இரண்டு ‘பாதுகாக்கப்பட்ட’ பிரிவுகளில் மட்டுமே நிரந்தரமான முன்னேற்றத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. முதலாவது, பாக்கடரித் தொழிலாளர்கள். பாராளுமன்றம் அவர்களுடைய வேலை நேரத்தை சார்பு நிலையில் அறிவு பூர்வமான வரையறைகளுக்குள் சட்டப்படி நிர்ணயித்தது அவர்களுடைய உடல் கட்டமைவை மீட்டளித்து தார்மிக பலத்தைக் கொடுத்தது; அவர்கள் ஸ்தலங்களில் குவிந்திருப்பதால் அந்த பலம் அதிகரித்தது. 1848க்கு முன்பிருந்ததைக் காட்டிலும் அவர்கள் சிறப்பான நிலையில் இருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்கள் பத்து

வேலைநிறுத்தங்களைச் செய்தார்கள் என்றால் அவற்றில் ஒன்பது உற்பத்தியைக் குறைப்பதற்கு ஒரே வழி என்ற முறையில் முதலாளிகளால் தங்களுடைய சொந்த நலன்களுக்காகத் தூண்டி விடப்பட்டவை என்பது இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். நீங்கள் முதலாளிகளை ஒருபோதும் வேலை நேரத்தைக் குறைப்பதற்கு இணங்கச் செய்ய முடியாது, தயாரிப்புகள் எவ்வளவு விற்பனையாகாமல் தேங்கினாலும் சரி; ஆனால் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்யட்டும், முதலாளிகள் ஒற்றுமையாக பாக்டரிகளை மூடி விடுவார்கள்.

“இரண்டாவது, மாபெரும் தொழிற்சங்கங்கள். இவை வயதுவந்த ஆண்களின் உழைப்பு மேலோங்கியிருக்கின்ற அல்லது அது மட்டுமே செயற்படுகின்ற தொழில்களில் உள்ள ஸ்தாபனங்களாகும். இங்கே பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் போட்டியோ, இயந்திரங்களின் போட்டியோ இது வரை அவர்களுடைய அமைப்பு ரீதியான பலத்தைக் குறைக்கவில்லை. மெக்கானிக்குகள், தச்சர்கள், கொத்தனார்கள் ஆகியோரின் ஸ்தாபனம் ஒவ்வொன்றுமே பலமான சக்தியாக இருக்கிறது; இது எந்த அளவுக்கு என்றால் கொத்தனார்கள் மற்றும் சித்தாள்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் இயந்திரங்களை நுழைப்பதை வெற்றிகரமாக எதிர்க்கக் கூட முடிகிறது. 1848க்குப் பிறகு அவர்களுடைய நிலை குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகம் ஏற்பட முடியாது; 15 ஆண்டுகளுக்கு அதிகமாக அவர்களுடைய முதலாளிகள் அவர்களிடம் திருப்தியடைந்தார்கள் என்பது மட்டுமன்றி, அவர்களும் அந்த முதலாளிகளைப் பற்றி திருப்தியுடன் இருந்தார்கள் என்பது இதற்கு மிகச் சிறந்த சான்றாகும். அவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தில் ஓர் உயர் நிலை அடுக்காக இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் தமக்கு ஒப்புநோக்கில் வசதியான நிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள், அதுவே முடிவானது என்று ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். திருவாளர்கள் லியோன் லெவீ மற்றும் ஜிஃபென் கம்பெனியின் (மற்றும் பெருமதிப்பிற்குரிய லூயோ பிரென்டானோவின்) முன்மாதிரியான தொழிலாளர்கள் அவர்கள்; பொதுவாக

மொத்த முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும், குறிப்பாக எந்த அறிவுள்ள முதலாளிக்கும் இக்காலத்தில் அவர்கள் மிகவும் ஏற்றவர்கள் என்பது மெய்யே.

“ஆனால் பெருந்திரலான உழைக்கும் மக்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் இப்பொழுது வசிக்கின்ற துன்பமிக்க, பாதுகாப்பில்லாத நிலை இன்னும் கீழே போகாவிட்டாலும், எப்பொழுதும் போலக் கீழேதான் இருக்கிறது. லண்டனின் ஈஸ்ட் என்ட்டில்¹¹⁰நிலையான துன்பமும் அனாதரவான நிலையும் மேன்மேலும் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது; அங்கே வேலையில்லாத காலத்தில் பட்டினியையும் வேலை செய்யுங்காலத்தில் உடல் மற்றும் தார்மிக நசிவுநிலையையும் பார்க்க முடியும். தொழிலாளர்களில் வசதி படைத்த சிறுபான்மையினரைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளாவிட்டால், எல்லாப் பெரிய நகரங்களிலும் இதே நிலைதான்; சிறிய நகரங்களிலும் விவசாய மாவட்டங்களிலும் இதே நிலைதான். உழைப்புச் சக்தியின் மதிப்பை இன்றியமையாத பிழைப்புச் சாதனங்களின் மதிப்புக்குக் குறைக்கின்ற சட்டம் மற்றும் வாடிக்கையாகவே அதன் சராசரி விலையை அந்தப் பிழைப்புச் சாதனங்களின் குறைந்த பட்சத்துக்குக் குறைக்கின்ற அடுத்த சட்டம்—இச்சட்டங்கள் தொழிலாளர்கள் மீது தானியங்கி இயந்திரத்தின் தடுக்கவியலாத சக்தியுடன் செயல்பட்டுத் தன்னுடைய சக்கரங்களுக்கு இடையில் அவர்களை நசுக்குகிறது.

“ஆக, 1847ஆம் ஆண்டின் வர்த்தக சுதந்திரக் கொள்கை மற்றும் தொழில்துறை முதலாளிகளின் இருபது ஆண்டுகள் ஆட்சி உருவாக்கிய நிலை இது. ஆனால் பிறகு ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1866ஆம் ஆண்டின் முறிவைத் தொடர்ந்து 1873 வாக்கில் லேசான மற்றும் குறுகிய புத்தாக்கம் ஏற்பட்டது உண்மையே; ஆனால் அது நீடிக்கவில்லை. முழு நெருக்கடி 1877 அல்லது 1878இல் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்; ஆனால் அது ஏற்படவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் 1876இலிருந்து தொழில்துறையின் தலைமையான பிரிவுகள் எல்லாவற்றிலும் மோசமான தேக்க நிலை இருந்தது. முழு நெருக்கடி ஏற்படவில்லை; அதற்கு முன்

னரும் பின்னரும் நாம் எதிர்பார்க்க உரிமை கொண்டிருந்த, நாம் நெடுங்காலமாக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற வளப் பெருக்கக் காலகட்டமும் வரவில்லை. சலிப்புத் தருகின்ற மந்தம், எல்லாத் தொழில்களிலும் எல்லா சந்தைகளிலும் படுமோசமான தேக்கம், பத்து ஆண்டுகளாக இந்த நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம். இது எப்படி?

“ஒரு விவசாய உலகத்தின் மாபெரும் தயாரிப்புக் கேந்திரமாக இங்கிலாந்து இருக்க வேண்டும் என்னும் ஒரே அனுமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது வர்த்தக சுதந்திரத் தத்துவம். இந்த அனுமானம் வெறும் பிரமையாக மாறி விட்டது என்பது மெய். எரிபொருள், குறிப்பாக நிலக்கரி கிடைக்கின்ற எல்லா இடங்களிலும் நவீன தொழில்துறை, நீராவிச் சக்தி மற்றும் இயந்திரச் சக்தி நிலைமைகளை நிறுவ முடியும். இங்கிலாந்து மட்டுமன்றி மற்ற நாடுகளிலும்—பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா மற்றும் ருஷ்யாவில் கூட— நிலக்கரி இருக்கிறது. அந்த நாடுகளில் வசிக்கின்ற மக்கள் இங்கிலாந்தின் முதலாளிகளுக்கு அதிகமான பணமும் புகழும் கிடைப்பதற்கு அயர்லாந்தின் ஏழை விவசாயிகளாக மாறுவதிலுள்ள சாதகத்தைப் பார்க்கவில்லை. அவர்கள் உறுதியாக பொருளுற்பத்தியில்—தங்களுக்கு மட்டுமன்றி, உலகத்தின் மற்ற பகுதிகளுக்கும்—ஈடுபட்டார்கள், அதன் விளைவாக சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலமாக இங்கிலாந்தின் தொழில்துறை ஏகபோகம் சீர்படுத்த முடியாதபடி நொறுங்கியது.

“ஆனால் இங்கிலாந்தின் தொழில்துறை ஏகபோகம் இங்கிலாந்தின் இன்றைய சமூக அமைப்பின் அச்சாணியாகும். அந்த ஏகபோகம் இருந்த காலத்திலேயே ஆங்கில தொழில்துறையின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பை சந்தைகளால் தாங்க முடியவில்லை; அதன் விளைவாகவே பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. புதிய சந்தைகள் நாள் தோறும் குறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே காங்கோவின் நீக்ரோ மக்கள் கூட மாஞ்செஸ்டர் கலிக்கோ துணி, ஸ்டாபோர்டுஷயர் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், பர்மிங்காமின் இரும்புச் சாமான்கள் ஆகியவற்றை உப

யோகித்து நாகரிகமடையும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். ஐரோப்பாக் கண்டத்திலிருந்து, குறிப்பாக அமெரிக்காவி லிருந்து சரக்குகள் மேன்மேலும் அதிகமாக வருகின்ற பொழுது, பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தலைமையான பங்கு ஆண்டு தோறும் குறைகின்ற பொழுது என்ன ஏற்படும்? எல்லா நோய்களையும் குணப்படுத்துகின்ற வர்த்தக சுதந்திரமே, பதில் சொல்!

“இதை முதல் தடவையாக சுட்டிக்காட்டுவது நானல்ல. ஏற்கெனவே 1883இல் சவுத் போர்டில் நடைபெற்ற பிரிட்டிஷ் சங்கத்தின்¹¹¹ கூட்டத்தில் அதன் பொருளாதாரப் பிரிவின் தலைவரான திரு. இங்கிலிஸ் பால்கிரேவ் பின்வரும் கருத்தை மறைக்காமல் கூறினார்:

“இங்கிலாந்துக்கு மாபெரும் லாபம் கிடைத்த காலம் முடிந்து விட்டது; தொழில்துறையின் சில பெரிய பிரிவுகளின் வளர்ச்சியில் இடைநிறுத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; நாடு வளர்ச்சி இல்லாத நிலையில் நுழைந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கூட அநேகமாகக் கூறலாம்.”

“ஆனால் இதன் விளைவு எப்படி இருக்கும்? முதலாளித்துவ உற்பத்தியை நிறுத்த முடியாது. அது வளர்ச்சியடைந்து கொண்டும், விரிவடைந்து கொண்டும் இருக்க வேண்டும் அல்லது அது அழிய வேண்டும். இப்பொழுது கூட உலகச் சந்தைகளுக்கு சரக்குகளை அளிப்பதில் இங்கிலாந்தின் மாபெரும் பங்கு சிறிது குறைந்தது தேக்கம், துன்பம், ஓரிடத்தில் மிகை மூலதனம், வேறிடத்தில் வேலையில்லாத உபரி உழைக்கும் மக்கள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. ஆண்டு தோறும் உற்பத்தி அதிகரிப்பது முற்றிலும் நிறுத்தப்படுகின்ற பொழுது என்ன நிலை ஏற்படும்?

“இது முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் ஆபத்தான இடம், அஹிலசின் குதிகால். தொடர்ச்சியாக விரிவடைதலின் அவசியம் அதற்கு அடிப்படை. இத்தொடர்ச்சியான விரிவடைதல் இப்பொழுது இயலாததாகிறது. அது முட்டுக்கட்டையில் முடிகிறது. நாடு அழிய வேண்டும் அல்லது முதலாளித்துவ உற்பத்தி அழிய வேண்டும்; அழியப் போவது எது என்

னும் கேள்வி ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் இங்கிலாந்தை மேன் மேலும் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பற்றி? 1848 முதல் 1868 வரை ஏற்பட்ட ஒப்புவமை இல்லாத வர்த்தக மற்றும் தொழில்துறை வளர்ச்சியில் கூட தொழிலாளி வர்க்கம் இவ்வளவு துன்பமடைய வேண்டியிருந்ததென்றால், அப்பொழுது கூட அவர்களில் மாபெரும் அளவினர் எவ்வளவு அதிகமாக மதிப்பிட்டாலும் தங்களுடைய நிலையில் தற்காலிகமான முன்னேற்றத்தையே கண்டார்கள், சொற்ப, சலுகை பெற்ற, ‘பாதுகாக்கப்பட்ட’, சிறுபான்மையினர் மட்டுமே நிரந்தரமாக நன்மையடைந்தார்கள் என்றால் இந்தக் கண்ணைக் கூச வைக்கின்ற காலம் கடைசியாக முடிவடைகின்ற பொழுது, இன்றைய அலுப்புத் தருகின்ற தேக்கம் தீவிரமடைவது மட்டுமன்றி, அந்தத் தீவிரமடைந்த நிலை இங்கிலாந்தின் வர்த்தகத்தின் நிரந்தரமான வாடிக்கையான நிலையாக மாறுகின்ற பொழுது என்ன ஏற்படும்?

“உண்மை இதுதான்: இங்கிலாந்து தொழில்துறையில் ஏகபோகத்தை வகித்த காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்தின் தொழிலாளி வர்க்கம் அந்த ஏகபோகத்தின் பலன்களை ஓரளவு பகிர்ந்து கொண்டது. அப்பலன்கள் அவர்கள் மத்தியில் மிகவும் சமமில்லாத முறையில் பிரித்தளிக்கப்பட்டன: தனிச்சலுகை கொண்ட சிறுபான்மையினர் மிகப் பெரிய பகுதியைச் சுவீகரித்துக் கொண்டார்கள், ஆனால் மாபெரும் திரளினருக்குக் கூட குறைந்த பட்சம் தற்காலிகமான பங்கு அவ்வப்பொழுது கிடைத்தது. இங்கிலாந்தில் ஓவன்வாதம் மடிந்த பிறகு சோஷலிசம் இல்லாதிருப்பதற்கு அதுவே காரணம். அந்த ஏகபோகம் அழிகின்ற பொழுது ஆங்கிலத் தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய தனிச்சலுகை நிலையை இழந்து விடும்; அது பொதுவில் வெளி நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளர்களுடைய நிலையை அடையும்—தனிச்சலுகை களைக் கொண்ட, தலைமையான சிறுபான்மையினர் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல. இங்கிலாந்தில் மறுபடியும் சோஷலிசம் எழுச்சியடையும் என்பதற்கு இதுவே காரணம்.”

இந்நிலைமையைப் பற்றி என்னுடைய இந்தக் கருத்

துக்கு மேல்—1885இல் இந்நிலைமை இப்படி எனக்குத் தோன்றியது—கூடுதலாக நான் எழுதுவதற்கு அதிகமில்லை. இன்று மெய்யாகவே “இங்கிலாந்தில் மறுபடியும் சோஷலிசம் எழுந்திருக்கிறது” என்பதைக் கூறுவது அவசியமல்ல. அது எல்லாவிதமான சோஷலிசமும் (உணர்வு பூர்வமான மற்றும் உணர்வில்லாத சோஷலிசம், மந்தமான மற்றும் கவித்துவமான சோஷலிசம், தொழிலாளி வர்க்க சோஷலிசம், முதலாளி வர்க்க சோஷலிசம்) அதிகமாகவே இருக்கிறது. உண்மையில் எல்லா அருவருப்புக்களிலும் அருவருப்பான இந்த சோஷலிசம் கௌரவத்துக்கு உரியதாகியிருப்பது மட்டுமன்றி, மாலை நேர உடைகளை அணிந்து வர வேற்பு அறைச் சோபாக்களில் சோம்பலுடன் அமர்ந்திருக்கிறது. “உயர் சமூகத்தின்” பயங்கரமான சர்வாதிகாரியான முதலாளி வர்க்கப் பொது கருத்தின் குணப்படுத்த முடியாத நிலையில்லாத தன்மையை அது எடுத்துக் காட்டுகிறது, கடந்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த சோஷலிஸ்டுகளாகிய நாங்கள் அந்தப் பொது மக்கள் கருத்தை எப்பொழுதுமே இகழ்ந்ததை மீண்டும் நியாயப்படுத்துகிறது. அதே சமயத்தில் நாங்கள் அறிகுறியைப் பார்த்துக் குறைப்பட்டுக் கொள்வதற்குக் காரணமில்லை.

பூர்ஷ்வா வட்டாரங்கள் சிறிதளவு கலப்படமாக்கப்பட்ட சோஷலிசத்தின் மீது பற்றுதலைக் காட்டுகின்ற இந்த வினாடி நேர ஃபாஷனைக் காட்டிலும், பொதுவாக இங்கிலாந்தில் சோஷலிசத்தின் மெய்யான முன்னேற்றத்தைக் காட்டிலும் கூட மிக முக்கியமானதாக லண்டனில் ஈஸ்ட் என்ட் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றிருப்பதை நான் கருதுகிறேன். அந்த மாபெரும் துன்ப உலகம் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தேங்கிய குட்டையாக இருந்ததைப் போல இனியும் இல்லை. அது தன்னுடைய உணர்ச்சியற்ற மனமுறிவை உதறியெறிந்து விட்டு வாழ்க்கைக்குத் திரும்பி விட்டது; “புதிய சங்க வாதம்” என்று சொல்லப்படுவதற்கு, அதாவது “தேர்ச்சியற்ற” பேரளவான தொழிலாளர்களின் ஸ்தாபனத்தின் இல்லமாக இருந்தது. இந்த ஸ்தாபனம் மிகவும் அதிகமான அளவுக்கு “தேர்ச்சியுள்ள” தொழிலாளர்களது பழைய

தொழிற்சங்கங்களின் வடிவத்தை மேற்கொள்ளலாம், ஆனால் அது தன்மையில் அதிகமாக வேறுபட்டிருக்கிறது. பழைய தொழிற்சங்கங்கள் அவை நிறுவப்பட்ட காலத்தின் மரபுகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றன; கூலி முறை நிரந்தரமாக நிறுவப்பட்ட, முடிவான உண்மை, எவ்வளவு உயர்வாகப் பார்த்தாலும் தங்கள் உறுப்பினர்களுடைய நலன்களுக்காக அதைத் திருத்துவதை மட்டுமே செய்ய இயலும் என்று கருதுகின்றன. கூலி முறையின் நிரந்தரத் தன்மையில் நம்பிக்கை தீவிரமாக ஆட்டங்கொடுத்திருக்கிற சமயத்தில் புதிய சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றை நிறுவியவர்களும் ஆதரவளிப்பவர்களும் உணர்வு பூர்வமாகவோ அல்லது உணர்ச்சியினாலோ சோஷலிஸ்டுகள்; பெருந்திரளான மக்கள்—அவர்கள் சேர்ந்தது மேற்கூறியவர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுத்தது—கரடுமுரடானவர்களாக, புறக்கணிக்கப்பட்டவர்களாக, தொழிலாளர் உயர்நிலையினரால் கீழானவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள்; ஆனால் அவர்களுடைய மனங்கள் முற்றிலும் கண்ணிநிலம், நல்ல நிலையில் இருந்த “பழைய” சங்கவாதிகளின் மூளைகளைத் தடை செய்த, மரபு வழியாகப் பெறப்பட்ட “கௌரவமான” முதலாளி வர்க்கத் தப்பெண்ணங்களிலிருந்து முற்றிலும் விடுபட்டிருக்கின்றன என்பது அவர்களுக்குள்ள மாபெரும் சாதகமாகும். ஆக, இப்புதிய சங்கங்கள் பொதுவில் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்துக்குத் தலைமை தாங்குவதையும் பணவசதியுள்ள, அகம்பாவமான “பழைய” சங்கங்களை மேன்மேலும் தம்முடன் இழுத்துக் கொண்டு செல்வதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

லண்டனில் ஈஸ்ட் என்ட்டின் செயலாளர்கள் பிரம்மாண்டமான தவறுகளைச் செய்திருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை; அவர்களுடைய முன்னோர்களும் அதே மாதிரி தவறு செய்திருந்தார்கள்; அவர்களை ஏளனம் செய்கின்ற வறட்டுக் கோட்பாட்டுவாத சோஷலிஸ்டுகளும் அப்படியே. ஒரு மாபெரும் தேசத்தைப் போல ஒரு பெரிய வர்க்கமும் தன்னுடைய சொந்தத் தவறுகளின் விளைவை அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் சிறப்பாக அல்லது விரைவாக ஒரு

போதும் கற்பதில்லை. கடந்த காலத்தில், நிகழ் காலத்தில் மற்றும் எதிர் காலத்தில் எவ்வளவு தவறுகள் செய்யப்பட்டாலும், லண்டனில் ஈஸ்ட் என்ட்டின் மறுமலர்ச்சி இந்த நூற்றாண்டுக் கடைசியின் மிகப் பெரிய, மிகவும் பயனுள்ள மெய்விவரங்களில் ஒன்றாகும்; அதைப் பார்க்கின்ற வரை உயிரோடிருப்பதைப் பற்றி நான் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் அடைகிறேன்.*

* பி. எங்கெல்ஸ் இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை என்னும் நூலின் இரண்டாவது ஜெர்மன் பதிப்புக்கு எழுதிய முன்னுரையில் மேற்கூறிய ஆங்கில மொழி முன்னுரையிலிருந்து ஒரு பகுதியை மேற்கோள் காட்டிய பிறகு முடிவுரையாகப் பின்வரும் பகுதியைக் கூடுதலாகச் சேர்ந்திருந்தார்:

“மேற்கண்ட பகுதியை ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு நான் எழுதிய பிறகு இங்கிலாந்தின் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் மீண்டும் மாபெரும் காலடியை முன்னே எடுத்து வைத்திருந்தது. சில நாட்களுக்கு முன்பு நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தல் இரண்டு அதிகார பூர்வமான கட்சிகளான கன்சர்வேட்டிவ்களும் லிபரல்களும் இனிமேல் மூன்றாவது கட்சியை, தொழிலாளர் கட்சியைச் சந்திப்பதற்குத் தயாராக வேண்டும் என்று அக்கட்சிகளுக்கு சம்பிரதாய முறையில் அறிவித்திருக்கிறது. இத்தொழிலாளர் கட்சி தற்பொழுது அமைக்கப்பட்டு வருகிறது; அதன் உறுப்பினர்கள் எல்லா ரகங்களையும் சேர்ந்த—பூர்ஷ்வா, பழைய தொழிற்சங்கவாத மற்றும் வறட்டுக் கோட்பாட்டுவாத சோஷலிசத்தின் கூட—மரபு வழித் தப்பெண்ணங்களை ஒழிப்பதில் இன்னும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்; ஏனென்றால் அப்பொழுதுதான் அவர்கள் எல்லோரும் பொதுவான அடிப்படையில் கடைசியாக ஒன்று சேர முடியும். எனினும் அவர்கள் கடைப்பிடித்த ஒன்றுசேர்வதற்கான இயல்புணர்ச்சி ஏற்கெனவே மாபெரும் அளவில் இருந்தபடியால் இது இங்கிலாந்தில் இது வரை கேள்விப்பட்டிராத தேர்தல் முடிவுகளை அளித்தது. லண்டனில் இரண்டு தொழிலாளர்கள் தேர்தலில் நின்றார்கள்” (ஜே. கே. ஹார்டி மற்றும் ஜா. பெர்ன்ஸ்.—ப-ர்); “அதிலும் சோஷலிஸ்டுகள் என்று பகிரங்கமாக அறிவித்துக் கொண்டு போட்டியிட்டார்கள்; லிபரல்கள் தங்களுடைய கட்சி வேட்பாளர்களை அவர்களுக்கு எதிராக நிறுத்துவதற்குத் துணியவில்லை; இந்த இரண்டு சோஷலிஸ்டுகளும் மிகவும் அதிகமான, எதிர்பாராத பெரும்பான்மையில் வெற்றி பெற்றார்

கள். மிடில்ஸ்பரோவில் ஒரு தொழிலாளர் வேட்பாளர்” (ஜோ.ஹெ. வில்ஸன்.—ப-ர்) “லிபரல் மற்றும் கன்சர்வேட்டிவ் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளை எதிர்த்து ஓர் இடத்தில் போட்டியிட்டார்; அந்த இருவரையும் மீறி அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்; மறு பக்கத்தில், லிபரல்களுடன் உடன் பாடுகள் செய்து கொண்டிருந்த புதிய தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள்—ஒருவரைத் தவிர—தேர்தல்களில் பரிதாபகரமான முறையில் தோல்வியடைந்தார்கள். தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் என்று முன்பு சொல்லப்பட்டவர்களில்—அதாவது, அவர்கள் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் உறுப்பினர்களாக இருப்பது மன்னிக்கப்படுகிறது, ஏனென்றால் தாங்கள் தொழிலாளர்களாக இருப்பதைத் தங்களுடைய மிதவாத சமுத்திரத்தில் மூழ்கடிப்பதற்கு அவர்களே விரும்புவார்கள்—பழைய சங்கவாதத்தின் மிகவும் முக்கியமான பிரதிநிதியான ஹென்றி பிரொட்ஹோர்ஸ்ட் எட்டு மணி வேலை நேரத்தை எதிர்த்த படியால் படுதோல்வி அடைந்தார். சுயேச்சையான தொழிலாளர் வேட்பாளர்கள் கிளாஸ்கோவில் இரண்டு தொகுதிகளிலும் சால்ஃபோர்டில் ஒரு தொகுதியிலும் மற்றும் சில தொகுதிகளிலும் பழைய கட்சிகள் இரண்டின் வேட்பாளர்களையும் எதிர்த்துப் போட்டியிட்டார்கள்; அவர்கள் தோல்வியடைந்தார்கள், ஆனால் லிபரல் வேட்பாளர்களும் அப்படியே தோல்வியடைந்தார்கள். சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால், பெரிய நகர மற்றும் தொழில்துறை தேர்தல் தொகுதிகள் சிலவற்றில் தொழிலாளர்கள் இரண்டு பழைய கட்சிகளுடனும் எல்லா உறவுகளையும் திட்டவாட்டமாக முறித்துக் கொண்டார்கள்; அப்படியே இதற்கு முன்பு நடைபெற்ற எந்தத் தேர்தலிலும் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு நேரடியான அல்லது மறைமுகமான வெற்றிகளை அடைந்தார்கள். உழைக்கும் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. தங்களுடைய வாக்குரிமையைத் தமது வர்க்கத்தின் நலனுக்குப் பயன்படுத்தினால் தாங்கள் எவ்வளவு சாதிக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் முதல் முறையாகப் பார்த்தார்கள், உணர்ந்தார்கள். இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர்கள் சுமார் 40 ஆண்டுகளாக ‘மாபெரும் லிபரல் கட்சியின்’ மீது வைத்திருந்த மூடத் தனமான நம்பிக்கையினால் ஏற்பட்ட கவர்ச்சி அழிந்து விடுகிறது. தாங்கள் விரும்பினால், எதை விரும்புகிறோம் என்று அறிந்திருந்தால் தாங்கள் இங்கிலாந்தின் தீர்மானகரமான சக்தியாக இருக்க முடியும் என்பதைத் தொழிலாளர்கள் குறிப்பிடத்தக்க உதாரணங்களின் மூலம் கண்டார்கள்; 1892ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் அத்தகைய அறிதல் மற்றும் விருப்பத்தின் தொடக்கத்தைக்

குறித்தது. மற்ற விஷயங்களை ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் தொழிலாளர் இயக்கம் கவனித்துக் கொள்ளும். ஜெர்மானியர்களும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் தமது நாடாளுமன்றங்களிலும் ஸ்தல கவுன்சில்களிலும் ஏற்கெனவே மிகவும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் மேலும் அடைகின்ற வெற்றிகள் இந்த முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி ஆங்கிலேயர்களிடம் போதுமான வேகத்தில் ஏற்படுவதற்கு உதவும். திரு. கிளாட்ஸ்தன் இருக்கும் பொழுது இந்தப் புதிய பாராளுமன்றம் உருப்படியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது, இந்தப் புதிய பாராளுமன்றத்தில் திரு. கிளாட்ஸ்தன் உருப்படியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று அதிகத் தொலைவில்லாத எதிர்காலத்தில் தோன்றுவதால், ஒன்றுக்குப் பின்னால் ஒன்று அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொண்டிருந்த, அந்த சாதனத்தின் மூலம் முதலாளி வர்க்கத்தின் ஆட்சியை நிரந்தரமாக்கிய இரண்டு பழைய கட்சிகளின் ஊசறக்கட்டை ஆட்டத்துக்கு முடிவு கட்டுவதற்கு ஏற்றபடி இங்கிலாந்தின் தொழிலாளர் கட்சி அமைக்கப்படும் என்பது உறுதி.'—ப-ர்.

பி. எங்கெல்ஸ்

1892ல் லண்டனில்
வெளியிடப்பட்ட
இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி
வர்க்கத்தின் நிலைமை
என்ற நூலின் ஆங்கிலப் பதிப்புக்காக பி. எங்கெல்சினால்
எழுதப்பட்டது

1892ஆம் ஆண்டு பதிப்பின்
படி அச்சிடப்பட்டது
மூலம் ஆங்கில மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

எதிர்கால இத்தாலியப் புரட்சியும் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியும்¹¹²

இத்தாலியில் பின்வரும் நிலைமை ஏற்பட்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தேசிய விடுதலையின் போதும் அதற்குப் பின்னரும் அதி காரத்தைப் பெற்ற முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய வெற்றி யைப் பரிபூரணமாக்க முடியவில்லை, அதை விரும்பவு மில்லை. அது நிலப்பிரபுத்துவத்தின் எச்சங்களை அழிக்க வில்லை, தேசிய உற்பத்தியை நவீன முதலாளித்துவ முறையில்திருத்தியமைக்கவுமில்லை. முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் சார்புநிலையான, தற்காலிகமான சாதகங்களில் நாட்டுக்கு ஒரு பங்கினைத் தர முடியாமல் அது அந்த அமைப் பின் எல்லாச் சுமைகளையும் குறைகளையும் நாட்டின் மீது சுமத்தியிருக்கிறது. இவை அனைத்தும் போதாது என் பதைப் போல, அதற்கு இன்னுமிருந்த மதிப்பையும் நற் பெயரையும் கேவலமான வங்கி மோசடிகளின் மூலம் நிரந்தரமாக இழந்து விட்டது.

ஆகவே உழைக்கும் மக்கள் (விவசாயிகள், கைவினைஞர்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் மற்றும் தொழில்துறைத் தொழிலாளர்கள்) ஒரு பக்கத்தில் நிலப்பிரபுத்துவக் காலத்திலிருந்து மட்டுமன்றி தொல்பழமைக் காலத்திலிருந்தும் பரம்பரையாக வந்துள்ள பழைய தீமைகளினால் (பங்கு விவசாய முறை, தென் பகுதியில் கால்நடை மனிதர்களை வெளியே தள்ளுகின்ற லாட்டிபூண்டியா) நசுக்கப்படுகிறார்கள்; மறு பக்கத்தில் முதலாளித்துவ அமைப்பு எக்காலத்திலும் கண்டுபிடித்திராத, அசுரப்பசி கொண்ட வரி முறை

யால் நசுக்கப்படுகிறார்கள். நாம் மார்க்சை மேற்கோள் காட்டுவது மிகவும் பொருத்தமாகும்: "...நாம், கண்டத் தைச் சேர்ந்த மேற்கு ஐரோப்பாவின் எஞ்சிய பகுதி பூராவையும் போலவே, முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் வளர்ச்சியால் மட்டுமின்றி, அந்த வளர்ச்சியின் முழுமையின்மையாலும் அவதிப்படுகிறோம். தற்கால தீமைகளோடு கூட பக்கத்திலேயே, பண்டைக் காலத்திய உற்பத்தி முறைகளின் செயல் துடிப்பில்லாத மீதமிச்சத்திலிருந்து, அவற்றின் சமூக, அரசியல் கால வழக்குப்பைகளின் தவிர்க்க முடியாத பரிவாரத்துடன், கிளம்புகின்ற பரம்பரையாய்ப் பெற்ற தீமைகளின் ஒரு முழுச்சரமும் நம்மை வருத்துகிறது. வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பவற்றால் மட்டுமின்றி மாண்டு போய் விட்டவற்றாலும் நாம் அவதிப்படுகிறோம். Le mort saisit le vif (இறந்தவன் வாழ்வனைத் தன் பிடியில் வைத்திருக்கிறான்!)"*

இந்த நிலைமை நெருக்கடியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. உற்பத்தி செய்கின்ற பெருந்திரளான மக்கள் எங்குமே கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; அங்குமிங்கும் அவர்கள் புரட்சி எழுச்சி செய்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடி நம்மை எங்கே இட்டுச் செல்லும்?

சோஷலிஸ்டுக் கட்சி மிகவும் இளம் பருவத்தில் இருக்கிறது, பொருளாதார நிலைமையின் காரணமாக சோஷலிசத்தின் உடனடியான வெற்றியை எதிர்பார்க்க முடியாத அளவுக்கு மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறது. நாடு முழுவதிலும் விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை நகரத்தில் வசிப்பவர்களின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது; நகரங்களில் பெரும் அளவுத் தொழில்துறை குறைவாக வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது; ஆகவே குறியடையாளமான பாட்டாளி வர்க்கம் அபூர்வமாகவே உள்ளது; கைவினைஞர்கள், சிறு கடைக்காரர்கள், வர்க்கத்திலிருந்து கீழிறங்கிய சக்திகள், அதாவது குட்டி முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் ஊசலாடிக்க

* கா. மார்க்ஸ், மூலதனம். முதல் பாகம். முதல் ஜெர்மன் பதிப்புக்கு முன்னுரை(இப்பதிப்பு, தொகுதி 6, பக்கங்கள் 12—13 பார்க்க).—ப-ர்.

கொண்டிருக்கின்ற பெருந்திரளினர் பெரும்பான்மையாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் நலிந்து நசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மத்திய காலத்தின் குட்டி முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் நடுத்தர முதலாளி வர்க்கம்; பெரும்பான்மையும் எதிர்காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் ஆகக் கூடியவர்கள்; நிகழ்காலத்தில் இன்னும் பாட்டாளி வர்க்கமாக இல்லாதவர்கள். எப்பொழுதும் பொருளாதார அழிவை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற, இப்பொழுது மனமுறிவை நோக்கித் துரத்தப்படுகின்ற இந்த வர்க்கம் மட்டுமே ஒரு புரட்சிகரமான இயக்கத்துக்குப் பெருந்திரளான போராளிகளையும் தலைவர்களையும் கொடுக்க முடியும். நிலங்கள் மிகவும் சிதறிக்கிடப்பதனாலும் தம்முடைய கல்லாமையினாலும் செயல்வன்மை மிக்க முன்முயற்சியைக் காட்ட முடியாதபடி தடுக்கப்படுகின்ற விவசாயிகள்—அவர்கள் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் வலிமையான, இன்றியமையாத கூட்டாளிகளாக இருப்பார்கள்—இந்தப் பாதையில் அதைப் பின்தொடர்வார்கள்.

அநேகமாக சமாதான பூர்வமான முறையில் வெற்றிகிடைக்குமென்றால், அமைச்சரவையில் சாதாரண மாற்றம் ஏற்படும், “மாற்றப்பட்ட” குடியரசுவாதிகள்,¹¹³ கவலோட்டி கோஷ்டி அதிகாரத்தைப் பெறுவார்கள்; புரட்சி வெடித்தால், முதலாளித்துவக் குடியரசு ஏற்படும்.

இத்தகைய நிலைமையில் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியின் கடமை என்ன?

1848இலிருந்து சோஷலிஸ்டுகளுக்கு மாபெரும் வெற்றிகளைக் கொடுத்த செயல்தந்திரம் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி அறிக்கை வகுத்தளித்த செயல்தந்திரமே: “முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிரான தொழிலாளி வர்க்கப் போராட்டம் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கும் வெவ்வேறு வளர்ச்சிக் கட்டங்களிலும் சோஷலிஸ்டுகள்* எப்போதும் எங்கும் இயக்கம் அணைத்துக்குமான நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள்.... அவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உடனடி

* மேற்கோள் காட்டிய பொழுது பி. எங்கெல்ஸ் “கம்யூனிஸ்டுகள்” என்ற சொல்லை “சோஷலிஸ்டுகள்” என்ற சொல்லாக மாற்றி விட்டார்.—ப-ர்.

நோக்கங்கள் சித்தி பெறுவதற்காக, உடனடி நலன்கள் நிறைவேற்றம் பெறுவதற்காகப் போராடுகிறார்கள்; ஆனால் தற்காலத்திய இயக்கத்தில் இந்த இயக்கத்தின் எதிர்காலத்தையும் அவர்கள் பிரதிநிதித்துவம் செய்து பேணிப் பாதுகாக்கின்றனர். '*

ஆகவே அவர்கள் இந்த இரண்டு வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தின் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தீவிரமாகப் பங்கெடுக்கிறார்கள்; சமூகத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு ஒரு வழி என்ற முறையில் பாட்டாளி வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுக்கின்ற தலைமையான மாபெரும் இலட்சியத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்ற பல கட்டங்களே இக்கட்டங்கள் என்னும் மெய்விவரத்தை ஒரு போதும் பார்க்கத் தவறுவதில்லை. அவர்களுடைய இடம் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நலனுக்காக உடனடி நன்மைகளைப் பெறுவதற்குப் போராடுகின்றவர்களுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது; அவர்கள் இந்த அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நன்மைகள் எல்லாவற்றையும் முழுமையற்ற வழங்குகள் என்ற முறையில் மட்டுமே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் புரட்சிகரமான அல்லது முற்போக்கான ஒவ்வொரு இயக்கத்தையும் தாங்கள் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கின்ற திசையில் ஒரு காலடி என்று கருதுகிறார்கள்; மற்ற புரட்சிகரக் கட்சிகளை முன்னே செல் என்று தூண்டுவதும் அக்கட்சிகளில் ஒன்று வெற்றி அடையுமானால் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதும் அவர்களுடைய விசேஷக் கடமைகள். சிறப்பு மிக்க இலட்சியத்தை ஒருபோதும் குறியிலிருந்து அகற்றாத இந்தச் செயல்தந்திரம் தமது முன்னேற்றப் பயணத்தில் வெறும் கட்டமாக இருப்பதை இறுதியாகச் சேருமிடம் என்று தவறாகக் கருதுகின்ற இதர, தெளிவான பார்வை இல்லாத கட்சிகளுக்கு—அவை கலப்பற்ற குடியரசுவாதிகளாகவோ, உணர்ச்சிகரமான சோஷலிஸ்டுகளாகவோ இருந்தாலும்—தவிர்க்கவியலாத

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 1, பக்கங்கள் 213 மற்றும் 247 பார்க்க.—ப-ர்.

படி ஏற்படுகின்ற ஏமாற்றத்திலிருந்து சோஷலிஸ்டுகளை விலக்குகின்றது.

இவை எல்லாவற்றையும் இத்தாலிக்கு நாம் கையாளுவோம்.

ஆகவே சிதறிக் கொண்டிருக்கும் குட்டி முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் விவசாய வர்க்கத்தின் வெற்றி “மாற்றப்பட்ட” குடியரசுவாதிகளின் அரசாங்கத்தைக் கொண்டுவருவது சாத்தியமே. அது நமக்குப் பொது வாக்குரிமை மற்றும் கணிசமான அளவுக்கு சுதந்திரத்தை (பத்திரிகை நடத்துகின்ற, கூட்டம் நடத்துகின்ற, சங்கம் அமைக்கின்ற சுதந்திரம், போலீசாரின் இரகசியக் கண்காணிப்பு ஒழிக்கப்படுதல், இதரவை) நமக்கு பெற்றுத் தரும்—இப்புதிய ஆயுதங்களை நாம் புறக்கணிக்க முடியாது.

அல்லது அதே நபர்களைக் கொண்ட மற்றும் அவர்கள் மத்தியில் சில மாஜினிவாதிகள் இடம் பெறுகின்ற முதலாளித்துவக் குடியரசை நமக்குத் தரும். அது, குறைந்த பட்சம் தற்காலிகமாவது, நமது சுதந்திரத்தையும் நமது நடவடிக்கைக் களத்தையும் கணிசமாக விரிவுபடுத்தும். பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான போராட்டத்தை முடிவு ஏற்படுகின்ற வரை போராடுவதற்கு ஏற்ற ஒரே அரசியல் வடிவம் முதலாளித்துவக் குடியரசுதான் என்று மார்க்ஸ் கூறியிருந்தார்.* இது ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் எத்தகைய விளைவுகளை ஏற்படுத்துதும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆகவே இன்றைய புரட்சிகர இயக்கத்தின் வெற்றி நமக்கு அதிகமான பலத்தைக் கொடுத்து இன்னும் சாதகமான சூழலில் வைக்கும் என்பது நிச்சயம். நாம் விலகி நிற்பது, “உறவுடைய” கட்சிகள் குறித்து நம்முடைய நடத்தையில் முற்றிலும் எதிர்மறையான விமர்சனத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டோமானால், நாம் மிகப் பெரிய தவற்றைச் செய்தவர்கள் ஆவோம். அக்கட்சிகளுடன் ஆக்க பூர்வமான முறையில் ஒத்துழைப்பதை நம்முடைய கடமையாகச் செய்

* கா. மார்க்ஸ், லூயீ போனப்பார்டின் பதினெட்டாம் புருமேர் (இப்பதிப்பு, தொகுதி 4, பக்கம் 29 பார்க்க).—ப-ர்.

கின்ற ஒரு வினாடி வரலாம்; அந்த வினாடி எப்போது வரும் என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது.

ஒருவேளை, நாம் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற வர்க்கத் துடன் சம்பந்தமில்லாத இயக்கத்துக்கு நேரடியான தயாரிப்புச் செய்வது நம்முடைய வேலை அல்ல. செயலாற்ற வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்று குடியரசுவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் நம்புவார்களானால், தங்களுடைய கட்டுக் கடங்காத உணர்ச்சிக்கு அவர்கள் முழுச் சுதந்திரம் கொடுக்கட்டும். நம்மைப் பொறுத்தமட்டில், இந்தக் கனவான்களின் ஆர்ப்பாட்டமான வாக்குறுதிகளால் நாம் அடிக்கடி ஏமாற்றப்பட்டிருப்பதால், இனி மீண்டும் ஏமாறப் போவதில்லை. அவர்களுடைய அறிவிப்புகளோ, சதிகளோ சிறிதளவு கூட நம்மை அசைக்க வேண்டாம். ஒவ்வொரு மெய்யான வெகுஜன இயக்கத்தையும் ஆதரிப்பது நம்முடைய கடமை என்றால், நம்முடைய பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சியின் இன்னும் நன்கு உருவாகாத மூலக்கரு வீணே அழிக்கப்படாமல், பயனற்ற ஸ்தலக் கலகங்களில் பாட்டாளி வர்க்கம் அழிந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதும் கூட அதே அளவில் நமது கடமையே.

ஆனால், அதற்கு மாறாக, இயக்கம் மெய்யாகவே தேசியத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தால், நம்முடைய மக்கள் மறைவிடத்தில் இருக்க மாட்டார்கள், அவர்களுக்கு அனுமதிச் சொல் தேவைப்படாது; இந்த இயக்கத்தில் நாம் பங்கெடுப்பது இயற்கையான நிகழ்ச்சியாக இருக்கும். அந்தச் சமயத்தில் பின்வரும் விஷயங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; நாம் அவற்றை உரத்த குரலில் அறிவிக்க வேண்டும்: நாம் சுயேச்சையான கட்சி என்ற முறையில் பங்கெடுக்கிறோம், தற்காலிகமாகத் தீவிரவாதிகள் மற்றும் குடியரசுவாதிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருக்கிறோம், ஆனால் முற்றிலும் அவர்களிடமிருந்து தனித்தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறோம்; போராட்டம் வெற்றியில் முடிவடையுமானால், அதன் விளைவைப் பற்றி நமக்கு எவ்விதமான பிரமைகளும் கிடையாது; அந்த விளைவு நமக்கு அநேகமாக திருப்தியைக் கொடுக்காது; ஒரு புதிய கட்டத்துக்கு வந்து

விட்டதை, கூடுதலான வெற்றிகளுக்கு ஒரு புதிய நடவடிக்கைக் களம் உருவாகியிருப்பதாக மட்டுமே நாம் அதைக் கருதுவோம்; வெற்றி பெற்ற அதே நாளில் நம் முடைய பாதைகள் பிரிந்து விடும்; அந்த நாள் முதலாகவே நாம் புதிய அரசாங்கத்துக்குப் புதிய எதிர்க்கட்சியாக இருப்போம்; அது பிற்போக்கான எதிர்ப்பாக இருக்காது, முற்போக்கான எதிர்ப்பாக, தீவிரவாத இடதுசாரி அணியின் எதிர்ப்பாக இருக்கும், ஏற்கெனவே வெற்றியடைந்த தளத்துக்கு அப்பால் புதிய வெற்றிகளை நோக்கி முன்னேறுவதற்குத் தூண்டும்.

கூட்டாக அடைந்த வெற்றிக்குப் பிறகு புதிய அரசாங்கத்தில் நமக்கு சில பதவிகள் கொடுக்கப்படலாம், ஆனால் நம்முடைய நபர்கள் எப்பொழுதும் சிறுபான்மையாகவே இருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அது தான் மிகப் பெரிய ஆபத்தாகும். 1848 பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிறகு பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுகள்-ஜனநாயகவாதிகள் (Réformes)யைச்¹¹⁴ சேர்ந்தவர்கள், லெத்ரூ-ரொலேன், லூயி பிளான், ஃபிலொக் கோன், இதரர்கள்) அத்தகைய பதவிகளை ஏற்றுக் கொள்கின்ற தவறைச் செய்தார்கள்.¹¹⁵ அவர்கள் அரசாங்கத்தில் சிறுபான்மையாக இருந்தபடியால் பரிசுத்த குடியரசு வாதிகளைக் கொண்ட பெரும்பான்மையினர் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராகச் செய்த இழி செயல்கள், துரோகம் எல்லாவற்றுக்கும் விருப்ப பூர்வமாகவே பொறுப்பேற்றார்கள்; அதே சமயத்தில் அவர்கள் அரசாங்கத்தில் இடம் பெற்றிருந்ததனால் தாங்கள் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதாகக் கூறியதொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகர நடவடிக்கை முற்றிலும் முடமாக்கப்பட்டது.

நீங்கள் கேட்டுக் கொண்ட காரணத்தால் நான் என்னுடைய சொந்தக் கருத்துக்களை மட்டுமே மேலே எழுதியிருக்கிறேன்; மேலும், மிகவும் அதிகமான தயக்கத்துடன் தான் அவற்றை எழுதியிருக்கிறேன். பொதுவான செயல்தந்திரத்தைப் பொறுத்தமட்டில், அதன் செயல்திறனை என் வாழ்க்கை முழுவதுமே நான் கண்டிருக்கிறேன்; அது ஒரு போதும் எனக்குத் தோல்வியைத் தரவில்லை. ஆனால் இத்

தாலியின் இன்றைய நிலைமைகளுக்கு அதைக் கையாளுதல் என்பது வேறு விஷயமாகும்; இந்தப் பிரச்சினையைச் சம்பவங்களுக்கு நடுவில் இருப்பவர்கள் ஸ்தலத்தில் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

1894 ஜனவரி 26ல்
எழுதப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்படி,
இத்தாலிய மொழிபெயர்ப்

Critica Sociale சஞ்சிகை,
எண் 3, பிப்ரவரி 1, 1894
என்ற இதழில்
இத்தாலிய மொழியில்
வெளியிடப்பட்டது

புடன் சரிபார்த்து
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் பிரெஞ்சு மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும் விவசாயப் பிரச்சினை¹¹⁶

எங்கும் சோஷலிஸ்டுகள் மத்தியில் விவசாயப் பிரச்சினை திடீரென்று உடனடியான முக்கியப் பிரச்சினை ஆகியிருப்பது ஏனென்று முதலாளித்துவ மற்றும் பிற்போக்கான கட்சிகள் மிகவும் வியப்படைகின்றன. இது நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே ஏன் முக்கியப் பிரச்சினை ஆகவில்லை என்று அவைகள் வியப்படைவதுதான் நியாயமாகும். அயர்லாந்திலிருந்து சிறிலி வரை, அன்டலூஷியாவிலிருந்து ருஷ்யா மற்றும் பஸ்கேரியா வரை விவசாயி மக்கள் தொகை, உற்பத்தி மற்றும் அரசியல் சக்தியில் மிகவும் இன்றியமையாத காரணியாக இருக்கிறான். மேற்கு ஐரோப்பாவில் இரண்டு பிரதேசங்கள் மட்டுமே இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கின்றன. கிரேட் பிரிட்டனிலேயே பெரிய அளவு நிலவுடைமையும் பெரிய அளவு விவசாயமும் சுய வலிமையுடைய விவசாயியை முற்றிலும் அகற்றி விட்டன; பிரஷ்யாவில் எல்பா ஆற்றுக்குக் கிழக்கில் அதே நிகழ்வுப்போக்கு பல நூற்றாண்டுகளாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது; இங்கும் விவசாயி மேன்மேலும் “விரட்டப்பட்டு”^{*} வருகிறான் அல்லது குறைந்த பட்சம் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் ரீதியில் பின்னணிக்குத் தள்ளப்படுகிறான்.

* Wird “gelegt”. Bauernlegen — ஜெர்மன் வரலாற்றில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற கலைச் சொல்; நிலத்தை விட்டு வெளியேற்றுவதை, விவசாயிகளின் உடைமை பறித்தலைக் குறிக்கும். (பி. எங்கெல்சின் நூலின் ஆரம்பப் பகுதியை வி. இ. லெனின் மொழிபெயர்த்த பொழுது எழுதிய குறிப்பு.)

இது வரை விவசாயி பெரும்பாலும் தன்னுடைய அக்கறையின்மையின் காரணமாக மட்டுமே அரசியல் சக்தியில் ஒரு காரணியாக இருந்திருக்கிறான்; அந்த அக்கறையின்மை கிராம வாழ்க்கையின் தனித்தொதுங்கிய தன்மையின் மூல வேர்களைக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களின் மிகப் பெருந்திரளினருடைய இந்த அக்கறையின்மை பாரிசிலும் ரோமிலும் உள்ள நாடாளுமன்றச் சீர்கேடுகளுக்கு மட்டுமன்றி, ருஷ்யாவின் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் பலமிக்க தூணாக இருக்கிறது. எனினும் அது சிறிதும் வெல்ல முடியாததல்ல. மேற்கு ஐரோப்பாவில் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கம் வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கியதிலிருந்தும், குறிப்பாக துண்டு துக்காணியான விவசாய நிலவுடைமை ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற பிரதேசங்களில், சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர்கள் partageux, “பிரிக்க விரும்புபவர்கள்”, விவசாயிகளின் சொத்தின் மீது ஒரு கண் வைத்திருக்கின்ற சோம்பேறித் தனமான, பேராசை மிக்க நகரவாசிகள் என்று விவசாயிகளின் மனங்களில் சந்தேகத்தையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்துவது முதலாளி வர்க்கத்துக்குக் குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் கடினமாக இருக்கவில்லை. 1848 பிப்ரவரி புரட்சியின் தெளிவில்லாத சோஷலிஸ்டு விருப்பார்வங்கள் பிரெஞ்சு விவசாய வர்க்கத்தின் பிற்போக்குத் தனமான வாக்குச் சீட்டுகளால் வேகமாக முடிக்கப்பட்டன; மன அமைதியை விரும்பிய விவசாயி தன்னுடைய நினைவுக் கருவூலத்திலிருந்து விவசாயிகளின் சக்கரவர்த்தியான நெப்போலியனைப் பற்றிய கட்டுக்கதைகளைத் தோண்டியெடுத்து இரண்டாவது பேரரசைப்¹¹⁷ படைத்தான். விவசாயிகளின் இந்த ஓர் அருஞ்செயல் பிரெஞ்சு மக்களுக்கு எத்தகைய அழிவை ஏற்படுத்தியது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம்; அதன் விளைவுகளினால் பிரெஞ்சு மக்கள் இன்னும் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அதன் பிறகு அதிகமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முதலாளித்துவ உற்பத்தி வடிவத்தின் வளர்ச்சி விவசாயத்தில் சிறு உற்பத்தியின் ஜீவ ஊற்றுக்களை மூடி விட்டது; சிறு உற்பத்தி மாற்ற முடியாதபடி நசிவடைந்து

அழிந்து கொண்டிருக்கிறது. வடக்கு, தெற்கு அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியாவைச் சேர்ந்த போட்டிக்காரர்கள் தங்களுடைய மலிவான தானியத்தை ஐரோப்பியச் சந்தையில் குவித்து விட்டார்கள்; ஐரோப்பிய உற்பத்தியாளர் எவரும் போட்டியிட முடியாத அளவுக்கு அது மிகவும் மலிவாக இருக்கிறது. பெரிய நிலக்கிழார்கள், சிறு விவசாயிகள் இருவருமே அழிவை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் நில உடைமையாளர்கள் மற்றும் கிராமவாசிகள் என்பதால் பெரிய நிலக்கிழார்கள் சிறு விவசாயிகளின் நலன்களை ஆதரிக்கின்ற பாத்திரத்தை மேற்கொள்கிறார்கள், சிறுவிவசாயிகள் அநேகமாக அவர்களது அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் மேற்கே பலமிக்க சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர் கட்சி தோன்றி வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. பிப்ரவரி புரட்சியின் காலத்தைச் சேர்ந்த தெளிவில்லாத கற்பனைகளும் உணர்ச்சிகளும் தெளிவடைந்திருக்கின்றன, எல்லா விஞ்ஞானத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கின்ற, திட்டவட்டமாக உணரத்தக்க கோரிக்கைகளைக் கொண்ட செயல்திட்டத்தின் பரந்த, ஆழமான இயல்பை அடைந்திருக்கின்றன; ஜெர்மனி, பிரெஞ்சு மற்றும் பெல்ஜிய நாடாளுமன்றங்களில் இக்கோரிக்கைகளுக்குப் போராடுகின்ற சோஷலிஸ்டுப் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சோஷலிஸ்டுக் கட்சி அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுப்பது அதிகத் தொலைவில்லாத எதிர்காலத்தில் நடைபெறக் கூடிய விஷயமாக இருக்கிறது. ஆனால் அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதற்கு இந்தக் கட்சி முதலில் நகரங்களிலிருந்து கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டும், நாட்டுப்புறங்களில் ஒரு சக்தியாக மாற வேண்டும். பொருளாதாரக் காரணங்களுக்கும் அரசியல் விளைவுகளுக்கும் இடையிலான இடைத்தொடர்புகளைத் தெளிவாக அறிந்திருப்பதால், அதன் மூலம் நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே ஆட்டுத் தோலைப் போர்த்தியிருக்கின்ற பெரிய நிலாக்கிழாரை, விவசாயியின் அந்த கெடுபிடியான நண்பனாகிய ஓநாயைக் கண்டுபிடித்திருப்பதால் இக்கட்சி மற்ற எல்லா

வற்றுடனும் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது ஒரு சாதகத்தைக் கொண்டு இருக்கிறது; அழியுமாறு விதிக்கப்பட்ட விவசாயி தொழில் துறைத் தொழிலாளர்களின் செயலற்ற எதிரி என்ற நிலையிலிருந்து சுறுசுறுப்பான எதிரியாக மாறுகின்ற வரை அனுடைய போலி ஆதரவாளர்களிடம் இந்தக் கட்சி அமைதியாக விட்டு வைக்கலாமா? இது விவசாயப் பிரச்சினையின் மையத்துக்கு நம்மைக் கொண்டுவருகிறது.

I

நாம் இங்கே எடுத்துக் கொள்கின்ற கிராம மக்கள் அதிகமான அளவுக்கு வெவ்வேறு அடுக்குகளைக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்; அவை பிரதேசங்களுக்குத் தகுந்த படி அதிகமாக வேறுபடுகின்றன.

பிரான்சிலும் பெல்ஜியத்திலும் இருப்பதைப் போல மேற்கு ஜெர்மனியில் சிறு உடைமை விவசாயிகளின் சிறிய அளவிலான விவசாயம் நிலவுகிறது; அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் சொந்தமாக நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள், சிறுபான்மையினர் நிலத் துண்டுகளை குத்தகைக்குப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

வட-கிழக்கில் (கீழ் சாக்சனி மற்றும் ஷ்லேஸ்விச்-ஹோல் ஷ்டைனில்) பெரிய விவசாயிகளும் நடுத்தர விவசாயிகளும் அதிகமாக இருக்கிறார்கள்; ஆண் மற்றும் பெண் பண்ணையாட்கள், நாள் வேலைக்காரர்கள் கூட இல்லாமல் அவர்களால் விவசாயம் செய்ய முடியாது. பவேரியாவின் ஒரு பகுதியில் இதே நிலை இருக்கிறது.

எல்பா ஆற்றுக்குக் கிழக்கிலுள்ள பிரஷ்யாவிலும் மெக்லன்பர்கிலும் பெரிய அளவு பண்ணைகளில் வேலையாட்கள், பண்ணையாட்கள் மற்றும் தினசரிக் கூலிகளைப் பயன்படுத்தி பெரிய அளவு விவசாயம் செய்யப்படுகிறது. இடையிடையே சார்புநிலையில் முக்கியத்துவம் இல்லாத, தொடர்ச்சியாகக் குறைந்து வருகின்ற அளவு விகிதத்தில் சிறு விவசாயிகளும் நடுத்தர விவசாயிகளும் இருக்கிறார்கள்.

மத்திய ஜெர்மனியில் இந்த உற்பத்தி மற்றும் உடைமை

எல்லா வடிவங்களும் ஸ்தலத்துக்குத் தக்கபடி வெவ்வேறு அளவு விகிதங்களில் கலந்து காணப்படுகின்றன; ஒரு பெரிய பிரதேசத்தில் எந்தக் குறிப்பிட்ட வடிவமும் தீர்மானமான அளவில் நிலவவில்லை.

அத்துடன் உடைமையாகவுள்ள அல்லது குத்தகைக்கு எடுக்கப்பட்ட விவசாய நிலம் குடும்ப ஜீவனோபாயத்துக்குப் போதுமானதாக இல்லாமல், ஆனால் குடும்பத் தொழில் துறையை நடத்துவதற்கு மட்டுமே அடிப்படையாகப் பயன்படக் கூடிய, அந்தக் குடும்பத் தொழில்துறை புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்குக் குறைவான கூலி தந்து எல்லா அந்நியப் போட்டியையும் மீறி அதன் உற்பத்திப் பொருள்கள் தொடர்ச்சியாக விற்பனையாவதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு உதவுகின்ற பிரதேசங்கள் வெவ்வேறு அளவுகளில் இருக்கின்றன.

கிராம மக்களின் இந்த உட்பிரிவுகளில் எப்பிரிவை சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி வென்றெடுக்க முடியும்? நாம் இந்தப் பிரச்சினையைப் பரந்த உருவரையில் மட்டுமே ஆராய்கின்றோம் என்பது உண்மையே; நாம் தெளிவான வடிவங்களை மட்டுமே பிரித்தெடுக்கிறோம்; இடைநிலைக் கட்டங்கள் மற்றும் கலப்பு கிராம மக்கள் தொகையை ஆராய்வதற்கு நமக்கு இடமில்லை.

நாம் சிறு விவசாயியை முதலில் எடுத்துக் கொள்வோம். மற்ற எல்லா விவசாயிகளையும் காட்டிலும் அவன் மட்டுமே பொதுவில் மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு அதிகமான முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருப்பது மட்டுமன்றி, மொத்தப் பிரச்சினையையும் முடிவு செய்கின்ற முக்கிய இனமாக இருக்கிறான். நாம் சிறு விவசாயியின் பால் நம்முடைய அணுகு முறையைத் தெளிவுபடுத்தி விட்டால், கிராம மக்களின் இதர பகுதிகளின் பால் நம்முடைய நிலையை நிர்ணயிப்பதற்கு அவசியமான எல்லா விவரங்களும் நமக்குக் கிடைத்து விடும்.

சிறு விவசாயி என்று கூறுகின்ற பொழுது நாம் இங்கே, வழக்கமாக அவனும் அவனுடைய குடும்பமும் விவசாயம் செய்யக் கூடியதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இல்லாத, அவனுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற முடிந்ததைக் காட்டிலும்

குறைவாக இல்லாத துண்டு நிலத்தின் உடைமையாளன் அல்லது குத்தகைதாரனை—பிரதானமாக முந்தியவனையே—குறிக்கிறோம். ஆகவே இந்தச் சிறு விவசாயி, சிறு கைவினைஞனைப் போல, ஓர் உழைப்பாளி, நவீன பாட்டாளிக்கும் அவனுக்கும் என்ன வேறுபாடு என்றால் அவன் இன்னும் தன்னுடைய உழைப்புச் சாதனங்களை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கிறான்; ஆகவே முடிந்து போன உற்பத்தி முறையின் எச்சம் அது. அவனுக்கும் அவனுடைய மூதாதையரான பண்ணையாளன், பண்ணையடிமை அல்லது மிகவும் அசாதாரணமான முறையில் வாரம் தர வேண்டிய மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவச் சேவைகளைச் செய்ய வேண்டிய சுதந்திர விவசாயிக்கும் இடையில் மூன்று வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக, அவன் நிலக்கிழாருக்குச் செய்ய வேண்டிய நிலப்பிரபுத்துவச் சேவைகள் மற்றும் வாரத்தி லிருந்து பிரெஞ்சுப் புரட்சி அவனை விடுவித்தது; குறைந்த பட்சம், ரைன் ஆற்றின் இடது கரையில் பெரும்பான்மையான இனங்களில் அவனுடைய நிலத்தை அவனுக்குச் சொந்தமான, சுதந்திர உடைமையாக அளித்தது. இரண்டாவதாக, சுய நிர்வாகம் செய்கின்ற சமூகத்தின் பாதுகாப்பையும் அதில் பங்கெடுக்கின்ற உரிமையையும் அவன் இழந்து விட்டபடியால், சமூகத்தின் முந்திய பொது நிலத்தில் அவனுடைய பங்கையும் இழந்தான். பொது நிலம் பகுதியளவுக்கு முந்திய நிலப்பிரபுத்துவ நிலக்கிழாராலும் பகுதியளவுக்கு ரோமானியச் சட்டத்தை மாதிரியாகக் கொண்டு தயாரிக் கப்பட்ட மிதவாத அதிகார வர்க்க சட்டத்தினாலும் மோசடியாக அகற்றப்பட்டது; இது நவீன காலத்தைச் சேர்ந்த சிறிய விவசாயி உழவு மிருகங்களின் தீவனத்தை விலைக்குப் பெறாமல் அவற்றுக்குத் தீனி தருகின்ற சாத்தியத்தை இல்லாமற் செய்கிறது. எனினும் பொருளாதார ரீதியில் சமூகத்தின் பொது நிலத்தை உபயோகித்த உரிமையின் இழப்பு நிலப்பிரபுத்துவ வாரத்தை ஒழித்ததனால் கிடைக்கின்ற நன்மைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் கூடுதலாக இருக்கிறது; சொந்தமாக உழவு மிருகங்களை வைத்துக் கொள்ள முடியாத விவசாயிகளின் எண்ணிக்கை தொடர்ச்சியாக அதி

கரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மூன்றாவதாக, இன்றைய விவசாயி தனது முந்திய உற்பத்தி நடவடிக்கையில் பாதியை இழந்து விட்டான். முன்பு அவனும் அவனுடைய குடும்பத்தினர்களும் தாம் உற்பத்தி செய்த மூலப் பொருளிலிருந்து தமக்கு அவசியமான தொழில்துறை உற்பத்திகளில் பெரும் பகுதியைத் தயாரித்துக் கொண்டார்கள்; அவனுடைய தேவையில் எஞ்சிய பகுதியை விவசாயத்துடன் தொழிலும் செய்த கிராமத்தின் அயலார்கள் பூர்த்தி செய்தார்கள்; அவர்கள் பெரும்பாலும் பரிவர்த்தனைப் பொருள்களாக அல்லது பரஸ்பர சேவைகளாகக் கூலி பெற்றுக் கொண்டார்கள். குடும்பம்—இன்னும் அதிகமான அளவில் கிராமம்—சய தேவைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருந்தது, அநேகமாகத் தனக்கு அவசியமான எல்லாவற்றையுமே உற்பத்தி செய்தது. அது கலப்பில்லாத இயற்கைப் பொருளாதாரமாக இருந்தது, அநேகமாகப் பணமே அவசியப்படவில்லை. முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் தன்னுடைய பணப் பொருளாதாரம் மற்றும் பெரிய அளவுத் தொழில்துறையின் மூலம் இதற்கு முடிவு கட்டியது. சமூகத்தின் பொது நிலம் விவசாயியின் வாழ்க்கையின் அடிப்படை நிலைமைகளில் ஒன்றைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்றால், அவனுடைய தொழில்துறை துணைத் தொழில் மற்றொன்றைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது. ஆக, விவசாயி மேலும் கீழே இறங்குகிறான். வரிகள், மோசமான மகசூல்கள், சொத்துப் பிரிவினை, சொத்து வழக்குகள் ஆகியவை ஒரு விவசாயியைத் தொடர்ந்து மற்றொரு விவசாயியை வட்டிக் கடைக்காரரிடம் விரட்டுகின்றன; கடன் நிலை மேன்மேலும் பொதுப் படையாகிறது; ஒவ்வொரு இனத்திலும் கடன் தொகை தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கிறது; சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால், கடந்த கால உற்பத்தி முறையின் ஒவ்வொரு எச்சத்தையும் போல அவன் முற்றிலும் அழிந்து போகும்படி விதிக்கப்பட்டவன். அவன் எதிர்காலப் பாட்டாளி.

இக்காரணத்தால் அவன் சோஷலிஸ்டுப் பிரசாரத்தை விரும்பிக் கேட்பவனாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவனிடம் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கின்ற சொத்து உணர்ச்சி

அவன் அப்படிக்கேட்பதை இன்று வரை தடுக்கிறது. ஆபத்துக்குள்ளாகி விட்ட அவனுடைய துண்டு நிலத்தை அவன் காப்பாற்றுவது எவ்வளவு கடினமாகிறதோ, அந்த அளவுக்கு வெறியுடன் அவன் அந்த நிலத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்குகிறான், அந்த அளவுக்கு நிலவுடைமையை சமூக முழுமைக்கும் மாற்றப் போவதாகப் பேசுகின்ற சமூக-ஜனநாயகவாதிகளை வட்டிக் கடைக்காரரையும் வழக்குரைஞரையும் போல ஆபத்தான எதிரிகள் என்று மிகவும் கருதுகிறான். சமூக-ஜனநாயகம் இந்தத் தப்பெண்ணத்தை எப்படி அகற்றுவது? தனக்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ளாமல் அது அழியும்படி¹ விதிக்கப்பட்ட சிறு விவசாயிக்கு என்ன அளிக்க வேண்டும்?

மார்க்சியப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கின்ற பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுகளின் விவசாய செயல்திட்டத்தில் செய்முறையான ஆதரவை நாம் இங்கே பார்க்கிறோம்; அந்தச் செயல்திட்டம் சிறு விவசாயப் பொருளாதாரத்தின் மூலச்சிறப்பான நாட்டிலிருந்து வருகின்றபடியால் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1892இல் நடைபெற்ற மர்சேல் காங்கிரஸ் கட்சியின் முதல் விவசாய செயல்திட்டத்தை நிறைவேற்றியது. சொத்துடைமை இல்லாத கிராமாந்திரத் தொழிலாளர்களுக்கு (அதாவது, தினசரிக் கூலிகள் மற்றும் வேலையாட்கள்) அது பின்வருமாறு கோருகிறது: தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் சமூக கவுன்சில்கள் நிர்ணயித்த குறைந்த பட்சக் கூலிகள்; பாதி தொழிலாளர்களைக் கொண்ட கிராமாந்திரத் தொழில் நீதிமன்றங்கள்; பொது நிலத்தை விற்பனை செய்வதைத் தடை செய்தல்; அரசு நிலத்தை சமூகங்களிடம் குத்தகைக்கு விடுதல்—அவை தமது உடைமையான அல்லது குத்தகைக்குப் பெற்ற இந்த நிலங்களைக் கூலித் தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்தல் மற்றும் கிராம சமூகங்கள் கண்காணிக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையின் பேரில் உடைமை இல்லாத கிராமாந்திரத் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களைக் கொண்ட சங்கங்களுக்குக் குத்தகைக்குத் தர வேண்டும்; வயோதிகர்களுக்கும் உடல் ஊன

முற்றவர்களுக்கும் ஓய்வூதியங்கள் அளித்தல் — பெரிய நிலவுடைமைகள் மீது விசேஷ வரி விதிப்பதன் மூலம் இதற்கான செலவுகளைச் சரிக்கட்ட வேண்டும்.

குத்தகை விவசாயிகள் உள்பட சிறு விவசாயிகளைப் பொறுத்தமட்டில், இச்செயல்திட்டம் பின்வருவனவற்றைக் கோருகிறது: கிராம சமூகம் இயந்திரங்களை விலைக்கு வாங்கி அடக்க விலைக்கு விவசாயிகளுக்குக் குத்தகைக்கு விட வேண்டும்; உரம், வடிகால் குழாய்கள், விதை, இதரவற்றை விலைக்கு வாங்குவதற்கும் உற்பத்திப் பொருளை விற்பனை செய்வதற்கும் விவசாயிகள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை அமைத்தல்; மனைக்கட்டின் மதிப்பு 5,000 பிராங்குகளுக்குக் குறைவாக இருந்தால் மனைக்கட்டு மாற்ற வரியை ரத்துச் செய்தல்; மிகவும் அதிகமான குத்தகைகளை (வாரங்களை) குறைப்பதற்கும் குத்தகை விவசாயிகள் மற்றும் குடிவாரதாரர்கள் (métayers) நிலத்தை விட்டு வெளியேறுகின்ற பொழுது நிலத்தின் மதிப்பு உயர்ந்திருப்பதற்காக அவர்களுக்கு ஈடு செய்வதற்கும் அயர்லாந்தின் மாதிரியில் மத்தியஸ்த கமிஷன்கள் அமைத்தல்; நிலக்கிழார் தானியத்தை அறுவடை செய்து கைப்பற்றுவதற்கு அனுமதியளிக்கின்ற சிவில் சட்டத்தின்¹¹⁸ 2102வது ஷரத்தை ரத்துச் செய்தல் மற்றும் கடன்காரர்கள் வளரும் பயிர் மீது உரிமை பெற்றிருப்பதை ஒழித்தல்; உழவுக் கருவிகள், தானியம், விதை, உரம், உழவு மிருகங்கள், சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால் விவசாயி தன்னுடைய தொழிலை நடத்துவதற்கு இன்றியமையாத திட்டவட்டமான அளவிலான எல்லாவற்றின் மீதும் வரி விதித்தல் மற்றும் பறிமுதலுக்கு விலக்களித்தல்; நெடுங்காலமாகவே காலாவதியாகிவிட்ட நிலவுடைமை வரிவிதிப்பு பொது முறையைத் திருத்தியமைத்தல், அது நடைபெறுகின்ற வரை ஒவ்வொரு கிராம சமூகத்திலும் ஸ்தல ரீதியில் திருத்தியமைத்தல்; கடைசியாக, வேளாண்மையிலும் விசேஷமான இலவசப் பயிற்சியும் விவசாய ஆராய்ச்சிப் பண்ணைகளை அமைத்தலும்.

விவசாயிகளின் நலன்களுக்காகச் முன்வைக்கப்படுகின்ற கோரிக்கைகள் — தொழிலாளர்களின் நலன்களுக்கு முன்

வைக்கப்படுகின்ற கோரிக்கைகளைப் பற்றி நாம் இப் பொழுது பேசவில்லை—மிகவும் தீவிரமானவை அல்ல என்பதை நாம் பார்க்க முடியும். அக்கோரிக்கைகளில் சில ஏற்கெனவே வேறு நாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. குத்தகைதாரர்கள் மத்தியஸ்த நீதிமன்றங்கள் அயர்லாந்தின் முன்மாதிரியை உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டுப் பின்பற்றுகின்றன. விவசாயிகளின் கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஏற்கெனவே ரைன் மாகாணங்களில் இருந்து வருகின்றன. நிலவுடைமை வரிவிதிப்பு பொது முறையைத் திருத்தியமைத்தல் மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதிலும் எல்லா மிதவாதிகளிடம்—அதிகார வர்க்கத்தினரிடம் கூட — நிரந்தரமான புனித ஆசையாக இருக்கிறது. இன்றுள்ள முதலாளித்துவ அமைப்பைக் கணிசமாக பாதிக்காமல் மற்ற அம்சங்களையும் கூட நிறைவேற்ற இயலும் செயல்திட்டத்தை குணாம்சப்படுத்துவதற்கு இவை போதும். குறை கூறுவது நம்முடைய நோக்கமல்ல. அதற்கு மாறானதே நம்முடைய நோக்கம்.

பிரான்சின் மிகவும் வெவ்வேறான பகுதிகளில் கட்சி விவசாயிகள் மத்தியில் இந்தச் செயல்திட்டத்தின் மூலம் நன்கு செயலாற்றியபடியால்—சாப்பிடச் சாப்பிட பசி அதிகரிப்பதால்—அதை விவசாயிகளுக்கு சாதகமாக இன்னும் திருத்துவது அவசியமென்று கருதப்பட்டது. ஆனால் அது ஆபத்தான தளத்தின் மீது நடப்பதைப் போன்றது என்று உணரப்பட்டது. எதிர்காலப் பாட்டாளி என்ற முறையில் இல்லாமல் இன்றுள்ள சொத்துடைமை விவசாயி என்ற முறையில் பொதுவான சோஷலிஸ்டுச் செயல்திட்டத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை மீறாமல் விவசாயிக்கு எப்படி உதவி செய்ய முடியும்? இந்த ஆட்சேபத்துக்குப் பதிலளிப்பதற்காக புதிய செய்முறைப் பிரேரணைகளுக்கு ஒரு தத்துவ முன்னுரை எழுதப்பட்டது; சிறு விவசாய உடைமை முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையினால் அழிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே என்ற போதிலும் அதை முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையிலிருந்து பாதுகாப்பது சோஷலிசக் கோட்பாடுகளுக்குப் பொருத்தமே என்று நிரூபிப்பதற்கு அந்த முன்னுரை முயன்றது. இந்த

முன்னுரையையும் இந்த ஆண்டின் செப்டெம்பர் மாதத்தில் நான் காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்தக் கோரிக்கைகளையும் நாம் இப்பொழுது அதிக நுணுக்கமாக ஆராய்வோம்.

முன்னுரை பின்வருமாறு ஆரம்பமாகிறது:

“கட்சியின் பொதுவான செயல்திட்டத்தின் ஷரத்துக்கள், உற்பத்தியாளர்கள் உற்பத்திச் சாதனங்களை உடைமையாகப் பெற்றிருக்கின்ற அளவில் மட்டுமே சதந்திரமானவர்களாக இருக்க முடியும் என்று கூறுவதால்;

“தொழில்துறையில் இந்த உற்பத்திச் சாதனங்கள் முதலாளித்துவ மத்தியப்படுத்தலின் உயர்ந்த அளவை ஏற்கெனவே அடைந்திருப்பதால், அவற்றைக் கூட்டு அல்லது சமூக வடிவத்தில் மட்டுமே உற்பத்தியாளர்களுக்குத் தர முடியும்; ஆனால் விவசாயத் துறையில், குறைந்த பட்சம் இன்றுள்ள பிரான்சில், இந்த நிலைமை இல்லை; இங்கு உற்பத்திச் சாதனங்கள், அதாவது நிலம் ஏராளமான ஸ்தலங்களில் தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களிடம் அவர்களுடைய சொந்த உடைமையாக இன்னும் இருந்து வருவதால்;

“துண்டுத் துக்காணியான நிலவுடைமையை குணாம்சமாகக் கொண்ட இந்த நிலை மாற்ற முடியாதபடி அழியுமாறு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது (est fatalement appelé a disparaître) என்றாலும் கூட இந்த அழிவை வேகமாகக் கொண்டுவருவது சோஷலிசத்தின் வேலை அல்ல, ஏனென்றால் அதன் கடமை உடைமையை உழைப்பிலிருந்து பிரிப்பதல்ல, ஆனால் அதற்கு மாறாக, இந்த இரண்டு உற்பத்திக் காரணிகளையும் ஒரே நபரிடம் வைப்பதன் மூலம் அவற்றை ஒன்றுபடுத்துவதே அதன் கடமை; இந்த இரண்டு காரணிகளும் பிரிக்கப்படுகின்ற பொழுது, தொழிலாளர்கள் அடிமையாக்கப்பட்டு வறுமையடைகிறார்கள், பாட்டாளி வர்க்கமாகக் கீழே இறக்கப்படுகிறார்கள் என்பதால்;

“ஒரு பக்கத்தில், மாபெரும் விவசாயப் பண்ணைகளை இன்று உடைமையாகப் பெற்றிருக்கின்ற சோம்பேறி உடைமையாளர்களிடமிருந்து பறித்து அவற்றை—கூட்டு அல்லது சமூக வடிவத்தில்—விவசாயப் பாட்டாளிகளிடம் மறுபடியும் உடைமையாக அளிப்பது சோஷலிசத்தின் கடமையாக இருப்பதாலும், மறு பக்கத்தில், தாங்களே துண்டு நிலங்களில் விவசாயம் செய்கின்ற விவசாயியின் உடைமையை வரிவசூல் அதிகாரிகள், வட்டிக் கடைக்காரர் ஆகியோர் மற்றும் புதிதாகத் தோன்றியுள்ள பெரிய நிலக்கிழார்களின்

அத்துமீறல்களிலிருந்து பாதுகாப்பது சோஷலிசத்தின் சிறிதும் குறையாத அளவில் கண்டிப்பான கடமை என்பதால்;

“மற்றவர்களது உடைமையாகவுள்ள நிலத்தில் குத்தகைதாரர்கள் அல்லது குடிவாரதாரர்கள் (rentayers) என்ற முறையில் விவசாயம் செய்கின்ற உற்பத்தியாளர்களுக்கும் இந்தப் பாதுகாப்பை அளிப்பது உசிதமென்பதால்; தாங்கள் சுரண்டப்படுவதன் காரணமாகவே அவர்கள் தினசரிக் கூலிகளைச் சுரண்டுமாறு ஓரளவுக்கு கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதால்;

“ஆகவே தொழிலாளர் கட்சி, சமூக அமைப்பை மாற்றுவதற்கு வறுமை அதிகரிக்க வேண்டும், பரவ வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற அராஜகவாதிகளைப் போலன்றி, நகரத்திலும் நாட்டுப் புறத்திலும் உள்ள தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்தையும் அதிகாரத்தையும் கைப்பற்றும் பொழுது அவர்களது ஒழுங்கமைப்பு மற்றும் கூட்டு முயற்சிகளின் மூலமாக மட்டுமே உழைப்பும் சமூகம் அனைத்தும் விடுதலை அடைய முடியும் என்று கருதுகிறது; இந்தக் கட்சி நாட்டுப் புற உற்பத்தியின் எல்லாச் சக்திகளையும் பல்வேறு உரிமைகள் மற்றும் பட்டாக்களின் மூலம் தேசிய பூமியை உபயோகிக்கின்ற எல்லாத் தொழில்களையும் ஒன்றுசேர்த்து நிலவுடைமையில் நிலப்பிரபுத்துவம் என்னும் பொது எதிரியை எதிர்த்து ஒரே ஒற்றுமையான போராட்டத்தை நடத்துவதற்காக பின்வரும் விவசாய செயல்திட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறது.”

இந்த “என்பதால்களை” இன்னும் நெருங்கி ஆராய்வோம்.

முதலில், உற்பத்தியாளர்களின் சுதந்திரம் உற்பத்திச் சாதனங்களின் உடைமையை முன்னனுமானிக்கிறது என்று பிரெஞ்சு செயல்திட்டத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதுடன் நேரடியாகப் பின்வருவனவற்றை சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்: உற்பத்திச் சாதனங்களை உடைமையாக வைத்திருத்தல் இரண்டு வடிவங்களில் மட்டுமே சாத்தியம்; அதாவது, அது தனிப்பட்ட உடைமையாக இருக்க வேண்டும்; அந்தப் பொதுவான வடிவத்தில் அது பொதுப்படையான உற்பத்தியாளர்களுக்கு ஒருபோதும் இருக்கவில்லை, எங்குமே இருக்கவில்லை, தொழில்துறை முன்னேற்றம் நாள் தோறும் அதை மேலும் இயலாததாகச் செய்து வருகிறது; அல்லது

அது கூட்டு உடைமையாக இருக்க வேண்டும்; அந்த வடிவத்தின் பொருளாயத் மற்றும் அறிவுசார்ந்த முன்னிபந்தனைகள் முதலாளித்துவ சமூகத்தின் வளர்ச்சியில் ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன; ஆகவே பாட்டாளி வர்க்கம் உற்பத்திச் சாதனங்களின் கூட்டு உடைமையை ஏற்படுத்துவதற்குத் தன்னிடமுள்ள எல்லாச் சாதனங்களையும் உபயோகித்துப் போராட வேண்டும்.

அப்படியென்றால், உற்பத்திச் சாதனங்களின் பொது உடைமை போராட்டத்தின் ஒரே முக்கியமான இலட்சியமாக இங்கே முன்வைக்கப்படுகிறது. ஏற்கெனவே தளம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள தொழில்துறையில் மட்டுமல்ல, ஆனால் பொதுவாக, ஆகவே விவசாயத்திலும். செயல்திட்டத்தின் படி தனிப்பட்ட உடைமை பொதுப்படையாக எல்லா உற்பத்தியாளர்களுக்கும் ஒருபோதும் மற்றும் எந்த இடத்திலும் இருந்ததில்லை; அந்தக் காரணத்துக்காகவும் தொழில்துறை முன்னேற்றம் அதை எப்படியாவது அகற்றுவதாலும் அது நீடிப்பதில் சோஷலிசம் அக்கறை கொண்டிருக்கவில்லை, அதை அகற்றுவதில் தான் அக்கறை கொண்டிருக்கிறது; ஏனென்றால் அது இருக்கின்ற இடங்களில், இருக்கின்ற அளவில் பொது உடைமையை இயலாததாகக் குகிறது. நம் முடைய கருத்துக்கு ஆதரவாக செயல்திட்டத்தை மேற்கோள்காட்டுகின்ற பொழுது, நாம் முழு செயல்திட்டத்தை—அது நான்டில் மேற்கோளாகத் தரப்பட்ட கருதுகோளைக் கணிசமாக மாற்றுகிறது—தர வேண்டும்; ஏனென்றால் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற பொதுப்படையான வரலாற்று உண்மையை மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் வடக்கு அமெரிக்காவிலும் இன்று உண்மையாக நீடிக்கக் கூடிய நிலைமைகளை மட்டுமே சார்ந்திருக்குமாறு அது செய்கிறது.

தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்கள் உற்பத்திச் சாதனங்களை உடைமையாகக் கொண்டிருத்தல் இன்று இந்த உற்பத்தியாளர்களுக்கு மெய்யான சுதந்திரத்தை இனியும் கொடுப்பதில்லை. நகரங்களில் கைத் தொழில் ஏற்கெனவே அழிக்கப்பட்டு விட்டது. லண்டனைப் போன்ற பெரிய நகரங்களில் அது ஏற்கெனவே முற்றிலும் மறைந்து விட்டது;

பெரிய அளவுத் தொழில்துறை, கடும் உழைப்பு முறை மற்றும் திவாலானதாக அறிவிப்புச் செய்து பிழைக்கின்ற பரிதாபகரமான மோசடிக்காரர்கள் அதை ஒழித்து விட்டார்கள். சுயமாக வாழ்க்கை நடத்துகின்ற சிறிய விவசாயி தன்னுடைய துண்டு நிலத்தை பத்திரமாக வைத்திருக்கவில்லை, அவன் சுதந்திரமானவனாகவும் இல்லை. அவனும் அவனுடைய வீடும் அவனுடைய தோட்டமும் சிறிய நிலமும் வட்டிக்கடைக்காரருக்குச் சொந்தமாகி விட்டன. அவனுடைய வாழ்க்கை பாட்டாளியைக் காட்டிலும் மிகவும் நிலையற்றதாக இருக்கிறது; ஒரு பாட்டாளிக்கு குறைந்த பட்சம் அவ்வப்பொழுது சில நாட்கள் அமைதி இருப்பதுண்டு; ஆனால் நிரந்தரமாகத் துன்புறுத்தப்படுகின்ற கடன் அடிமைக்கு அதுவும் கிடையாது. சிவில் சட்டத்தின் 2102வது ஷரத்தை நீக்கி விடுங்கள், ஒரு விவசாயியின் உழவுக் கருவிகள், கால்நடை, இதரவற்றில் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு வரி மற்றும் பறிமுதலிலிருந்து விதிவிலக்குக் கொடுத்து சட்டமியற்றுங்கள்; ஆனால் நீங்கள் அவனை நெருக்கடியிலிருந்து காப்பாற்ற முடியாது. அப்பொழுது அவன் தன்னுடைய கால்நடையை “விருப்ப பூர்வமாக” விற்பனை செய்கிறான், தண்டனைக்கு ஒத்திவைப்புக் கிடைக்குமாறு அவன் தன்னுடைய உடலையும் ஆன்மாவையும் வட்டிக் கடைக்காரரிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறான். உடைமையில் சிறு விவசாயியைப் பாதுகாப்பதற்கு நீங்கள் செய்கின்ற முயற்சி அவனுடைய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கவில்லை, அவனுடைய அடிமை நிலையின் குறிப்பிட்ட வடிவத்தைப் பாதுகாக்கிறது; அவன் உயிர் வாழ முடியாத, செத்துப் போகவும் முடியாத ஒரு நிலையை அது நீடிக்கிறது; ஆகவே உங்களுடைய கருத்துக்கு ஆதரவாக உங்களுடைய செயல்திட்டத்தின் முதல் பாராவை மேற்கோள் காட்டுவது முற்றிலும் பொருத்தமில்லாததாகும்.

இன்றைய பிரான்சில் உற்பத்திச் சாதனம், அதாவது நிலம் மிகவும் ஏராளமான இடங்களில் தனிப்பட்ட உற்பத்தியாளர்களிடம் அவர்களுடைய தனிப்பட்ட உடைமையாக இன்னும் இருக்கிறது, ஆனால் சொத்தை உழைப்பிலிருந்து

பிரிப்பது சோஷலிசத்தின் கடமை அல்ல, ஆனால் அதற்கு மாறாக எவ்வித உற்பத்தியின் இந்த இரண்டு காரணிகளையும் சேர்த்து ஒருவரிடம் தருவது சோஷலிசத்தின் கடமை என்று முன்னுரை கூறுகிறது. ஏற்கெனவே சுட்டிக்காட்டிய படி, இரண்டாவது இந்தப் பொது வடிவத்தில் சிறிதளவும் சோஷலிசத்தின் கடமை அல்ல; அதற்குப் பதிலாக உற்பத்திச் சாதனங்களை உற்பத்தியாளர்களின் பொது உடைமையாக மாற்றுவதே சோஷலிசத்தின் கடமை. நாம் இதைப் பார்க்காமலிருக்கத் தொடங்கியவுடனே மேற்கூறிய கருத்து நேரடியான தவறாகி விடுகிறது; ஏனென்றால் சிறு விவசாயி நிலங்களில் பெற்றிருக்கின்ற இன்றைய போலி உடைமையை மெய்யான உடைமையாக மாற்றுவது, அதாவது சிறு குத்தகையாளரை உடைமையாளராகவும் கடனில் மூழ்கிய உடைமையாளரைக் கடன் இல்லாத உடைமையாளராகவும் மாற்றுவது சோஷலிசத்தின் கடமை என்று அது உள்ளுறையாகக் கூறுகிறது. விவசாய உடைமையின் போலியான தோற்றம் மறைய வேண்டும் என்பதில் சோஷலிசத்துக்கு அக்கறை இருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை; ஆனால் அதற்கு இது வழி அல்ல.

எப்படி இருப்பினும், முன்னுரையின்படி சோஷலிசத்தின் கடமை, மெய்யாகவே அதன் கண்டிப்பான கடமை

“தாங்களே துண்டு நிலங்களில் விவசாயம் செய்கின்ற விவசாயியின் உடைமையை வரிவசூல் அதிகாரிகள், வட்டிக் கடைக்காரர் ஆகியோர் மற்றும் புதிதாகத் தோன்றியுள்ள பெரிய நிலக்கிழார்களின் அத்துமீறல்களிலிருந்து பாதுகாப்பது”

என்கின்ற வரை நாம் வந்து விட்டோம்.

முந்திய பாராவில் செய்ய முடியாதது என்று அறிவிக்கப்பட்ட ஒன்றை நிறைவேற்றுவதை முன்னுரை சோஷலிசத்தின் மீது கண்டிப்பான கடமையாகச் சுமத்துகிறது. விவசாயிகளின் துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமை “மாற்ற முடியாதபடி அழியுமாறு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று முன்னுரையில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் அதைப் “பாதுகாக்க” வேண்டும் என்று அது சோஷலிசத்தின் பால்

பொறுப்புச் சுமத்துகிறது. வரிவசூல் அதிகாரிகள், வட்டிக் கடைக்காரர் மற்றும் புதிதாகத் தோன்றியுள்ள பெரிய நிலக்கிழார்கள் இந்தத் தவிர்க்க முடியாத அழிவை ஏற்படுத்துகின்ற முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் கருவிகள் என்பதைத் தவிர வேறென்ன? இம்மூன்றையும் மீறி விவசாயியைப் பாதுகாப்பதற்கு “சோஷலிசம்” என்ன சாதனங்களை உபயோகிக்க வேண்டும் என்பது கீழே தரப்படுகிறது.

ஆனால் சிறு விவசாயியின் உடைமை மட்டும் பாதுகாக்கப்படவில்லை. அதைப் போல,

“மற்றவர்களது உடைமையாகவுள்ள நிலத்தில் [குத்தகைதாரர்கள் அல்லது குடிவாரதார்கள் (métayers) என்ற முறையில் விவசாயம் செய்கின்ற உற்பத்தியாளர்களுக்கும் இந்தப் பாதுகாப்பை அளிப்பது உசிதம்... தாங்கள் சுரண்டப்படுவதன் காரணமாகவே அவர்கள் தினசரிக் கூலிகளைச் சுரண்டுமாறு ஓரளவுக்குக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்....”

இங்கே நாம் விசித்திரமான பூமிக்குள் நுழைகிறோம். சோஷலிசம் பிரதானமாகக் கூலியுழைப்பைச் சுரண்டுவதை எதிர்க்கிறது. பிரெஞ்சுக் குத்தகை விவசாயிகள் “தினசரிக் கூலிகளைச் சுரண்டுகின்ற” பொழுது (முன்னுரையின் வாசகம் இப்படிப் பச்சையாகவே தெரிவிக்கிறது) அவர்களைப் பாதுகாப்பது சோஷலிசத்தின் கண்டிப்பான கடமை என்று இங்கே அறிவிக்கப்படுகிறது! ஏனென்றால் “தாங்கள் சுரண்டப்படுவதன் காரணமாகவே அவர்கள் ஓரளவுக்கு” இப்படிக் “கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்”!

பனிச் சரிவில் சறுக்கிச் செல்கின்ற வண்டியில் உட்கார்ந்து வழக்கிச் செல்வது எவ்வளவு சுலபமானது, ஆனந்தமானது! ஜெர்மன் பெரிய மற்றும் நடுத்தர விவசாயிகள் தாங்கள் இருபாலினரையும் சேர்ந்த பண்ணையாட்களைச் சுரண்டுவதற்கு ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சி பாதுகாப்புத் தர வேண்டும் என்று ஜெர்மன் கட்சியின் நிர்வாகக் கமிட்டியிடம் பேச வேண்டும் என்று பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுகளிடம் கேட்டு வட்டிக் கடைக்காரர்கள், வரி வசூலிப்பவர்கள், தானிய வர்த்தகச் சூதாடிகள், கால்நடை வணிகர்கள் ஆகி

யோரால் “தாங்கள் சுரண்டப்படுவதைத்” தமது கருத்துக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டுகின்ற பொழுது அவர்கள் என்ன பதிலளிப்பார்கள்? நம்முடைய விவசாயத் துறையின் பெரிய நிலக்கிழார்கள் பங்குச் சந்தைச் சூதாடிகள், வட்டிக் கடைக் காரர்கள் மற்றும் தானிய வர்த்தகச் சூதாடிகளால் “தாங்கள் சுரண்டப்படுவதை” ஆதாரமாகக் காட்டி, நாட்டுப் புறத் தொழிலாளர்களைத் தாங்கள் சுரண்டுவதற்கு சோஷலிஸ்டுப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று கோரி கோமகன் கானித்சை (ஏனென்றால் அவரும் அவர்களுடைய பிரேரணையைப் போலவே தானிய இறக்குமதியில் அரசு ஏக போகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு பிரேரணையைச் சமர்ப்பித்தார்) அனுப்ப மாட்டார்கள் என்பதற்கு உத்தரவாதம் உண்டா?

நம்முடைய பிரெஞ்சு நண்பர்களுடைய உத்தேசங்கள் ஒருவர் அனுமானிக்கக் கூடிய அளவுக்கு மோசமல்ல என்பதை நாம் இங்கே குறிப்பிடுவோம். மேற்கூறிய பாரா முற்றிலும் விசேஷமான ஓர் இனத்தை மட்டுமே உத்தேசித்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அந்த இனம் பின்வருமாறு: நம்முடைய பீட் சர்க்கரை மாவட்டங்களில் இருப்பதைப் போல வடக்கு பிரான்சில் பீட் கிழங்கு பயிர் செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் நிலம் குத்தகைக்கு விடப்படுகிறது; அந்த நிபந்தனைகள் மிகவும் கடுமையானவை; விவசாயிகள் குறிப்பிட்ட பாக்டரிக்கு, அந்த பாக்டரி நிர்ணயிக்கின்ற விலைக்கு பீட் கிழங்குகளை விற்பனை செய்ய வேண்டும், குறிப்பிட்ட விதையை விலைக்கு வாங்க வேண்டும், குறிப்பிட்ட உரத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அளவை உபயோகிக்க வேண்டும், அத்துடன் பீட் கிழங்குகளை பாக்டரிக்கு விற்பனை செய்யக் கொண்டுவந்த பொழுது அவர்கள் மோசமாக ஏமாற்றப்பட்டார்கள். இவை எல்லாவற்றையும் பற்றி ஜெர்மனியில் நமக்கு நன்றாகவே தெரியும். ஆனால் பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுகள் இப்படிப்பட்ட விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க உத்தேசித்தால் அதை பகிரங்கமாக, வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்க வேண்டும். அந்தப் பாராவை இப்போதைய வரையறுக்கப்படாத, பொதுப்

படையான வடிவத்தில் படிக்கின்ற பொழுது அது பிரெஞ்சு செயல்திட்டத்தை மட்டுமன்றி பொதுவில் சோஷலிசத்தின் அடிப்படையான கொள்கையையும் நேரடியாக மீறுவதாக இருக்கிறது; கவனமின்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் இச்சொற்களை ஆசிரியர்களின் உத்தேசத்துக்கு மாறாக பல்வேறு வட்டாரங்கள் அவர்களுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தினால், அவர்கள் குறை சொல்ல முடியாது.

முன்னுரையின் இறுதிச் சொற்களும் இதைப் போலவே தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுவதற்கு இடமளிக்க முடியும். இச்சொற்களின்படி

“நாட்டுப்புற உற்பத்தியின் எல்லாச் சக்திகளையும் பல்வேறு உரிமைகள் மற்றும் பட்டாக்களின் மூலம் தேசிய பூமியை உபயோகிக்கின்ற எல்லாத் தொழில்களையும் ஒன்று சேர்த்து நிலவுடைமையில் நிலப்பிரபுத்துவம் என்னும் பொது எதிரியை எதிர்த்து ஒரே ஒற்றுமையான போராட்டத்தை நடத்துவது”

சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர் கட்சியின் கடமையாகும்.

நாட்டுப்புறப் பாட்டாளிகள் மற்றும் சிறிய விவசாயிகளுடன் நடுத்தர விவசாயிகளையும் பெரிய விவசாயிகளையும், ஒருவேளை பெரிய பண்ணைகளின் குத்தகைக்காரர்களையும் கூட, முதலாளித்துவக் கால்நடை வளர்ப்பவர்கள் மற்றும் தேசிய பூமியை முதலாளித்துவ முறையில் சுரண்டுகின்ற இதர நபர்களையும் தன்னுடைய அணிக்குள் சேர்த்துக் கொள்கின்ற கடமை எந்த நாட்டிலேனும் எந்த சோஷலிஸ்டுக் கட்சிக்கும் இருக்கிறது என்பதை நான் உறுதியாக மறுக்கிறேன். அவர்கள் எல்லோருக்கும் நிலவுடைமையின் நிலப்பிரபுத்துவம் பொது எதிரியாகத் தோற்றமளிக்கக்கூடும். சில பிரச்சினைகளில் நாம் அவர்களுடன் பொதுவான அணியில் சேர முடியும்; திட்டவாட்டமான நோக்கங்களுக்காக அவர்களுடன் தோளோடு தோள் சேர்ந்து போராட முடியும். சமூகத்தின் ஒவ்வொரு வர்க்கத்தையும் சேர்ந்த தனி நபர்கள் நம்முடைய கட்சியில் சேர முடியும்; ஆனால் முதலாளித்துவ, நடுத்தர முதலாளித்துவ அல்லது நடுத்தர விவசாய நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற

எந்தக் குழுக்களும் அல்ல. இங்கும் கூட அவர்கள் சொல்ல விரும்புகின்ற அர்த்தம் அதன் வாசகத்தைப் போல அவ்வளவு மோசமல்ல; இவை எல்லாவற்றையும் பற்றி ஆசிரியர்கள் சிறிதும் சிந்திக்கவில்லை என்பது வெளிப்படையாகும்; ஆனால் பொதுமைப்படுத்துகின்ற உற்சாகம் தங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு போக அவர்கள் அனுமதித்து விட்டார்கள்; அவர்களுடைய வாசகத்தின் நேர்ப்பொருளை யாரும் எடுத்துக் கொண்டால், அவர்கள் வியப்படையக் கூடாது.

முன்னுரைக்குப் பிறகு செயல்திட்டத்துக்குப் புதிதாக நிறைவேற்றப்பட்ட பிற்சேர்க்கைகள் வருகின்றன. இவையும் அதே முறையில் கவனமின்றித் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கிராம சமூகங்கள் விவசாய இயந்திரங்களை வாங்கி விவசாயிகளுக்கு அடக்க விலைக்கு குத்தகைக்குத் தர வேண்டும் என்னும் ஷரத்து, முதலாவதாக, அதற்கென்று அரசி லிருந்து கிராம சமூகங்களுக்கு நிதியுதவி தரப்படும், இரண்டாவதாக, விவசாய இயந்திரங்கள் சிறு விவசாயிகளுக்கு இலவசமாக அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முறையில் திருத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கூடுதலான சலுகை சிறு விவசாயிகளுக்கு அதிகமான பலனைக் கொடுக்காது; அவர்களுடைய வயல்களும் உற்பத்தி முறையும் பல இயந்திரங்களை உபயோகிப்பதை அனுமதிக்காது.

அத்துடன்,

“இன்றுள்ள எல்லா நேரடியான மற்றும் மறைமுகமான வரிகளுக்குப் பதிலாக 3,000 பிராங்குகளுக்கு அதிகமான எல்லா வருமானங்கள் மீதும் ஒற்றை ஏறுமுக வரி விதிக்க வேண்டும்.”

இதே மாதிரியான கோரிக்கை பல ஆண்டுகளாக அநேகமாக ஒவ்வொரு சமூக-ஜனநாயகச் செயல்திட்டத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. ஆனால் சிறு விவசாயிகளின் விசேஷ நலன்களுக்காக அது எழுப்பப்படுவது புதியதே; அதன் உண்மையான பொருள் எவ்வளவு குறைவாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. கிரேட் பிரிட்டனை எடுத்துக் கொள்வோம். அங்கே அரசின் வரு

டாந்தர வரவுசெலவு 90 மில்லியன் பவுண்டு ஸ்டெர்லிங்குகளை எட்டியிருக்கிறது; அதில் $13\frac{1}{2}$ —14 மில்லியன் வருமான வரியின் மூலம் கிடைக்கிறது; எஞ்சிய 76 மில்லியனில் சிறிய பகுதி வரி செலுத்துகின்ற தொழிலின் மூலம் (தபால் மற்றும் தந்திக் கட்டணங்கள், ஸ்டாம்பு வரி, இதரவை) கிடைக்கிறது; ஆனால் அதில் பெரும் பகுதி வெகுஜன நுகர்வுப் பொருள்களின் மீது வரி விதிப்பதன் மூலம், மக்கள் தொகையின் எல்லா உறுப்பினர்களின், குறிப்பாக அதன் ஏழைப் பகுதியினரின் வருமானங்களிலிருந்து சிறிய, பார்வைக்குத் தெரியாத தொகைகளை—அதன் மொத்த அளவு பல மில்லியன்களாகும்—தொடர்ச்சியாக, அடிக்கடி வெட்டியெடுப்பதன் மூலம் கிடைக்கிறது. இன்றைய சமூகத்தில் அரசுச் செலவுகளை ஈடு செய்ய அநேகமாக வேறு எந்த வழியும் கிடையாது. கிரேட் பிரிட்டனில் 120 பவுண்டு ஸ்டெர்லிங்குகள் (3,000 பிராங்குகள்) மற்றும் அதற்கு அதிகமான வருமானங்களின் மீது நேரடியான ஏறுமுக வரி விதிப்பின் மூலம் மொத்த 90 மில்லியனையும் பெற வேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்வோம். மொத்த தேசிய செல்வத்தின் வருடாந்தர அதிகரிப்பு, சராசரி வருடாந்தர அதிகரிப்பு 1865 முதல் 1875 வரை 240 மில்லியன் பவுண்டு ஸ்டெர்லிங்குகள் என்று ஜிஃபென் கூறுகிறார். இப்பொழுது அது வருடம் 300 மில்லியனுக்குச் சமம் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; 90 மில்லியன் வரிச் சுமை மொத்த அதிகரிப்பில் அநேகமாக மூன்றிலொரு பகுதியைச் சாப்பிட்டு விடும். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், சோஷலிஸ்டு அரசாங்கத்தைத் தவிர வேறு எந்த அரசாங்கமும் அத்தகைய நடவடிக்கையைச் செய்ய முடியாது; சோஷலிஸ்டுகள் அதிகாரத்தில் இருக்கின்ற பொழுது அவர்கள் பல காரியங்களை நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கும்; அவற்றுக்குப் பக்கத்தில் வரிச் சீர்திருத்தம் முற்றிலும் அற்பமான, வினாடி நேர நடவடிக்கையாக இருக்கும்; சிறு விவசாயிகளுக்கு முன்னால் முற்றிலும் பல்விதமான வாய்ப்புகள் தோன்றும்.

இந்த வரிச் சீர்திருத்தத்துக்கு விவசாயிகள் நெடுங்காலம் காத்திருக்க வேண்டும் என்பதை இச்செயல்திட்டத்தின் ஆசிரி

ரியர்கள் உணருகிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது; ஆகவே “அதற்கிடையில்” (en attendant) பின்வரும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு முன்னால் காட்டப்படுகிறது:

“சொந்த உழைப்பின் மூலம் வாழ்க்கை நடத்துகின்ற எல்லா விவசாயிகளுடைய நிலங்கள் மீதும் வரி விதிப்பை ரத்துச் செய்தல், ஒத்தி வைக்கப்பட்ட துண்டு நிலங்கள் எல்லாவற்றின் மீதும் வரிகளைக் குறைத்தல்.”

இக்கோரிக்கையின் இரண்டாவது பகுதி குடும்பத்தினால் விவசாயம் செய்யப்பட முடியாத அளவுக்குப் பெரியதாக இருக்கின்ற விவசாயப் பண்ணைகளை மட்டுமே குறிப்பிட முடியும்; ஆகவே இது “தினசரிக் கூலிகளைச் சுரண்டுகின்ற” விவசாயிகளுக்கு மறுபடியும் சாதகமாக இருக்கிறது.

மறுபடியும்:

“வனவிலங்குகள் மற்றும் மீன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் விளைந்து கொண்டிருக்கும் தானியங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் அவசியமானவற்றைத் தவிர சுதந்திர வேட்டையாடுதல் மற்றும் மீன் பிடிக்கின்ற உரிமைகளைத் தடைகளின்றி அளித்தல்.”

இது மிகவும் ஜனரஞ்சகமாக இருக்கிறது, ஆனால் வாக் கியத்தின் ஆரம்பப் பகுதி இறுதிப் பகுதியை அடித்து விடுகிறது. நாட்டுப்புற ஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றிலும் இன்று கூட ஒவ்வொரு விவசாயக் குடும்பத்துக்கும் எத்தனை முயல்கள், கௌதாரிகள், பெரிய மீன்கள் மற்றும் ஏரி மீன்கள் இருக்கின்றன? ஒவ்வொரு விவசாயியும் ஆண்டுக்கு ஒரு நாள் சுதந்திரமாக வேட்டையாட மற்றும் மீன் பிடிக்க அனுமதிக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் கூடுதலாக இருக்கின்றன என்று நீங்கள் சொல்ல முடியுமா?

“சட்ட பூர்வமான, வாடிக்கையான வட்டி விகிதத்தைக் குறைத்தல்” —

ஆகவே புதிய வட்டிச் சட்டங்கள், கடந்த 2,000 ஆண்டுகளாக எங்குமே தோல்வியடைந்திருக்கின்ற போலீஸ் நடவடிக்கையை அமுலாக்குவதற்குப் புதிய முயற்சி. வட்டிக்கடைக்காரரிடம் போவது குறைந்த தீமையே என்று சிந்

திக்க வேண்டிய நிலையில் சிறிய விவசாயி இருந்தால், கடன் சட்டங்களில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் அந்த விவசாயியை ஒட்டக் கறந்துவிடக் கூடிய வழிகளையும் முறைகளையும் வட்டிக் கடைக்காரர் எப்பொழுதுமே கண்டுபிடிக்க முடியும். அதிகமாகப் போனால், இந்த நடவடிக்கை சிறு விவசாயிக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பதற்குப் பயன்படுமே தவிர அவருக்கு அதனால் சாதகமில்லை; அதற்கு மாறாக, அவருக்குக் கடன் மிகவும் அவசியமாக இருக்கின்ற நேரத்தில் அவர் கடன் வாங்குவதை இயலாததாகச் செய்து விடுகிறது.

“இலவச மருத்துவ வசதி, அடக்க விலைக்கு மருந்துகள்”—

இது விவசாயிகளுக்கு விசேஷப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்குரிய நடவடிக்கை என்று சிறிதும் கூற முடியாது; ஜெர்மன் செயல் திட்டம் இன்னும் கூடுதலாகச் சென்று மருந்துகள் கூட இலவசமாகத் தரப்பட வேண்டும் என்று கோருகிறது.

“இராணுவ சேவைக்கு அனுப்பப்படுகின்ற ரிசர்வ் படையினருடைய இராணுவப் பணிக் காலத்தில் குடும்பங்களுக்கு நட்ட ஈடு அளித்தல்”—

இது மிகவும் குறைவான முறையில் ஜெர்மனியிலும் ஆஸ்திரியாவிலும் இருக்கிறது; இது விசேஷமான விவசாயக் கோரிக்கையும் அல்ல.

“உரம், விவசாய இயந்திரங்கள் மற்றும் விளைப்பொருள்கள் மீது விதிக்கப்படுகின்ற போக்குவரத்துக் கட்டணத்தைக் குறைத்தல்”—

மொத்தத்தில் ஜெர்மனியில் அமுலில் இருக்கிறது, பிரதானமாக பெரிய நிலக்கிழார்களின் நலன்களுக்குப் பயன்படுகிறது.

“நில வள மேம்பாட்டுக்கும் விவசாய உற்பத்தியின் வளர்ச்சிக்குமான பொதுப் பணித் திட்டத்தைத் தயாரிப்பதற்கு உடனடியான பூர்வாங்க வேலையைத் தொடங்குதல்”—

இது எல்லாவற்றையும் நிச்சயமின்மை மற்றும் அழகான வாக்குறுதிகளின் உலகத்தில் வைக்கிறது; எல்லாவற்றுக்கும்

மேலாக, பெரிய அளவு நிலவுடைமைக்கு நன்மையளிப்பதே.

சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால், முன்னுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பிரம்மாண்டமான தத்துவ முயற்சிக்குப் பிறகு புதிய விவசாயச் செயல்திட்டத்தின் செய்முறைப் பிரேரணைகளில், அதன் சொந்தச் சொற்களின்படி மாற்ற முடியாத படி அழியுமாறு விதிக்கப்பட்டிருந்த துண்டு துக்காணியான நிலங்களைக் கொண்ட சிறு விவசாயிகள் நீடிப்பதற்கு பிரெஞ்சு தொழிலாளர் கட்சி எந்த வழியைக் கடைப்பிடிக்கப் போகிறது என்பது இனியும் கூடப் புலப்படவில்லை.

II

ஒரு விஷயத்தில் நமது பிரெஞ்சுத் தோழர்கள் முற்றிலும் சரியான கருத்தைக் கூறியிருக்கிறார்கள்: பிரான்சில் சிறு விவசாயியின் சித்தத்துக்கு விரோதமாக நிரந்தரமான புரட்சி கர மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. அவர்கள் விவசாயியைத் தங்களுடைய செல்வாக்கின் கீழ் கொண்டுவர விரும்பினால், அதற்குத் தகுந்த நெம்புகோலை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்று மட்டுமே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அவர்கள் உடனடியாக, சாத்தியமானால் அடுத்த பொதுத் தேர்தலுக்குள் கூட சிறு விவசாயியை வென்றெடுப்பதில் தீவிரமாக இருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அவர்கள் மிகவும் ஆபத்தான பொதுப்படையான வாக்குறுதிகளைத் தருவதன் மூலமாக மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும் என்று நம்புகிறார்கள்; அந்த வாக்குறுதிகளுக்கு ஆதரவாக இன்னும் ஆபத்தான தத்துவக் காரணங்களை முன்வைக்குமாறு அவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பிறகு நெருங்கி ஆராய்கின்ற பொழுது, பொதுப்படையான இந்த வாக்குறுதிகள் சுயமுரண்பாடுள்ளவை (மாற்ற முடியாதபடி அழியுமாறு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றவை என்று அறிவிக்கின்ற அதே நேரத்தில் அந்த நிலைமையைக் காப்பாற்றுவோம் என்று வாக்குறுதி அளித்தல்) மற்றும் தனிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் மொத்தத்தில் எந்தச் செய்முறை விளைவும் இல்லாதவை (வட்டிச் சட்டங்கள்), அல்லது பொதுப்படையான தொழி

லாளர் கோரிக்கைகள், அல்லது பெரிய நிலக்கிழார்களுக்கும் நன்மை செய்கின்ற கோரிக்கைகள், அல்லது முடிவில் சிறு விவசாயிகளுடைய நலன்களை மேம்படுத்துவதில் எவ்விதத்திலும் அதிகமான முக்கியத்துவம் இல்லாதவை என்று தோன்றுகிறது. அதன் விளைவாகச் செயல்திட்டத்தின் நேரடியான செய்முறைப் பகுதி தவறான தொடக்கப் பகுதியைத் திருத்துகிறது, முன்னுரையில் வல்லமை மிக்க சொல்லாரவாரமாகத் தோன்றுவதை மெய்யாகவே ஆபத்தில்லாத நடவடிக்கைகளாகக் குறுக்குகிறது.

ஒரு விஷயத்தை இப்பொழுதே சொல்லி விடுவோம்: சிறு விவசாயிகளின் மொத்த பொருளாதார நிலை, அவர்கள் வளர்ந்த முறை மற்றும் தனித்தொதுங்கிய வாழ்க்கை முறையிலிருந்து தோன்றுகின்ற தப்பெண்ணங்களினால்—முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகளும் பெரிய நிலக்கிழார்களும் இத்தப்பெண்ணங்களைப் பேணி வளர்த்திருக்கிறார்கள்—நாம் நிறைவேற்ற முடியாது என்று நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்த வாக்குறுதியைத் தருவதன் மூலமாக மட்டுமே சிறு விவசாயிகளின் பெருந்திரளினரை நாம் உடனடியாக வென்றெடுக்க முடியும்; அதாவது, எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலும் எல்லா பொருளாதாரச் சக்திகளையும் எதிர்த்து உங்களுடைய உடைமையைப் பாதுகாப்போம் என்று வாக்குறுதியளிப்பது மட்டுமன்றி, அவர்களை இப்பொழுது அழுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற எல்லாச் சுமைகளையும் நாம் அகற்றுவோம் என்று அவர்களுக்கு வாக்குறுதி அளிக்க வேண்டும்: குத்தகை விவசாயியைச் சுதந்திர உடைமையாளராக மாற்ற வேண்டும், அடமானத்தின் சுமையினால் அழிந்து கொண்டிருக்கின்ற உடைமையாளருடைய கடன்களைக் கட்ட வேண்டும். நாம் இதைச் செய்ய முடிந்தால், இன்றைய நிலை அவசியமாகவே புதிதாக வளர்ச்சியடைகின்ற முனைக்கு நாம் மறுபடியும் திரும்புவோம். நாம் விவசாயியை விடுதலை செய்திருக்க மாட்டோம், அவருடைய மரண தண்டனையை ஒத்திப் போட மட்டுமே செய்திருப்போம்.

ஆனால் இரவில் விவசாயியை வென்றெடுத்து விட்டு நம்முடைய வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற இயலாமையினால்

மறு நாள் காலையில் அவரை மறுபடியும் இழப்பது நம்முடைய நலன்களுக்கு ஏற்றதல்ல. சிறு விவசாயி தன்னுடைய துண்டு துக்காணியான உடைமையை நிரந்தரமாக்குவதற்குக் கட்சி உதவும் என்று எதிர்பார்த்தால், அத்தகைய கட்சி உறுப்பினர் நமக்கு தேவையில்லை; நிரந்தரமான கைவினை ஆண்டானாக இருக்க விரும்புகின்ற சிறு கைவினைஞனைப் போன்றதே இது. இந்த நபர்கள் யூத எதிர்ப்பாளர்களுக்குச் சொந்தமானவர்கள். இவர்கள் யூத எதிர்ப்பாளர்களிடம் போகட்டும். இவர்களுடைய சிறு பண்ணைகளைக் காப்பாற்றுவதாக அவர்கள் வாக்குறுதி அளிக்கட்டும். இந்தப் பளபளப்பான சொற்றொடர்கள் உண்மையில் என்ன செய்யப் போகின்றன, யூத எதிர்ப்பு சொர்க்கத்திலிருந்து எத்தகைய ராகங்கள் தவழ்ந்து வருகின்றன என்பதை அவர்கள் ஒரு தடவை அறிந்தால், குறைவாக வாக்குறுதியைக் கொடுத்து முற்றிலும் வேறு இடங்களில் முக்தியைத் தேடுகின்ற நாம் என்ன இருந்தாலும் அதிக நம்பிக்கையானவர்கள் என்பதை அவர்கள் மேன்மேலும் அதிகமாக உணர்வார்கள். நம்மிடமிருக்கின்ற தீவிரமான யூத எதிர்ப்புச் சொன்மாரி பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மத்தியில் இருந்திருந்தால், அவர்கள் நாண்டில் செய்த தவறை அநேகமாகச் செய்திருக்க மாட்டார்கள்.

அப்படியானால் சிறு விவசாயிகளின் பால் நமது நிலை என்ன? நாம் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகிற சந்தர்ப்பத்தில் சிறு விவசாயிகளிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும்?

முதலாவதாக, சிறு விவசாயியின் அழிவு தவிர்க்க முடியாதது என்பதை நாம் முன்னூகிக்கிறோம், ஆனால் நாம் தலையிடுவதன் மூலமாக அதைத் துரிதப்படுத்துவது நம்முடைய இலட்சியமல்ல என்று பிரெஞ்சு செயல்திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது முற்றிலும் சரியானதே.

இரண்டாவதாக, அரசு அதிகாரம் எங்கள் கையில் இருக்கும் காலத்தில் நாங்கள் சிறு விவசாயிகளின் சொத்தைப் பலவந்தமாகப் பறிமுதல் செய்வதைப் பற்றிச் (நஷ்ட ஈடு கொடுத்துச் செய்வதா, கொடுக்காமலே செய்வதா என்ற

பேச்சுக்கே இங்கு இடமில்லை) சிந்திக்கக்கூட மாட்டோம், பெரிய நிலவுடைமையாளர்களின் விஷயத்தில்தான் நாங்கள் அப்படிச் செய்து தீர வேண்டும். சிறு விவசாயி சம்பந்தமாக நமது பணி என்னவென்றால், முதலில், அவரது தனியார் உற்பத்தியையும் தனிவுடைமையையும் கூட்டுறவு உற்பத்தியாகவும் கூட்டுறவு உடைமையாகவும் மாற்றுவதுதான்; இதைப் பலாத்காரமாகச் செய்யாமல், உதாரணத்தைக் கொண்டும், இந்த நோக்கத்துக்காகச் சமூக உதவியைத் தந்தும் செய்து வைப்போம். அதன் பிறகு சிறு விவசாயிக்கு இன்றைக்குக் கூட வெளிப்படையாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய எதிர்கால அனுகூலங்களைக் காட்டுவதற்கு நிச்சயமாக நம்மிடம் நிறைய சாதனங்கள் இருக்கத்தான் போகின்றன.

டென்மார்க் நாட்டில் கோப்பன்ஹேகன் என்ற ஒரே ஒரு உண்மையான நகரம் மட்டுமே இருக்கிறது; எனவே டென்மார்க்கின் சோஷலிஸ்டுகள் அந்த நகரத்துக்கு வெளியே விவசாயிகள் மத்தியில் செய்யப்படும் பிரசாரத்தை மட்டுமே நம்பியிருந்த காரணத்தால் அவர்கள் சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பே இத்தகைய திட்டங்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு கிராமத்தை அல்லது ஒரு சமய வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகள்—டென்மார்க்கில் தனிப்பட்ட பெரிய குடியிருப்புகள் அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கின்றன—தங்களுடைய நிலங்களை ஒன்றுசேர்த்து ஒரு பெரிய பண்ணையை ஏற்படுத்துவது, அந்தப் பண்ணையில் பொது நிர்வாகத்தில் கூட்டாக விவசாயம் செய்து மொத்த உற்பத்திப் பொருளை ஒவ்வொருவரும் கொடுத்த நிலம், பணம், உழைப்பின் விகிதாச்சார அளவில் விநியோகம் செய்வது என்று திட்டமிடப்பட்டது. டென்மார்க்கில் சிறு நில உடைமை இரண்டாந்தரப் பாத்திரத்தை மட்டுமே வகிக்கிறது. ஆனால் துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமைகள் இருக்கிற ஒரு பகுதியில் இந்தக் கருத்தை நாம் பயன்படுத்தினால், நிலங்களை ஒன்றுசேர்த்து மொத்த நிலப் பகுதியில் பெரிய அளவில் விவசாயம் செய்தால், இது வரை உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்த உழைப்புச் சக்தியில் ஒரு பகுதி மிகையாகி விடும் என்பது தெரிய வரும்; இப்படி ஏற்

படுகிற உழைப்புச் சேமிப்பு பெரிய அளவில் நடைபெறுகிற விவசாயத்தில் இருக்கும் முக்கியமான சாதகங்களில் ஒன்று எனலாம். இந்த உழைப்புச் சக்தியை இரண்டு வழிகளில் பயன்படுத்தலாம்: பக்கத்திலிருக்கும் பெரிய பண்ணைகளிலிருந்து நிலத்தைக் கூடுதலாகப் பெற்று அதை விவசாயிகள் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் உபயோகத்துக்கு வைத்துக் கொள்ளலாம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட விவசாயிகள் ஒரு தொழிலைக் கற்றுக் கொள்வதற்கான சாதனங்களையும் வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம் (இது அவர்களுக்கு ஒரு துணைத் தொழிலாகவும் முதன்மையாகவும் இயன்றவரையிலும் அவர்களுடைய உபயோகத்துக்காகவும் இருக்கும்). இரண்டு வழிகளிலுமே அவர்களுடைய பொருளாதார நிலையில் அபிவிருத்தி ஏற்படும்; அதே சமயத்தில் அந்த விவசாயிகள் கூட்டுறவுச் சங்கத்தைப் படிப்படியாக ஓர் உயர்ந்த வடிவத்துக்குக் கொண்டுபோவதற்கும் மொத்தத்தில் அந்தச் சங்கத்தின் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்களின் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் அந்த மொத்த சமூகத்தின் மற்ற இலாகாக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளோடு சம்பந்தத்துவதற்கும் தேவையான செல்வாக்கு அந்தப் பொதுவான சமூகநிர்வாக அமைப்புக்குக் கிடைக்கிறது. இதை ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட உதாரணத்திலும் எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பது அந்த உதாரணத்தின் சந்தர்ப்பங்களையும் நாம் எத்தகைய நிலைமைகளின் கீழ் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுகின்றோம் என்பதையும் பொறுத்திருக்கும். இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு மேலும் பல சலுகைகளைக் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமையில் நாம் இருப்பது கூட சாத்தியமே: மொத்த அடமானக் கடனையும் தேசிய வங்கி ஏற்றுக் கொண்டு அதே சமயத்தில் வட்டி விகிதத்தைக் கணிசமாகக் குறைப்பது; பெரிய அளவில் உற்பத்தியை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பொது நிதியிலிருந்து முன்பணம் கொடுத்து உதவுவது (இது முதன்மையாகவோ அல்லது கட்டாயமாகவோ பணமாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில்லை; இயந்திர சாதனங்கள், இரசாயன உரம், இதர தேவையான பொருள்களாகக் கொடுக்கலாம்), முதலியவை.

விவசாயிகளின் வீடுகளையும் வயல்களையும் கூட்டுறவு முறையில் நடத்தப்படுகின்ற கூட்டுறவுச் சொத்தாக மாற்று வதன் மூலமாகவேதான் நாம் அந்தச் சொத்துக்களை அவர் களுக்காகக் காப்பாற்றவும் பாதுகாக்கவும் முடியும் என்பதை விவசாயிகள் புரிந்துக் கொள்ளுமாறு செய்வதுதான் முக்கிய மான விஷயம். தனிப்பட்ட சொத்துடைமையினால் ஏற்படு கின்ற தனிப்பட்ட விவசாயம்தான் விவசாயிகளை அவர் களுடைய அழிவை நோக்கித் துரத்துகிறது. அவர்கள் தனிப் பட்ட வேலை முறையே இருக்க வேண்டுமென்று வற் புறுத்தினால், அவர்களுடைய காலாவதியாகிவிட்ட உற்பத்தி முறைக்குப் பதிலாக முதலாளித்துவப் பெரிய அளவு உற் பத்தி ஏற்படும்; அவர்களும் தங்களுடைய வீடுகளிலிருந்தும் வயல்களிலிருந்தும் விரட்டப்படுவதும் தவிர்க்க முடியாத தாகி விடும். இதுதான் இன்றிருக்கும் நிலை எனலாம். இங்கே நாம் வருகிறோம்; அவர்கள் பெரிய அளவு உற்பத்தியைக் கொண்டுவரக் கூடிய — இது முதலாளிகளின் நலனுக்காக இல்லாமல், அவர்களுடைய சொந்த நலனுக்காக, பொது நலனுக்காகக் கொண்டுவரப்படுகிறது — வாய்ப்பை அவர் கள் முன் வைக்கிறோம். இது விவசாயிகளின் சொந்த நன் மைக்கு உகந்தது, அவர்களுடைய விமோசனத்துக்கு இருக் கிற ஒரே வழி இதுவே என்று அவர்களைப் புரிந்து கொள்ள வைக்க உண்மையாகவே முடியாமற்போய் விடுமா?

முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் அபரிமிதமான சக்திக்கு எதிராக உங்களுடைய தனிப்பட்ட சொத்துக்களையும் தனிப்பட்ட உற்பத்தியையும் பாதுகாப்போம் என்று சிறு நிலவுடைமை விவசாயிகளிடம் இப்பொழுதோ அல்லது வேறு எந்தச் சமயத்திலோ நாம் வாக்கு கொடுக்கக் கூடாது. அவர்களுடைய சொத்து உறவுகளில்—அவர்களுடைய விருப் பத்துக்கு விரோதமாக — நாம் பலவந்தமாகத் தலையிட மாட்டோம் என்பதை மட்டுமே நாம் உறுதியாகக் கூற முடியும். மேலும், முதலாளிகளும் பெரிய நிலவுடைமையாளர் களும் சிறு விவசாயிகளுக்கு எதிராக நடத்துகிற போராட் டம் இன்று முதல் மிகவும் குறைந்த அநியாயமான வழிகளில் நடத்தப்பட வேண்டும், இப்பொழுது அடிக்கடி பின்பற்றப்

படுகிற நேரடியான திருட்டும் ஏமாற்றுவதும் இயன்ற வரை தடுக்கப்பட வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்த வேண்டும். இதில் கூட நாம் ஒரு சில மிக விசேஷமான சமயங்களில் மட்டுமே வெற்றி பெற முடியும். வளர்ச்சியடைந்த முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் கீழ் நேர்மை முடிவடைவது எங்கே, திருட்டுத் தனம் தொடங்குவது எங்கே என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. எனினும் அரசியல் அதிகாரம் ஏமாற்றியவனுக்கு ஆதரவாக இருக்கிறதா அல்லது ஏமாற்றப்பட்டவனுக்கு ஆதரவாக இருக்கிறதா என்பது எப்பொழுதுமே கணிசமான வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்தும். நாம் திட்டவாட்டமான முறையில் சிறு விவசாயிக்கு ஆதரவாக இருக்கிறோம்; அந்தச் சிறு விவசாயியின் நிலைமையை இன்னும் அதிக அளவுக்குத் தாங்கக் கூடியதாகச் செய்வதற்கு, அந்த விவசாயி கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் சேருவதென்று முடிவு செய்து விட்டால் அந்த மாற்றத்தை சுலபமாக ஏற்படுத்துவதற்கு, அவரால் இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வர இயலவில்லை என்றால் அவர் நன்கு யோசித்து முடிவு செய்கிற வரையிலும் அந்தச் சிறு நிலவுடைமையை அதிக காலத்துக்கு அவர் வைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு நம்மாலியன்ற எல்லாவற்றையும் செய்வோம். தன்னுடைய சொந்த உழைப்பைக் கொண்டு உயிர் வாழ்கிற சிறு விவசாயி முற்றிலும் நம்மவர் என்பதற்காக மட்டுமன்றி, இது கட்சியின் நேரடியான நலனுக்கு ஏற்றது என்பதனால் இதைச் செய்கிறோம். விவசாயிகள் பாட்டாளி வர்க்கத்தினுள் இழுக்கப்படுகிற நிலைமையில் அவர்களில் எவ்வளவு அதிகமான பேர்களை நாம் காப்பாற்றுகிறோமோ— அவர்கள் விவசாயிகளாக இருக்கும் பொழுதே நம் அணிக்கு அவர்களை வென்று விட்டோமானால்—அவ்வளவு சீக்கிரமாகவும் சுலபமாகவும் சமூக மாற்றம் சாதிக்கப்பட்டு விடும். முதலாளித்துவ உற்பத்தி எல்லா இடங்களிலும் அதன் மிகத் தீவிரமான அளவுக்கு வளர்ச்சியடைகிற வரை, கடைசியாக மிஞ்சுகிற சிறு கைவினைஞரும் சிறு விவசாயியும் முதலாளித்துவப் பெரிய அளவு உற்பத்திக்குப் பவியாகும் வரை சமூக மாற்றத்துக்குக் காத்துக் கொண்டிருப்பதில் நமக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை. இந்த நோக்கத்தினால் விவ

சாயிகளின் நன்மையை முன்னிட்டுப் பொதுப் பணத்தைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்படும் பொருளாயத தியாகம் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரக் கருத்தோட்டப்படி பணத்தை வீணாக்குவதுதான்; எனினும் பொதுவாக சமூகப் புனரமைப்பிற்கு ஏற்படுகிற செலவில் அது பத்து மடங்கு சேமிப்பை ஏற்படுத்துமாதலால் அது ஒரு சிறந்த முதலீடே. எனவே இந்த நோக்கத்தின் பேரில் நாம் விவசாயிகளிடம் தாராள மனப்பான்மையோடு நடந்து கொள்ளலாம். இந்த முடிவுக்குப் பொருத்தமான ஸ்தூலமான ஆலோசனைகளைச் சொல்லவோ அல்லது நுணுக்கமான விவரங்களைச் சொல்லவோ இது இடமல்ல; இங்கே நாம் பொதுவான கோட்பாடுகளை மட்டுமே எடுத்துரைக்க முடியும்.

நாம் துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமைகளை நிரந்தரமாகப் பாதுகாக்க உத்தேசிக்கிறோம் என்ற அபிப்பிராயத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்தக் கூடிய வகையில் உறுதியளிப்பது சிறு விவசாயிகளுக்கு மட்டுமல்லாமல் கட்சிக்கும் மிகப் பெரிய கெடுதலைச் செய்வதாகும். அது விவசாயிகள் விடுதலையடையக் கூடிய வழியை நேரடியாகவே தடுப்பதைப் போன்றதாகும்; கட்சியைக் காட்டுத் தனமான யூத எதிர்ப்பு நிலையின் தரத்துக்குக் கீழே இறக்கி விடும். இதற்கு மாறாக, முதலாளித்துவம் ஆட்சி செலுத்துகிற வரையிலும் விவசாயிகள் நிலையில் சிறிது கூட நம்பிக்கைக்கு வழியில்லை, அவர்களுடைய துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமைகளை அப்படியே பாதுகாப்பது சிறிதும் சாத்தியமற்றது, கை வண்டியை ரயில் வண்டி நசுக்கி விடுவதைப் போல அவர்களுடைய திறன்றற, காலாவதியாகிப் போன சிறு அளவு உற்பத்தி முறையை முதலாளித்துவப் பெரிய அளவு உற்பத்தி நசுக்கி விடுவது முற்றிலும் நிச்சயமானது என்பதை விவசாயிகளிடம் திரும்பத் திரும்பத் தெளிவுபடுத்துவது நமது கட்சியின் கடமையாகும். நாம் இதைச் செய்வதன் மூலம் பொருளாதார வளர்ச்சியின் தவிர்க்க முடியாத வளர்ச்சிப் போக்குக்கு ஏற்ற முறையில் நடந்தவர்களாவோம்; இந்த வளர்ச்சி நம் வார்த்தைகளில் இருக்கும் உண்மையைச் சிறு விவசாயிகளுக்கு நிச்சயமாக உணர்த்தும்.

நான்ட் செயல்திட்டத்தை உருவாக்கியவர்களும் அடிப்படையில் நான் தெரிவித்த கருத்துக்களையே கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று உறுதியாக நம்புவதை இங்கே தெரிவிக்காமல் இந்தப் பொருளை முடிப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. இன்று துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற பகுதிகள் பொதுச் சொத்தாக மாறிவிடுவது நிச்சயம் என்பதை அவர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய நுண்ணறிவு நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறது. துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமை கண்டிப்பாக மறைந்துவிடும் என்பதை அவர்களே ஒத்துக் கொள்கிறார்கள். நான்ட் காங்கிரசில் தேசிய கவுன்சிலின் சார்பில் லஃபார்க் தயாரித்து வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையும் இந்தக் கருத்தை முழுவதுமே அங்கீகரிக்கிறது. அந்த அறிக்கை பெர்லினிலிருந்து வெளிவருகின்ற Sozialdemokrat பத்திரிகையில்¹¹⁹ இந்த வருடம் அக்டோபர் மாதம் 18ந் தேதிய இதழில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. நான்ட் செயல்திட்டத்தைத் தயாரித்தவர்கள் எழுதியிருப்பது வேறு, உண்மையில் அவர்கள் சொல்ல விரும்புவது வேறு என்பதை அதில் உபயோகித்திருக்கிற வார்த்தைகளின் முரண்பாடான தன்மை வெளிக்காட்டி விடுகிறது. அவர்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, அவர்களுடைய கருத்துக்கள் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்றால் (உண்மையில் அது ஏற்கெனவே நடைபெற்றிருக்கிறது) அது அவர்களுடைய தவறாகும். எனினும் அவர்கள் தங்களுடைய செயல்திட்டத்தை விவரமாகத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்; அடுத்த பிரெஞ்சு காங்கிரஸ் அதை நன்கு திருத்தியமைக்க வேண்டும்.

நாம் இப்பொழுது இன்னும் பெரிய விவசாயிகளுக்கு வருவோம். இங்கே, பரம்பரையாகக் கிடைத்த சொத்துக்களின் பிரிவினையாலும் கடன்கள், நெருக்கடியால் ஏற்படும் நில விற்பனையாலும் துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமை விவசாயியிடமிருந்து பரம்பரையாகக் கிடைத்த சொத்தைச் சிதற விடாது பாதுகாத்த அல்லது அதனோடு கூடுதலாகச் சேர்த்துக் கொண்ட பெரிய நிலவுடைமையாளர் வரை இடைநிலைக் கட்டடங்களின் கதம்பமான படிவத்தைப்

பார்க்கிறோம். எங்கே நடுத்தர விவசாயி துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமை விவசாயிகளோடு வசிக்கிறாரோ, அங்கே அவருடைய நலன்களும் கருத்துக்களும் அவர்களுடையவற்றிலிருந்து அதிகமாக வேறுபட்டிருக்காது; ஏனென்றால் தன்னுடைய வகையைச் சேர்ந்தவர்களில் எவ்வளவு அதிகமானவர்கள் முன்பே சிறு நிலவுடைமை விவசாயிகளின் தரத்துக்குத் தாழ்ந்து போய் விட்டார்கள் என்பதை அவர் தன்னுடைய சொந்த அனுபவத்திலிருந்தே தெரிந்திருப்பார். ஆனால் எங்கே பெரிய அளவு, நடுத்தர விவசாயிகள் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றார்களோ, பொதுவாக விவசாய வேலைகளைச் செய்வதற்குப் பண்ணையாட்கள்—ஆண்களும் பெண்களும்—தேவைப்படுகிறார்களோ, அங்கே நிலைமை வேறு விதமாக இருக்கிறது. ஒரு தொழிலாளர் கட்சி முதலில் கூலி உழைப்பாளிகளுக்காக, அதாவது ஆண், பெண் பண்ணையாட்களுக்கும் தினசரிக் கூலிக்கு உழைப்பவர்களுக்காகவும் போராட வேண்டியது அவசியம்; அதனால்தான் தொழிலாளர்களின் கூலி அடிமைத் தனம் நீடிப்பதை உள்ளடக்கிய எவ்விதமான உறுதிகளையும் விவசாயிகளுக்குக் கொடுப்பது கண்டிப்பாகத் தடைசெய்யப்படுகிறது. ஆனால் பெரிய அளவு, நடுத்தர விவசாயிகள் அந்த நிலையிலேயே நீடிக்கும் வரையிலும் அவர்கள் கூலித் தொழிலாளர்களின் உதவியில்லாமல் தங்களுடைய பண்ணைகளை நிர்வகிக்க முடியாது. எனவே சிறு அளவு விவசாயிகள் அப்படியே நிரந்தரமாக நீடிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அவர்கள் மத்தியில் நாம் ஏற்படுத்துவது வடிகட்டிய முட்டாள் தனமாக அமையும் என்றால் அதே வாக்குறுதியைப் பெரிய அளவு, நடுத்தர விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தோமென்றால் அது நேரடியாக துரோகம் செய்வதைப் போன்றதே.

இங்கே மறுபடியும் இதற்கு இணையாக நகரங்களில் உள்ள கைவினைஞர்களின் உதாரணம் இருக்கிறது. அவர்கள் விவசாயிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவுக்கு அழிந்து விட்டார்கள் என்பது உண்மையே; ஆனால் பயிற்சியாளர்களோடு சேர்த்து கூலியாட்களைப் பயன்படுத்துபவர்கள் அல்லது கூலியாட்களின் இடத்தில் பயிற்சியாளர்களை வைத்

திருப்பவர்கள் சிலர் இன்னும் இருக்கிறார்கள். இத்தகைய பிரதம கைவினைஞர்களில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அந்த விதமாகவே நிரந்தரப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புபவர்கள் யூத எதிர்ப்பாளர்களோடு சேர்ந்து தங்கள் எதிர்காலத்தை அமைத்துக் கொள்ளட்டும்; அங்கேயிருந்து தங்களுக்கு எத்தகைய உதவியும் கிடைக்காது என்பதை அவர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொள்கிற வரையிலும் அங்கே இருக்கட்டும். தங்களுடைய உற்பத்தி முறை தவிர்க்க முடியாதபடி அழியப் போகிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட மற்றவர்கள் நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; மேலும், எதிர்காலத்தில் மற்ற எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்படப் போகிற நிலைமையைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். மேலே சொல்லப்பட்டது பெரிய அளவு, நடுத்தர விவசாயிகளுக்கும் பொருந்தக் கூடியதே. அவர்களைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய பண்ணையாட்கள் — ஆண்களும், பெண்களும் — மற்றும் தினசரிக் கூலிக்கு உழைப்பவர்கள் மீது நாம் அதிகமான அக்கறை கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை இங்கே சொல்வது அவசியமல்ல. இந்த விவசாயிகள் அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறை தொடர்ந்து நீடிக்கும் என்ற உறுதிமொழியை விரும்பினார்கள் என்றால் நாம் அத்தகைய நம்பிக்கையைத் தருவதற்குரிய நிலையில் இல்லை. அப்படியானால் அவர்கள் எல்லாவாக்குறுதிகளையும் இஷ்டம் போலக் கொடுத்து எதையும் மாற்றாமல் மகிழ்ச்சியடைகின்ற யூத எதிர்ப்பாளர்கள், விவசாயக் கழகம் இன்னும் இவை போன்ற கட்சிகளோடு போய்ச் சேர்ந்து விட வேண்டும். பெரிய அளவு மற்றும் நடுத்தர விவசாயிகளும் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை மற்றும் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதியாகின்ற விலை மலிவான தானியத்தின் போட்டியில் சிக்கிச் சீரழிவது தவிர்க்க முடியாதது என்ற பொருளாதார உண்மை நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது; இந்த விவசாயிகளிடம் அதிகரித்து வருகிற கடன்களும் எங்கு பார்த்தாலும் வெளிப்படையாகத் தெரிகின்ற அவர்களுடைய வீழ்ச்சியும் இதை நிரூபிக்கின்றன. இந்த வீழ்ச்சிக்கு எதிராக நாம் செய்யக் கூடியது ஒன்றுதான்;

இங்கும் விவசாய நிலங்களை ஒன்றுசேர்த்துக் கூட்டுறவு முறையில் அமைக்க வேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்வோம்; இவற்றில் கூலி உழைப்பைச் சுரண்டுவது மேன்மேலும் அதிகமாக அகற்றப்படும்; இவற்றை ஒரு மாபெரும் தேசிய உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவின் கிளைகளாகப் படிப்படியாக மாற்றுவதும், அதனுடைய எல்லாக் கிளைகளும் ஒரே விதமான உரிமைகளும் கடமைகளும் கொண்டிருக்கும் வகையில் அமைப்பதையும் செய்யலாம். இந்த விவசாயிகள் தங்களுடைய இன்றைய உற்பத்தி முறை தவிர்க்க முடியாத வகையில் அழிந்துவிடப் போவதை உணர்ந்து அதற்குரிய கட்டாயமான முடிவுகளை அடைந்து விட்டால், வருவித்துக் கொண்டால் அவர்கள் நம்மை நோக்கி வருவார்கள்; புதிய உற்பத்தி முறைக்குத் தங்களை மாற்றிக் கொள்வதற்கு நாம் நமது முழுத் திறமையையும் பயன்படுத்தி அவர்களுக்கும் உதவி செய்வது நமது கடமையாகும். இல்லையென்றால் நாம் அவர்களை எக்கேடாவது கெட்டுப் போகுமாறு விட்டுவிட்டு அவர்களுடைய கூலித் தொழிலாளர்களை நோக்கித் திரும்ப வேண்டியதுதான்; அவர்கள் மத்தியில் நமக்கு அனுதாபம் இருப்பது உறுதி. அநேகமாக இங்குமே நாம் பலவந்தமாகப் பறிமுதல் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாது போய்விடலாம்; மற்றவைகளைப் பொறுத்த வரையிலும் எதிர்காலத்தில் ஏற்படப் போகின்ற பொருளாதார வளர்ச்சிகள் இந்தக் கடின உணவையும் கூட ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்யும் என்று நம்புவோம்.

பெரிய அளவு நிலவுடைமைச் சொத்துக்கள் மட்டுமே முற்றிலும் சுலபமாகத் தீர்க்கப்படக் கூடிய பிரச்சினையாகும். நாம் இங்கே சிறிது கூட மறைமுகமாக இல்லாத முதலாளித்துவ உற்பத்தியோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதால், எப்படிப்பட்ட மன உறுத்தல்களும் நேர்மை உணர்ச்சியும் நம்மைத் தடுக்க வேண்டியதில்லை. இங்கே நமக்கு எதிரே நிற்பது பெருந்திரளாக உள்ள கிராமப் புறத் தொழிலாளர்கள் என்பதால் நமது கடமை மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. நம்முடைய கட்சி அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய உடனே அது தொழிற்றுறை முதலாளிகளிடமிருந்து பறி

முதல் செய்ததைப் போல பெரிய அளவு நிலவுடைமைச் சொந்தக்காரர்களிடமிருந்தும் பறிமுதல் செய்ய வேண்டியதே. இந்தச் சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்கிற பொழுது அவற்றுக்கென நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதா, இல்லையா என்பது பிரதானமாக நம்மைப் பொறுத்த விஷயமல்ல; நாம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றும் சூழ்நிலையை—குறிப்பாக இந்தக் கனவான்கள், பெரும் நிலவுடைமையாளர்கள் எப்படிப்பட்ட போக்கைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்பதை—அதிகமாகப் பொறுத்திருக்கும். நஷ்ட ஈடு கொடுப்பது எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அனுமதிக்கப்பட முடியாது என்று நாம் ஒருபோதும் கருதுவதில்லை. இவர்கள் அத்தனை பேரையும் மொத்தமாக விலைக்கு வாங்கி விட்டால், நமக்கு வேலை மிகச் சலபமாகி விடும் என்று தம் கருத்தை மார்க்ஸ் என்னிடம் (எத்தனை தடவைகள்!) சொல்லியிருக்கிறார். எனினும் இங்கே இது நமக்கு முக்கியமல்ல. இவ்விதமாக மக்களிடம் திரும்ப வந்து சேருகிற பெரிய பண்ணைகளை அவற்றில் முன்பே பயிரிட்டுப் பாடுபடும் கிராமப் புறத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களைக் கூட்டுறவாக அமைக்க வேண்டும். பொது மக்களின் கண்காணிப்பில் அவர்கள் பாடுபடவும் பலன் பெறுவதற்கும் இந்தப் பண்ணைகள் அவர்களிடம் கொடுக்கப்படுகின்றன. இந்த உரிமை எந்த நிபந்தனைகளின் பேரில் அவர்களுக்குத் தரப்படும் என்பதைப் பற்றி இப்பொழுது எதுவும் நிச்சயமாகச் சொல்வது இயலாது. எப்படி இருந்த போதிலும், ஒரு முதலாளித்துவ பண்ணை சமூக பண்ணையாக மாறுவதற்கு முழுத் தயாரிப்புகள் செய்யப்பட்டு விட்டன; திருவாளர் குரூப் அல்லது திருவாளர் வான்ஷ்டும்மின் தொழிற்சாலைகளில் நடைபெறுவதைப் போல, ஒரே இரவுக்குள் இதை நிறைவேற்றிவிட முடியும். இந்த விவசாயக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் உதாரணம் பெரிய அளவு கூட்டுறவு உற்பத்தியின் சாதகங்களை இன்னும் ஏற்றுக் கொள்ளாதிருக்கிற கடைசி துண்டு துக்காணியான நிலவுடைமை விவசாயிகளையும், நிச்சயமாக பல பெரிய விவசாயிகளையும் கூட ஒத்துக் கொள்ளச் செய்யும்.

ஆக, தொழில்துறைப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முன்புள்ள அற்புதமான வாய்ப்புகளைப் போன்ற அதே வாய்ப்புகளை நாட்டுப் புறப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு முன்பும் நாம் காட்ட முடியும். எல்பா ஆற்றுக்குக் கிழக்கிலுள்ள பிரஷ்யாவின் நாட்டுப் புறத் தொழிலாளர்களை நம்முடைய தரப்புக்கு வென்றெடுப்பது வெறும் காலத்தைப் பொறுத்த விஷயமே, அதிலும் குறுகிய கால விஷயம் மட்டுமே ஆகும். ஆனால் கிழக்கு எல்பாவின் நாட்டுப் புறத் தொழிலாளர்களை நம்முடைய தரப்புக்குக் கொண்டுவந்து விட்டால் உடனே ஜெர்மனி முழுவதும் வேறு விதமான காற்று அடிக்கும். கிழக்கு எல்பாவின் விவசாயத் தொழிலாளர்களின் மெய்யான அரை அடிமை நிலை பிரஷ்ய ஜங்கர்களின், ஆகவே ஜெர்மனியின் மீது பிரஷ்யாவின் பிரத்யேகமான மேலாதிக்கத்துக்குப் பிரதான அடிப்படையாக இருக்கிறது என்பது உண்மையே. எல்பா ஆற்றின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள ஜங்கர்கள்தான் அதிகார வர்க்கம் மற்றும் இராணுவ அதிகாரிகளின் பிரத்யேகமான பிரஷ்ய இயல்பைப் படைத்துக் காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள்; தங்களுடைய கடன், வறுமை, அரசு மற்றும் தனியார் செலவில் ஒட்டுண்ணி வாழ்க்கை ஆகியவற்றின் காரணமாக மேன்மேலும் அழிந்து கொண்டிருக்கின்ற ஜங்கர்கள் அதே காரணத்துக்காக, அதே காரணத்தினால் தங்களுடைய ஆதிக்கத்தை இன்னும் தீவிரமாகப் பற்றிக் கொண்டு தொங்குகிறார்கள்; ஜங்கர்களின் இறுமாப்பு, குறுகிய மனப்பான்மை, ஆணவம் ஆகியவை பிரஷ்ய இனத்தின் ஜெர்மன் பேரரசைப்¹²⁰ பற்றி — இப்பொழுது தேசிய ஒற்றுமையை அடையக் கூடிய ஒரே வடிவம் என்ற முறையில் தற்பொழுது இது தவிர்க்க முடியாதது என்ற உண்மைக்கு அதிகமான சலுகையளிக்கும் பொழுது கூட — உள்நாட்டில் அதிகமான வெறுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன; மேதாவிலாசமான வெற்றிகளைப் பெற்றிருந்தாலும், வெளிநாட்டில் அதற்கு மரியாதை இல்லாமல் செய்திருக்கின்றன. பழைய பிரஷ்யாவின் ஏழு மாகாணங்களைக் கொண்ட கட்டுக்கோப்பான பிரதேசத்தில், அதாவது பேரரசின் மொத்த பிரதேசத்தில் சுமார் மூன்றிலொரு பகுதியில்

அவர்கள் நிலவுடைமையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இங்கே நிலவுடைமை சமூக மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கிறது; நிலவுடைமை மட்டுமன்றி, பீட் சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகள் மற்றும் சாராய வடிசாலைகள் மூலமாக இந்தப் பிரதேசத்தின் மிகவும் முக்கியமான தொழில் துறைகளையும் வைத்திருக்கிறார்கள். எஞ்சிய ஜெர்மனியிலுள்ள பெரிய நிலவுடைமையாளர்களோ, பெரிய தொழிலதிபர்களோ இப்படிப்பட்ட சாதகமான நிலைமையில் இல்லை; அவர்கள் இரண்டு தரப்பினரிடமும் கட்டுக்கோப்பான இராஜ்யம் இல்லை. இரண்டு சாராரும் மிகவும் விரிந்த பிரதேசத்தில் சிதறிக் கிடக்கிறார்கள், தமக்குள்ளாகவும் தம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இதர சமூக சக்திகளுடனும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஆதிக்கத்துக்குப் போட்டி போடுகிறார்கள். ஆனால் பிரஷ்ய ஜங்கர்களளது ஆதிக்கத்தின் பொருளாதார அடிப்படை தொடர்ச்சியாக சீர்குலைந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்கும் கூட அரசின் எல்லா உதவிகளையும் (இரண்டாவது பிரெடெரிக்கின் காலத்திலிருந்து இந்த உதவி ஒவ்வொரு ஜங்கர் வரவுசெலவுத் திட்டத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கிறது) மீறி கடன்நிலைமையும் வறுமையும் பரவிக் கொண்டிருக்கின்றன; சட்டத்தினாலும் மரபினாலும் அனுமதியளிக்கப்பட்ட மெய்யான அரை அடிமை நிலையும் விவசாயத் தொழிலாளர்களை முடிவில்லாமல் சுரண்டுவதற்கு அதன் மூலம் ஏற்படுகின்ற வாய்ப்பு மே ஜங்கர்களைத் தண்ணீருக்குள் மூழ்கி விடாதபடி இன்னும் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இத்தொழிலாளர்கள் மத்தியில் சமூக-ஜனநாயகத்தின் விதையை ஊன்றுங்கள், தம்முடைய உரிமைகளை வற்புறுத்துவதற்குத் துணியையும் ஒற்றுமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுங்கள். ஜங்கர்களின் புகழ் முடிந்து விடும். ருஷ்ய ஜாரிசம் ஐரோப்பா முழுமைக்கும் ஒரு கொள்ளைக்காரர் சக்தியாக இருப்பதைப் போல, அம் மாதிரியான காட்டுமிராண்டித் தனமான, கொள்ளைக்காரர் சக்தியை ஜெர்மனியில் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற இந்த மாபெரும் பிற்போக்குச் சக்தி, ஊசியினால் குத்தப்பட்ட பலூனைப் போல அழிந்து விடும். பிரஷ்ய இராணுவத்தின்

“சிறப்பு மிக்க ரெஜிமெண்டுகள்” சமூக-ஜனநாயகமாக மாறி விடும்; அதனால் ஏற்படுகின்ற அதிகார மாற்றம் மொத்தக் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடும். இந்தக் காரணத்துக்காக மேற்கு ஜெர்மனியின் சிறு விவசாயிகளைக் காட்டிலும் அல்லது தெற்கு ஜெர்மனியின் நடுத்தர விவசாயிகளைக் காட்டிலும் எல்பா ஆற்றின் கிழக்கேயுள்ள விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தை வென்றெடுப்பது பரந்த அளவில் மாபெரும் முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டதாகும். இங்கு தான், எல்பா ஆற்றின் கிழக்கேயுள்ள பிரஷ்யாவில் நம் முடைய இலட்சியத்திற்கான தீர்மானகரமான சண்டை நடைபெறப் போகிறது; அந்தக் காரணத்துக்காகவே அரசாங்கமும் ஜனங்களும் நாம் இங்கே நுழைவதைத் தடுப்பதற்குத் தமது முழு முயற்சியையும் உபயோகிப்பார்கள். நம்முடைய கட்சி வளர்ச்சியடைவதைத் தடுப்பதற்குப் புதிய, பலாத்காரமான நடவடிக்கைகள் அமல் செய்யப்படும் என்று பயமுறுத்தப்படுகிறது. அப்படி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டால், எல்பா ஆற்றுக்குக் கிழக்கிலுள்ள விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கத்தை நமது பிரசாரத்திலிருந்து பாதுகாப்பது பிரதான நோக்கமாக இருக்கும். நமக்கு எல்லாம் ஒன்று தான். எப்படி இருப்பினும் நாம் வெற்றி பெறுவோம்.

1894 நவம்பர் 15—22ல்
எழுதப்பட்டது

சஞ்சிகை வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது

Die Neue Zeit, Bd. 1,
எண் 10, 1894-95
என்ற சஞ்சிகையில்
வெளியிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

பெர்லினிலிருந்த கோ. ஷ்மிட்டுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், ஆகஸ்ட் 5, 1890

...பாவுல் பார்ட்டின் புத்தகத்துக்கு¹²¹ அந்தத் துர திர்ஷ்டமுள்ள மோரிட்ஸ் வீர்ட் எழுதிய மதிப்புரையை வியென்னாவிலிருந்து பிரசுரிக்கப்படுகின்ற *Deutsche Worte* என்னும் சஞ்சிகையில்¹²² பார்த்தேன்; இந்த விமர்சனம் அப்புத்தகத்தைப் பற்றிய என்னுடைய அறிவில் பாதகமான மனப்பதிவை ஏற்படுத்தியது. நான் புத்தகத்தைப் படிக்க எண்ணியிருக்கிறேன். தத்துவஞானம், இதரவை வாழ்க்கையின் பொருளாயத நிலைமைகளைச் சார்ந்திருக்கின்றன என்பதற்கு மார்க்ஸ் எழுதிய எல்லா நூல்களிலும் அவர் பார்க்கக் கூடிய ஒரே உதாரணம், பிராணிகள் இயந்திரங்கள் என்று டெக்கார்ட் அறிவித்திருப்பதே என்று பார்ட்டை மேற்கோள் காட்டுகின்ற பொழுது மோரிட்ஸ் சரியாகவே எழுதியிருக்கிறார் என்றால் அப்படி எழுதக் கூடிய நபரைப் பற்றி நான் வருத்தப்படுகிறேன். பொருளாயத வாழ்க்கை முறை *primum agens* ஆக* இருந்தாலும் சித்தாந்தத் துறைகள் தம்மளவில் — இரண்டாம் நிலையான விளைவுடன் என்றாலும் கூட — எதிர்ச்செயல் புரிவதை இது தடுக்கவில்லை என்பதை இந்த நபர் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்றால், அவர் எதைப் பற்றி எழுதுகிறாரோ, அந்தப் பொருளைப் புரிந்து கொண்டிருப்பது சாத்தியமல்ல. ஆனால் முன்பே குறிப்பிட்டதைப் போல இவற்றைப் பற்றி நான் மோரிட்சின் விமர்சனத்திலிருந்து அறிந்து கொண்டேன்;

*—பிரதான காரணமாக.—ப-ர்.

ஆனால் மோரிட்ஸ் ஆபத்தான நண்பரும் கூட. வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் இன்று ஏராளமானவர்களுக்கு வரலாற்றைப் படிக்காமலிருப்பதற்கு ஒரு சாக்காகப் பயன்படுகிறது. எழுபதுக்களின் கடைசியில் இருந்த பிரெஞ்சு “மார்க்சியவாதிகளைப்” பற்றி மார்க்ஸ் சொன்னதைப் போலவே (“நான் மார்க்சியவாதி அல்ல என்பதுதான் எனக்குத் தெரியும்”) இன்றைய நிலைமைகள் உள்ளன.

அதைப் போலவே எதிர்கால சமூகத்தில் உற்பத்திப் பொருள்களின் விநியோகத்தைப் பற்றி—அது வேலை செய்த அளவுக்குத் தகுந்தவாறு நடைபெறுமா அல்லது வேறுவிதமா என்பதைப் பற்றி— *Volks-Tribüne*இல் ஒரு விவாதம்¹²³ நடைபெற்றிருக்கிறது. நீதியைப் பற்றிய சில கருத்துமுதல்வாதச் சொற்றொடர்களுக்கு எதிரான முறையில் இப்பிரச்சினை மிகவும் “பொருள்முதல்வாத ரீதியில்” அணுகப்பட்டிருக்கிறது. முடிவாகப் பார்க்கும் பொழுது, விநியோக முறை சாராம்சத்தில் விநியோகம் செய்வதற்கு எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது; இந்த அளவு உற்பத்தியின் வளர்ச்சியையும் சமூக ஒழுங்கமைப்பையும் பொறுத்து நிச்சயம் மாறும், ஆகவே விநியோக முறையும் மாற்றமடையும் என்பது எவருக்கும் தோன்றாதது விசித்திரமே. அந்த விவாதத்தில் பங்கெடுத்த ஒவ்வொருவருக்கும் “சோஷலிஸ்டு சமூகம்” என்பது தொடர்ச்சியான மாற்றமும் முன்னேற்றமும் அடைந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒன்றாக இல்லாமல் நிரந்தரமாக அமைக்கப்பட்ட, நிலையான விவகாரமாக, ஆகவே நிரந்தரமாக அமைக்கப்பட்ட விநியோக முறையைக் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியிருக்கிறது. ஒருவர் நியாயமான முறையில் சிந்திக்கும் பொழுது பின்வருவனவற்றைச் செய்திருக்க வேண்டும்: 1) தொடக்க நிலையில் உபயோகிக்கப்பட வேண்டிய விநியோக முறையை ஆராய்தல் மற்றும் 2) கூடுதலான வளர்ச்சியின் பொதுப் போக்கை ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்தல். ஆனால் இதைப் பற்றி முழு விவாதத்திலும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பார்க்கவில்லை.

பொதுவாக, “பொருள்முதல்வாத” என்னும் சொல் ஜெர்மனியின் இளம் எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு அதிகமாக ஆராய்ச்சி செய்யாமல் எந்த ஒரு பொருள் மீதும், ஒவ்வொரு பொருள் மீதும் ஒட்டுகின்ற வெறும் சொற்றொடராகத்தான் பயன்படுகிறது; அவர்கள் அந்த லேபிளை ஒட்டி விடுகிறார்கள், பிரச்சினை முடிந்து விட்டது என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் வரலாற்றைப் பற்றிய நம்முடைய கருதுகோள் அது ஆராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டி, ஹெகலியவாத மாதிரியில் கட்டுமானம் செய்வதற்கு நெம்புகோல் அல்ல என்பதே. வரலாறு அனைத்தும் மீண்டும் ஆராயப்பட வேண்டும்; வெவ்வேறு சமூக அமைப்புகளிலிருந்து அவற்றுடன் பொருந்துகின்ற அரசியல், சிவில் சட்ட, அழகியல், தத்துவஞான, சமய, இதர கருத்துக்களை வருவிக்க முயல்வதற்கு முன்பாக அந்த சமூக அமைப்புகளின் இருத்தல் நிபந்தனைகள் விவரமாக ஆராயப்பட வேண்டும். இது வரை இங்கே செய்யப்பட்டிருப்பது மிகவும் குறைவு; ஏனென்றால் அதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர்கள் மிகவும் சிலரே. இந்தத் துறையில் ஏராளமானவர்களுடைய உதவி நமக்குத் தேவை. அது மிகவும் பெரிய துறை; தீவிரமாக உழைக்கின்ற எவரும் அதிகமாகச் சாதிக்க முடியும், புகழ்பெற முடியும். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக இளம் ஜெர்மானியர்களில் பலர் ஒப்புநோக்கில் தம்முடைய குறைவான வரலாற்று அறிவை—ஏனென்றால் பொருளாதார வரலாறு இன்னும் அணையாடைகளில்தான் இருக்கிறது—இயன்ற வரை சீக்கிரமாக ஒரு கச்சிதமான அமைப்பாகச் செய்வதற்கு மட்டுமே வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் என்னும் சொற்றொடரை (எல்லாவற்றையுமே சொற்றொடராக மாற்றிக் கொள்ள முடியும்) பயன்படுத்துகிறார்கள்; பிறகு தாங்கள் மாபெரும் சாதனையைச் செய்து விட்டதாகக் கருதிக் கொள்கிறார்கள். அதன் பிறகு ஒரு பார்ட் வந்து அந்த விஷயத்தையே தாக்குகிறார், மெய்யாகவே அவருடைய வட்டாரத்தில் அது ஏற்கெனவே வெறும் சொற்றொடராக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் இவை அனைத்தும் திருத்தமடையும். நாங்கள் ஜெர்மனியில் அதிகமானவற்றைத் தாங்கிக் கொள்ளப்

போதிய பலத்தை இப்பொழுது பெற்றிருக்கிறோம். சோஷலிஸ்டுஎதிர்ப்புச் சட்டம் எங்களுக்குச் செய்த மிகப் பெரிய சேவை என்னவென்றால், சோஷலிசத்தை லேசாக, மேலீடாக ஏற்றுக் கொண்ட ஜெர்மன் இளம் அறிவுஜீவியின் அழைப்பில்லாத உதவியிலிருந்து அது எங்களை விடுதலை செய்ததே. நாங்கள் இப்பொழுது இந்த ஜெர்மன் இளம் அறிவுஜீவியையும் ஜீரணம் செய்வதற்குப் போதிய வலிமையைப் பெற்றிருக்கிறோம்; அவர் மறுபடியும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறார். நீங்கள் மெய்யாகவே ஓரளவு செய்திருக்கிறீர்கள்; கட்சியில் ஒட்டிக் கொள்கின்ற இளம் எழுத்தாளர்களில் வெகு சிலர்தான் அரசியல் பொருளாதாரத்தை, அரசியல் பொருளாதாரத்தின் வரலாற்றை, வர்த்தகம், தொழில்துறை மற்றும் விவசாயத்தின் வரலாற்றை, சமூக அமைப்புகளின் வரலாற்றைக் கற்கின்ற சிரமத்தை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். மௌரைப் பற்றி—அவரது பெயரைத் தவிர—ஏதாவது எத்தனை பேர்களுக்குத் தெரியும்? பத்திரிகையாளனுடைய சுயகருத்து இங்கே ஒவ்வொன்றையும் சமாளிக்க வேண்டும், விளைவும் அப்படியே இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு எதை எழுதினாலும் போதும் என்று இந்தக் கனவான்கள் நினைப்பதைப் போலப் பெரும்பாலும் தோன்றுகிறது. தன்னுடைய மிகச் சிறந்தவை கூட தொழிலாளர்களுக்கு இன்னும் தகுந்தவையல்ல, மிகவும் சிறந்தவற்றைத் தவிர மற்றது எதையும் தொழிலாளர்களுக்குத் தருவது ஒரு குற்றம் என்று மார்க்ஸ் கருதினார் என்பது இந்தக் கனவான்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால்!...

Sozialistische Monatshefte,
Nos. 18—19, 1920
என்ற சஞ்சிகையில்
முதலில் முழுமையாக
வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது
மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில் எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

பிரெஸ்லாவிலிருந்த ஓட்டோ வான் போனிக்கிற்கு எழுதிய கடிதம்

டேவர் அருகிலுள்ள போல்க்ஸ்டன்,
ஆகஸ்ட் 21, 1890

...உங்களுடைய கேள்விகளுக்கு நான் சுருக்கமாகவும் பொதுப்படையான வகையிலும் தான் பதில் எழுத முடியும்; இல்லாவிட்டால், முதல் கேள்விக்கு மட்டுமே நான் ஒரு பெரிய விரிவுரையே எழுத வேண்டியிருக்கும்.

1. என்னுடைய சிந்தனைக்கு எட்டிய வரை, “சோஷலிஸ்டு சமூகம்” என்று சொல்லப்படுவது மாறாத அமைப்பல்ல; மற்ற எல்லா சமூக அமைப்புகளையும் போலவே, அதையும் தொடர்ச்சியான இயக்கத்துக்கும் மாற்றத்துக்கும் உட்பட்டதாகவே கருத வேண்டும். எல்லா உற்பத்திச் சாதனங்களும் முதலாவதாகத் தனிப்பட்ட தேசத்தின் பொதுவுடைமை என்ற அடிப்படையில் உற்பத்தி அமைந்திருப்பது தான் இன்றைய அமைப்புக்கும் அதற்கும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடு எனலாம். இப்படி மாற்றியமைப்பதை நாளைக்கு ஆரம்பித்து, ஆனால் படிப்படியாக நிறைவேற்றிக் கொண்டு போவதும் சாத்தியமானதே என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நம் தொழிலாளர்களால் அதைச் செய்ய முடியும் என்பதை அவர்கள் நடத்துகின்ற பல உற்பத்தியாளர், நுகர்வோர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. போலீஸ்காரர்கள் இந்தச் சங்கங்களைத் திட்டமிட்டு அழிக்காமலிருக்கிற இடங்களில் எல்லாம் அவை முதலாளித்துவப் பங்குதாரர்கள் கம்பெனிகளைப் போல நன்றாகவும் இன்னும் அதிக அளவுக்கு நேர்மையாகவும் நடத்தப்படுகின்றன. ஜெர்மனியில் சோஷலிஸ்டு எதிர்ப்புச் சட்டத்துக்கு எதிராகத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய வெற்றிகர

மான போராட்டத்தில் அவர்கள் சிறப்பான வகையில் தங்களுடைய அரசியல் முதிர்ச்சியைக் காட்டிய பிறகும் நீங்கள் ஜெர்மனியில் வெகுஜனங்களின் அறியாமையைப் பற்றி எப்படிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அறிவுஜீவிகள் என்று சொல்லப்படுபவர்களின் போலி விஞ்ஞான அகம்பாவம் இதைக் காட்டிலும் பெரிய தடை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. தொழில்நுட்பம், வேளாண்மையியல், பொறியியல், இரசாயனம், கட்டிடக்கலை ஆகிய துறைகளைச் சேர்ந்த நிபுணர்கள் நமக்கு இன்னும் தேவை என்பது உண்மையே. ஆனால் நிலைமை என்னதான் மோசமாகப் போனாலும், முதலாளி வர்க்கத்தினர் அவர்களை விலைக்கு வாங்குவதைப் போலவே நாமும் அவர்களை எப்பொழுதும் விலைக்கு வாங்க முடியும். அவர்களிடையே இருக்கக் கூடிய சில துரோகிகளை—அப்படி துரோகிகள் அனேகமாக இருக்கக் கூடும்—உரிய விதத்தில் தண்டித்து மற்றவர்களுக்கு ஓர் உதாரணமாகக் காட்டினால், நம்மிடம் நேர்மையாக நடந்து கொள்வது தமக்குத்தான் லாபகரமானது என்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொள்வார்கள். இந்த நிபுணர்களோடு நான் பள்ளி ஆசிரியர்களையும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். இவர்களைத் தவிர மற்ற ‘‘அறிவுஜீவிகள்’’ இல்லாமலேயே நாம் நன்றாக முன்னேறிப் போக முடியும். உதாரணமாக, இன்று எழுத்தாளர்கள், மாணவர்கள் கட்சிக்கு அதிகமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; இந்தக் கனவான்களைச் சரியாகக் கட்டுப்படுத்தி வைக்காவிட்டால், இவர்களின் வருகை தீமையை ஏற்படுத்தி விடலாம்.

எல்பா நதிக்குக் கிழக்கே இருக்கிற ஜங்கர்களின் லாட்டிபூன்டியாக்களை இன்றுள்ள தினசரிக் கூலிகளுக்கும் பண்ணையாட்களுக்கும் உரிய தொழில்நுட்ப மேற்பார்வையின் கீழ் சுலபமாகக் குத்தகைக்கு விட்டுவிடலாம். அவர்கள் இந்தப் பண்ணைகளைக் கூட்டாக விவசாயம் செய்வார்கள். ஏதேனும் கலவரங்கள் ஏற்படுமானால், எத்தகைய பள்ளிக்கூடச் சட்டங்கள் இன்றிருந்தாலும் கூட மக்களை மூர்க்கமடையச் செய்திருக்கும் ஜங்கர்கள் மட்டுமே அதற்குக் காரணமாக இருப்பார்கள்.

இதற்குப் பெரிய தடையாக இருக்கக் கூடியவர்கள் சிறு விவசாயிகளும் விடாக்கண்டர்களான, அதி புத்திசாலிகளான அறிவுஜீவிகளுமே; அறிவுஜீவிகள் எந்தப் பிரச்சினையில் எவ்வளவு குறைவாகப் புரிந்து கொள்கிறார்களோ, அவ்வளவு அதிகச் சிறப்பாகத் தாங்கள் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டுவிட்டதாக எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அரசியல் அதிகாரம் தம்மிடம் இருக்குமாதலால், வெகு ஜனங்களிடம் நமக்குப் போதுமான எண்ணிக்கையில் ஆதரவாளர்கள் ஏற்பட்டதும், பெரும் தொழில்துறையையும் லாட்டிபூண்டியாக்களைப் போல பெரிய அளவு விவசாயத்தையும், சீக்கிரமாகவே சமூகச் சொத்தாக மாற்றிவிடலாம். மற்றவையெல்லாம் சற்று விரைவாகவோ அல்லது தாமதமாகவோ தொடர்ந்து ஏற்படும். பெரிய அளவு உற்பத்தியோடு நாம் மேலான நிலைமையில் இருப்போம்.

இதற்குப் பொருத்தமான உணர்வு இல்லாதிருக்கிறதே என்று நீங்கள் எழுதியிருக்கிறீர்கள். இந்நிலைமை இருக்கிறது—பிரபுக்கள், முதலாளிகளிடமிருந்து தோன்றி தாங்கள் தொழிலாளர்களிடமிருந்து இன்னும் எவ்வளவு கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சிறிதும் புரிந்து கொள்ளாமலிருக்கிற அறிவுஜீவிகளிடம் மட்டுமே அது இருக்கிறது....

ருஷ்ய மொழியில்
Voprosy istorii KPSS,
எண் 2, 1964

என்ற சஞ்சிகையிலும்
ஜெர்மன் மொழியில்
Beiträge zur Geschichte der
deutschen Arbeiterbewegung,
எண் 2, 1964

என்ற சஞ்சிகையிலும்
முதலில் வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

கோனிக்ஸ்பர்க்கிலிருந்த ஜோ. பிலோஹுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், செப்டெம்பர் 21[—22], 1890

...வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் கருதுகோளின் படி மெய்யான வாழ்க்கையின் உற்பத்தியும் புனருற்பத்தியுமே வரலாற்றை முடிவாக நிர்ணயிக்கின்ற சக்திகளாகும். மார்க்சோ, நானோ இதற்கு மேல் ஒருபோதும் சொல்லவில்லை. ஆகவே பொருளாதாரக் கூறு ஒன்றுதான் நிர்ணயிக்கின்ற ஒரே கூறு என்று யாராவது இதைத் திரித்துக் கூறினால், அவர் இந்தக் கருதுகோளைப் பொருளில்லாத, சூக்குமமான, அர்த்தமில்லாத சொற்றொடராக மாற்றி விடுகிறார். பொருளாதார நிலைமைதான் அடிப்படை; ஆனால் மேற்கட்டுமானத்தின் பல்வேறு கூறுகள்—வர்க்கப் போராட்டத்தின் அரசியல் வடிவங்களும் அதன் விளைவுகளும்: வெற்றிகரமான சண்டைக்குப் பிறகு வெற்றி பெற்ற வர்க்கம் நிறுவிய அரசியலமைப்பு, இதரவை, சட்டவியல் வடிவங்கள், பங்கெடுப்பவர்களின் அறிவில் இந்த மெய்யான போராட்டங்கள் எல்லாவற்றின் மறிவினைகளும் கூட, அரசியல், சட்டவியல், தத்துவஞானத் தத்துவங்கள், சமயக் கருத்துக்களும் வறட்டுக் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட அமைப்புகளாக அவற்றின் கூடுதலான வளர்ச்சியும் — வரலாற்றுப் போராட்டங்களின் நிகழ்வுப்போக்கின் மீது தாக்கம் செலுத்துகின்றன, பல இனங்களில் அவற்றின் வடிவத்தை நிர்ணயிப்பதில் பெரிதளவாயிருக்கின்றன. இக்கூறுகள் அனைத்தும் இடைச்செயல் புரிகின்றன; அந்த முடிவில்லாத தற்செயல் நிகழ்வுகளுக்கு (அதாவது, பொருள்கள் மற்றும் சம்பவங்களின் உள் இடைத்தொடர்பு மிகவும் தொலைவானதாக

அல்லது நிரூபிக்க முடியாததாக இருப்பதால் அதை இல்லையென்று, அற்பமானதென்று நாம் கருத முடியும்) மத்தியில் முடிவில் பொருளாதார இயக்கம் இன்றியமையாததாகத் தன்னை நிறுவுகிறது. இல்லையென்றால், வரலாற்றின் எந்தக் காலகட்டத்துக்கும் இத்தத்துவத்தைக் கையாளுதல் சாதாரண சமன்பாட்டைத் தீர்ப்பதைக் காட்டிலும் சுலபமாக இருக்கும்.

நமது வரலாற்றை நாமே உருவாக்குகிறோம்; ஆனால், முதலாவதாக, மிகவும் திட்டவட்டமான அனுமானங்கள் மற்றும் நிலைமைகளின் கீழ் உருவாக்குகிறோம். இவற்றில் பொருளாதார ரீதியானவை முடிவில் தீர்மானகரமானவை. ஆனால் அரசியல் நிலைமைகள், இதரவை, மனித அறிவை வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற மரபுகளும் கூட ஒரு பாத்திரத்தை—அது தீர்மானகரமானதல்ல என்றாலும்—வகிக்கின்றன. பிரஷ்ய அரசும் வரலாற்று ரீதியான, முடிவில் பொருளாதாரக் காரணங்களிலிருந்து தோன்றி வளர்ச்சியுற்றது. வட ஜெர்மனியிலுள்ள பல சிறு அரசுகளில் பிரான் டென்பர்க்தான் வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் இடையிலான பொருளாதார, மொழியியல் மற்றும் மதச் சீர்திருத்தத்துக்குப்¹²⁴ பிறகு மத வேறுபாட்டின் புறவடிவமாக இருந்த பேரரசாக உத்தேசிக்கப்பட்டது என்றும் இது பொருளாதார அவசியத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதே தவிர மற்ற சக்திகளினால் (எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பிரஷ்யாவை உடைமையாகக் கொண்டிருந்ததனால் பிரான் டென்பர்க் போலந்து விவகாரங்களினுள், ஆகவே சர்வதேச அரசியல் உறவுகளினுள் இழுக்கப்பட்டது, இவை ஆஸ்திரிய மரபின் சொத்துடைமையின் உருவாக்கத்திலும் தீர்மானகரமாக இருந்தன என்பது மெய்யே) அல்ல என்றும் ஏட்டுப்புலமையின்றி அநேகமாகக் கூற முடியாது. கடந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் ஜெர்மனியில் ஒவ்வொரு சிறிய அரசின் இருத்தலை அல்லது சுதேத்து மலைத் தொடரிலிருந்து டானுஸ் வரை ஜெர்மனியின் குறுக்கே ஒரு முறைப்படியான வெடிப்பை ஏற்படுத்திய பூகோளப் பிரிவினைச் சுவரை அகலப்படுத்திய மேல் ஜெர்மன் மெய்யெழுத்து வரிசை

மாற்றங்களின் தோற்றத்தைப் பொருளாதார இனங்களில் விளக்குவது—அவர் தன்னை நகைப்புக்குரியவராக ஆக்காமலிருந்தால்—கடினமானதே.

இரண்டாவதாக, பல தனிப்பட்ட சித்தங்களுக்கு (இவற்றில் ஒவ்வொன்றும் ஏராளமான வாழ்க்கை நிலைமைகளால் இப்படி ஆக்கப்பட்டுள்ளது) இடையிலான மோதல்கள் விருந்து முடிவான விளைவு எப்பொழுதும் தோன்றுகின்ற முறையில் வரலாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, இடையில் குறுக்கிடும் எண்ணற்ற சக்திகள், சக்திகளின் இணைகரங்களின் முடிவில்லாத தொடர் வரிசைகள் இருக்கின்றன; அவை ஒரு விளைவை, வரலாற்றுச் சம்பவத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன. மொத்தத்தில் தன்னுணர்வு இல்லாமல், விருப்பத்துணிவாற்றல் இல்லாமல் செயல்படுகின்ற ஒரு சக்தியின் விளைவு என்று இதை மறுபடியும் கருத முடியும். ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நபரின் சித்தமும் எல்லா தனிப்பட்ட நபர்களின் சித்தங்களினால் தடை செய்யப்படுகிறது; முடிவில் யாருடைய சித்தத்திலும் விரும்பாத ஒன்று வெளித்தோன்றுகிறது. ஆக, வரலாறு இயற்கையான நிகழ்வுப்போக்கு என்ற முறையில் இது வரை நடைபெற்றிருக்கிறது, அது சாராம்சத்தில் அதே இயக்க விதிகளுக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தனி நபர்களின் சித்தங்கள் — அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்முடைய உடலியல் மற்றும் வெளிப்புற, கடைசி நிலையில் பொருளாதார சந்தர்ப்பங்களினாலும் (அல்லது அவருடைய சொந்த, தனிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் மற்றும் பொது சமூக சந்தர்ப்பங்களினாலும்) உந்தப்பட்டு விரும்புகிறார்கள்—தாங்கள் விரும்புவதை அடைவதில்லை; அவை மொத்தத்தின் சராசரியில், பொது விளைவில் இணைவதால் அவை பூஜ்யத்துக்கு சமம் என்று கருதி விடக் கூடாது. அதற்கு மாறாக, ஒவ்வொன்றும் விளைவுக்குப் பங்களிக்கிறது, அந்த அளவுக்கு அதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

அத்துடன் நீங்கள் இத்தத்துவத்தை மூலத் தோற்றவாய்களிலிருந்து கற்க வேண்டும், இரண்டாம் நிலையானவற்றிலிருந்து அல்ல என்று நான் உங்களைக் கேட்டுக் கொள்வேன். உண்மையில் அப்படிச் சிறப்பது அதிகச் சுலபமாகும். அது

பாத்திரம் வகிக்காத எதையுமே மார்க்ஸ் அநேகமாக எழுதவில்லை. குறிப்பாக, லுயீ போனப்பார்டின் பதினெட்டாம் புருமேர்* அதைக் கையாளுவதற்கு மிகவும் சிறந்த உதாரணமாகும். அதேபோல, மூலதனத்தில் அது பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. பிறகு நான் எழுதிய சில நூல்களையும் — திரு. ஓய்கேன் ரீங் விஞ்ஞானத்தில் நிகழ்த்திய புரட்சி மற்றும் லூத்விக் ஃபாய்ர்பாகும் மூலச்சிறப்புள்ள ஜெர்மன் தத்துவஞானத்தின் முடிவும்**—இங்கே குறிப்பிட முடியும்; நானறிந்த மட்டில் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதத்தைப் பற்றி இன்றுள்ள எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகவும் நுணுக்கமான வர்ணனையை அவற்றில் எழுதியிருக்கிறேன்.

இளைஞர்கள் சில சமயங்களில் பொருளாதாரத் தரப்பின் மீது உரியதைக் காட்டிலும் அதிகமான அழுத்தம் கொடுப்பதற்கு மார்க்சும் நானும் பகுதியளவுக்குப் பொறுப்பாகும். முக்கியமான கொள்கையை மறுத்த எதிரிகளுக்கு எதிராக நாங்கள் அதற்கு அழுத்தம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது; இந்த இடைச்செயலில் பங்கெடுக்கின்ற மற்ற கூறுகளுக்கு உரிய அழுத்தம் கொடுப்பதற்கு அவசியமான காலம், இடம் அல்லது சந்தர்ப்பம் எங்களுக்கு எப்பொழுதும் இருக்கவில்லை. ஆனால் வரலாற்றின் ஒரு காலக்கட்டத்தை ஆராய்ச்சி செய்வது, அதாவது செய்முறையில் அதைக் கையாளுவது என்பது வேறு விஷயம்; அங்கே தவறு செய்வதை அனுமதிக்க முடியாது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக, சிலர் ஒரு புதிய தத்துவத்தின் முக்கியமான கொள்கைகளைக் கற்றுக் கொண்ட—சரியாகக் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்று எப்பொழுதுமே சொல்ல முடியாது—வினாடியிலேயே தாங்கள் புதிய தத்துவத்தை முழுமையாகக் கற்றுக் கொண்டு விட்டோம், இனி அதிக முயற்சி

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 4, பக்கங்கள் 7—199 பார்க்க. —ப-ர்.

** இப்பதிப்பு, தொகுதி 10, பக்கங்கள் 200—279 பார்க்க. —ப-ர்.

இல்லாமல் அதைக் கையாள முடியும் என்று நினைப்பது அதிகமாகவே நடைபெறுகிறது. அண்மைக் காலத்திய “மார்க்சியவாதிகளில்” பலரை இந்தக் குற்றத்திலிருந்து நான் விலக்க முடியாது; இதன் விளைவாக இந்தத் துறையில் வியத்தகு குழப்பம் வேறு தோன்றியது....

Der sozialistische Akademiker,
எண் 19, 1895

என்ற சஞ்சிகையில்

முதலில் வெளியிடப்பட்டது

சஞ்சிகை வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

பெர்லினிலிருந்த கோ. ஷ்மிட்டுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், அக்டோபர் 27, 1890

அன்புள்ள ஷ்மிட்,

எனக்குக் கிடைத்துள்ள முதல் ஓய்வைப் பயன்படுத்தி உங்களுக்குப் பதில் எழுதுகிறேன். *Züricher Post* இன்¹²⁵ பிரேரணையை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்வது மிகவும் நல்லது என்று நான் நினைக்கிறேன். அதிலிருந்து நீங்கள் பொருளாதாரத்தைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்; குறிப்பாக, என்ன இருந்தாலும் ஜூரிஹ் இது வரை ஒரு மூன்றாந்தர பண மற்றும் ஊகவர்த்தகச் சந்தையே, ஆகவே அங்கே ஏற்படுகின்ற எல்லா மனப்பதிவுகளும் இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கு பிரதிபலிப்பினால் பலவீனமடைந்து விடுகின்றன அல்லது வேண்டுமென்றே உருத்திரிபை அடைகின்றன என்பதை நீங்கள் மனதிலிறுத்த வேண்டும். ஆனால் அந்தப் பொறியமைவைப் பற்றிய செய்முறை அறிவு உங்களுக்குக் கிடைக்கும். லண்டன், நியூயார்க், பாரிஸ், பெர்லின், வியென்னா ஆகிய நகரங்களின் பங்குச் சந்தை அறிக்கைகளை நீங்கள் இடையீடின்றிப் படிக்க வேண்டியிருக்கும்; ஆகவே பணம் மற்றும் பங்குச் சந்தையின் மறிவினை என்ற முறையில் உலகச் சந்தை உங்களுக்குத் தன்னை வெளிப்படுத்தும். பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் இதர பிரதிபலிப்புகள் மனிதனுடைய கண்ணில் ஏற்படுகின்ற பிரதிபலிப்புகளைப் போன்றவையே. அவை குறுக்குகின்ற ஆடியின் வழியாக வருகின்றன; ஆகவே தலைகீழாக, தலையின் மேல் நிற்பதைப் போலத் தோன்றுகின்றன. அவற்றை மறுபடியும் நேரடியாக நிறுத்தி தமக்குக் காட்டுகின்ற நரம்பியல்

அமைப்பு மட்டுமே இல்லை. பங்குச் சந்தை நபர் தொழில் துறை மற்றும் உலகச் சந்தையின் இயக்கத்தைப் பணம் மற்றும் பங்குச் சந்தையின் தலைகீழ் பிரதிபலிப்பாக மட்டுமே பார்க்கிறார்; ஆகவே விளைவு அவருக்குக் காரணமாக மாறுகிறது. நான் மாஞ்செஸ்டரில் ஏற்கெனவே நாற்பதுக் களிலேயே பின்வருவனவற்றைக் கவனித்தேன்: தொழில் துறையின் வளர்ச்சிப் போக்கையும் அதன் குறிப்பிட்ட கால உச்சம் மற்றும் குறைந்த பட்சத்தையும் புரிந்து கொள்வதற்கு லண்டன் பங்குச் சந்தையின் அறிக்கைகள் முற்றிலும் பயனற்றவை; ஏனென்றால் இந்தக் கனவான்கள் எல்லாவற்றையும் பணச் சந்தை நெருக்கடிகளின் மூலம் விளக்குவதற்கு முயற்சி செய்தார்கள்; பொதுவில் அந்த நெருக்கடிகள் அறிகுறிகள் மட்டுமே என்பது உண்மை. தற்காலிகமான மிகையுற்பத்தி தொழில்துறை நெருக்கடிகளுக்கு மூல காரணம் என்பதை முற்றிலும் மறுப்பது அக்காலத்தில் முக்கியமாக இருந்தது; ஆகவே அத்துடன் அதற்கு ஒரு நோக்கம் இருந்தது, திரித்துக் கூறுவதை முடுக்கியது. குறைந்த பட்சம் நமக்கு எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்த அம்சம் தற்பொழுது கிடையாது. அத்துடன் பணச் சந்தையில் சொந்த நெருக்கடிகளும் ஏற்பட முடியும், அவற்றில் தொழில்துறையின் நேரடியான சீர்குலைவு கீழ்நிலையான பாத்திரத்தை மட்டுமே வகிக்க முடியும் அல்லது எந்தப் பாத்திரத்தையும் வகிக்காது என்பது மெய்யே. இங்கே, குறிப்பாக கடந்த இருபது ஆண்டுகளின் வரலாற்றில் நிறுவப்பட வேண்டியவை, ஆராயப்பட வேண்டியவை இன்னும் அதிகமாக இருக்கின்றன.

எங்கே சமூக அளவில் உழைப்புப் பிரிவினை இருக்கிறதோ, அங்கே தனித்தனியான உழைப்பு நிகழ்வுப்போக்குகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் சுதந்திரம் பெற்று விடுகின்றன. கடைசியாகப் பார்க்கும் பொழுது, உற்பத்தி தீர்மானமான காரணியாக இருக்கிறது. உற்பத்திப் பொருள்களின் வர்த்தகம் முறையான உற்பத்தியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற்றவுடனே, அது தனக்கென்று தனியான இயக்கத்தைப் பின்பற்றுகிறது; அந்த இயக்கம் மொத்தத்தில் உற்பத்தியினால்

ஆளப்பட்ட போதிலும், விவரங்களில் மற்றும் இந்தப் பொதுவான சார்புநிலைக்கு உள்ளே மறுபடியும் இந்தப் புதிய காரணியின் இயல்பில் உள்ளுறையான தன்னுடைய சொந்த விதிகளைப் பின்பற்றுகிறது. இந்த இயக்கம் தன்னுடைய சொந்தக் கட்டங்களைக் கொண்டிருக்கிறது, தன்னளவில் உற்பத்தியின் இயக்கத்தின் மீது எதிர்ச்செயல் புரிகிறது. முன்பு போர்த்துகீசியர்களை ஆப்பிரிக்காவுக்கு அனுப்பிய தங்கப் பசி (ஸோட்பர், அரிய உலோகங்களின் உற்பத்தியைப் பார்க்க) அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தது; ஏனென்றால் 14 மற்றும் 15ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பியத் தொழில்துறை பேரளவில் விரிவடைந்ததும் அதற்குத் தகுந்தபடி வர்த்தகமும் விரிவடைந்ததும் 1450 முதல் 1550 வரை மாபெரும் வெள்ளி நாடாக இருந்த ஜெர்மனியால் கொடுக்க முடிந்ததைக் காட்டிலும் அதிகமான பரிவர்த்தனைச் சாதனங்களைக் கோரின. 1500க்கும் 1800க்கும் இடையில் போர்த்துகீசியர்கள், டச்சுக்காரர்கள் மற்றும் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் பிரதேசங்களை வெற்றிகொண்டதற்கு இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்தல் நோக்கமாக இருந்தது. இந்தியாவுக்கு எதையும் ஏற்றுமதி செய்வதைப் பற்றி எவரும் கனவு காணவில்லை. எனினும் வர்த்தக நலன்களுக்காக மட்டுமே செய்யப்பட்ட இக்கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் வெற்றிகள் தொழில்துறையின் மீது எத்தகைய பேரளவான தாக்கத்தைக் கொண்டிருந்தன: இந்த நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்கின்ற அவசியம் மட்டுமே நவீன பெரிய அளவு தொழில்துறையை உருவாக்கியது, வளர்த்தது.

பணச் சந்தையிலும் இப்படியே நடைபெற்றது. பண்ட வர்த்தகத்திலிருந்து பண வர்த்தகம் பிரிந்த உடனே—உற்பத்தி மற்றும் பண்ட வர்த்தகம் விதிக்கின்ற குறிப்பிட்ட நிலைமைகளின் கீழ் மற்றும் அந்த எல்லைகளுக்கு உள்ளே— அதற்குச் சொந்த வளர்ச்சி, அதன் இயல்பினால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்ற விசேஷமான விதிகள் மற்றும் தனித்தனியான கட்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அத்துடன் பண வர்த்தகம் வளர்ச்சி அடைகின்ற பொழுது பத்திரங்களின் வர்த்தகமும் சேர்ந்து கொள்கிறது; இந்தப் பத்திரங்களில் அரசாங்க

பத்திரங்கள் மட்டுமன்றி, தொழில்துறைப் பங்குகளும் போக்குவரத்துப் பங்குகளும் இருக்கின்றன; அப்படியென்றால் பண வர்த்தகம் உற்பத்தியின்—மொத்தமாகப் பார்க்கும் பொழுது, உற்பத்தி அதை நிர்வகிக்கிறது—ஒரு பகுதியின் மீது நேரடியான ஆதிக்கத்தைப் பெறுகிறது; ஆக, உற்பத்தியின் மீது பண வர்த்தகத்தின் எதிர்ச்செயல் இன்னும் வலிமையுள்ளதாக, அதிகச் சிக்கலானதாக மாறுகிறது. பண வர்த்தகர்கள்தான் ரயில்வேக்கள், சுரங்கங்கள், இரும்புத் தொழிற்சாலைகள், இதரவற்றின் உடைமையாளர்கள். இந்த உற்பத்திச் சாதனங்கள் இரட்டை அம்சத்தை மேற்கொள்கின்றன: அவர்களுடைய செயல்பாடுகள் சில சமயங்களில் நேரடியான உற்பத்தி நலன்களுக்காகவும் சில சமயங்களில் பங்குதாரர்களின்—அவர்கள் வங்கியதிபர்களாக இருக்கின்ற அளவில்—தேவைகளுக்காகவும் இயக்கப்படுகின்றன. வடக்கு அமெரிக்க ரயில்வே மார்க்கங்கள் இதற்கு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாக இருக்கின்றன. இப்பொழுது அவற்றின் செயல்பாடு ஒரு ஜே கூட்டு அல்லது ஒரு வான்டெர்பில்டு, இதரர்களின் பங்குச் சந்தை நடவடிக்கைகளை முற்றிலும் சார்ந்திருக்கிறது; குறிப்பிட்ட ரயில்வேக்கும் போக்குவரத்துச் சாதனம் என்ற முறையில் அதன் நலன்களுக்கும் இந்த நடவடிக்கைகளுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் கிடையாது. இங்கே, இங்கிலாந்திலும் கூட வெவ்வேறு ரயில்வே கம்பெனிகள் தம்முடைய பிரதேச எல்லைகளைப் பற்றி பத்தாண்டுகளாகச் சண்டை போட்டுக் கொள்வதை நாம் பார்த்திருந்தோம்; இச்சண்டைகளில் ஏராளமான பணம் வீணாக்கப்பட்டது; இச்சண்டைகள் உற்பத்தி மற்றும் போக்குவரத்து நலன்களுக்காக நடைபெறவில்லை; பங்குகளை வைத்திருக்கின்ற பண வர்த்தகர்களின் பங்குச் சந்தைப் பரிவர்த்தனை நடவடிக்கைகளுக்கு உதவி செய்வதை ஒரே நோக்கமாகக் கொண்ட போட்டியினால் இது நடைபெற்றிருந்தது.

உற்பத்திக்கும் பண்ட வர்த்தகத்துக்கும் உள்ள உறவு, இரண்டும் பண வர்த்தகத்துடன் கொண்டுள்ள உறவு ஆகியவை குறித்து என்னுடைய கருதுகோளைப் பற்றி மேலே சில

குறிப்புகளைத் தந்திருந்தேன்; பொதுவாக வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தைப் பற்றி உங்களுடைய கேள்விகளுக்கு சாராம்சத்தில் பதிலளித்திருந்தேன். உழைப்புப் பிரிவினை என்ற நோக்கிலிருந்து இதைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் சுலபம். சமூகம் சில பொதுக் கடமைகளைத் தோற்றுவிக்கிறது; அவையில்லாமல் அதனால் வாழ முடியாது. அந்த நோக்கத்துக்காக நியமிக்கப்பட்ட நபர்கள் சமூகத்திற்கு உள்ளே உழைப்புப் பிரிவினையில் ஒரு புதிய பிரிவாகிறார்கள். இது அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட நலன்களைத் தருகிறது; அந்த நலன்கள் அவர்களுக்குப் பொறுப்பளித்தவர்களுடைய நலன்களிலிருந்து தனிவகையாக இருக்கின்றன; அந்தப் பொறுப்பளித்தவர்களிடமிருந்து அவர்கள் தம்மைச் சுதந்திரமானவர்களாக ஆக்கிக் கொள்கிறார்கள் — அரசு தோன்றுகிறது. பண்ட வர்த்தகத்திலும் பின்னர் பண வர்த்தகத்திலும் நடப்பதை ஒத்த ஓர் இயக்கம் நடைபெறுகிறது: புதிய, சுயேச்சையான சக்தி பிரதானமாக உற்பத்தியின் இயக்கத்தைப் பின்பற்றுகின்ற பொழுதே, தன்னுடைய உள்ளுறையான சார்புநிலைச் சுதந்திரத்தின் மூலம், அதாவது ஒரு சமயத்தில் மாற்றித் தரப்பட்டு படிப்படியாக மேலும் வளர்க்கப்பட்ட சார்புநிலைச் சுதந்திரத்தின் மூலம் உற்பத்தி நிலைமைகள் மற்றும் போக்கின் மீது தன் பங்குக்கு எதிர்ச்செயல் புரிகிறது. இது இரண்டு சமத்துவமில்லாத சக்திகளின் இடைச்செயல்: ஒரு பக்கத்தில் பொருளாதார இயக்கம், மறு பக்கத்தில் புதிய அரசியல் சக்தி; இச்சக்தி இயன்ற அளவுக்கு அதிகமான சுதந்திரத்துக்கு முயல்கிறது; அந்த அரசியல் சக்தி ஒரு தடவை கிடைத்த பிறகு அது சொந்த இயக்கத்தைப் பெற்று விடுகிறது. மொத்தத்தில் பொருளாதார இயக்கம் முன்னேறும்; ஆனால் அது தானே நிறுவி சார்புநிலையான சுதந்திரம் அளித்த அரசியல் இயக்கத்தின்—ஒரு பக்கத்தில் அரசு ஆட்சியதிக்காரத்தின் இயக்கத்திலிருந்தும் மறு பக்கத்தில் அதே சமயத்தில் தோற்றுவிக்கப்படுகின்ற எதிர்ப்பிலிருந்தும் — எதிர்ச்செயல்களுக்கு உட்படுகிறது. தொழில்துறைச் சந்தையின் இயக்கம் பிரதானமாகவும் ஏற்கெனவே சுட்டிக் காட்டப்பட்ட விதிவிலக்

குகளுக்கு உட்பட்டும் பணச் சந்தையில் பிரதிபலிக்கப்படுவதைப் போல (அது தலைகீழ் வடிவத்தில் பிரதிபலிக்கப்படுகிறது என்பது மெய்யே), ஏற்கெனவே இருக்கின்ற, ஒன்றுக் கொன்று போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான போராட்டமும் அரசாங்கத்துக்கும் எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தில், அதே மாதிரியாகத் தலைகீழ் வடிவத்தில், இனிமேல் நேரடியாக இல்லாமல் மறைமுகமாக பிரதிபலிக்கப்படுகிறது. அது வர்க்கப் போராட்டம் என்ற முறையில் இல்லாமல் அரசியல் கொள்கைகளுக்கான சண்டையாக நடைபெறுகிறது. அது மிகவும் உருத்திரிவு அடைந்திருப்பதால், அதன் உண்மையைப் கண்டறிவதற்கு நமக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகியிருக்கிறது.

பொருளாதார வளர்ச்சியின் மீது அரசு அதிகாரத்தின் எதிர்த்தாக்கம் மூன்று ரகங்களாக இருக்க முடியும்: அது அதே திசையில் நடைபெற முடியும்—அப்பொழுது வளர்ச்சி அதிக வேகமாக இருக்கிறது; அது பொருளாதார வளர்ச்சியின் திசைவழிக்கு எதிராக நடைபெற முடியும்—அப்படியானால் இப்பொழுது ஒவ்வொரு மாபெரும் மக்களினத்திலும் அது குறிப்பிட்ட காலகட்டத்திற்குப் பிறகு தகர்ந்து விடும்; அல்லது பொருளாதார வளர்ச்சி குறிப்பிட்ட திசைவழிகளில் முன்னேறிச் செல்வதை அது தடுக்க முடியும், வேறு திசைவழிகளை வகுத்தளிக்க முடியும். முடிவில் இது முந்திய இரண்டு வழிகளில் ஒன்றாகத் தன்னைக் குறுக்கிக் கொள்கிறது. ஆனால் இரண்டு மற்றும் மூன்றாவது விஷயங்களில் அரசியல் அதிகாரம் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அதிகமான நாசத்தை ஏற்படுத்த முடியும், சக்தி வளம் மற்றும் பொருள்கள் பேரளவில் வீணாவதற்குக் காரணமாக முடியும் என்பது வெளிப்படை.

அடுத்து பொருளாதார வளங்கள் வெற்றி கொள்ளப்பட்டுக் கொடுமையான முறையில் அழிக்கப்படுகின்ற நிலைமை இருக்கிறது; அதில் முன்னர் சில சந்தர்ப்பங்களில் மொத்த ஸ்தல அல்லது தேசிய பொருளாதார வளர்ச்சியின் பலன்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்பட முடியும். இப்பொழுது அப்படிப்பட்ட நிலைமை குறைந்த பட்சம் மாபெரும் மக்

எனங்களில் வழக்கமாக எதிர்விளைவைக் கொண்டிருக்கிறது. நெடுங்கால நோக்கில் வீழ்ச்சியடைந்தவர் வெற்றியடைந்த வரைக் காட்டிலும் பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் தார்மிக ரீதியில் பெரும்பாலும் அதிகமாகப் பயனடைகிறார்.

சட்டத் துறையிலும் இம்மாதிரியே. முழு நேர வழக்குரைஞர்களைத் தோற்றுவிக்குகின்ற புதிய உழைப்புப் பிரிவினை அவசியமாக்கப்பட்ட உடனே, மற்றொரு புதிய மற்றும் சுதந்திரமான துறை திறந்துவிடப்படுகிறது; அத்துறை பொதுவில் உற்பத்தியையும் வர்த்தகத்தையும் எவ்வளவு அதிகமாகச் சார்ந்திருந்தாலும், இத்துறைகளின் மீது எதிர்ச்செயல் புரிவதற்குரிய விசேஷ ஆற்றலையும் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு நவீன அரசில் சட்டம் பொதுப்படையான பொருளாதார நிலையுடன் பொருந்தியிருக்க வேண்டும், அதன் வெளியீடாக இருக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமன்றி, உள்முரண்பாடுகளின் காரணமாகத் தன்னைத் தானே நிராகரித்துவிடாதபடி உள்ளார்ந்த ஒத்திணைந்த வெளியீடாகவும் இருக்க வேண்டும். இதை நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருளாதார உறவுகளின் நுட்பமான பிரதிபலிப்பு மேன்மேலும் பாதிக்கப்படுகிறது. ஒரு சட்டத் தொகுப்பு ஒரு வர்க்க ஆதிக்கத்தின் மொட்டையான, மட்டுப்படுத்தப்படாத, கலப்படமில்லாத வெளியீடாக இருப்பது—அது “உரிமைக் கருதுகோளுக்கு” விரோதமாகும்—மிகவும் அபூர்வமே; ஆகவே இந்தத் தவறான பிரதிபலிப்பு இன்னும் அடிக்கடி நடைபெறுகிறது. நெப்போலியன் சட்டத் தொகுப்பில் கூட¹²⁶ 1792—1796 ஆம் ஆண்டுகளைச் சேர்ந்த புரட்சிகர முதலாளி வர்க்கம் கொண்டிருந்த பரிசுத்தமான, முரணில்லாத உரிமைபற்றிய கருதுகோள் ஏற்கெனவே பல வழிகளில் கலப்படமாகி விட்டது; அது நெப்போலியன் சட்டத் தொகுப்பில் பொதிந்திருக்கின்ற அளவில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சக்தி ஒங்கிக் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக நாள் தோறும் சகல விதங்களிலும் மென்மையானதாக வேண்டும். ஆனால் நெப்போலியன் சட்டத் தொகுப்பு உலகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு புதிய சட்டத் தொகுப்புக்கும் அடிப்படையாகப் பயன்படுகின்ற சட்டத் தொகுப்பாக இருப்பதை

இது தடுக்கவில்லை. ஆக, “சட்ட வளர்ச்சியின்” போக்கு பெருமளவுக்கு, முதலில் பொருளாதார உறவுகளைச் சட்டக் கோட்பாடுகளாக நேரடியாக மாற்றுவதில் ஏற்படுகின்ற முரண்பாடுகளை ஒழிப்பதற்கான முயற்சிகளிலும் ஒருங்கிசைந்த சட்ட அமைப்பை நிறுவுவதிலும் மற்றும் பிறகு நடைபெறுகின்ற பொருளாதார வளர்ச்சியின் தாக்கமும் கட்டாயமும் (அவை இந்த அமைப்பைக் கூடுதலான முரண்பாடுகளில் சிக்க வைக்கின்றன) இந்த அமைப்பின் மீது திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுத்துகின்ற உடைப்புகளிலும் அடங்கியிருக்கிறது. (நான் இந்த வினாடியில் சிவில் சட்டத்தைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறேன்.)

சட்டக் கோட்பாடுகள் என்ற முறையில் பொருளாதார உறவுகளின் பிரதிபலிப்பு அவசியமாகவே தலைகீழாக இருக்கிறது. செயல்படுகின்ற நபர் அதைப் பற்றி உணராமலே அது நடைபெறுகிறது. சட்டவியல் நிபுணர் காரணகாரிய முறைப்படியான கருதுகோள்களைத்தான் செய்து கொண்டிருப்பதாகக் கற்பனை செய்கிறார்; ஆனால் அவை பொருளாதாரப் பிரதிபலிப்புகள் மட்டுமே ஆகும். ஆகவே ஒவ்வொன்றும் தலைகீழாக இருக்கிறது. இத்தலைகீழ் நிலை— அதன் சாராம்சம் இன்னும் வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கின்ற வரை சித்தாந்தக் கண்ணோட்டம் என்று நாம் அதைக் கூறுகிறோம்—தன்னளவில் பொருளாதார அடிப்படை மீது எதிர்ச்செயல் புரிகிறது, சில வரையறைகளுக்குள் அதை மாற்றியமைக்கவும் கூடும் என்பது சொல்லாமலேயே அமையும். குடும்பத்தின் வளர்ச்சியிலுள்ள கட்டங்கள் ஒரே மாதிரியானவை என்று வைத்துக் கொண்டால், மரபு வழிச் சொத்துரிமையின் அடிப்படை பொருளாதார ரீதியானதாகும். எனினும், உதாரணமாக, இறுதி உயில் எழுதுபவருக்கு இங்கிலாந்தில் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்ற முற்றான சுதந்திரமும் பிரான்சில் அவருக்குக் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுவதும் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் பொருளாதாரக் காரணங்களினால் மட்டுமே ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று நிரூபிப்பது கடினமாகும். இரண்டுமே பொருளாதாரத் துறையின் மீது மிகவும் கணிசமான அளவுக்கு எதிர்ச்செயல் புரி

கின்றன; ஏனென்றால் அவை உடைமையின் வினியோகத்தின் மீது தாக்கம் செலுத்துகின்றன.

இன்னும் வானத்தில் மேலே உயர்ந்து போய்க்கொண்டிருக்கிற சமயம், தத்துவஞானம், இதர சித்தாந்தத் துறைகளைப் பொறுத்தமட்டில், இவை வரலாற்றுக்கு முந்திய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன; இன்று நாம் வெற்றுரை என்று சொல்கின்ற முறையில் இது ஏற்கெனவே வரலாற்றுக் காலத்தில் இருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இயற்கை, மனிதனுடைய சாராம்சம், ஆவிகள், மந்திர சக்திகள், இதரவற்றைப் பற்றிய இப்பல்வேறு போலிக் கருதுகோள்கள் அவற்றுக்கு அடிப்படையாகப் பெரும்பாலும் எதிர்மறையான பொருளாதார அம்சத்தை மட்டுமே கொண்டிருக்கின்றன; இயற்கையைப் பற்றிய போலியான கருத்துக்கள் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலகட்டத்தின் கீழான பொருளாதார வளர்ச்சியுடன் ஒன்றுகலந்தவை, சில நேரங்களில் அதன் நிபந்தனைகள், ஏன் அதன் காரணங்களுமாக விளங்குகின்றன. இயற்கையைப் பற்றி அறிவின் முன்னேற்றத்துக்குப் பிரதான இயக்குச் சக்தியாக பொருளாதார அவசியம் இருந்தாலும்—அது மேன்மேலும் அப்படி ஆகியிருந்தாலும்—இந்தப் பூர்விக காலப் பிதற்றல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பொருளாதாரக் காரணங்களைத் தேடுவதும் கண்டுபிடிப்பதும் வெறும் ஏட்டுப்புலமை என்பது உறுதி. விஞ்ஞானத்தின் வரலாறு என்பது இந்தப் பிதற்றலைப் படிப்படியாக அகற்றியதன் அல்லது அதனிடத்தில் புதிய, ஆனால் முட்டாள்தனத்தில் குறைந்துள்ள பிதற்றலை வைத்ததன் வரலாறே. இதைச் செய்பவர்கள் உழைப்புப் பிரிவினையின் விசேஷமான துறைகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால், சுயேச்சையான களத்தில் வேலை செய்வதாகத் தம்மைப் பற்றிக் கருதுகிறார்கள். சமூகத்தின் உழைப்புப் பிரிவினைக்குள் ஒரு சுயேச்சையான குழுவாக அவர்கள் அமைகின்ற அளவில் அவர்களுடைய படைப்புகள் (அவர்களுடைய தவறுகளும் கூட) சமூகத்தின் மொத்த வளர்ச்சியின் மீது (அதன் பொருளாதார வளர்ச்சியின் மீது கூட) எதிர்ச்செயல் புரிகின்றன. ஆனால் அதே சமயத்தில் அவர்களுமே தம்மள

வில் பொருளாதார வளர்ச்சியின் ஆதிக்கமுள்ள தாக்கத்தின் கீழ் இருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, தத்துவஞானத் துறையில் இது முதலாளித்துவக் காலகட்டத்துக்கு உண்மை என்பதை மிகவும் தடையின்றி நிரூபிக்க முடியும். ஹாப்ஸ் முதல் நவீன பொருள்முதல்வாதி (அதன் 18ஆம் நூற்றாண்டு அர்த்தத்தில்); ஆனால் ஐரோப்பா முழுவதிலும் எதேச்சாதிகார முடியாட்சி உச்சநிலையில் இருந்த பொழுதும் இங்கிலாந்தில் மக்களை எதிர்த்துப் போராடிய பொழுதும் அவர் எதேச்சாதிகார ஆதரவாளராக இருந்தார். லோக் சமயத்திலும் அரசியலிலும் 1688ஆம் ஆண்டின் வர்க்க சமரசத்தின்¹²⁷ குழந்தையாக இருந்தார். ஆங்கில ஆதிமூல இறைமைவாதிகள்¹²⁸ மற்றும் அவர்களுடைய பணியை மிகவும் முரணில்லாத முறையில் தொடர்ந்தவர்களுமான பிரெஞ்சுப் பொருள்முதல்வாதிகள் முதலாளி வர்க்கத்தின் மெய்யான தத்துவஞானிகள்; பிரெஞ்சுக்காரர்கள் முதலாளித்துவப் புரட்சியின் தத்துவஞானிகளாகக் கூட இருந்தார்கள். காண்ட் முதல் ஹெகல் வரை ஜெர்மன் தத்துவஞானம் நெடுகிலும் ஜெர்மன் அற்பவாதியை—சில சமயங்களில் ஆக்க முறையாகவும் சில சமயங்களில் எதிர்மறையாகவும் — பார்க்கிறோம். ஆனால் உழைப்புப் பிரிவினையின் திட்டவட்டமான துறை என்ற முறையில் ஒவ்வொரு சகாப்தத்தின் தத்துவஞானமும் அதன் முன்னோர்கள் விட்டுச் சென்ற சிந்தனை செல்வத்தை—இதிலிருந்துதான் அத்தத்துவஞானம் வளருகிறது—முற்கருதுகோளாகக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய நாடுகள் தத்துவஞானத்தில் முதல் இடத்தை இன்னும் வகிக்க முடிகிறது: இங்கிலாந்துடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது 18ஆம் நூற்றாண்டு பிரான்ஸ், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இங்கிலாந்தின் தத்துவஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தார்கள்; மற்றும் இரண்டு நாடுகளுடனும் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது பிற்காலத்திய ஜெர்மனி. ஆனால் பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும் தத்துவஞானமும் இலக்கியத்தின் பொதுப்படையான வளர்ச்சியும் அந்தச் சமயத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொருளாதார வளர்ச்சியின் விளைவே. பொருளாதார வளர்ச்சியின்

முடிவான தலைமை இத்துறைகளிலும் நிறுவப்பட்டிருப்பதாக நான் உறுதியாகக் கருதுகிறேன்; ஆனால் அந்தக் குறிப்பிட்ட துறையினால் விதிக்கப்படுகின்ற வரையறைகளுக்குள் அது செயல்படுகிறது: உதாரணமாக, தத்துவஞானத்தில், மூதாதையர்களினால் கைமாற்றித் தரப்பட்ட அன்றுள்ள தத்துவஞானச் செல்வத்தின் மீது பொருளாதாரத் தாக்கங்களின் (அவை பொதுவாக அரசியல், இதர மாறுவேடங்களில் மட்டுமே செயல்படுகின்றன) செயல்பாட்டின் மூலம். இங்கே பொருளாதாரம் புதிதாக எதையும் படைக்கவில்லை; ஆனால் இருக்கின்ற சிந்தனைச் செல்வம் மாற்றப்படுகின்ற, மேலும் வளர்க்கப்படுகின்ற முறையை அது நிர்ணயிக்கிறது; பெரும்பகுதியும் அது மறைமுகமாகவே நடைபெறுகிறது; ஏனென்றால் அரசியல், சட்டவியல் மற்றும் தார்மிக பிரதிபலிப்புகளே தத்துவஞானத்தின் மீது நேரடியான, ஆகப் பெரிய தாக்கத்தைச் செலுத்துகின்றன.

சமயத்தைப் பற்றி மிகவும் இன்றியமையாதவற்றை ஃபாயர்பாக் பற்றிய என்னுடைய நூலின் கடைசிப் பகுதியில் நான் எழுதியிருக்கிறேன்.*

ஆகவே பொருளாதார இயக்கத்தின் அரசியல், இதர பிரதிபலிப்புகள் அந்த இயக்கத்தின் மீது செலுத்துகின்ற ஒவ்வொரு எதிர்த்தாக்கத்தையும் நாங்கள் மறுப்பதாக பார்ட் கருதினால், அவர் வெறும் கற்பனையுடன் போராடுகிறார். அவர் மார்க்ஸ் எழுதிய பதினெட்டாம் புரூமேரைப்** பார்த்தால் போதும்: அரசியல் போராட்டமும் சம்பவங்களும்—பொருளாதார நிலைமைகளை அவை பொதுப்படையில் சார்ந்திருக்கின்ற நிலைக்குள் என்பது மெய்யே—வகித்த குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தை இந்நூல் அநேகமாக முற்றாக ஆராய்கின்றது; அல்லது மூலதனத்தை, உதாரணமாக நாள் வேலை நேரத்தைப் பற்றிய பகுதியைப் படிக்கட்டும்: அரசியல் நடவடிக்கையான சட்டம் அத்தகைய

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 10, பக்கங்கள் 249—279 பார்க்க.—ப-ர்.

** இப்பதிப்பு, தொகுதி 4, பக்கங்கள் 7—199 பார்க்க.—ப-ர்.

பெரும் அழுத்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறது; அல்லது முதலாளி வர்க்கத்தின் வரலாற்றைப் பற்றிய பகுதியை (அத்தியாயம் XXIV) படிக்கட்டும். அரசியல் அதிகாரம் பொருளாதார ரீதியில் சக்தியில்லாதது என்றால், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் சர்வாதிகாரத்துக்காக நாங்கள் போராடுவது ஏன்? பலாத்காரம் (அதாவது, அரசின் ஆட்சியதிகாரம்) ஒரு பொருளாதாரச் சக்திதானே!

ஆனால் அப்புத்தகத்தின் குறைகளை எடுத்துக் கூறுவதற்கு எனக்கு நேரமில்லை. முதலில் நான் மூன்றாவது தொகுதியைப்* பிரசுரிக்க வேண்டும். அத்துடன், உதாரணமாக, பெர்ன்ஷ்டைன் இதை மிகவும் திறமையாகச் செய்ய முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

இந்தக் கனவான்கள் எல்லோரிடமும் இயக்கவியல் கிடையாது. அவர்கள் எப்பொழுதும் ஓரிடத்தில் காரணத்தையும் இன்னோர் இடத்தில் விளைவையும் பார்க்கிறார்கள். அது ஒன்றுமில்லாத சூக்குமம், அத்தகைய இயக்கமறுப்பியலான எதிர்முனைக் கோடிகள் மெய்யுலகத்தில் நெருக்கடிகளில் மட்டுமே நிலவுகின்றன, அப்பொழுது மொத்த, பரந்தகன்ற நிகழ்வுப் போக்கும் இடைச்செயலின் வடிவத்தில் நடைபெறுகிறது (இடைச்செயலில் ஈடுபடும் சக்திகள் மிகவும் சமமில்லாதவை என்றாலும்: இவற்றில் பொருளாதார இயக்கம் இது வரை மிக வலிமையான, மிகவும் ஆதிமூலமான, மிகவும் தீர்மானகரமான சக்தியாக இருக்கிறது), இங்கே எல்லாமே சார்பு நிலையானது, எதுவுமே தனிமுதலானது அல்ல — இதை அவர்கள் ஒருபோதும் பார்ப்பதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், ஹெகல் என்பவர் ஒருபோதும் வாழவில்லை....

Sozialistische Monatshefte,
Nos. 20—21, 1920
என்ற சஞ்சிகையில்
முதலில் முழுமையாக
வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

* —மூலதனத்தின். —பர்.

பி. எங்கெல்ஸ்

பெர்லினிலிருந்த பி. மேரிங்குக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், ஜூலை 14, 1893

அன்புள்ள மேரிங்,

தாங்கள் அன்புடன் எனக்கு அனுப்பி வைத்த லேஸ்ஸிங் தொல்கதை நூலுக்கு நன்றி செலுத்துவதற்கு முதல் சந்தர்ப்பம் இன்றுதான் கிடைத்திருக்கிறது. புத்தகம் கிடைத்து விட்ட விவரத்தை சம்பிரதாய முறையில் தெரிவித்து பதில் எழுதுவதோடு கூட அதே சமயத்தில் புத்தகத்தைப் பற்றி, அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பற்றி ஏதாவது உங்களுக்கு எழுத வேண்டுமென்றும் விரும்பினேன். அதனால் தாமதமாகி விட்டது.

நான் இறுதியிலிருந்து, வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தைப் பற்றிய¹²⁹ பிற்சேர்க்கையிலிருந்து தொடங்குகிறேன். நீங்கள் இதன் சாராம்சத்தை மிகவும் சிறப்பான முறையில், தப்பெண்ணமில்லாத எந்த நபரும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய முறையில் எழுதியிருக்கிறீர்கள். அதில் நான் ஆட்சேபிக்கக் கூடியது எதையேனும் கண்டேன் என்றால், அது என் தகுதிக்கு மேல் நீங்கள் அளித்திருக்கின்ற மரியாதையே; காலவளர்ச்சியில் நானாகவே எல்லாவற்றையும் கண்டுபிடித்திருக்கக் கூடும் என்றாலும் கூட மார்க்ஸ் தன்னுடைய அதிக கூர்மையான பார்வை மற்றும் விரிந்த தொலை நோக்கின் மூலம் இன்னும் அதிகமான வேகத்துடன் கண்டுபிடித்தார். மார்க்சைப் போன்ற ஒரு மனிதருடன் நாற்பது ஆண்டுகள் பாடுபடுகின்ற நல்வாய்ப்பு ஒருவருக்குக் கிடைக்கின்ற பொழுது, அவர் தனக்குரியதென்று கருதுகின்ற அங்கீகாரம் வாழ்க்கைக் காலத்தில் அவருக்கு வழக்கமாகக் கிடைப்ப

தில்லை. ஆனால் அந்த மாமனிதர் மரணமடைந்த பிறகு, அந்தச் சின்னவர் சுலபமாகவே மிகையாக மதிப்பிடப்படுகிறார்; இதுதான் தற்பொழுது என்னுடைய நிலை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. வரலாறு முடிவில் எல்லாவற்றையும் சரியாக்கி விடும். அதற்குள் நான் அமைதியாக மரணமடைவேன், எதைப் பற்றியும் எதுவுமே எனக்கு இனிமேல் கவலையில்லை.

மற்றபடி ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டுமே இடம் பெறவில்லை; ஆனால் மார்க்சும் நானும் எங்களுடைய எழுத்துக்களில் அதைப் போதுமான அளவுக்கு வலியுறுத்தத் தவறினோம்; அதைப் பொறுத்தமட்டில் நாங்கள் சம அளவுக்குத் தவறு செய்தவர்களே. அதாவது, நாங்கள் பிரதான அழுத்தத்தை முதலாவதாக அரசியல், சட்டவியல் மற்றும் இதர சித்தாந்தக் கருத்துக்களையும் இக்கருத்துக்கள் என்னும் ஊடகத்தின் மூலமாகத் தோன்றுகின்ற நடவடிக்கைகளையும் அவற்றின் அடிப்படையான பொருளாதார மெய்விவரங்களிலிருந்து பெறுவதற்குக் கொடுத்தோம், அப்படிச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருந்தோம். ஆனால் நாங்கள் அப்படிச் செய்கின்ற பொழுது, உள்ளடக்கத்துக்காக வடிவத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையை, அதாவது இக்கருத்துக்கள் ஏற்படுகின்ற வழிகளை, இதரவற்றைப் புறக்கணித்தோம். அது நமது எதிரிகள் எங்களைத் தவறாகப் புரிந்துக் கொள்வதற்கும் திரித்துக் கூறுவதற்கும் விரும்பத்தக்க சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது. பாவுல் பார்ட் அதற்குக் குறிப்பிடத்தக்க உதாரணமாவார்.

சித்தாந்தம் என்பது ஒரு நிகழ்வுப்போக்கு; சிந்தனையாளர் என்று சொல்லப்படுகிறவர் அதை உணர்வுடன் நிறைவேற்றுகிறார் என்பது மெய்யே; ஆனால் போலி உணர்வுடன் அதைச் செய்கிறார். அவரை உந்தித் தள்ளுகின்ற உண்மையான இயக்குச் சக்திகளை அவர் அறியார்; இல்லையென்றால் அது சித்தாந்த நிகழ்வுப்போக்காக இருக்காது. ஆகவே அவர் போலியான அல்லது இயக்குச் சக்திகளாகத் தோன்றும் சக்திகளைக் கற்பனை செய்கிறார். அது சிந்தனையின் நிகழ்வுப்போக்கு என்பதால், அவர் அதன் வடிவத்தையும்

உள்ளடக்கத்தையும் கலப்பற்ற சிந்தனையிலிருந்து—தன்னுடைய சொந்தச் சிந்தனை அல்லது தன்னுடைய மூதாதையர்களின் சிந்தனையிலிருந்து—பெறுகிறார். அவர் வெறும் சிந்தனைப் பொருளுடன் வேலை செய்கிறார்; அது சிந்தனையின் உற்பத்திப் பொருள் என்று சிந்திக்காமலே ஏற்றுக் கொள்கிறார்; சிந்தனையைச் சாராத, அதிகத் தொலைவான தோற்றுவாயை ஆராய்வதில் அவர் ஈடுபடவில்லை. அவர் இதை சகஜமாகக் கருதுகிறார்; ஏனென்றால் எல்லா நடவடிக்கையும் சிந்தனையினால் நயப்படுத்தப்படுகின்றபடியால், அது முடிவில் சிந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றுகிறது.

வரலாற்று சித்தாந்தி (வரலாற்று என்பது இங்கே அரசியல், சட்டவியல், தத்துவஞான, இறையியல் துறைகளை, சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால் இயற்கைக்கு மட்டுமன்றி, சமூகத்துக்குச் சொந்தமான எல்லாத் துறைகளையும் உள்ளடக்கியிருப்பதாகப் பொருள்படும்) விஞ்ஞானத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் முந்திய தலைமுறையினருடைய சிந்தனையிலிருந்து சுயேச்சையாக உருவாகியிருக்கின்ற, அடுத்தடுத்து வந்த இத்தலைமுறையினரது அறிவில் சொந்தமாக, சுயேச்சையாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ள சிந்தனை வளத்தைக் கொண்டிருக்கிறார். ஏதாவதொரு துறையைச் சேர்ந்த அந்நிய காரணிகள் இந்த வளர்ச்சியின் மீது தனியான தாக்கத்தைச் செலுத்தியிருக்க இயலும் என்பது உண்மையே; ஆனால் இந்த மெய்விவரங்கள் சிந்தனை நிகழ்வுப்போக்கின் பலன்கள் மட்டுமே என்று உள்ளூற முன்னனுமானிக்கப்படுகின்றன; ஆகவே நாம் இன்னும் வெறும் சிந்தனை என்னும் உலகத்துக்குள்ளாகவே இருக்கிறோம்; அந்த உலகம் மிகவும் கடினமான உண்மைகளைக் கூட வெற்றிகரமாக ஜீரணித்து விட்டது என்று தோன்றுகிறது.

எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அரசு வடிவங்கள், சட்ட அமைப்புகள், ஒவ்வொரு தனித்துறையிலும் சித்தாந்தக் கருதுகோள்களைப் பற்றிய சுயேச்சையான வரலாற்றின் இந்தத் தோற்றம் மிகவும் பெரும்பான்மையினரின் கண்களைக் குருடாக்குகிறது. லாதரும் கால்வினும் அதிகார

பூர்வமான கத்தோலிக்க சமயத்தை “வெற்றி கொண்டார்கள்”, அல்லது ஹெகல் ஃபிஹ்டெ மற்றும் காண்ட்டை “வெற்றி கொண்டார்”, அல்லது குடியரசுவாத சமூக ஒப்பந்தத்தை¹³⁰ கொண்டிருந்த ரூஸோ அரசியலமைப்புச் சட்டவாத மொன்டெஸ்க்யூவை “வெற்றி கொண்டார்” என்றால், அது இறையியல், தத்துவஞானம் அல்லது அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் உள்ளே நடைபெறுகின்ற நிகழ்வுப்போக்கு, இக்குறிப்பிட்ட சிந்தனைத் துறைகளின் வரலாற்றில் ஒரு கட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது, சிந்தனைத் துறைக்கு வெளியே ஒருபோதும் செல்வதில்லை. முதலாளித்துவ உற்பத்தியின் நிரந்தரத் தன்மை மற்றும் முழுச் சிறப்பைப் பற்றிய முதலாளி வர்க்கக் கற்பனையும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதிலிருந்து பிசியோகிராட்டுகள் மற்றும் ஆடம் ஸ்மித் மெர்க்கன்டிஸ்டுகளை¹³¹ “வெற்றி கொண்டது” கூட சிந்தனையின் வெற்றி என்று சொல்லப்படுகிறது, மாற்றமடைந்த பொருளாதார உண்மைகள் சிந்தனையில் அடைந்த பிரதிபலிப்பாக இல்லாமல் எப்பொழுதும் எங்கும் இருந்து வருகின்ற மெய்யான நிலைமைகளைப் பற்றி முடிவாக அடைந்த சரியான புரிதல்— உண்மையில், முதலாவது ரீச்சார்ட் மற்றும் ஃபிலீப்-ஓளகுஸ்ட் சிலுவைப் போர்களில்¹³² ஈடுபடாமல் வர்த்தகச் சுதந்திரத்தை அமுலாக்கியிருந்தால், ஐந்நூறு ஆண்டுக் காலத் துன்பமும் அறிவின்மையும் நமக்கு இல்லாமற் போயிருக்கும் — என்று சொல்லப்படுகிறது.

விஷயத்தின் இந்த அம்சத்தை என்னால் இங்கே ஓரளவு தான் சுட்டிக்காட்ட முடிகிறது. இந்த அம்சத்தை நாம் அதற்குரியதைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் புறக்கணித்திருக்கிறோம் என்று நான் நினைக்கிறேன். அது பழைய கதையே: உள்ளடக்கத்துக்காக முதலில் வடிவம் எப்பொழுதுமே புறக்கணிக்கப்படுகிறது. ஏற்கெனவே நான் கூறியபடி நானும் இதைச் செய்திருக்கிறேன்; அது தவறு என்று பிற்பாடுதான் எனக்குப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நான் உங்களை இதற்காக எவ்விதத்திலும் குறைசொல்லாதது மட்டுமன்றி — தவறு செய்த தரப்பினரில் மூத்தவர் என்ற முறையில் அப்படிச்

செய்வதற்கு எனக்கு உரிமையில்லை — அதற்கு மாறாக. எனினும் மற்றவை எப்படியிருந்தாலும் எதிர்காலத்தை முன்னிட்டு இந்த அம்சத்தை உங்களுடைய கவனத்துக்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

வரலாற்றில் பாத்திரம் வகிக்கின்ற பல்வேறு சித்தாந்தத் துறைகள் சுயேச்சையாக வரலாற்று ரீதியில் வளர்ச்சி அடைவதை நாம் மறுப்பதால், அவை வரலாற்றின் மீது எவ்விதமான தாக்கத்தைச் செலுத்துவதையும் நாம் மறுக்கிறோம் என்னும் சித்தாந்திகளின் முட்டாள் தனமான கருத்தும் இதனுடன் சேர்ந்திருக்கிறது. காரணமும் விளைவும் தவிர்க்க இயலாத எதிர்முனைகள் என்னும் பொதுப்படையான, இயக்க வியல் அல்லாத கருதுகோள், இடைச்செயல் முற்றிலும் கருதப்படாமல் இருப்பது இதற்கு அடிப்படை ஆகும். வரலாற்று நிகழ்ச்சி மற்ற காரணிகளால், முடிவில் பார்க்கும் மிடத்து பொருளாதாரக் காரணிகளால் ஏற்படுவதால், அது உடனேயே தீவிரமான காரணியாகிறது, அதன் சூழ்நிலை மற்றும் அதைத் தோற்றுவித்த காரணங்களின் மீது கூட அதனால் எதிர்ச்செயல் புரிய முடியும் என்பதை இந்தக் கனவான்கள் பெரும்பாலும் அநேகமாக திட்டமிட்ட முறையிலும் மறந்து விடுகிறார்கள். உதாரணமாக, மதகுருக்களையும் மதத்தையும் பற்றி பார்ட் எழுதியிருப்பது — உங்களுடைய புத்தகத்தின் பக்கம் 475. இந்த நபரின் அல்பத் தன்மை நம்முடைய எல்லா எதிர்பார்ப்புகளையும் மிஞ்சி விடுகிறது. இந்த நபரை நீங்கள் ஒழித்துக் கட்டியிருக்கின்ற விதத்தைப் பார்த்து நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அவர்கள் இந்த நபரை லைப்சிக்கில் வரலாற்றுப் பேராசிரிய ராக்கி இருக்கிறார்கள்! அந்தக் கிழவர் வாக்ஸ்முத் — அவரும் ஓரளவுக்கு மரமண்டையே, ஆனால் விவரங்களுக்கு அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்—முற்றிலும் வேறு மாதிரியான நபராவார்.

மற்றவற்றைப் பொறுத்தமட்டில், கட்டுரைகள் *Neue Zeit* இல் பிரசுரிக்கப்பட்ட பொழுது நான் திரும்பத் திரும்பக் கூறியதையே புத்தகத்தைப் பற்றி நான் திருப்பிச் சொல்வேன்: பிரஷ்ய அரசின் தோற்றத்தைப் பற்றி இது வரை

யிலும் எழுதப்பட்டிருப்பவற்றில் இதுவே மிகவும் சிறந்த நூல். மெய்யாக, இதுதான் சரியான முன்வைப்பு, பெரும் பான்மையான விஷயங்களில் அவற்றின் இடைத்தொடர்புகளை மிகவும் நுட்பமான விவரங்கள் வரை சரியான முறையில் வளர்த்துச் செல்கிறது என்றும் நான் கூறுவேன். அதன் பிறகு ஏற்பட்ட மொத்த வளர்ச்சியை பிஸ்மார்க் வரையிலும் நீங்கள் எழுதிச் சேர்த்துத் தர முடியாததைப் பற்றி எனக்கு வருத்தமே; இதை மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் செய்வீர்கள், எலெக்டார் பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம் முதல் கிழட்டு வில்ஹெல்ம்* வரை ஒத்திசைவான, முழுமையான சித்திரத்தைத் தருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை இயல்பாகவே ஏற்படுகிறது. நீங்கள் ஏற்கெனவே பூர்வாங்க ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து முடித்திருக்கிறீர்கள், குறைந்த பட்சம், பிரதான விஷயங்கள் அநேகமாக முடிந்துவிட்ட மாதிரிதான். ஆடிக் கொண்டிருக்கின்ற பழைய குடிசை நொறுங்கி விழுவதற்குள்ளாக எப்படியும், எப்பொழுதாவது அதை எழுதி முடித்து விட வேண்டும். முடியரசுவாத-தேசபக்தித் தொல்கதைகளின் அழிவு வர்க்க ஆதிக்கத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிற முடியாட்சியை ஒழிப்பதற்கு அவசியமான முன்நிபந்தனையாக நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும் (ஜெர்மனியில் கலப்பற்ற முதலாளி வர்க்கக் குடியரசு என்பது தோன்றுவதற்கு முன்பே சம்பவங்களால் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டது என்ற அளவில்) அந்த நோக்கத்துக்கு மிகவும் பயனுள்ள நெம்புகோல்களில் ஒன்றாக இருக்கும்.

ஜெர்மனி கடந்து வந்திருக்கின்ற பொதுவான அவல நிலையின் ஒரு பகுதியாக பிரஷ்யாவின் ஸ்தல வரலாற்றை எழுதுவதற்கு உங்களுக்கு அதிக இடமும் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கும். இந்த இடத்தில், குறிப்பாக ஜெர்மனியைக் கூறுபோடுவதற்கு அவசியமான பூர்வாங்க நிபந்தனைகளைப் பற்றிய கருதுகோள் மற்றும் 16ஆம் நூற்றாண்டின் போது ஜெர்மனியில் முதலாளி வர்க்கப் புரட்சியின் தோல்வி குறித்து நான் உங்களுடைய கருத்திலிருந்து அவ்வப்பொழுது ஓரள

*—முதலாவது வில்ஹெல்ம்.—ப-ர்.

வுக்கு வேறுபடுகிறேன். என்னுடைய விவசாயப் போர் நூலின் வரலாற்று அறிமுகத்தைத் திருத்தியெழுதும் பொழுது— அதை அடுத்த குளிர்ப்பருவத்தில் செய்ய முடியும் என்று நம்புகிறேன் — இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட விஷயங்களை நான் வளர்த்துக் கூற முடியும். நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பவை தவறானவை என்று நான் கருதுவதாக அர்த்தமல்ல, நான் அவற்றுடன் வேறு சிலவற்றையும் சேர்க்கிறேன், அவற்றை ஓரளவு வேறுவிதமாக வகைப்பாடு செய்கிறேன்.

ஜெர்மன் வரலாற்றை—அது தொடர்ச்சியான கீழான நிலையின் கதை—ஆராய்கின்ற பொழுது அதற்குப் பொருத்தமான பிரெஞ்சுக் காலகட்டங்களுடன் அதை ஒப்பிடுகின்ற பொழுது மட்டுமே அளவு விகிதங்களைப் பற்றி சரியான கருத்து ஏற்படுகிறது என்பதை நான் எப்பொழுதுமே கண்டிருக்கிறேன்; ஏனென்றால் நம்முடைய நாட்டில் நடைபெறுவதற்கு நேர் எதிராக அங்கே நடைபெறுகிறது. துல்லியமாக நாம் மாபெரும் வீழ்ச்சிக் காலகட்டத்தில் இருக்கின்ற பொழுது, அங்கே நிலப்பிரபுத்துவ அரசின் சிதறிய துண்டுகளிலிருந்து தேசிய அரசு நிறுவப்படுகிறது. அங்கே மொத்த நிகழ்வுப்போக்கின் போதும் அபூர்வமான, புறநிலையான தர்க்கவியல் காணப்படுகிறது—நம்மிடம் மேன்மேலும் இருளார்ந்த சிதறல் காணப்படுகிறது. அங்கே மத்திய காலத்தின் போது வடக்கு பிரெஞ்சு தேசிய இனத்துக்கு எதிராக புரொவென்ஸல் தேசிய இனத்தை ஆதரித்துத் தலையிடுகின்ற ஆங்கில வெற்றியாளர் அந்நியத் தலையீட்டைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறார். இங்கிலாந்துடன் நடைபெறுகின்ற யுத்தங்கள் ஒரு வழியில் முப்பது ஆண்டுப் போரைப்¹⁸³ பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றன; ஆனால் அந்நியப் படையெடுப்பாளர்கள் வெளியேற்றப்படுவதிலும் வடக்கு தெற்கை அடிமைப்படுத்துவதிலும் அது அங்கே முடிவடைகிறது. பின்னர் மத்திய அதிகாரத்துக்கும் தனக்கு உடைமையான அந்நியப் பிரதேசங்களின் ஆதரவைப் பெற்ற புர்குண்டி சிற்றரசருக்கும்* இடையில் போராட்டம் வருகிறது; அவர்

*—கார்ல் வீரப்பெருந்தகைக்கும்.—ப-ர்.

பிரான்டென்பர்க்—பிரஷ்யாவின் பாத்திரத்தை வகிக்கிறார்; ஆனால் அந்தப் போராட்டம் மத்திய அதிகாரத்தின் வெற்றியில் முடிவுற்று தேசிய அரசை உறுதியாக நிறுவுகிறது. நம் நாட்டில் துல்லியமாக அதே வினாடியில் தேசிய அரசு (புனித ரோமானியப் பேரரசுக்குள்ளாக¹³⁴ இருக்கின்ற “ஜெர்மன் இராஜ்யத்தை” தேசிய அரசு என்று சொல்லக் கூடிய அளவில்) முற்றிலும் வீழ்ச்சியடைகிறது; ஜெர்மன் பிரதேசத்தில் பேரளவில் கொள்ளையடிப்பது தொடங்குகிறது. இந்த ஒப்பீடு ஜெர்மானியர்களை மிகவும் அவமதிக்கிறது; ஆனால் அந்தக் காரணத்துக்காகவே மிகவும் அறிவூட்டுவதாக இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய தொழிலாளர்கள் ஜெர்மனியை வரலாற்று இயக்கத்தின் முதல் வரிசையில் வைத்திருப்பதால், கடந்த காலத்தின் இழிவைத் தாங்கிக் கொள்வது நமக்கு ஓரளவு சுலபமாக இருக்கிறது.

ஜெர்மனியின் வளர்ச்சியில் மிகவும் தனிப்பட்ட மற்றொரு அம்சம் என்னவென்றால், முடிவில் மொத்த ஜெர்மனியைத் தமக்கிடையில் பிரிவினை செய்து கொண்ட பேரரசின் உட்பகுதிகள் இரண்டில் ஒன்று கூட கலப்பற்ற ஜெர்மன் அரசு அல்ல; இரண்டுமே ஸ்லாவிய பிரதேசத்தில் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட காலனிகள்: ஆஸ்திரியா ஒரு பவேரியக் காலனி, பிரான்டென்பர்க் ஒரு சாக்சன் காலனி; அவை அந்நிய, ஜெர்மானியர் அல்லாத பிரதேசங்களின் ஆதரவை நம்பியே ஜெர்மனிக்குள்ளே அதிகாரத்தைப் பெற்றன: ஆஸ்திரியா ஹங்கேரியாவின் (பொஹிமியாவைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை) ஆதரவையும் பிரான்டென்பர்க் பிரஷ்யாவின் ஆதரவையும் பெற்றிருந்தன. அதிகமான ஆபத்துக்கு உள்ளாகியிருந்த மேற்கு எல்லையில் இப்படி எதுவும் நடைபெறவில்லை; வடக்கு எல்லையில் டேனிஷ்காரர்களுக்கு எதிராக ஜெர்மனியைப் பாதுகாக்கும்படி டேனிஷ்காரர்களிடம் கூறப்பட்டது; தெற்கு எல்லையில் பாதுகாப்பதற்கு ஒன்றுமே இல்லாதபடியால், எல்லைப் படையினரான ஸ்விட்சர்லாந்துக்காரர்கள் ஜெர்மனியிலிருந்து தங்களை வெட்டிக் கொள்வதில் கூட வெற்றியடைந்தார்கள்!

ஆனால் நான் அனாவசியமான பல விஷயங்களைப் பற்றியும் எழுதி விட்டேன். உங்கள் புத்தகம் என் மீது எத்தகைய சுறுசுறுப்பான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்பதற்கு இக்கலந்துரையாடல் குறைந்த பட்சம் உங்களுக்கு ஒரு நிரூபணமாக இருக்கும்.

மீண்டும் அன்புமிக்க நன்றியும் வாழ்த்துக்களும்.

தங்கள் பி. எங்கெல்ஸ்

முதல் தடவையாக
சுருங்கிய வடிவத்தில்
F. Mehring, *Geschichte der
Deutschen Sozialdemokratie*,
Bd. III, Th. II, Stuttgart, 1898

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது

என்ற புத்தகத்திலும்
முழுமையாக ரஷ்ய
மொழியில் கா. மார்க்ஸ்,
பி. எங்கெல்ஸ், நூல் திரட்டு,
முதல் பதிப்பு, தொகுதி XXIX,
1946 லும் வெளியிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன்
மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பி. எங்கெல்ஸ்

பீட்டர்ஸ்பர்கிலிருந்த நி. பி. டேனியல்சனுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், அக்டோபர் 17, 1893

...சித்திரங்களின்¹³⁵ பிரதிகள் அனுப்பியதற்கு மிகவும் நன்றி; அவற்றில் மூன்று பிரதிகளை அக்கறையுள்ள நண்பர்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். இப்புத்தகம் கணிசமான உளப்பதிவை ஏற்படுத்தி—முற்றிலும் பொருத்தமான முறையில்—மெய்யாகவே பரபரப்பைத் தூண்டியிருப்பதைப் பார்க்க நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நான் சந்தித்த ருஷ்யர்கள் மத்தியில் அது முக்கியமான உரையாடற் பொருளாக இருந்தது. நேற்றுத்தான் அவர்களில் ஒருவர்* எனக்கு எழுதினார்: “ருஷ்யாவில் முதலாளித்துவத்தின் எதிர்காலத்தைப்” பற்றி எங்களிடையே விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.** பெர்லினிலிருந்து வெளியிடப்படுகின்ற *Sozialpolitisches Centralblatt*யில்*** திரு. பி. வான் ஸ்துருவே என்பவர் உங்களுடைய நூலைப் பற்றி நீண்ட கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார்; இந்த ஒரு விஷயத்தில் நான் அவருடன் உடன்படுகிறேன்: ருஷ்யாவில் இன்றுள்ள முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக் கட்டம் கிரீமியப் போரினால் ஏற்பட்ட வரலாற்று நிலைமைகளின், 1861இல் விவசாய உறவுகளின் மாற்றம்¹³⁶ செய்யப்பட்ட முறையின் மற்றும் பொதுவாக

*—கோல்டன்பர்க்.—ப-ர்.

** இச்சொற்களை பி. எங்கெல்ஸ் ருஷ்ய மொழியில் எழுதினார்.—ப-ர்.

*** பதிப்பின் மூன்றாவது ஆண்டு, எண் 1, அக்டோபர் 1, 1893. (பி. எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.)

ஐரோப்பாவின் அரசியல் தேக்கத்தின் தவிர்க்க முடியாத விளைவு என்றே எனக்கும் தோன்றுகிறது. எதிர்காலத்தைப் பற்றி உங்களுடைய அவநம்பிக்கையான என்று அவர் வர்ணிக்கின்ற கருத்துக்களை மறுப்பதற்கென்று ருஷ்யாவின் இன்றைய நிலையை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுடன் ஒப்பிடுகின்ற பொழுது அவர் நிச்சயமாகத் தவறு செய்கிறார். ருஷ்யாவின் நவீன முதலாளித்துவத்தின் தீங்கான விளைவுகள் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைப் போல சுலபமாக ஒழிக்கப்படும் என்று அவர் கூறுகிறார். அமெரிக்கா அதன் பிறப்பிலிருந்தே நவீன, முதலாளி வர்க்க நாடு என்பதையும் முற்றிலும் முதலாளி வர்க்க சமூகத்தை நிறுவுவதற்காக ஐரோப்பிய நிலப்பிரபுத்துவத்தை விட்டு ஓடி வந்த குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தினர் மற்றும் விவசாயிகள் அதை நிறுவினார்கள் என்பதையும் அவர் முழுக்க முழுக்க மறந்து விடுகிறார். ஆயினும் ருஷ்யாவில் பூர்விக கம்யூனிசத் தன்மையைக் கொண்ட அடிப்படை, நாகரிகத்துக்கு முந்திய குலச் சமூகம் இருக்கிறது; அது இப்பொழுது அழிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது மெய்யே, ஆனால் அது முதலாளித்துவப் புரட்சி (ஏனென்றால் ருஷ்யாவுக்கு அது மெய்யான சமூகப் புரட்சியே) எதை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேலை செய்து செயலாற்றுகின்றதோ, அந்த அடிப்படையாகவும் கருபொருளாகவும் இன்னும் இருக்கிறது. அமெரிக்காவில் பணப் பொருளாதாரம் நூற்றாண்டுகளுக்கும் முன்னரே முழுமையாக நிறுவப்பட்டிருக்கிறது; ருஷ்யாவில் இயற்கைப் பொருளாதாரம் கிட்டத்தட்ட எவ்வித விதிவிலக்குமில்லாத பொது விதியாக இருந்தது. ஆகவே அமெரிக்காவில் இருக்க முடிந்ததைக் காட்டிலும் இந்த மாற்றம் ருஷ்யாவில் அதிகமான அளவுக்கு வன்முறையாக, மிகவும் கூர்மையானதாக, பேரளவில் துன்பங்கள் தொடர்ந்து வருவதாக இருக்கும் என்பது புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியதே.

எப்படி இருந்தாலும், இந்த விஷயத்தில் மெய்விவரங்களுக்கு உரியதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருளடர்ந்த கருத்தை நீங்கள் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று எனக்கு இன்னும் தோன்றுகிறது. பூர்விக, விவசாய கம்யூனிசத்தி

லிருந்து முதலாளித்துவத் தொழில் வளர்ச்சியை நோக்கிய பிரயாணம் சமூகத்தைப் பயங்கரமான முறையில் அலைக் கழிக்காமல், வர்க்கங்கள் மொத்தமாக மறைந்து அவைமற்ற வர்க்கங்களாக மாற்றமடையாமல் நடைபெற முடியாது என்பதில் சந்தேகமில்லை; அது எத்தகைய பேரளவான துன்பத்தை, அது மனித உயிர்கள் மற்றும் உற்பத்திச் சக்திகளின் நாசத்தை அவசியமாகவே சுட்டுகின்றது என்பதைச் சிறிய அளவில் மேற்கு ஐரோப்பாவில் நாம் பார்த்தோம். ஆனால் அதிலிருந்து ஒரு மாபெரும், உயர்ந்த திறமைகளைக் கொண்ட ஒரு தேசிய இனத்தின் அழிவுக்கு இன்னும் நெடுந்தூரம் இருக்கிறது. மக்கள் தொகையின் வேகமான அதிகரிப்பை—அது உங்களுக்குப் பழகி விட்டது—கட்டுப்படுத்த இயலும். வரைமுறையில்லாமல் காடுகளை அழித்தல், அத்துடன் பழைய நிலக்கிழார்கள்* மற்றும் விவசாயிகளின் உடைமை பறித்தல் உற்பத்திச் சக்திகளுக்கு மாபெரும் அழிவை ஏற்படுத்த முடியும்; ஆனால் எப்படி இருந்தாலும், நூறு மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் தொகை முடிவில் மிகவும் கணிசமான பெரிய அளவு தொழில் உற்பத்திக்கு மிகப்பெரிய உள்நாட்டுச் சந்தையை ஏற்படுத்தும்; மேற்கு ஐரோப்பாவில் முதலாளித்துவம் போதிய காலம் நீடிக்குமானால், மற்ற நாடுகளைப் போலவே உங்கள் நாட்டிலும் விவகாரங்கள் தமக்குரிய சமநிலையை அடையும்.

“கிரீமியப் போருக்குப் பிறகு ருஷ்யாவிலிருந்த சமூக நிலைமைகள் எங்களுடைய கடந்த கால வரலாற்றிலிருந்து நாங்கள் மரபு வழியாகப் பெற்ற உற்பத்தி வடிவத்தின் வளர்ச்சிக்குச் சாதகமாக இல்லை”

என்று நீங்களே ஒத்துக் கொள்கிறீர்கள்.

நான் இன்னும் மேலே சென்று பூர்விக, விவசாய கம்யூனிசத்திலிருந்து உயர்ந்த சமூக வடிவத்தை—முன்மாதிரி

* இச்சொல்லை பி. எங்கெல்ஸ் ருஷ்ய மொழியில் எழுதினார்.—பு.,

யாகப் பயன்படுகின்ற முறையில் அந்த உயர்ந்த வடிவம் ஏதாவதொரு நாட்டில் ஏற்கெனவே இருக்குமென்றால் — வளர்த்துச் செல்வது மற்றெந்த இடத்தையும் போலவே ருஷ்யாவிலும் சாத்தியம் என்பேன். அந்த உயர்ந்த வடிவம் — அது வரலாற்று ரீதியில் சாத்தியமாக இருக்கும் இடங்களில் — முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை மற்றும் அதனால் தோற்றுவிக்கப்படுகின்ற சமூக இருமைவாத முரணியல்பின் இன்றியமையாத விளைவாக இருப்பதால் — எங்காவது ஏற்கெனவே இருக்கின்ற ஒரு மாதிரியைப் பின்பற்றினால் தவிர — அதை விவசாய கம்யூனிலிருந்து நேரடியாக வளர்க்க முடியாது. அத்தகைய மாற்றத்துக்கு ஐரோப்பாவின் மேற்குப் பகுதி 1860—1870இல் பக்குவமடைந்திருந்தால், அத்தகைய மாற்றம் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இதர நாடுகளில் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால், அப்பொழுது அநேகமாகக் கட்டுக்கோப்புடன் இருந்த தங்கள் கம்யூனைக் கொண்டு என்ன செய்ய முடியும் என்று எடுத்துக் காட்டுமாறு ருஷ்யர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பார்கள். ஆனால் மேற்கில் தேக்கம் நிலவியது; அத்தகைய மாற்றம் முயற்சி செய்யப் படவில்லை; முதலாளித்துவம் மேன்மேலும் வேகமாக வளர்க்கப்பட்டது. ருஷ்யாவுக்கு முன்னால் ஒரு வழி மட்டுமே இருந்தது: கம்யூனை¹³⁷ அது பல வரலாற்றுக் கட்டங்களால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற உற்பத்தி வடிவமாக வளர்ப்பது (அதற்கு மேற்கில் கூட நிலைமைகள் பக்குவமடையவில்லை — ஆகவே இக்கடமையை நிறைவேற்ற முடியாது என்பது வெளிப்படை) அல்லது முதலாளித்துவமாக வளர்ச்சியடைவது. இந்தக் கடைசி வாய்ப்பைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர ருஷ்யா வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

கம்யூனைப் பொறுத்தமட்டில், அதன் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் செல்வ வேறுபாடுகள் சொற்பமாக இருக்கின்ற வரை மட்டுமே அது சாத்தியம். இந்த வேறுபாடுகள் பேரளவாக அதிகரித்த உடனே, அதன் உறுப்பினர்களில் சிலர் பணக்கார உறுப்பினர்களின் கடன் அடிமைகளாக மாறியவுடனே, அது இனி இருக்க முடியாது. ஏதன்சில் சொலோ

னுக்கு முன்பிருந்த குலாக்குகள்^{138*} உங்கள் நாட்டில் அதே நபர்கள் கம்யூனை ஒழித்த அதே விட்டுக்கொடுக்காமை யுடன் ஏதன்சின் குலத்தை ஒழித்தார்கள். அந்த நிறுவனம் நிச்சயமாக அழிந்து விடும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் மறு பக்கத்தில் முதலாளித்துவம் புதிய வாய்ப்புகளையும் புதிய நம்பிக்கைகளையும் தோற்றுவிக்கிறது. மேற்கே அது செய்திருப்பது, இன்னும் செய்து கொண்டிருப்பது என்ன என்பதைப் பாருங்கள். உங்கள் தேசிய இனத்தைப் போன்ற ஒரு மாபெரும் தேசிய இனம் ஒவ்வொரு நெருக்கடியையும் கடந்து உயிர்வாழும். மாபெரும் வரலாற்றுத் தீமை அதை ஈடு செய்கின்ற வரலாற்று முன்னேற்றத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கிறது. செயல்படுகின்ற முறைதான் மாறி விடுகிறது. நடப்பது நடக்கட்டும்!...

Minuovshiyе Gody,

எண் 2, 1908

என்ற சஞ்சிகையில்

ருஷ்ய மொழியில் முதலில்

வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஆங்கில மொழியில்
எழுதப்பட்டது

* இச்சொல்லை பி. எங்கெல்ஸ் ருஷ்ய மொழியில் எழுதினார்.—பா.

பி. எங்கெல்ஸ்

பிரெஸ்லாவிலிருந்த வொ. போர்கியுசுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், ஜனவரி 25, 1894

அன்புள்ள ஐயா,

உங்களுடைய கேள்விகளுக்குப் பதில் பின்வருமாறு:

1. சமூக வரலாற்றை நிர்ணயிக்கின்ற அடிப்படை என்று நாங்கள் கருதுகின்ற பொருளாதார உறவுகளை, ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்திலுள்ள மனிதர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கைச் சாதனங்களை உற்பத்தி செய்து தமக்கு இடையில் உற்பத்திப் பொருள்களைப் பரிவர்த்தனை செய்கின்ற (அங்கே உழைப்புப் பிரிவினை இருக்கிறது என்ற அளவில்) வழி மற்றும் முறை என்று நாங்கள் புரிந்து கொள்கிறோம். ஆக, உற்பத்தி மற்றும் போக்குவரத்தின் மொத்த தொழில் நுட்பமும் இங்கே சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இத்தொழில் நுட்பம் பரிவர்த்தனையின் வழி மற்றும் முறையை மற்றும் கூடுதலாக உற்பத்திப் பொருள்களின் விநியோகத்தையும் நிர்ணயிக்கிறது; அத்துடன், குலச் சமூகத்தின் தகர்வுக்குப் பிறகு வர்க்கங்களின் பிரிவினையை, ஆகவே பிரபு மற்றும் அடிமை என்னும் உறவுகளையும் அவற்றுடன் அரசு, அரசியல், சட்டம், இதரவற்றையும் நிர்ணயிக்கிறது என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். மேலும், பொருளாதார உறவுகளில் அவை செயல்படுகின்ற பூகோள அடிப்படை மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியின் முந்திய கட்டங்களின் எச்சங்கள் (அவை பெரும்பாலும் மரபின் மூலம் அல்லது சடத்துவத்தின் வலிமையினால் மட்டுமே நீடிக்கின்றன) சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன; இந்த சமூக வடிவத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற வெளிப்புறச் சூழ்நிலையும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்பது மெய்யே.

நீங்கள் கூறுவதைப் போல, தொழில்நுட்பம் பெருமளவுக்கு விஞ்ஞானத்தின் நிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது என்றால், விஞ்ஞானம் இன்னும் அதிகமான அளவுக்குத் தொழில்நுட்ப நிலை மற்றும் அதனுடைய அவசியங்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. சமூகத்துக்குத் தொழில்நுட்பத் தேவை ஏற்பட்டால், அத்தேவை பத்து பல்கலைக்கழகங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாக விஞ்ஞானத்தை முன்னுக்குத் தள்ளும். 16 மற்றும் 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இத்தாலியில் மலையருவிகளை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதனால், நீர்மநிலையியல் (டொரிச்சேல்வி, இதரர்கள்) முழுவதும் உருவாயிற்று. மின்சாரத்தைத் தொழில்நுட்பத்தில் கையாளுவது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகுதான் நாம் அதைப் பற்றி ஏதோ சில விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டோம். ஆனால் விஞ்ஞானங்கள் வானத்திலிருந்து விழுந்ததைப் போல, அவற்றின் வரலாற்றை எழுதுகின்ற மரபு துரதிர்ஷ்டவசமாக ஜெர்மனியில் இருக்கிறது.

2. பொருளாதார நிலைமைகள் முடிவில் வரலாற்று வளர்ச்சியைத் தகவமைக்கின்றன என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். ஆனால் மனித இனம் ஒரு பொருளாதாரக் காரணியே. என்றாலும் இங்கே இரண்டு விஷயங்களைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது:

அ) அரசியல், சட்டவியல், தத்துவஞான, சமய, இலக்கிய, கலை, இதர வளர்ச்சி பொருளாதார வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இவை அனைத்தும் ஒன்றின் மீது ஒன்றும், பொருளாதார அடிப்படையின் மீதும் எதிர்ச்செயல் புரிகின்றன. மற்றவை ஒவ்வொன்றும் செயலற்ற விளைவை மட்டுமே கொண்டிருக்கின்றன, பொருளாதார நிலைமை காரணமாக, தனியாக சுறுசுறுப்புடன் செயல்புரிகிறது என்பதல்ல. பொருளாதார அவசியத்தின் அடிப்படையில்—அது இறுதியில் எப்பொழுதும் தன்னை வலியுறுத்துகிறது—இடைச்செயல் நடைபெறுகிறது. உதாரணமாக, காப்பு வரிகள், வர்த்தகச் சுதந்திரம், நன்மையான அல்லது தீமையான நிதி அமைப்பின் மூலம் அரசு தாக்கம் செலுத்துகிறது. 1648 முதல் 1830 முடிய ஜெர்மனியின் பரிதாபகர

மான பொருளாதார நிலைமையிலிருந்து தோன்றிய ஜெர்மன் அற்பவாதியின் மிகப் பெரும் களைப்பும் கையாலாகாத தனமும்—அவை முதலில் பக்திவாதத்திலும்¹³⁹ பிறகு உணர்ச்சிப் பசப்பிலும் அரசர்களையும் பிரபுக்களையும் அண்டிப் பிழைக்கின்ற அடிமைத் தனத்திலும் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டன—பொருளாதார தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாமலில்லை. புதிய மீட்சிக்கு அது மாபெரும் தடைகளில் ஒன்றாக இருந்தது; புரட்சிகரப் போர்களும் நெப்போலியன் போர்களும் நெடுங்காலத் துன்பத்தைத் தீவிரமான துன்பமாக மாற்றுகின்ற வரையிலும் அது அசைக்கப் படவில்லை. ஆகவே சில நபர்கள் தம் வசதிக்காகக் கற்பனை செய்ய முயல்வதைப் போல, பொருளாதார நிலைமை தானாகவே செயல்பட்டு விளைவை ஏற்படுத்துவதில்லை. மனிதர்கள் தம்முடைய வரலாற்றைத் தாங்களே உருவாக்குகிறார்கள்—ஆனால் குறிப்பிட்ட சூழலில் (அந்தச் சூழல் அவர்களைத் தகவமைக்கிறது), ஏற்கெனவே இருந்து கொண்டிருக்கின்ற மெய்யான உறவுகளின் அடிப்படையில்; இந்த மெய்யான உறவுகளில் பொருளாதார உறவுகள் (இவற்றின் மீது மற்ற உறவுகள்—அரசியல் மற்றும் கித்தாந்த உறவுகள்—எவ்வளவு அதிகமாகத் தாக்கம் செலுத்தினாலும்) முடிவில் இன்னும் தீர்மானகரமான உறவுகளாக இருக்கின்றன; அவை சமூக வளர்ச்சி முழுவதும் இழையோடியிருக்கின்றன; அவை மட்டுமே இவ்வளர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ள இட்டுச் செல்கின்றன.

ஆ) மனிதர்கள் தம்முடைய வரலாற்றைத் தாங்களே உருவாக்குகிறார்கள், ஆனால் இன்னும் கூட்டு சித்தத்தின் அடிப்படையில், கூட்டுத் திட்டத்துக்கு ஏற்ப அல்லது ஒரு திட்டவட்டமான, குறிப்பாக வரையறுக்கப்பட்ட, குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் அல்ல. அவர்களுடைய விருப்பார்வங்கள் மோதுகின்றன; அக்காரணத்தினால்தான் அத்தகைய சமூகங்கள் அனைத்தும் இன்றியமையாமையினால் ஆளப்படுகின்றன; அதன் இணைப் பொருளாகவும் தோற்ற வடிவமாகவும் தற்செயல் இருக்கிறது. இங்கே எல்லாத் தற்செயல்களுக்கும் குறுக்கே தன்னை வலியுறுத்துகின்ற இன்றியமையாமை

மறுபடியும் முடிவில் பொருளாதார அவசியமே. இங்குதான் மாபெரும் மனிதர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் வருகிறார்கள். இப்படியான நபர் மற்றும் துல்லியமாக அந்த மாபெரும் நபர் குறிப்பிட்ட நாட்டில் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் தோன்றுவது வெறும் தற்செயல் என்பது மெய்யே. ஆனால் அவரை அகற்றி விடுங்கள்; அவற்றுக்குப் பதில் நபருக்கு ஒரு தேவை ஏற்படும்; அந்தப் பதில்நபர்—நல்லவரோ, கெட்டவரோ—காலப் போக்கில் கண்டுபிடிக்கப்படுவார். போர்களினால் களைத்துப் போன பிரெஞ்சுக் குடியரசுக்கு ஓர் இராணுவ சர்வாதிகாரி தேவைப்பட்ட பொழுது நெப்போலியன், அந்தக் குறிப்பிட்ட கோர்ளிக் காவாசி வந்தது தற்செயல்; ஆனால் ஒரு நெப்போலியன் இல்லையென்றால், இன்னொருவர் அந்த இடத்தைப் பெற்றிருப்பார் என்பது அவசியம் தோன்றியவுடன் தகுந்த மனிதர் எப்பொழுதுமே கிடைத்து விடுகிறார் என்னும் உண்மையின் மூலம் நிரூபிக்கப்படுகிறது: சீஸர், அசுஸ்தல், குரோம்வெல், இதரர்கள். வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதக் கருதுகோளை மார்க்ஸ் கண்டுபிடித்தார்; ஆனால் தியேரீ, மின்யே, கிஸோ மற்றும் 1850 முடிய எல்லா ஆங்கில வரலாற்றாசிரியர்களும் அதற்கு முயற்சி செய்யப்பட்டது என்பதற்குச் சான்றாகிறார்கள்; மற்றும் அதே கருதுகோளை மார்க்ஸ் கண்டுபிடித்தது அதற்குக் காலம் பக்குவமடைந்து விட்டது, அதை எப்படியும் கண்டுபிடித்தாக வேண்டியிருந்தது என்பதை நிரூபிக்கிறது.

வரலாற்றில் மற்ற எல்லா தற்செயல்களும் தோற்ற அளவிலான தற்செயல்களும் இப்படியே. நாம் ஆராய்கின்ற குறிப்பிட்ட துறை பொருளாதாரத் துறையிலிருந்து எவ்வளவு தள்ளி நின்று கலப்பற்ற சூக்கும சித்தாந்தத்தை நெருங்குகிறதோ, அந்த அளவுக்கு அதிகமாக அதன் வளர்ச்சியில் தற்செயல்கள் காணப்படும், அதன் வளைவு மிகவும் குறுக்கு நெடுக்காகச் செல்லும். ஆனால் நீங்கள் வளைவின் சராசரி நடுக்கோட்டை வரைந்தால், எடுத்துக் கொண்ட காலப் பகுதி அதிகமாக இருப்பதற்கும் ஆராயப்படுகின்ற அரங்கம் விரிவாக இருப்பதற்கும் ஏற்ப அந்தக் கோடு பொருளாதார வளர்ச்சியின் நடுக்கோட்டிற்கு மேன்மேலும் இணைகரமாகச் செல்வதைப் பார்க்க முடியும்.

ஜெர்மனியில் சரியான தெளிவுக்கு மாபெரும் தடை பொருளாதார வரலாற்றை இலக்கியம் பொறுப்பில்லாமல் புறக்கணித்ததே. வரலாற்றைப் பற்றி பள்ளிக்கூடத்தில் திணிக்கப்பட்ட கருத்துக்களைக் கைவிடுவது மிகவும் கடினமாக இருப்பதுடன் அதற்கு இன்றியமையாத விவரங்களைச் சேகரிப்பது இன்னும் கடினமாக இருக்கிறது. உதாரணமாக, குறைந்த பட்சம் முதியவர்க்கு. வான் கூலிஹை இப்பொழுது யார் படிக்கிறார்? அவருடைய எழுத்து சலிப்பேற்படுத்தும் தொகுப்பாக¹⁴⁰ உள்ளது என்றாலும், எண்ணற்ற அரசியல் விவரங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்கு அது அதிகமான செய்திகளைக் கொண்டிருக்கிறது!

மற்றவற்றைப் பொறுத்தமட்டில், மார்க்ஸ் எழுதிய பதினெட்டாம் புருமோ* உங்களுக்குச் சிறந்த உதாரணமாக இருக்கும்; அது செய்முறையான உதாரணம் என்பதால் உங்களுடைய கேள்விகளுக்கு அதிகமான பதில்களைத் தரும் என்று நான் கருதுகிறேன். நானும் பெரும்பான்மையான விஷயங்களை ரீங்குக்கு மறுப்பு, I, அத்தியாயங்கள் 9—11, II, அத்தியாயங்கள் 2—4 மற்றும் III, அத்தியாயம் 1 அல்லது அறிமுகத்தில், அத்துடன் ஃபாயர்ஸ்டீன் கடைசிப் பகுதியில்** ஏற்கெனவே எழுதியிருக்கிறேன் என்று கருதுகிறேன்.

மேற்கூறியவற்றில் ஒவ்வொரு சொல்லையும் மிகவும் வழுவாத முறையில் கருத வேண்டாம், ஆனால் பொது இணைப்பை மனதிலிறுத்துங்கள்; நான் பிரசுரத்துக்கு எழுதினால் எவ்வளவு துல்லியமாக எழுதுவேனோ, அந்த முறையில் எழுதுவதற்கு நேரமில்லை என்பதற்காக வருந்துகிறேன்....

Der sozialistische Akademiker,
எண் 20, 1895

சஞ்சிகை வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது

என்ற சஞ்சிகையில்
முதலில் வெளியிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 4, பக்கங்கள் 7—199 பார்க்க.
—ப-ர்.

** இப்பதிப்பு, தொகுதி 10, பக்கங்கள் 249—279
பார்க்க.—ப-ர்.

பி. எங்கெல்ஸ்

பெர்லினிலிருந்த வே. ஸோம்பார்ட்டுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், மார்ச் 11, 1895

அன்புள்ள ஐயா,

சென்ற மாதம் 14ந் தேதிய தங்கள் கடிதத்துக்குப் பதிலளிக்கின்ற பொழுது, மார்க்சைப் பற்றி நீங்கள் எழுதிய நூலை எனக்கு அனுப்பியதற்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன்; டாக்டர் ஹெ. பிராவுன் எனக்கு அன்புடன் அனுப்பி வைத்த *Archiv* என்னும் சஞ்சிகையில் நான் ஏற்கெனவே அதை அதிகமான அக்கறையுடன் படித்தேன்;¹⁴¹ ஒரு ஜெர்மன் பல் கலைக்கழகத்தில் மூலதனத்தைப் பற்றிய இவ்வளவு தெளிவான கருத்தைப் பார்த்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. மார்க்சின் கருத்துக்களை நீங்கள் விளக்கி எழுதியிருக்கின்ற வாசகத்துடன் நான் முற்றிலும் உடன்பட முடியாது என்பது இயற்கையே. குறிப்பாக, மதிப்புக் கருதுகோளைப் பற்றி 576 மற்றும் 577ஆம் பக்கங்களில் நீங்கள் தந்துள்ள வரையறுப்புகள் சற்று மிக விரிவானவையாக எனக்குத் தோன்றுகின்றன: முதலாவதாக, சமூகத்தின் ஒரு பொருளாதாரவளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கு—மதிப்பு இது வரை அதில் மட்டுமே அறியப்பட்டிருக்கிறது, அதில் மட்டுமே அறியப்பட்டிருக்க முடியும் — பண்டப் பரிவர்த்தனை, எனவே பண்ட உற்பத்தி நிலவுகின்ற சமூக வடிவங்களுக்கு மட்டுமே இது முக்கியமானது என்று கோடிட்டுக் காட்டி நான் வரலாற்று ரீதியில் அதைக் கட்டுப்படுத்துவேன். பூர்விக கம்யூனிச சமூகத்தில் மதிப்பு கிடையாது. இரண்டாவதாக, தர்க்க ரீதியிலும் அந்தக் கருதுகோளை இன்னும் குறுகிய அர்த்தத்தில் வரையறுக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் இது அதிகமான தொலைவுக்குக் கொண்டுபோய் விடும். எது எப்படியிருந்த போதிலும், பிரதானமாக நீங்கள் எழுதியிருப்பது சரியே.

ஆனால் 586ஆம் பக்கத்தில் நீங்கள் நேரடியாக எனக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறீர்கள்; நீங்கள் என் தலைக்கு நேரே வேடிக்கையான முறையில் கைத்துப்பாக்கியை நீட்டியிருப்பது எனக்குச் சிரிப்பைக் கொடுத்தது. ஆனால் நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்; “அது மாறானது” என்று நான் கூறப் போவதில்லை. தனிப்பட்ட முதலாளித்துவ தொழிற்சாலை

களிலும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற $\frac{s}{c} = \frac{s}{c+v}$ வெவ்வேறு

மதிப்புகளிலிருந்து மார்க்ஸ் பொது மற்றும் சம அளவு லாப வீதத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற தர்க்க ரீதியான வரிசை முறைகள் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் அறிவுக்கு முற்றிலும் அந்நியமானவை. அவற்றுக்கு ஒரு வரலாற்று இணைகரம் இருப்பதால், அதாவது நம்முடைய அறிவுக்கு வெளியே நிலவும் எதார்த்தம் இருப்பதால், உதாரணமாக A என்னும் முதலாளி (பொது) லாப வீதத்துக்கு மேலே, அதாவது மொத்த உபரி மதிப்பில் அவருடைய பங்கைக் காட்டிலும் கூடுதலாக உற்பத்தி செய்கின்ற உபரி மதிப்பின் சில பகுதிகள் வழக்கமான பங்கு ஈவுக்குக் குறைவாக வாடிக்கையாக உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்கின்ற B என்னும் முதலாளிக்கு மாற்றப்படுவதில் அவை இந்த எதார்த்தத்தைப் பெறுகின்றன. ஆனால் இந்த நிகழ்வுப்போக்கு புறநிலையாக, பொருள்களில், சுய உணர்வு இல்லாதபடி நடைபெறுகிறது. இந்த விஷயங்களைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு எவ்வளவு முயற்சி தேவைப்பட்டது என்பதை நாம் இப்பொழுது தான் மதிப்பிட முடிகிறது. சராசரி லாப வீதத்தை நிறுவுவதற்குத் தனிப்பட்ட முதலாளிகளின் உணர்வு பூர்வமான ஒத்துழைப்பு அவசியமாக இருந்தது என்றால், தான் உபரி மதிப்பை உற்பத்தி செய்வதையும் அந்த உற்பத்தி எவ்வளவு, அவருடைய உபரி மதிப்பில் ஒரு பகுதியை அடிக்கடி கைமாற்றிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதையும் தனிப்பட்ட முதலாளி அறிந்திருந்தால், அப்பொழுது உபரி

மதிப்புக்கும் லாபத்துக்கும் இடையிலான உறவு ஆரம்பத்திலிருந்தே வெளிப்படையாகத் தெரிந்திருக்கும்; அதை பேட்டி வர்ணிக்காவிட்டாலும் ஆடம் ஸ்மித் ஏற்கெனவே வர்ணித்திருப்பார் என்று நாம் கருத முடியும்.

மார்க்சினுடைய கருத்தின்படி, இது வரை எல்லா வரலாறும் — அதாவது, பெரிய சம்பவங்கள் — சுய உணர்வில் லாமலே நடைபெற்றிருக்கிறது, அதாவது இந்தச் சம்பவங்களும் அவற்றின் எதிர்கால விளைவுகளும் மக்கள் சித்தங்களைச் சார்ந்திருக்கவில்லை; வரலாற்றின் சாதாரண நடிக்கர்கள் வேறு ஏதோ ஒன்றைச் சாதிப்பதற்கு விரும்பினார்கள் அல்லது அவர்களுடைய சாதனை முற்றிலும் வித்தியாசமான, எதிர்பாராத விளைவுகளுக்கு இட்டுச் சென்றிருக்கிறது. பொருளாதாரத் துறைக்கு இதைக் கையாளுகின்ற பொழுது, தனிப்பட்ட முதலாளிகள் ஒவ்வொருவரும் சுயமாகவே மிகப் பெரிய லாபத்தைத் தேடிப் பாடுபடுகிறார்கள். தனிப்பட்ட முதலாளி ஒவ்வொருவரும் மிகப் பெரிய லாபத்தைத் தேடுகின்ற இந்த வேட்டை பொது மற்றும் சம அளவு லாப வீதத்தில், ஒவ்வொருவருக்கும் உத்தேசமாக சம அளவு லாப பங்கீட்டில் முடிகிறது என்று முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரம் கூறுகிறது. ஆனால் மொத்த மூலதனத்தின் மீது கணக்கிடப்பட்ட மொத்த உபரி மதிப்பைச் சமமான அளவு விகிதத்தில் விநியோகிப்பது இந்த லாப வேட்டையின் மெய்யான இலட்சியம் என்பதை முதலாளிகளோ, முதலாளித்துவப் பொருளியலாளர்களோ உணர்வதில்லை.

ஆனால் எதார்த்தத்தில் இந்தச் சமப்படுத்தல் எப்படி நிறைவேற்றப்படுகிறது? மிகவும் சுவாரசியமான இந்த விஷயத்தைப் பற்றி மார்க்ஸ் அதிகமாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர் விஷயங்களைப் பார்த்த வழி (Auffassungsweise) வறட்டுக் கோட்பாடு அல்ல, அது ஒரு முறை. அது ஏற்கெனவே தயாரிக்கப்பட்ட வறட்டுக் கோட்பாடுகளை அளிக்கவில்லை, மேலும் ஆராய்வதற்கு அடிப்படைகளையும் அந்த ஆராய்ச்சிக்கான முறையையும் அது அளிக்கிறது. மார்க்ஸ் தன்னுடைய முதல் குறிப்பேடுகளில் அதை விரித்

துரைக்காதபடியால், இத்துறையில் ஓரளவு வேலை செய்யப்பட வேண்டும். இங்கே எல்லாவற்றுக்கும் முதலாவதாக தொகுதி III, பாகம் I, 153—156ஆம் பக்கங்களிலுள்ள கருத்துக்கள் இருக்கின்றன; மதிப்புக் கருதுகோளைப் பற்றி உங்களுடைய வர்ணனைக்கு அவை முக்கியமானவை; நீங்கள் அதற்குத் தருவதைக் காட்டிலும் அதிகமான எதார்த்தத்தை அக்கருதுகோள் கொண்டிருக்கிறது அல்லது கொண்டிருந்தது என்பதை அவை நிரூபிக்கின்றன. பண்டப் பரிவர்த்தனை தொடங்கிய பொழுது, உற்பத்திப் பொருள்கள் படிப்படியாகப் பண்டங்களாக மாற்றப்பட்ட பொழுது, அவை உத்தேசமாக அவற்றின் மதிப்புக்குத் தகுந்தபடிப் பரிவர்த்தனை செய்யப்பட்டன. இரண்டு பொருள்களின் மதிப்புகளை அளவு ரீதியாக ஒப்பிடுவதற்கு இப்பொருள்களுக்குச் செலவழிக்கப்பட்ட உழைப்பு ஒரே அளவுகோலாக இருந்தது. ஆக, அந்தச் சமயத்தில் மதிப்பு நேரடியான மற்றும் மெய்யான இருத்தலைக் கொண்டிருந்தது. பரிவர்த்தனையில் மதிப்பு நேரடியாகக் கைவரப்பெறுதல் முடிந்து விட்டது, இப்பொழுது அது நடைபெறுவதில்லை என்பதை நாம் அறிகிறோம். நேரடியான மற்றும் மெய்யான மதிப்பிலிருந்து முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் மதிப்புக்கு இட்டுச் செல்கின்ற இடைநிலைக் கண்ணிகளை, குறைந்த பட்சம் பொதுவான உருவரையில், நீங்கள் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினமாக இருக்காது என்று நான் நம்புகிறேன்; இந்தப் பின்சொல்லப்பட்ட மதிப்பு அதிக முற்றாக மறைக்கப்பட்டிருப்பதால், அது இருப்பதை நம்முடைய பொருளியலாளர்கள் அமைதியாக மறுக்க முடியும். இந்த நிகழ்வுப்போக்குகளை உண்மையான வரலாற்றியல் முறையில் விளக்குவது (அதற்கு நிறைசெறிவான ஆராய்ச்சி அவசியம் என்பது மெய்யே, ஆனால் போதுமான அளவுக்குப் பலனுள்ள விளைவுகள் கிடைக்கும்) மூலதனத்துக்கு மிகவும் அரிய பிற்சேர்க்கையாக இருக்கும்.¹⁴²

முடிவாக, மூன்றாம் தொகுதியை நான் இன்னும் சிறப்பான முறையில் தயாரித்திருக்க முடியும் என்று நீங்கள் கருதுவீர்களானால், என்னைப் பற்றி நீங்கள் கொண்டுள்ள உயர்ந்த

அபிப்பிராயத்துக்கு நான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். ஆனால் உங்கள் கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை; மார்க்சை மார்க்சின் வார்த்தைகளில் அப்படியே முன்வைத்ததன் மூலம்—வாசகர் சற்று அதிகமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும் கூட—நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்து விட்டதாக நம்புகிறேன்....

*Beiträge zur Geschichte
der deutschen Arbeiterbewegung,*
எண் 3, 1961

என்ற சஞ்சிகையில் முதலில்
வெளியிடப்பட்டது

கையெழுத்துப் பிரதியின்
படி அச்சிடப்பட்டது

மூலம் ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பதிப்பாளர் குறிப்புகள்

1 இந்த நூல் “வரலாற்றில் பலாத்காரத்தின் பாத்திரம்” என்னும் தலைப்பில் பி. எங்கெல்ஸ் வெளியிட உத்தேசித்துப் பூர்த்திச் செய்யாத பிரசுரத்தின் நான்காவது அத்தியாயமாக இருக்கிறது. இப்பிரசுரத்தின் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களைத் திருத்தி “பலாத்காரத் தத்துவம்” என்னும் பொதுத் தலைப்பில் “ரூசிங்குக்கு மறுப்பு” நூலின் இரண்டாவது பாகத்தின் அத்தியாயங்களாக எழுத எங்கெல்ஸ் விரும்பினார். பிஸ்மார்க்கின் கொள்கை அனைத்தையும் விமர்சன ரீதியில் ஆராய்வதும் 1848க்குப் பிறகு ஜெர்மன் வரலாற்றை உதாரணமாகக் கொண்டு பொருளாதாரத்துக்கும் அரசியலுக்கும் இடையிலான இடையறவுகளைப் பற்றி “ரூசிங்குக்கு மறுப்பு” என்னும் நூலின் தத்துவ ரீதியான முடிவுகள் சரியானவை என்று விளக்குவதும் இப்பிரசுரத்தின் நோக்கங்களாகும். பூர்த்தி பெறாத இந்த அத்தியாயம் ஜெர்மனியின் வளர்ச்சியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை 1888 வரை எடுத்துச் செல்கிறது.

“வரலாற்றில் பலாத்காரத்தின் பாத்திரம்” என்னும் நூல் ஜெர்மனியின் ஒற்றுமையைச் சாதித்திருக்கக் கூடிய வழிகளைத் துல்லியமாக வர்ணித்து அந்த ஒற்றுமையை பிரஷ்யாவின் தலைமையில் “மேலேயிருந்து” தகவமைப்பதற்குரிய காரணங்களைத் தருகிறது. ஒற்றுமை இந்த வழியில் ஏற்பட்டிருந்தாலும், அதன் முற்போக்கான தன்மையை அங்கீகரிக்கின்ற எங்கெல்ஸ் அதே சமயத்தில் வரலாற்று ரீதியில் பிஸ்மார்க்கின் கொள்கைகளின் குறுகிய, போனப்பார்டிசுத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறார்; அக்கொள்கை முடிவில் ஜெர்மனியில் ஒரு போலீஸ் அரசை அமைத்து ஜங்கர்களின் ஆட்சியையும் இராணுவவெறியின் வளர்ச்சியையும் ஊக்குவித்

தது. எங்கெல்ஸ் ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்தின் தீர்மானமின்மை மற்றும் கோழைத் தனத்தை அம்பலப்படுத்துகிறார்; அதனால் தன்னுடைய சொந்த நலன்களுக்குப் போராட முடியவில்லை, நிலப்பிரபுத்துவ எச்சங்களை முடிவாக ஒழிக்கவும் அதனால் இயலவில்லை. 1871இல் பிரான்சைக் கொள்ளையடிப்பதிலும் அல்சாஸ் மற்றும் லோரைனைச் சேர்த்துக்கொள்வதிலும் தன்னுடைய உச்ச நிலையை அடைந்த ஜெர்மன் ஆளும் வர்க்கங்களின் ஆக்கிரமிப்பு வெளிநாட்டுக் கொள்கையை எங்கெல்ஸ் கூர்மையாக விமர்சிக்கிறார். ஜெர்மன் பேரரசின் உள்நாட்டு நிலைமை மற்றும் வர்க்கச் சக்திகளின் அணிச் சேர்க்கையை ஆராய்ந்து இப்பேரரசை நிறுவிய திலிருந்தே அதில் நிலவிய உள்முரண்பாடுகளை, அதன் போர்வெறி மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு முயற்சிகளை அம்பலப்படுத்திய எங்கெல்ஸ் அது தவிர்க்க முடியாதபடி அழியுமாறு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று முடிவு செய்தார். ஜெர்மனியில் ஒரேயொரு வர்க்கமே, பாட்டாளி வர்க்கமே மக்கள் எல்லோருடைய மெய்யான தேசிய நலன்களின் பிரதிநிதி என்ற பாத்திரத்தை வகிக்க முடியும் என்பதை எங்கெல்ஸின் பிரசுரம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது.—7.

² 1814—1815ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற வியென்னா காங்கிரசில் ஐரோப்பியப் பிற்போக்குவாதத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து மற்றும் ஜாரிஸ்டு ருஷ்யா முறைமையான முடியரசுகளை மறுபடியும் ஏற்படுத்துவதற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகளைத் திருத்தியமைத்தன; அவை தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் மக்களினங்களின் சுதந்திரத்தை அலட்சியம் செய்தன.—7.

³ சமஷ்டி அசெம்பிளி — 1815 ஜூன் 8இல் நடைபெற்ற வியென்னா காங்கிரசின் முடிவுப்படி நிறுவப்பட்ட ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் மத்திய உறுப்பு. அது நிலப்பிரபுத்துவ-எதேச்சாதிகார ஜெர்மன் அரசுகளின் இணையமாக இருந்தது; மைன் கரையிலுள்ள பிராங்க்பர்ட்டில் அதன் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன; ஜெர்மன் அரசாங்கங்களின் பிற்போக்கான கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு உதவுகின்ற கருவியாக அது இருந்தது. 1848—1849இல் சம்மேளனம் சிதறிய பொழுது இந்த அசெம்பிளி இயங்கவில்லை; ஜெர்மன் சம்மேளனம் 1850இல் மறுபடியும்

ஏற்பட்ட பொழுது அது மீண்டும் இயங்கியது. 1866இல் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய-பிரஷ்ய யுத்தத்தின் போது அது நிரந்தரமாகக் கலைந்தது; அதற்குப் பதிலாக வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனம் ஏற்பட்டது.—9.

- 4 சில பிற்போக்கான ஜெர்மன் எழுத்தாளர்கள் மற்றும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் 1848ஆம் ஆண்டை பைத்தியக் கார ஆண்டு ("das tolle Jahr") என்று அழைத்தார்கள். லூத்விக் பெஹ்ஷ்டைன் 1509இல் நடைபெற்ற எர்ஃபுர்ட் கலகங்களை வர்ணித்து 1833இல் எழுதிய அதே தலைப்பு கொண்ட நாவலில் இச்சொற்றொடரை முதன்முறையாகப் பயன்படுத்தினார்.—9.
- 5 1848இல் கலிபோர்னியாவிலும் 1851இல் ஆஸ்திரேலியாவிலும் புதிய தங்க இருப்புகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன; அவை உலக வர்த்தக வளர்ச்சியின் மீது செலுத்திய தாக்கம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—9.
- 6 மதச் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் 300வது ஆண்டுவிழா (குறிப்பு 124ஐப் பார்க்க) மற்றும் 1813இல் நடைபெற்ற லைப்சிக் சண்டையின் 4வது ஆண்டுவிழாவைக் குறிப்பதற்கு ஜெர்மன் மாணவர் சங்கங்கள் (புர்ஷன்ஷ்ப்டுகள்) வார்ட்பர்க் திருவிழாவை நடத்தின (அக்டோபர் 18, 1817). அத்திருவிழா மெட்டர்னிக் பிற்போக்கான ஆட்சி முறைக்கு எதிரான, ஜெர்மனியின் ஒற்றுமைக்கு ஆதரவான மாணவர்களின் ஆர்ப்பாட்டமாக மாறியது.—13.
- 7 ஹாம்பாஹ் திருவிழா—1832 மே 27 தேதியில் பவேரிய ப்ஃபால்ட்சிலுள்ள ஹாம்பாஹ் கோட்டையின் அருகில் நடைபெற்ற அரசியல் ஆர்ப்பாட்டம்; ஜெர்மன் மிதவாத மற்றும் தீவிரவாத முதலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகள் அதை நடத்தினார்கள். அதில் பங்கெடுத்தவர்கள் முதலாளித்துவச் சுதந்திரங்களையும் அரசியலமைப்புச் சட்டச் சீர்திருத்தங்களையும் கோரினார்கள், ஜெர்மன் அரசர்களுக்கு எதிராக எல்லா ஜெர்மானியர்களும் ஒற்றுமைப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார்கள்.—13.
- 8 முப்பது ஆண்டுப் போர் (1618—1648) — புரோட்டஸ்டெண்டுகளுக்கும் கத்தோலிக்குகளுக்கும் இடையிலான போராட்டத்தின் விளைவாக ஐரோப்பா முழுவதிலும்

நடைபெற்ற போர். ஜெர்மனி இப்போரின் முக்கிய களமாக இருந்தது; ஜெர்மனி அதிகமாகக் கொள்ளையிடப்பட்டது; இரு தரப்பினரும் ஜெர்மனியில் பல பிரதேசங்களைக் கோரினார்கள். 1648இல் கையெழுத்திடப்பட்ட வெஸ்ட்ஃபாலிய சமாதான ஒப்பந்தத்துடன் போர் முடிவடைந்தது. அந்த ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியின் அரசியல் பிரிவினையை வலுப்படுத்தியது.—15.

- 9 தெஷென் சமாதான ஒப்பந்தம்—1779 மே 24ந் தேதியன்று தெஷெனில் ஒரு பக்கத்தில் ஆஸ்திரியாவுக்கும் மறு பக்கத்தில் பிரஷ்யா மற்றும் சாக்சனிக்கும் இடையில் கையெழுத்திடப்பட்ட சமாதான ஒப்பந்தம். இந்த ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக பவேரிய வாரிசு உரிமைக்காக நடைபெற்ற யுத்தம் (1778—1779) முடிவடைந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி பிரஷ்யாவும் ஆஸ்திரியாவும் பவேரியாவின் பிரதேசத்தில் ஒரு பகுதியைச் சேர்த்துக் கொண்டன; சாக்சனிக்குப் பணமாக நட்ட ஈடு தரப்பட்டது. ருஷ்யா மத்தியஸ்தராகவும் பிரான்சுடன் சேர்ந்து ஒப்பந்தத்துக்கு உத்தரவாதமளிப்பவராகவும் செயல்பட்டது.—15.
- 10 பேரரசுப் பிரதிநிதிகளின் கமிட்டி—ஜெர்மன் இனத்தின்புனித ரோமானியப் பேரரசின் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட அரசுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட கமிஷன்; பேரரசின் அசெம்பிளியால் 1801 அக்டோபரில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது; பிரான்ஸ், ருஷ்யா (அவை 1801 அக்டோபரில் நெப்போலியன் பிரான்சின் நலன்களுக்காக ரைன் ஜெர்மனியில் பிரதேசப் பிரச்சினைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதைப் பற்றி இரகசிய கன்வென்ஷனில் கையொப்பமிட்டன) ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகளுடைய நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் இக்கமிஷன் நீண்ட விவாதங்களுக்குப் பிறகு 1803 பிப்ரவரி 25ந் தேதியன்று 112 ஜெர்மன் அரசுகளைக் கலைத்து அவற்றின் பிரதேசங்களில் பெரும் பகுதியை பவேரியா, வுர்டம்பர்க், பாடேன் மற்றும் பிரஷ்யாவிற்குத் தர வேண்டுமென்று முடிவு செய்தது. ஜெர்மன் இனத்தின் புனித ரோமானியப் பேரரசு 962 இல் நிறுவப்பட்டது; ஜெர்மனியும் இத்தாலியில் ஒரு பகுதியும் அதில் அடங்கியிருந்தன. பிற்காலத்தில் சில பிரெஞ்சு பிரதேசங்கள், செக்கியா, ஆஸ்திரியா மற்றும் இதர நாடுகள் அதில் சேர்க்கப்பட்டன. இப் பேரரசு மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு அல்ல; அது சக்

கரவர்த்தியின் தலைமையான அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட நிலப்பிரபுத்துவச் சிற்றரசுகள் மற்றும் சுதந்திர நகரங்களைக் கொண்ட தளர்வான ஐக்கியமாகும். 1806இல் பிரான்சுடன் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் ஹாப்ஸ் பர்குகள் தோல்வியடைந்ததால், புனித ரோமானியப் பேரரசின் சக்கரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தைக் கைவிடும்படிக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்; அத்துடன் இப்பேரரசு தகர்ந்தது.—15.

- 11 ஜெர்மன் அரசுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட புனித ரோமானியப் பேரரசின் தலைமை உறுப்பாகிய பேரரசின் அசெம்பிளி ரைன் ஜெர்மனியில் பிரதேசப் பிரச்சினைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதைப் பற்றிய முடிவை (பிரான்ஸ் மற்றும் ருஷ்யா இதற்கு கட்டளை இட்டன) விவாதித்து அங்கீகரித்ததை இது குறிப்பிடுகிறது (குறிப்பு 10ஐப் பார்க்க). 1663இலிருந்து பேரரசின் அசெம்பிளி ரெகென்ஸ்பர்கில் கூடியது.—15.
- 12 கிரீமியப் போர் அல்லது கிழக்குப் போர் (1853—1856)—
ருஷ்யாவுக்கும் துருக்கி, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், சர்டினிய இராஜ்யம் ஆகிய நான்கு நாடுகளின் கூட்டணிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போர். இப்போரில் ருஷ்யா தோல்வியடைந்தது. 1856ஆம் ஆண்டின் பாரிஸ் சமாதான ஒப்பந்தத்துடன் இப்போர் முடிவடைந்தது.—17.
- 13 பிரான்சும் சர்டினியாவும் ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தால், ருஷ்யா சாதகமான நடுநிலையைக் கடைப்பிடிக்கும் என்று ருஷ்யாவுக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையில் பாரிசில் 1859 மார்ச் 3இல் கையெழுத்திடப்பட்ட ரகசிய உடன்படிக்கையை பி. எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். 1856இன் பாரிஸ் சமாதான ஒப்பந்தத்தில் கருங்கடலில் ருஷ்யாவின் அரசரிமையைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஷரத்துக்களைத் திருத்துவதைப் பற்றிய பிரச்சினையை எழுப்புவதாக பிரான்ஸ் வாக்குறுதியளித்தது.—19.
- 14 லுயீ போனப்பார்ட் 1851 டிசம்பர் 2ந் தேதியில் நிறைவேற்றிய திடர்ப்புரட்சி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; அந்தத் திடர்ப்புரட்சி இரண்டாவது பேரரசின் (1852—1870) போனப்பார்டிசு ஆட்சி முறையை ஆரம்பித்து வைத்தது.—19.

முக்கியமான தோற்றவாயாக இருந்தது. இந்த வங்கி இரண்டாவது பேரரசின் அரசாங்க வட்டாரங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டிருந்தது. 1867இல் இது திவாலாயிற்று, 1871இல் கலைக்கப்பட்டது.—24.

- 24 ரைன் சம்மேளனம் என்பது முதலாவது நெப்போலியனது பாதுகாப்பில் தெற்கு ஜெர்மனி மற்றும் மேற்கு ஜெர்மனியின் அரசுகளின் இணையமாகும்; இது 1806 ஜூலையில் அமைக்கப்பட்டது. இச்சம்மேளனம் இருபதுக்கு அதிகமான அரசுகளை இணைத்தது; அவை உண்மையில் பிரான்சின் அடிமைகளாக மாறின. நெப்போலியனுடைய இராணுவத் தோல்விகளினால் சம்மேளனம் 1813இல் கலைந்தது.—24.
- 25 பிரதானமாக பிரெஞ்சு எல்லைகளுக்குப் பக்கத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் கோட்டைகள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன (சம்மேளனத்தைப் பற்றி குறிப்பு 3ஐப் பார்க்க). இக்கோட்டைகளில் சம்மேளனத்தில் சேர்ந்திருந்த மிக பெரிய அரசுகளின் துருப்புகள், பிரதானமாக ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷ்யாவின் படைவீரர்கள் இருந்தனர்.—27.
- 26 வியென்னாவில் 1848 மார்ச் 13இல் மக்களுடைய எழுச்சியினால் ஏற்பட்ட முதலாளித்துவ-ஜனநாயகப் புரட்சி தோல்வியடைந்த பிறகு 1848 நவம்பரில் அமைக்கப்பட்ட இளவரசர் ஷ்வர்சென்பர்க் பிற்போக்கு அரசாங்கம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—28.
- 27 “எதார்த்த அரசியல் தந்திரம்” என்னும் சொற்றொடர் பிஸ்மார்க்கின் கொள்கையை வர்ணிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது; எல்லா அம்சங்களையும் நன்கு கணக்கிட்டு முடிவு செய்ததன் வெளியீடு இக் கொள்கை என்று பிஸ்மார்க்கின் சமகாலத்தவர்கள் கருதினார்கள்.—29.
- 28 1740 டிசம்பரில் அப்பொழுது ஆஸ்திரியா வசமிருந்த சைலீஷியா மீது இரண்டாவது பிரெடெரிக் தொடுத்த தாக்குதல் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—29.
- 29 1806 அக்டோபர் 14இல் பிரஷ்ய இராணுவத்தை பிரெஞ்சு இராணுவம் ஒரே சமயத்தில்—இயேனா மற்றும் அவர்ஸ்டாட் அருகில்—நடைபெற்ற இரண்டு சண்

டைகளில் தோற்கடித்தது; அதன் விளைவாக பிரஷ்ய அரசு முழுமையாகத் தோல்வியடைந்தது.—30.

30 *Rheinische Zeitung für Politik, Handel und Gewerbe* (“அரசியல், வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறைப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய ரைன் பத்திரிகை”) — கொலோனி விருந்து 1842 ஜனவரி முதல் 1843 மார்ச் வரை வெளியிடப்பட்ட தினசரிப் பத்திரிகை. கா. மார்க்சும் பி. எங்கெல்சும் இப்பத்திரிகையில் கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். கா. மார்க்ஸ் 1842 அக்டோபர் முதல் அதன் ஆசிரியர்களில் ஒருவரானார்.—32.

31 *Landwehr*—பிரஷ்ய நிலப்படைகளின் உட்பகுதி; நெப்போலியனுடைய படைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு 1813இல் அமைக்கப்பட்ட மக்கள் சேனை; அதன் உறுப்பினர்களுடைய வயதுக்குத் தக்கபடி களத்திற்கு அல்லது கோட்டைக்கு ஆட்களையனுப்பி இராணுவத்துக்கு உதவி செய்தது.—33.

32 குல்ட்டூர்காம்ஃப் (“கலாசாரத்துக்கான போராட்டம்”) —1870க்களில் பிஸ்மார்க் அரசாங்கம் மதச் சார்பற்ற கலாசாரம் என்ற பெயரில் நிறைவேற்றிய சட்ட ரீதியான நடவடிக்கைகளுக்கு முதலாளி வர்க்க மிதவாதிகள் கொடுத்த பெயர்; எனினும் 1880க்களில் பிஸ்மார்க் பிற்போக்குச் சக்திகளை வலுப்படுத்துவதற்காக இந்நடவடிக்கைகளில் பெரும் பகுதியை ரத்துச் செய்தார்.—33.

33 கான்டனலிஸ்டு-மிதவாதிகள் — ஸ்விட்சர்லாந்தின் மாதிரியைப் பின்பற்றி சுயநிர்வாக கான்டன்களைக் கொண்ட கூட்டாட்சி அரசாக ஜெர்மனியை மாற்ற வேண்டும் என்று கூறிய மிதவாதிகளை பி. எங்கெல்ஸ் இச்சொற்றொடரின் மூலம் கிண்டல் செய்கிறார்.—34.

34 டிரோஸ்டெ-ஃபிஷெரிங்—ஜெர்மன் கேலி நாட்டுப் பாடலில் வருகின்ற கதாபாத்திரம்.—35.

35 1848 பிப்ரவரி 22—24 தேதிகளில் பிரான்சில் முதலாளித்துவ-ஜனநாயகப் புரட்சி ஆரம்பமாயிற்று; அது லுயீ ஃபிலீப்பின் ஜூலை முடியாட்சியைத் தூக்கியெறிவதற்கு இட்டுச் சென்றது.

1848 மார்ச்சில் ஜெர்மன் அரசுகளிலும் ஆஸ்திரி

- யாவிலும் புரட்சிகரக் கொந்தளிப்புகள் ஏற்பட்டன. —35.
- 36 பாரிசில் 1848 ஜூன் 23—26 தேதிகளில் நடைபெற்ற தொழிலாளர் எழுச்சி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கம் அந்த எழுச்சியை அதிகமான மூர்க்கத் தனத்துடன் நசுக்கியது. ஜூன் எழுச்சி வரலாற்றில் முதன்முறையாகப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் நடைபெற்ற மாபெரும் உள்நாட்டுப் போராகும்.—35.
- 37 பிரஷ்யாவில் 1848 நவம்பர்—டிசம்பரில் நடைபெற்ற திடீர்ப்புரட்சி மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த பிற்போக்குவாதக் காலகட்டம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.—36.
- 38 *Der Sozialdemokrat* (“சமூக-ஜனநாயகவாதி”) — ஜெர்மன் தினசரிப் பத்திரிகை; ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் மத்தியப் பத்திரிகை; 1879 செப்டெம்பருக்கும் 1888 செப்டெம்பருக்கும் இடையில் ஜூரிஹிலிருந்தும் 1888 அக்டோபருக்கும் 1890 செப்டெம்பர் 27க்கும் இடையில் லண்டனிலிருந்தும் வெளியிடப்பட்டது.—36.
- 39 1858இல் பொறுப்பு அரசர் வில்ஹெல்ம் மன்தேய்ஃபெல் அமைச்சரவையை நீக்கிவிட்டு நிதானமான மிதவாதிகளிடம் ஆட்சியைக் கொடுத்தார்; முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகள் அதைப் “புதிய சகாப்தம்” என்று பகட்டாக வர்ணித்தன; உண்மையில் வில்ஹெல்மின் கொள்கை பிரஷ்ய முடியாட்சி மற்றும் ஜனங்களின் நிலைகளை வலுப்படுத்துவதை நோக்கமாகவே கொண்டிருந்தது. “புதிய சகாப்தம்” பிஸ்மார்க்கின் சர்வாதிகாரத்துக்கு நாட்டைத் தயாரித்தது; அவர் 1862 செப்டெம்பரில் ஆட்சிக்கு வந்தார்.—37.
- 40 பிரஷ்யாவின் அரசாங்கத்துக்கும் நாடாளுமன்றத்தின் முதலாளித்துவ-மிதவாதப் பெரும்பான்மையினருக்கும் இடையில் அரசியலமைப்புச் சட்ட மோதல் என்று சொல்லப்படுவது 1860 பிப்ரவரியில் வெடித்தது; இராணுவத்தைச் சீரமைப்பதைப் பற்றிய மசோதாவை நாடாளுமன்றப் பெரும்பான்மையினர் ஏற்க மறுத்தார்கள். 1862 மார்ச்சில் பிரதிநிதித்துவச் சபையின் மிதவாதப் பெரும்பான்மை இராணுவச் செலவுகளுக்குப் பணம்

கொடுக்க மறுபடியும் மறுத்த பொழுது, நாடாளுமன்றம் கலைக்கப்படும், புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்படும் என்று அரசாங்கம் அறிவித்தது. 1862 செப்டெம்பர் கடைசியில் அமைக்கப்பட்ட பிஸ்மார்க்கின் எதிர்ப்புரட்சி அமைச்சரவை 1862 அக்டோபரில் மறுபடியும் நாடாளுமன்றத்தைக் கலைத்து இராணுவத்தில் சீர்திருத்தங்களைச் செய்தது, நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல் அதற்கு நிதியைச் செலவழித்தது. பிரஷ்யா ஆஸ்திரியாவை முறியடித்த பிறகு, பிரஷ்ய முதலாளி வர்க்கம் பிஸ்மார்க்கிடம் சரணடைந்த பிறகு 1866இல் தான் மோதல் தீர்க்கப்பட்டது.—37.

41 குர்கெஸ்ஸேனுக்குள் ஆஸ்திரிய-பவேரியத் துருப்புகள் நுழைந்ததற்கு எதிர்நடவடிக்கையாக பிரஷ்ய அரசாங்கம் 1850 நவம்பர் ஆரம்பத்தில் இராணுவ ஆளெடுப்பை அறிவித்து அங்கு தன்னுடைய துருப்புகளை அனுப்பியது. நவம்பர் 8இல் ஆஸ்திரிய-பவேரியத் துருப்புகளுக்கும் பிரஷ்ய முன்னணிப் படைகளுக்கும் நடைபெற்ற அற்பமான சண்டை பிரஷ்யாவின் இராணுவ அமைப்பில் தீவிரமான குறைகள் இருக்கின்றன, இராணுவத்தின் ஆயுதங்கள் காலாவதியானவை என்று எடுத்துக் காட்டியது. அதன் விளைவாக பிரஷ்யா இராணுவ நடவடிக்கையிலிருந்து விலகிக் கொண்டு ஆஸ்திரியாவிடம் சரணடைந்தது.—38.

42 தேசியக் கழகம் 1859 செப்டெம்பர் 15—16 தேதிகளில் மைன் கரையிலுள்ள பிராங்க்பர்ட்டில் நடைபெற்ற முதலாளித்துவ மிதவாதிகளின் காங்கிரசில் நிறுவப்பட்டது. ஆஸ்திரியா நீங்கலாக ஜெர்மனி முழுவதையும் பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஒன்றுபடுத்துகின்ற கடமையைக் கழகத்தின் அமைப்பாளர்கள் மேற்கொண்டார்கள். 1867 நவம்பர் 11இல் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனம் துவக்கப்பட்ட பிறகு தேசியக் கழகம் தன்னைக் கலைத்துக் கொள்வதாக அறிவித்தது.—39.

43 லுயீ போனப்பார்ட் எழுதிய “நெப்போலியன் கருத்துக்கள்” என்ற புத்தகம் இங்கே சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது; இப்புத்தகம் 1839இல் பாரிசில் வெளியிடப்பட்டது (Napoléon-Louis Bonaparte, *Des idées napoléoniennes*).—41.

44 1863 பிப்ரவரி 8ந் தேதியன்று போலந்தில் தேசிய விடுதலை எழுச்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது

எழுச்சி வீரர்களுக்கு எதிராகத் தம்முடைய இராணுவங்களைக் கூட்டாக அனுப்புகின்ற கன்வென்ஷனில் ருஷ்யாவும் பிரஷ்யாவும் கையெழுத்திட்டன. அந்த கன்வென்ஷனில் கையெழுத்திடுவதற்கு முன்பு எழுச்சி வீரர்கள் பிரஷ்யாவுக்குள் நுழைவதைத் தடுப்பதற்கு பிரஷ்யத்துருப்புகள் எல்லைக் காவலைப் பலப்படுத்தின.—45.

45 டென்மார்க்கின் அரசர் ஏழாவது பிரெடெரிக் மரணமடைந்த பிறகு ஆஸ்திரியாவும் பிரஷ்யாவும் ஷ்வேஸ்விகை டென்மார்க்குடன் பிரிக்க முடியாதபடி இணைத்திருப்பதாக அறிவித்த 1863ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டம் ரத்துச் செய்யப்பட வேண்டும் எனக் கோருகின்ற இறுதி எச்சரிக்கையை 1864 ஜனவரி 16இல் டென்மார்க் அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பின. டென்மார்க் அந்த எச்சரிக்கையை நிராகரித்த பொழுது, ஆஸ்திரியாவும் பிரஷ்யாவும் இராணுவ நடவடிக்கையில் இறங்கின; 1864 ஜூலைக்குள் டென்மார்க்கின் துருப்புகள் முறியடிக்கப்பட்டன. இப்போர்க்காலம் முழுவதும் பிரான்சும் ருஷ்யாவும் ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷ்யா குறித்து சாதகமான நடுநிலையைக் கடைப்பிடித்தன. 1864 அக்டோபர் 30இல் வியென்னாவில் கையெழுத்திடப்பட்ட சமாதான உடன்பாட்டின்படி ஜெர்மன் அல்லாதவர்கள் வசிக்கின்ற பகுதிகள் உள்பட முழுப் பிரதேசமும் ஆஸ்திரியா மற்றும் பிரஷ்யாவின் கூட்டு உடைமையாக அறிவிக்கப்பட்டது; 1866ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரிய-பிரஷ்ய யுத்தத்துக்குப் பிறகு முழுப் பிரதேசமும் பிரஷ்யாவுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.—46.

46 ருஷ்யா மற்றும் டென்மார்க்கின் பிரதிநிதிகள் 1851 ஜூன் 5இல் கையெழுத்திட்ட வார்ஸா உடன்பாட்டின் ஆவணமும் ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா, பிரான்ஸ், பிரஷ்யா மற்றும் ஸ்வீடன் டென்மார்க்கின் பிரதிநிதிகளுடன் 1852 மே 8இல் கூட்டாகக் கையெழுத்திட்ட லண்டன் உடன்பாட்டின் ஆவணமும் ஷ்வேஸ்விக் மற்றும் ஹோல்ஷ்டைன் உள்பட டென்மார்க் அரச மரபின் உடைமைகள் பிரிக்கப்பட முடியாதவை என்ற கொள்கையை நிறுவின.—48.

47 மெக்சிக்கோ மீது படையெடுப்பு — பிரான்ஸ் ஆரம்பத்தில் பிரிட்டன் மற்றும் ஸ்பெயினுடன் கூட்டாக 1862—1867இல் மேற்கொண்ட இராணுவப் படையெடுப்பு; மெக்சிக்கோவில் வெடித்த புரட்சியை நசுக்குதல், மெக்

சிக்கோவை ஐரோப்பிய அரசுகளின் காலனியாக மாற்றுவதல் ஆகியவை அப்படையெடுப்பின் நோக்கம். மெக்சிக்கோ மக்களின் வீரமிக்க விடுதலைப் போராட்டம் பிரெஞ்சுத் தலையீட்டாளர்களை முறியடித்தது; அவர்கள் 1867இல் மெக்சிக்கோவிலிருந்து தங்களுடைய துருப்புகளை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்ளும்படிக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள்.—48.

48 குறிப்பு 3ஐப் பார்க்க.—50.

49 “புத்துணர்வூட்டுகின்ற குதூகலமான போர்கள்” என்னும் சொற்றொடர் 1853இல் ஹென்றிஹ் லேவொ என்னும் பிற்போக்குவாத வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் எழுத்தாளரால் முதலில் உபயோகிக்கப்பட்டது; அதே இராணுவவெறி மற்றும் இனவெறி அர்த்தத்தில் தொடர்ந்து பிரயோகிக்கப்பட்டது.—50.

50 பிரஷ்யாவின் தலைமையில் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனம் பிஸ்மார்க்கின் பிரேரணையின்படி 1867இல் அமைக்கப்பட்டது; அதில் வட மற்றும் மத்திய ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த 19 அரசுகளும் 3 சுதந்திர நகரங்களும் சேர்ந்திருந்தன. இந்த சம்மேளனம் அமைக்கப்பட்டது பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனியை ஒன்றுபடுத்துவதில் முக்கியமான நடவடிக்கையாக இருந்தது. 1871 ஜனவரியில் ஜெர்மன் பேரரசு அமைக்கப்பட்டதனால் சம்மேளனம் முடிவடைந்தது.—51.

51 ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போர் (1866) இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—52.

52 1866ஆம் ஆண்டின் வசந்த காலத்தில் ஷ்லேஸ்விக் மற்றும் ஹோல்ஷ்டைன் பிரதேசங்களைக் கூட்டு நிர்வாகம் செய்கின்ற உடன்பாட்டை பிரஷ்யா மீறி விட்டதாக ஆஸ்திரியா சமஷ்டி அசெம்பிளியில் (குறிப்பு 3ஐப் பார்க்க) புகார் செய்தது; ஆஸ்திரியாவின் வற்புறுத்தலின்படி பிரஷ்யா மீது போர் அறிவிப்புச் செய்ய வேண்டும் என்னும் அந்த அசெம்பிளியின் முடிவை பிஸ்மார்க் நிறைவேற்ற மறுத்தார். போரின் போது பிரஷ்யாவின் வெற்றிகள் சமஷ்டி அசெம்பிளியை மைன் கரையிலுள்ள பிராங்க்பர்ட்டிலிருந்து ஓளக்ஸ்பர்க்கு மாறும்படிக் கட்டாயப்படுத்தின; அங்கே அசெம்பிளி 1866 ஆகஸ்ட் 24இல் தன்னைக் கலைத்துக் கொண்டதாக அறிவித்தது.—52.

- 53 அரசியலமைப்புச் சட்ட மோதல் காலகட்டத்தில்(குறிப்பு 40ஐப் பார்க்க) சட்ட ரீதியான அனுமதி இல்லாமல் நிதியைச் செலவிட்டதில் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பை அகற்றுகின்ற மசோதாவை பிஸ்மார்க் முன்மொழிந்தார்; 1866 செப்டெம்பரில் பிரஷ்ய பிரதிநிதித்துவச் சபை அதை நிறைவேற்றியது.—56.
- 54 ஆஸ்திரிய-பிரஷ்ய யுத்தத்தின் போது 1866 ஜூலை 3இல் ஸடோவா என்னும் கிராமத்துக்கும் கோனிக்ரெட்ஸ் என்ற நகரத்துக்கும் இடையில் நடைபெற்ற தீர்மான கரமான சண்டை இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. ஸடோவா சண்டையில் ஆஸ்திரியர்கள் படுதோல்வி அடைந்தார்கள்.—56.
- 55 வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் 1867 ஏப்ரல் 17இல் சம்மேளனத்தின் நிர்ணய ரைஹ்ஸ்டாகில் நிறைவேற்றப்பட்டது; அது சம்மேளனத்தில் பிரஷ்யாவின் மெய்யான ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தியது. பிரஷ்யாவின் அரசர் சம்மேளனத்தின் தலைவராகவும் சம்மேளன இராணுவத்தின் தலைமைத் தளபதியாகவும் பிரகடனம் செய்யப்பட்டார்; வெளிநாட்டுக் கொள்கைப் பொறுப்பும் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பொது வாக்குரிமையின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சம்மேளன ரைஹ்ஸ்டாக் மிகவும் குறைவான சட்டமியற்றும் தகுதியைப் பெற்றிருந்தது; அது இயற்றிய சட்டங்கள் பிற்போக்கு சம்மேளன கவுன்சிலின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று தலைவரின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு தான் அமுலாக்கப்படும். பிற்காலத்தில் சம்மேளனத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஜெர்மன் பேரரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்தது.
- 1850ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி பிரஷ்யாவில் மேல் பிரதிநிதித்துவச் சபை நீடித்தது; அதில் பிரதானமாக நிலக்கிழார்களின் பிரதிநிதிகள் இடம் பெற்றிருந்தார்கள்; பிரஷ்யாவின் நாடாளுமன்றத்தின் (Landtag) சட்டமியற்றும் தகுதி மிகக் குறைவே; அது சட்ட ரீதியில் முன்முயற்சி எடுக்க முடியாது; அரசர் அமைச்சர்களை நியமித்தார்; அமைச்சர்கள் அரசருக்குப் பொறுப்பானவராயிருந்தார்கள்; நாட்டுத் துரோகம் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை விசாரிப்பதற்கு விசேஷ நீதி மன்றங்களை அமைக்கின்ற உரிமை அரசாங்கத்துக்கு இருந்தது. 1871இல் ஜெர்மன் பேரரசு அமைக்கப்

பட்ட பிறகு கூட பிரஷ்யாவில் 1850ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமுல்செய்யப்பட்டது.—56.

56 *The Manchester Guardian* (“மாஞ்செஸ்டரின் காவலர்”) —பிரிட்டிஷ் பத்திரிகை; சுதந்திர வர்த்தகத் தரப்பினர் களின் கருத்துக்களை வெளியிட்டது; பிற்பாடு லிபரல் கட்சியின் பத்திரிகையாக மாறியது; இப்பத்திரிகை 1821இல் மாஞ்செஸ்டரில் நிறுவப்பட்டது.—58.

57 சுங்கவரி நாடாளுமன்றம் — 1866ஆம் ஆண்டின் யுத்தத் தின் பிறகும் பிரஷ்யாவுக்கும் தெற்கு ஜெர்மன் அரசுகளுக்கும் இடையில் 1867 ஜூலை 8ந் தேதிய ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடப்பட்ட பிறகும் அமைக்கப்பட்டது; அது சுங்கவரி இணையத்தின் நிர்வாக அமைப்பு. இதில் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தின் ரைஹ்ஸ்டாக் உறுப்பினர்களும் தெற்கு ஜெர்மன் அரசுகளிலிருந்து விசேஷமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளும் பங்கெடுத்தார்கள். வர்த்தகம், சுங்கவரிக் கொள்கை ஆகியவற்றில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துவதற்கு அமைக்கப்பட்டது; அதன் எல்லையை விரிவுபடுத்தி அரசியல் பிரச்சினைகளை அது கவனிக்குமாறு செய்வதற்கு பிஸ்மார்க் படிப்படியாக முயற்சி செய்ததை தெற்கு ஜெர்மனியின் பிரதிநிதிகள் தீவிரமாக எதிர்த்தார்கள்.—58.

58 வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்துக்கும் தெற்கு ஜெர்மன் அரசுகளுக்கும் இடையிலான எல்லையாக மைன் ஆறு இருந்தது.—59.

59 குறிப்பு 54ஐப் பார்க்க.—59.

60 1866 அக்டோபர் 3ந் தேதியன்று வியென்னாவில் ஆஸ்திரியாவுடன் கையெழுத்திடப்பட்ட சமாதான ஒப்பந்தத்தின்படி பிரஷ்யாவின் கூட்டாளியாக ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போரில் பங்கெடுத்த இத்தாலி மறுபடியும் வேனிசைப் பெற்றது, ஆனால் தெற்கு டிரோல் மற்றும் டிரியெஸ்ட் அதற்குப் தரப்படவில்லை.—62.

61 ஆஸ்திரியாவின் சான்சலராகிய மெட்டர்னிக் 1847 ஆகஸ்ட் 6இல் பாரிசில் ஆஸ்திரியாவின் தூதராக இருந்த கவுன்ட் அப்போனியிக்கு அனுப்பிய தந்தியில் “இத்தாலி —ஒரு பூகோளக் கருத்து” என்னும் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தியது இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; அவர்

பிறகு இச்சொற்றொடரை ஜெர்மனிக்கும் பயன்படுத்தினார்.—62.

- 62 லுக்ஸம்பர்க் பிரச்சினையைப் பற்றி ஆஸ்திரியா, ருஷ்யா, பிரஷ்யா, பிரான்ஸ், இத்தாலி, நெதர்லாந்து மற்றும் லுக்ஸம்பர்க்கின் ராஜியப் பிரதிநிதிகளுக்கு இடையில் லண்டன் மாநாடு 1867 மே 7—11 தேதிகளில் நடைபெற்றது. மே 11இல் கையெழுத்திடப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி லுக்ஸம்பர்க் (முன்பு போலவே கோமகன் என்ற பட்டத்தை நெதர்லாந்தின் அரசர் நிரந்தரமாக வைத்திருந்தார்) நடுநிலையான அரசு என்று அறிவிக்கப்பட்டது. லுக்ஸம்பர்க் கோட்டையிலிருந்து தன்னுடைய துருப்புகளை நேரடியாக வாபஸ் பெறுவதற்கு பிரஷ்யா சம்மதித்தது; மூன்றாவது நெப்போலியன் லுக்ஸம்பர்க் கைச் சேர்த்துக் கொள்கின்ற கோரிக்கையைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று.—62.
- 63 அயோக்கியர்களின் கோஷ்டி — 1770க்களில் இயேனா பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர் சங்கத்தின் பெயராக முதலில் இருந்தது; அதன் உறுப்பினர்களின் சண்டைகள் மிகவும் அவப்பெயர் பெற்றிருந்தன; பிறகு இச்சொற்றொடர் குற்றவாளித் தனமான, சந்தேகப்படக் கூடிய எந்தக் கும்பலுக்கும் பொதுப் பெயராக மாறியது.—64.
- 64 1870 ஆகஸ்ட் 6இல் பிரஷ்யத் துருப்புகள் ஸ்பிரெஹர்ன் (லோரைன்) மற்றும் வெர்த்தில் (அல்சாஸ்) நடைபெற்ற சண்டைகளில் பிரெஞ்சுத் துருப்புகளை முறியடித்தன. பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தின் மிகவும் உக்கிரமான போர்களில் ஒன்று செடானில் நடைபெற்றது; அதில் பிரெஞ்சு இராணுவம் முறியடிக்கப்பட்டது; 1870 செப்டெம்பர் 2இல் பிரெஞ்சுத் துருப்புகளும் சக்கரவர்த்தியும் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர்.—66.
- 65 1870 செப்டெம்பர் 4இல் பெருந்திரளான மக்கள் புரட்சிகர நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதன் விளைவாக இரண்டாவது பேரரசு (குறிப்பு 14ஐப் பார்க்க) ³ தூக்கியெறியப்பட்டுக் குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது, தற்காலிக அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டது; ஆனால் அந்த அரசாங்கம் தேசிய துரோகப் பாதையைப் பின்பற்றியது, அந்நிய எதிரியுடன் துரோகமான ஒப்பந்தத்தைச் செய்து கொண்டது.—67.

- 66 ஐங்கர்கள்—குறுகிய அர்த்தத்தில் பிரஷ்ய பிரபு-நிலவுடைமையாளர்களின் வர்க்கம்; விரிவான அர்த்தத்தில் ஜெர்மன் நிலக்கிழார்களின் வர்க்கம்.—67.
- 67 Landsturm சட்டம் — பிரஷ்யாவில் தொண்டர் படைப் பிரிவுகளை ஏற்படுத்த 1813 ஏப்ரல் 21இல் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம்; இப்படைப் பிரிவுகள் நெப்போலியனுடைய இராணுவத்தின் பின்புறத்திலும் பக்கங்களிலும் கொரில்லாப் போர் முறைகளை உபயோகித்தன.—68.
- 68 பிரான்சுரேர்கள் — 1870—1871ஆம் ஆண்டுகளின் பிரெஞ்சுப்-பிரஷ்ய யுத்தத்தில் பிரஷ்யர்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்த பிரெஞ்சு கொரில்லாக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர்.—68.
- 69 *Kölnische Zeitung* ('கொலோன் பத்திரிகை')—கொலோனில் 1802 முதல் வெளியிடப்பட்ட ஜெர்மன் தினசரிப் பத்திரிகை.—68.
- 70 மார்ச் 19இல் பெர்லின் மக்கள் எழுச்சியில் இறங்கிய பொழுது பிரஷ்யாவின் அரசரான நான்காவது பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்மை அரசன்மனை பால்கனிக்கு வந்து மக்களைச் சந்திக்குமாயும் 1848 மார்ச் 18இல் நடைபெற்ற எழுச்சியில் மடிந்த மக்களின் பிணங்களுக்கு முன்னால் தொப்பியைக் கழற்றித் தலை வணங்குமாயும் கட்டாயப்படுத்தினார்கள்.—71.
- 71 ஜெர்மன் பேரரசில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட ஷ்டிராஸ்பர்க் பதினான்காவது லுயீயின் ஆணைப்படி பிரெஞ்சுத் துருப்புகளால் 1681 செப்டெம்பர் 30இல் கைப்பற்றப்பட்டது. ஸ்பர்ஸ்டென்பர்க் பிஷ்ப் தலைமை தாங்கிய இந்நகரத்தின் கத்தோலிக்கக் கட்சி ஷ்டிராஸ்பர்க் பிரான்சுடன் சேர்க்கப்பட்டதை வரவேற்றது, பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்படாமலிருக்க உதவியது.—72.
- 72 இணைப்புச் சபைகளை 1679 மற்றும் 1680இல் பதினான்காவது லுயீ நிறுவினார்; பிரான்சுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் அரசுகளுக்குச் சொந்தமான பிரதேசங்கள் மீது பிரான்சின் கோரிக்கையை நியாயப்படுத்துவதற்குச் சட்டமற்றும் வரலாற்று ஆதாரங்களைத் திரட்டுமாறு பணிக் கப்பட்டன, பின்னர் இப்பிரதேசங்களை பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் ஆக்கிரமித்தன.—72.

- 73 “மர்செல்யேஸ்” கீதம் — 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியில் பிரபலமடைந்த புரட்சிக் கீதம்.—75.
- 74 கார்டெல் — பிஸ்மார்க் 1887 ஜனவரியில் ரைஹ்ஸ்டாகைக் கலைத்தப் பிறகு இரண்டு கன்சர்வேட்டிவ் கட்சிகளும் (“கன்சர்வேட்டிவ்கள்” மற்றும் “சுதந்திர கன்சர்வேட்டிவ்கள்”) தேசிய-மிதவாதிகளும் அமைத்த கூட்டணி. கார்டெல் 1887 பிப்ரவரித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ரைஹ்ஸ்டாகில் தலைமையான நிலையை (220 இடங்கள்) பெற்றது. பிஸ்மார்க் இக்கூட்டணியின் ஆதரவுடன் ஜங்கர்கள் மற்றும் பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏராளமான பிற்போக்குச் சட்டங்களைப் பிரகடனம் செய்தார். கார்டெலின் கூட்டாளிகளுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகள் தீவிரமடைந்ததனாலும் 1890ஆம் ஆண்டின் தேர்தலில் தோல்வியுற்றதனாலும் (அதற்கு 132 இடங்கள் மட்டுமே கிடைத்தன) கார்டெல் சீர்குலைந்தது.—83.
- 75 பிரஷ்யாவின் அரசரான முதலாவது வில்ஹெல்ம் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தி என்று 1871 ஜனவரி 18இல் வெர்சேய் அரண்மனையில் பிரகடனம் செய்யப்பட்டதை பி. எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுகிறார்.—84.
- 76 அடமானம் — நீண்ட காலக் கடனுக்குப் பிணையமாக நிலம், கட்டிடங்கள் ஆகிய இயங்கா உடைமையை அடகுவைத்தல்.—86.
- 77 1873இல் ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. ஜெர்மனியில் இந்த நெருக்கடி 1873 மே மாதப் “பெரும் முறிவுடன்” ஆரம்பமாயிற்று; அப்பொழுது தொடங்கிய நீண்ட கால நெருக்கடி 1870க்களின் கடைசி வரை நீடித்தது.—87.
- 78 முற்போக்காளர்கள் — 1861 ஜூனில் நிறுவப்பட்ட பிரஷ்ய முதலாளி வர்க்கக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள்; பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனியை ஒன்றுபடுத்துவதை முற்போக்குக் கட்சி வலியுறுத்தியது, அகில ஜெர்மன் நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்ட வேண்டும், பிரதிநிதித்துவச் சபைக்குப் பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கின்ற மிதவாத மந்திரி சபை அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரியது.—89.

- 79 பெபெல் மற்றும் லீப்க்னெஹ்ட் தலைமை தாங்கிய சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர்கள் கட்சி (எய்ஸெனாஹர்கள்) மற்றும் லஸ்ஸால்வாத ஜெர்மன் தொழிலாளர்களின் பொதுச் சங்கம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.
1875 மே 22—27 தேதிகளில் நடைபெற்ற கோத்தா காங்கிரசில் இரண்டு கட்சிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியை அமைத்தன.
—89.
- 80 டான் குவிக்காட்—ஊர் சுற்றும் வீரப்பெருந்தகை; ஸ்பானிய எழுத்தாளரான செர்வான்டிஸ் இத்தலைப்பில் எழுதிய நாவலின் கதாநாயகன்.—92.
- 81 பவேரியா மற்றும் வுர்டம்பர்க் வடக்கு ஜெர்மன் சம்மேளனத்தில் சேர்க்கப்பட்ட பொழுது (1870 நவம்பர்) கையெழுத்திடப்பட்ட ஒப்பந்தங்களிலும் ஜெர்மன் பேரரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலும் அவற்றுக்கு அளிக்கப்பட்ட விசேஷ உரிமைகள் இங்கே குறிக்கப்படுகின்றன. சம்மேளன கவுன்சிலில் வெளிநாட்டுக் கொள்கைப் பிரச்சினைகளுக்கு பவேரியா, வுர்டம்பர்க் மற்றும் சாக்சனியின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட விசேஷ கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டது; அக்கமிஷன் ரத்து அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தது.—94.
- 82 ஷெஃபென் நீதிமன்றங்கள்—ஜெர்மன் பேரரசின் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்கள்; 1848ஆம் ஆண்டின் புரட்சிக்குப் பிறகு சில ஜெர்மன் அரசுகளிலும் 1871இல் ஜெர்மனி முழுவதிலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன; இவற்றில் அரசரால் நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதியும் இரண்டு ஜூரர்களும் (ஷெஃபென்களும்) இருந்தார்கள்; ஷெஃபென்கள் சாதாரண ஜூரர்களிலிருந்து வித்தியாசமானவர்கள்; குற்றம் சாட்டப்பட்டவரின் குற்றத்தை முடிவு செய்வதுடன் நீதிபதியுடன் சேர்ந்து தண்டனை வழங்குவதற்கு அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள்; குடியிருப்பு மற்றும் உடைமைத் தகுதிகளைக் கொண்டவர்கள் மட்டுமே இப்பதவிக்கு நியமிக்கப்பட முடியும்.—101.
- 83 1872ஆம் ஆண்டின் பிரஷ்ய மாவட்ட அவசரச் சட்டம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; அது நாட்டுப் புறத்தில் பாரம்பரிய நிலக்கிழார்களின் ஆட்சியதிகாரத்தை ஒழித்தது, ஸ்தலங்களில் சுயநிர்வாகத்தின் சில கூறுகளை அமுலாக்கியது; ஆனால் உண்மையில் ஜங்கர்-நிலக்கிழார்

கள் ஸ்தலங்களில் தங்களுடைய அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; தேர்வு மற்றும் நியமனப் பதவிகளில் பெரும்பான்மையைத் தாங்களே வைத்திருந்தார்கள் அல்லது தமது கையாட்களின் மூலம் அவற்றைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொண்டார்கள்.—102.

84 இங்கிலாந்தில் 1888இல் அமுலாக்கப்பட்ட ஸ்தல நிர்வாகச் சீர்திருத்தத்தை இது குறிப்பிடுகிறது; அதன்படி கவுண்டிகளில் ஷெரிஃபின் அதிகாரப் பொறுப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவுன்சில்களுக்கு மாற்றப்பட்டது; கவுன்சில்கள் வரிவசூல், ஸ்தல பட்ஜட்டுகள், இதரவற்றுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டன. வாக்குரிமைத் தகுதி உடையவர்களும் முப்பது வயதுக்கு அதிகமான பெண்களும் கவுண்டி கவுன்சில்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.—104.

85 இலோத்துகள் — பண்டைய ஸ்பார்ட்டாவில் சட்ட உரிமைகள் இல்லாமல் வசித்தவர்கள்; அவர்கள் நிலத்துடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்; பண்டைய ஸ்பார்ட்டாவில் முழு உரிமையைக் கொண்டிருந்த குடிமக்களான நிலவுடைமையாளர்களுக்குப் பல கடமைகளை நிறைவேற்றினார்கள்.—104.

86 தீவிர மொண்டன்வாதம் — எல்லா நாடுகளிலும் சமயம் மற்றும் சமயம் சாராத விவகாரங்களில் ரோமானிய போப்புக்கு முடிவில்லாத அதிகாரத்தைக் கோரிய மிகவும் பிற்போக்கான கத்தோலிக்க சமயப் போக்கு. இப்போக்கினர் வெற்றி பெற்றபடியால் வாட்டிகளில் நடைபெற்ற சமய மாநாடு 1870இல் போப்பின் “தவற மாட்டாமைக்” கோட்பாட்டை நிறைவேற்றியது.—106.

87 போப் பிரதேசத்தில் 1870 அக்டோபர் 2இல் நடைபெற்ற வெகுஜன வாக்கெடுப்பின்படி அது இத்தாலிய ராஜ்யத்தில் இணைக்கப்பட்டு இத்தாலியின் ஒற்றுமை பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. வாட்டிகள், லாட்டிரன் அரசன்மனைகள் மற்றும் போப்பின் நாட்டுப்புற மாளிகையைத் தவிர மற்ற இடங்களில் போப்பின் சமயம் சாராத எல்லா அதிகாரமும் ஒழிக்கப்பட்டது. போப் இதை எதிர்த்துத் தன்னை “வாட்டிகள் கைதி” என்று அறிவித்தார். போப்புக்கும் இத்தாலிய அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான தகராறு 1929இல்தான் தீர்க்கப்பட்டது.—106.

88 வெல்ஃபுகள்—ஹன்னோவர் பிரஷ்யாவுடன் சேர்க்கப்பட்ட பிறகு 1866இல் நிறுவப்பட்ட ஹன்னோவர் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் (தொன்மையான ஹன்னோவர் அரசமரபாகிய வெல்ஃபுகள் என்பதிலிருந்து இக்கட்சி இப்பெயரைப் பெற்றது). ஹன்னோவர் அரச குடும்பத்தினரின் உரிமைகளையும் ஜெர்மன் பேரரசுக்குள் ஹன்னோவரின் சுயாட்சியையும் மீட்டளிப்பது இக்கட்சியின் நோக்கம். தனித்துவவாத மற்றும் பிரஷ்ய-எதிர்ப்புக் கருத்துக்களைக் கொண்ட இக்கட்சி மையத்தில் சேர்ந்தது. —107.

89 1891ஆம் ஆண்டின் சமூக-ஜனநாயக செயல்திட்டத்தின் நகலைப் பற்றிய விமர்சனம் என்னும் நூல் சந்தர்ப்பவாதத்துக்கு எதிராக பி. எங்கெல்சின் சமரசப்படுத்த முடியாத போராட்டத்துக்கும் ஜெர்மனியின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் மார்க்சிய புரட்சிச் செயல்திட்டத்துக்கும் உதாரணமாகும். ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் நிர்வாகக் கமிட்டி தயாரித்த நகல் செயல்திட்டம் பி. எங்கெல்சுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது இந்நூல் எழுதப்படுவதற்கு உடனடிக் காரணமாயிற்று; புதிய செயல்திட்டம் எர்ஃபுர்ட் காங்கிரசில் விவாதிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்படும், 1875 கோத்தா செயல்திட்டத்தை அகற்றும். முதலாளித்துவம் சமாதான முறையில் சோஷலிசமாக வளர்ச்சியடைவதற்குரிய சாத்தியத்தைப் பற்றிய சந்தர்ப்பவாதக் கருத்தை நுழைப்பதற்கு அரசியல் கோரிக்கைகளைப் பற்றிய பிரிவில் முயற்சி செய்யப்பட்டிருந்தபடியால் பி. எங்கெல்ஸ் அந்தப் பிரிவைக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தார். பி. எங்கெல்ஸ் இந்த நூலில் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பொருளாதார, அரசியல் கடமைகள் மற்றும் நோக்கங்கள், அரசு அமைப்பில் ஜனநாயக மாற்றங்களைக் கொண்டுவருவதற்குரிய போராட்டத்தின் முக்கியத்துவம், முதலாளித்துவத்திலிருந்து சோஷலிசத்துக்கு மாறுவதற்கு வெவ்வேறு வழிகள், பாட்டாளி வர்க்க அரசு மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் ஆகியவை பற்றிய மார்க்சியக் கொள்கையை வளர்த்துக் கூறினார். பி. எங்கெல்சின் விமர்சனமும் எங்கெல்சின் ஆலோசனைக்கிணங்க அந்தச் சமயத்தில் வெளியிடப்பட்ட கா. மார்க்ஸ் எழுதிய “கோத்தா செயல்திட்டத்தின் விமர்சனமும்” (இப்பதிப்பு, தொகுதி 9 பார்க்க) விவாதங்களின் போக்கின்

- பி. எங்கெல்ஸ் இங்கே குறிப்பிடுகிறார். 1880 மே மாதத்தில் பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுத் தலைவர்களில் ஒருவரான ஜூ. கெட்டு லண்டனுக்கு வந்து மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் மற்றும் லஃபார்சுடன் சேர்ந்து நகல் செயல்திட்டத்தைத் தயாரித்தார், செயல்திட்டத்தின் தத்துவ முன்னுரையை மார்க்ஸ் சொல்ல எழுதினார்.—125.
- 99 ஸ்பெயினின் சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளர் கட்சியின் செயல்திட்டம் 1888இல் நடைபெற்ற பர்செலோனா காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்டது.—125.
- 100 பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் 1846 ஜூனில் தானியச் சட்டங்களை ரத்துச் செய்து நிறைவேற்றிய சட்டம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. வெளி நாட்டிலிருந்து தானிய இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்துவதை அல்லது தடைசெய்வதை நோக்கமாகக் கொண்ட தானியச் சட்டங்கள் இங்கிலாந்தின் பெரிய நிலவுடைமையாளர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கம் வர்த்தகச் சுதந்திரம் என்னும் பதாகையின் கீழ் தானியச் சட்டங்களை எதிர்த்துப் போராடியது; 1846இல் தானியச் சட்டங்கள் ரத்துச் செய்யப்பட்டது அதன் வெற்றியைக் குறித்தது.—131.
- 101 டிரக் முறையைத் தடைசெய்கின்ற சட்டம் 1831இல் நிறைவேற்றப்பட்டது; ஆனால் பல ஆலை முதலாளிகள் அதன்படி நடக்கவில்லை. குழந்தைகளுக்கும் பெண் தொழிலாளர்களுக்கும் மட்டுமே 10 மணி நேர வேலை நாள் குறித்த சட்டம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் 1847 ஜூன் 8இல் நிறைவேற்றப் பட்டது.—132.
- 102 சிறிய அயர்லாந்து ("Little Ireland") — மாஞ்செஸ்டரின் தெற்குப் புறநகர்ப் பகுதியிலுள்ள குடியிருப்பு பிரதானமாக அயர்லாந்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் அங்கே வசித்தார்கள். ஏழு டயல்ஸ் ("Seven Dials")—லண்டன் மாநகரத்தின் நடுப் பகுதியிலுள்ள தொழிலாளர் குடியிருப்பு.—134.
- 103 குடிசை முறையின்படி ஆலை முதலாளிகள் தொழிலாளர்கள் வசிப்பதற்குக் குடிசைகளைக் கொடுத்தார்கள்;

- தளைபூட்டும் நிபந்தனைகளின் கீழ் ஆலைக் கூலியிலிருந்து வாடகை பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டது.—136.
- 104 அமெரிக்காவிலுள்ள பென்சில்வேனியாவில் 1886 ஜனவரி 22க்கும் பிப்ரவரி 26க்கும் இடையில் 10,000க்கும் அதிகமான சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்தது இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. ஊதுலை மற்றும் கரி உலைத் தொழிலாளர்கள் கூலி உயர்வு மற்றும் சிறப்பான உழைப்பு நிலைமைகளுக்காக வேலைநிறுத்தம் செய்தார்கள். சில கோரிக்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.—136.
- 105 *The Commonweal* ("பொது நலம்") — லண்டனிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட ஆங்கில வாரச் சஞ்சிகை; 1885 முதல் 1891 வரை மற்றும் 1893—1894இல் வெளியிடப்பட்டது; சோஷலிஸ்டு லீகின் குரலாக இருந்தது; 1885 மற்றும் 1886இல் பி. எங்கெல்ஸ் இச்சஞ்சிகையில் சில கட்டுரைகளை எழுதினார்.—139.
- 106 சாசனவாதிகளின் கோரிக்கைகளை (சாசனவாதம்—கிரேட் பிரிட்டனில் 1830—1850ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற முதல் வெகுஜன மற்றும் அரசியல் ரீதியாக ஒழுங்கமைந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இயக்கம்) கொண்ட மக்கள் சாசனம் பாராளுமன்றத்துக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற மசோதாவின் வடிவத்தில் 1838 மே 8இல் வெளியிடப்பட்டது; பொது வாக்குரிமை (21 வயதுக்கு அதிகமான ஆண்களுக்கு), பாராளுமன்றத்துக்கு ஆண்டு தோறும் தேர்தல்கள், இரகசிய வாக்களிப்பு முறை, சம அளவில் தேர்தல் தொகுதிகள், பாராளுமன்ற வேட்பாளர்களுக்குச் சொத்துத் தகுதி பற்றிய விதிகள் ரத்து செய்யப்படுதல், எம்.பி.க்களுக்கு சம்பளம் தருதல் ஆகிய ஆறு ஷரத்துக்கள் சாசனத்தில் இடம் பெற்றிருந்தன. சாசனவாதிகள் மேற்கூறிய கோரிக்கைகளைக் கொண்ட மூன்று மகஜர்களைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தனர்; அவை முறையே 1839, 1842, 1849ஆம் ஆண்டுகளில் நிராகரிக்கப்பட்டன.—140.
- 107 இங்கிலாந்தின் பாராளுமன்றம் மக்கள் சாசனத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கின்ற மகஜரைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதை ஒட்டி சாசனவாதிகள் 1848 ஏப்ரல் 10ந் தேதியன்று வெகுஜன

ஆர்ப்பாட்டத்தை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்; இவர்களுடைய ஊசலாட்டத்தாலும் உறுதியின்மையாலும் ஆர்ப்பாட்டம் தோல்வியில் முடிவடைந்தது. பிற்போக்குச் சக்திகள் தொழிலாளர்களை நசுக்குவதற்கும் சாசனவாதிகளை அடக்குவதற்கும் இத்தோல்வியைப் பயன்படுத்தின.—140.

108 ஆங்கில காமன்ஸ் சபையினால் 1831இல் நிறைவேற்றப் பட்டுப் பிரபுக்கள் சபையினால் முடிவாக 1832 ஜூனில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேர்தல் சட்டச் சீர்திருத்தம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. பாராளுமன்றத்தில் தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கத்தின் பிரதிநிதிகள் நுழைவதற்கு இச்சீர்திருத்தம் வழி வகுத்தது. தேர்தல் சட்டத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டும் என்னும் போராட்டத்தில் முக்கியமான சக்திகளாக இருந்த பாட்டாளி வர்க்கமும் குட்டி முதலாளி வர்க்கமும் மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தினால் ஏமாற்றப்பட்டன; அவைகளுக்குத் தேர்தல் சட்ட உரிமைகள் அளிக்கப்படவில்லை.—140.

109 பிரிட்டனில் 1867ஆம் ஆண்டில் வெகுஜன தொழிலாளர்கள் இயக்கத்தின் நிர்ப்பந்தத்தின்படி இரண்டாவது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் விளைவாக இங்கிலாந்தின் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை இரண்டு மடங்கு கூடியது; தேர்ச்சிப் பெற்ற தொழிலாளர்களில் குறிப்பிட்ட பகுதியினர் வாக்குரிமையைப் பெற்றனர்.

பிரிட்டனில் கிராமப் பகுதிகளில் வெகுஜன இயக்கத்தின் நிர்ப்பந்தத்தினால் 1884இல் மூன்றாவது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் விளைவாக 1867இல் நகர மக்களுக்கு எந்த நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டதோ, அவை கிராமப் பிரதேசங்களுக்கும் பரப்பப்பட்டன. இந்தச் சீர்திருத்தத்துக்குப் பிறகும் இங்கிலாந்தில் மக்கள் தொகையின் பரந்த அடுக்கினர், குறிப்பாக விவசாயப் பாட்டாளி வர்க்கம், நகர ஏழைகள் மற்றும் பெண்கள் வாக்குரிமை பெறவில்லை.—143.

110 ஈஸ்ட் என்ட் ("East End")——லண்டன் மாநகரத்தின் ஒரு பகுதி.—146.

111 விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஊக்குவிப்புக்கான பிரிட்டிஷ் சங்கம் 1831இல் நிறுவப்பட்டு இன்று வரை இருந்து வருகிறது;

இச்சங்கத்தின் ஆண்டுக் கூட்டங்களின் ஆவணங்கள் ஆண்டறிக்கைகளாகப் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன.—148.

- 112 இத்தாலிய உழைக்கும் மக்களின் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியின் தலைவர்களுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் பி. எங்கெல்ஸ் இக்கட்டுரையை எழுதினார். நாட்டின் உழைக்கும் மக்களின் வெகுஜன இயக்கம் பிரம்மாண்டமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் கட்சி எத்தகைய செயல்தந்திரத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி பி. எங்கெல்சின் கருத்துக்களை அவர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். இத்தாலியில் முதிர்ச்சியடைந்துக் கொண்டிருந்த புரட்சியின் முதலாளித்துவத்தன்மையை வலியுறுத்திப் புரட்சியில் பாட்டாளி வர்க்கம் சுறுசுறுப்பாகப் பங்கெடுப்பதையும் வர்க்கம் என்ற முறையில் அதன் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்ற சோஷலிஸ்டுச் செயல்தந்திரத்தை பி. எங்கெல்ஸ் விளக்குகிறார்.—155.
- 113 கவலோட்டியின் தலைமையிலிருந்த இத்தாலியத் தீவிரவாதிகளுக்கு மாற்றுப்பட்ட குடியரசுவாதிகள் என்னும் பெயர் தரப்பட்டிருந்தது. குட்டி மற்றும் நடுத்தர முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களை வெளியிட்ட தீவிரவாதிகள் ஜனநாயக நிலையைக் கடைப்பிடித்தார்கள், சில விஷயங்களில் சோஷலிஸ்டுகளுடன் ஒத்துழைத்தார்கள்.—157.
- 114 *La Réforme* ('சீர்திருத்தம்')—பிரெஞ்சுத் தினசரிப் பத்திரிகை; குட்டி முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகவாத-குடியரசுவாதிகள் மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்க சோஷலிஸ்டுகளின் குரலாக இருந்த இப்பத்திரிகை பாரிசில் 1843 முதல் 1850 வரை வெளியிடப்பட்டது.—161.
- 115 குட்டி முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகவாதிகளான லெத்ரூ-ரொலேன் மற்றும் ஃபிலொக்கோன் மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்க சோஷலிஸ்ட் லுயீ பிளான் 1848 பிப்ரவரி 24இல் அமைக்கப்பட்ட பிரெஞ்சுக் குடியரசின் தற்காலிக அரசாங்கத்தில் பங்கெடுத்தது இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—161.
- 116 எங்கெல்ஸ் எழுதிய பிரான்சிலும் ஜெர்மனியிலும் விவசாயப் பிரச்சினை என்னும் நூல் விவசாயப் பிரச்சினை குறித்த முக்கியமான மார்க்சிய நூலாகும். 1894இல் ஜெர்மனி

யின் சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் பிராங்க்பர்ட் காங்கிரசில் விவசாயச் செயல்திட்ட நகல் விவாதிக்கப்பட்ட பொழுது ஃபொல்மார் மற்றும் இதர சந்தர்ப்பவாதிகள் பணக்கார விவசாயிகள் சோஷலிஸ்டு முறைக்குப் படிப் படியாக மாற முடியும், இத்தியாதி என்ற மார்க்சிய-எதிர்ப்புத் “தத்துவங்களை” நுழைக்க முயற்சி செய்தது இந்த நூல் எழுதுவதற்கு உடனடிக் காரணமாக இருந்தது. பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுகள் 1892இல் மர்சேலில் நிறைவேற்றி 1894இல் நான்டில் பிற்சேர்க்கைகளுடன் கூடிய விவசாயச் செயல்திட்டம் மார்க்சியத்திலிருந்து விலகி சந்தர்ப்பவாதிகளுக்குச் சலுகைகளைச் செய்ததும் இத்தவறுகளைத் திருத்த இந்நூலை எழுதுமாறு பி. எங்கெல்சைத் தூண்டியது.

அத்துடன் பி. எங்கெல்ஸ் விவசாயிகளின் வெவ்வேறு குழுக்களைப் பற்றி பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கையின் புரட்சிகரக் கோட்பாடுகளைத் தெளிவுபடுத்துகிறார், தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் உழைக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையில் கூட்டணிக் கருத்தை விரித்துரைக்கிறார்.—163.

- 117 குறிப்பு 14ஐப் பார்க்க.—164.
- 118 சிவில் சட்டம் (Code Civil) முதலாவது நெப்போலிய னுடைய ஆட்சியின் போது 1804இல் நிறைவேற்றப்பட்டது; இச்சட்டம் “நெப்போலியன் சட்டம்” என்றும் சொல்லப்பட்டது.—171.
- 119 Sozialdemokrat (“சமூக-ஜனநாயகவாதி”) —ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் வாரப் பத்திரிகை; 1894—1895இல் பெர்லினிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது.—193.
- 120 பிரஷ்ய இனத்தின் புனித ஜெர்மன் பேரரசு என்ற பொழுது பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனி ஒற்றுமைப்படுத்தப்பட்டது, ஜெர்மன் பிரதேசங்கள் பிரஷ்ய மயமாக்கப்பட்டன என்பதை வலியுறுத்துவதற்காக பி. எங்கெல்ஸ் ஜெர்மன் இனத்தின் மத்திய கால புனித ரோமானியப் பேரரசு (குறிப்பு 10ஐப் பார்க்க) என்னும் பெயரை மாற்றி எழுதுகிறார்.—198.
- 121 “மார்க்ஸ் மற்றும் கார்ட்மன் வரை ஹெகல் மற்றும் ஹெகலியவாதிகளான வரலாற்றுத் தத்துவஞானம்”

என்னும் தலைப்பில் 1890இல் லைப்சிக்கில் வெளியிடப் பட்ட பா. பார்ட்டின் நூல் இங்கே குறிப்பிடப்படு கிறது.—201.

- 122 *Deutsche Worte* (“ஜெர்மன் சொல்”) —ஆஸ்திரியாவின் பொருளாதார மற்றும் சமூக-அரசியல் சஞ்சிகை; வியென்னாவிலிருந்து 1881க்கும் 1904க்கும் இடையில் வெளியிடப்பட்டது.

மோ. வீர்ட் “ஹெகல் சம்பந்தமான பழிகளும் நம் கால ஜெர்மனியில் அவர் ஒடுக்கப்படுவதும்” என் னும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரை இந்தச் சஞ்சிகையின் 5வது இதழில் (1890) பிரசுரிக்கப்பட்டது.—201.

- 123 *Berliner Volks-Tribüne* (“பெர்லின் மக்கள் குரல்”)— சமூக-ஜனநாயகவாதிகளின் வாரப் பத்திரிகை; “இளைஞர்கள்” என்னும் அரை அராஜகவாதிகளின் கோஷ்டி யை நோக்கிச் சாய்ந்தது; 1887க்கும் 1892க்கும் இடையில்த் வெளியிடப்பட்டது.

“தன் உழைப்பின் முழு உற்பத்திப் பொருள் ஒவ்வொருவருக்கும்” என்னும் விவாதக் கட்டுரைகள் இந்தப் பத்திரிகையில் 1890 ஜூன் 14க்கும் ஜூலை 12க்கும் இடையில் வெளியிடப்பட்டன.—202.

- 124 மதச் சீர்திருத்தம் — 16ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனி, ஸ்வீட்சர்லாந்து, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் மற்றும் இதர நாடுகளில் விரிவாகப் பரவிய கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு எதிரான பொது மக்களின் இயக்கம். இது வெற்றி யடைந்த நாடுகளில் (இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து, நெதர் லாந்து, ஜெர்மனியின் ஒரு பகுதி மற்றும் ஸ்காண்டி நேவிய நாடுகள்) புதிய, புரோட்டஸ்டென்டு என்றழைக்கப்பட்ட திருச்சபைகள் அமைக்கப்பட்டது இவ்வியக் கத்தின் பின்விளைவாகும்.—209.

- 125 *Züricher Post* (“ஜூரிஹ் போஸ்ட்”)—ஜனநாயக தின சரிப் பத்திரிகை; 1879 முதல் 1936 வரை ஜூரிஹ் லிருந்து வெளியிடப்பட்டது.—213.

- 126 பி. எங்கெல்ஸ் இங்கே சிவில் சட்டத்தை(குறிப்பு 118ஐப் பார்க்க) மட்டும் குறிப்பிடவில்லை; விரிவான அர்த்தத் தில் 1804—1810இல் முதலாவது நெப்போலியனால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஐந்து (சிவில், சிவில் விசாரணை முறை, வர்த்தக, கிரிமினல் மற்றும் கிரிமினல் விசாரணை

- (முறை) சட்டங்களும் பிரதிநிதித்துவம் செய்த முதலாளித்துவச் சட்ட அமைப்பு முழுவதையும் குறிப்பிடுகிறார். இச்சட்டங்கள் நெப்போலியன் பிரான்சினால் கைப்பற்றப்பட்ட மேற்கு ஜெர்மனி மற்றும் தென்-மேற்கு ஜெர்மன் பிரதேசங்களில் அமுலாக்கப்பட்டன; ரைன் மாநிலம் 1815இல் பிரஷ்யாவுடன் சேர்ந்த பிறகும் கூட அங்கே அமுலில் இருந்தன.—219.
- 127 இங்கிலாந்தில் 1688இல் நடைபெற்ற திடீர்ப்புரட்சி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; அதன் விளைவாக ஸ்டூவர்ட் மரபு ஆட்சியிலிருந்து அகற்றப்பட்டது, வில்லியம் ஆரஞ்சை அரசராகக் கொண்ட அரசியலமைப்புச் சட்ட முடியாட்சி நிறுவப்பட்டது (1689); நிலப்பிரபுக்களின் மேற்குடியினருக்கும் மேல்தட்டு முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட சமரசத்தை அது ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தது.—222.
- 128 ஆதிமூல இறைமைவாதம் — வடிவமற்ற, அறிவுள்ள கடவுள் பிரபஞ்சத்தின் மூல கர்த்தா என்று அங்கீகரிக்கின்ற, ஆனால் கடவுள் இயற்கையிலும் மனித வாழ்க்கையிலும் தலையிடுகிறார் என்பதை நிராகரிக்கின்ற சமய-தத்துவஞானப் போதனை.—222.
- 129 பிரான்ஸ் மேரிங் எழுதிய “வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தைப்பற்றி” என்னும் கட்டுரை 1893இல் “லேஸ்ஸிங் தொல்கதை” என்னும் நூலின் பிற்சேர்க்கையாக வெளியிடப்பட்டது.—225.
- 130 ஆதிகால மக்களின் இயற்கையான வாழ்க்கை நிலை பொதுப்படையான சமத்துவத்தை முன்னூகித்தது என்பது ரூஸோவின் தத்துவம். தனியுடைமை மற்றும் தனிநபர்களுக்கு இடையில் உடைமை வேறுபாடுகளின் வளர்ச்சியினால் மக்கள் இயற்கை நிலையிலிருந்து சிவில் அரசுக்கு மாறினார்கள்; சமூக ஒப்பந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசு நிறுவப்படுதலை அது தகவமைத்தது. ஆனால் பிற்பாடு அரசியல் சமத்துவமின் மையின் வளர்ச்சி சமூக ஒப்பந்தம் மீறப்படுவதற்கும் சட்ட ஒழுங்கு இல்லாத புதிய நிலைமைக்கும் இட்டுச் செல்கிறது. பிந்திய நிலைமையை ஒழிப்பதற்குப் புதிய சமூக ஒப்பந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட விவேகமுள்ள அரசு அவசியமாகிறது என்று இத்தத்துவம் கூறுகிறது.—228.

- 131 மெர்க்கன்டிலிசம்—பொருளாதாரக் கருத்துக்கள் மற்றும் 15—18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சில ஐரோப்பிய அரசுகளில் வர்த்தகர்களுடைய நலன்களுக்காகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கையின் அமைப்பு. இக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த அரசுகள் இறக்குமதியைக் காட்டிலும் ஏற்றுமதி அதிகமாக இருக்கும்படி தம்முடைய வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டன. இந்த நோக்கத்துடன் உள்நாட்டுத் தொழில்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கின்ற கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.
- பிசியோகிராட்டுகள்—18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்தில் தோன்றிய போக்குகளில் ஒன்று; பிசியோகிராட்டுகள் மெர்க்கன்டிலிசத்தை எதிர்த்தார்கள். முதலாளித்துவ உறவுகள் வளர்ச்சியடைவதற்குச் சாதகமான நிலைமைகளை உருவாக்குகின்ற பொருளாதாரக் கொள்கையை ஆதரித்தார்கள்: காப்புவாதத்தை நிராகரித்தார்கள், கிட்டுகளின் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்துப் போராடினார்கள், வர்த்தகச் சுதந்திரம் மற்றும் போட்டியைக் கோரினார்கள்.—228.
- 132 சிலுவைப் போர்கள்—மேற்கு ஐரோப்பாவின் நிலப்பிரபுக்களும் கத்தோலிக்க திருச்சபையும் 1096—1270ஆம் ஆண்டுகளில் கிழக்கு நாடுகளுக்கு (சிரியா, பாலஸ்தீனம் மற்றும் வடக்கு ஆப்பிரிக்கா) நடத்திய காலனியாதிக்கப் படையெடுப்புகள்; இப்போக்குகளில் பங்கெடுத்தவர்கள் “கடவுளின் சுவப்பெட்டி” மற்றும் “புனித மண்ணை” (பாலஸ்தீனம்) விடுவிக்கக் கோரும் கோஷங்களை முழங்கினார்கள்; ஆனால் அவர்களுடைய மதக் கோஷங்களுக்குப் பின்னால் பிரதேச ஆக்கிரமிப்பு நோக்கங்கள் மறைந்திருந்தன.—228.
- 133 குறிப்பு 8ஐப் பார்க்க.—231.
- 134 குறிப்பு 10ஐப் பார்க்க.—232.
- 135 நி. பி. டேனியல்சன், “சீர்திருத்தத்துக்குப் பிந்திய நமது சமூக பொருளாதாரத்தைப் பற்றிய சித்திரங்கள்” என்னும் 1893இல் வெளியிடப்பட்ட நூல் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—234.
- 136 ருஷ்யாவில் 1861இல் பண்ணையடிமை முறை ஒழிக்கப்

- பட்ட பிறகு நிலவிய விவசாய உறவுகள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.—234.
- 187 (விவசாயக்) கம்யூன் ருஷ்யாவில் விவசாயிகள் நிலத்தைப் பயன்படுத்தும் கூட்டு வடிவில் நிலவியது, கட்டாயமாகப் பயிர்களை மாற்றி மாற்றிப் பயிரிடுவது மற்றும் பிரிவினை செய்யப்படாத காடுகள் மற்றும் மேய்ச்சல் நிலங்கள் இதன் சிறப்பியல்புகளாக இருந்தன. இதன் முக்கியமான அம்சங்கள்: கூட்டுப் பொறுப்பு, பங்கு நிலத்தை மறுக்கும் உரிமை பறிக்கப்படுதல், நிலத்தைக் காலவட்ட முறையில் மறுவினியோகம் செய்தல், பங்கு நிலத்தை வாங்கவோ, விற்கவோ முடியாதபடித் தடைசெய்தல் ஆகியவையே.—237.
- 188 குலாக்குகள் — கிராம ஏழைகளைச் சுரண்டுகின்ற பணக்கார விவசாயிகள்.—238.
- 189 பக்திவாதம்—17ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் புரோட்டஸ்டென்டிசுத்தில் தோன்றிய சமய-மாயாவாதப் போக்கு; திருச்சபையில் நிலவிய சடங்குகளைக் குறை கூறியது; நம்பிக்கையில் உறுதியாக இருக்க வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தியது; கேளிக்கைகளைப் பாவச் செயல்கள் என்று கண்டனம் செய்தது.
விரிவான அர்த்தத்தில் — சமய-மாயாவாத மனப்பாங்கும் நடத்தையும்.—241.
- 140 கு. கூலிஹ் என்பவர் எழுதிய “நம் காலத்தின் மிகவும் முக்கியமான வர்த்தக அரசுகளின் வர்த்தகம், தொழில்துறை மற்றும் விவசாயம் பற்றிய வரலாற்று வர்ணனை” என்னும் பல தொகுதிகளைக் கொண்ட நூலை பி. எங்கெல்ஸ் மனதில் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்நூல் 1830க்கும் 1845க்கும் இடையில் வெளியிடப்பட்டது.—243.
- 141 *Archiv für sociale Gesetzgebung und Statistik* என்னும் சஞ்சிகையில் (1894) வே. லோம்பார்ட் எழுதிய “கார்ல் மார்க்சின் பொருளாதார அமைப்பின் விமர்சனம்” என்னும் கட்டுரை இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—244.
- 142 பி. எங்கெல்ஸ் 1895 மே மாதத்தில் “‘மூலதனம்’ நூலின் 3வது தொகுதியின் பிற்சேர்க்கை”: “மதிப்பு விதியும் லாப வீதமும்” மற்றும் “பங்குச் சந்தையை” எழுதினார்.—247.

பெயர்க் குறிப்பகராதி

அகுஸ்தஸ் (கி.மு.63—கி.மு.14)—முதல் ரோமானிய சக்
கரவர்த்தி (கி.மு.27—கி.மு.14).—242.

அர்ன்ட் [Arndt], எர்னெஸ்ட் மோரிட்ஸ் (1769—1860)—
ஜெர்மன் எழுத்தாளர், வரலாற்றாசிரியர், மொழியிய
லாளர்; அவருடைய எழுத்துக்களில் தேசியவாதக் கூறு
கள் இடம் பெற்றிருந்தன.—14, 15.

அலெக்சாந்தர் முதலாவது (1777—1825)—ருஷ்யாவின்
பேரரசர் (1801—1825).—8, 9, 50, 69.

அலெக்சாந்தர் இரண்டாவது (1818—1881)—ருஷ்யாவின்
பேரரசர் (1855—1881).—45.

அலெக்சாந்தர் மூன்றாவது (1845—1894)—ருஷ்யாவின்
பேரரசர் (1881—1894).—79.

இயோசீப் இரண்டாவது (1741—1790)—புனித ரோமா
னியப் பேரரசு என்று அழைக்கப்பட்ட அரசின் சக்
கரவர்த்தி (1765—1790).—26.

ஒர்சினி [Orsini], ஃபெலீச்சி (1819—1858)—இத்தாலியப்
புரட்சிக்காரர், முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகவாதி, குடி
யரசுவாதி; தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திலும் இத்
தாலியை ஒற்றுமைப்படுத்துவதிலும் முக்கியமான
பங்கு வகித்தவர்; மூன்றாவது நெப்போலியனைக்
கொலை செய்ய முயற்சித்ததற்காக மரண தண்ட
னைக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்.—21.

ஓவன் [Owen], ராபர்ட் (1771—1858)—பிரபல ஆங்கில
கற்பனாவாத சோஷலிஸ்ட்.—149.

- ஃபாயர்பாக் [Feuerbach], லூத்விக் (1804—1872)—மார்க் சுக்கு முந்திய காலத்தின் மாபெரும் ஜெர்மன் பொருள் முதல்வாதத் தத்துவஞானி.—223.
- ஃபிலீப் இரண்டாவது ஔகூஸ்ட் (1165—1223)—பிரெஞ்சு அரசர் (1180—1223).—228.
- ஃபிலொக்கோன் [Flocon], ஃபெர்டினாண்டு (1800—1866)—பிரெஞ்சு அரசியலாளர், கட்டுரையாளர், குட்டி முதலாளித்துவ வகை ஜனநாயகவாதி, Réforme செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவர்; 1848இல் தற்காலிக அரசாங்கத்தில் பதவி வகித்தார்.—161.
- ஃபிஹ்டெ [Fichte], யோஹன் கோட்லிப் (1762—1814)—மூலச்சிறப்பான ஜெர்மன் தத்துவஞானத்தின் பிரதிநிதி, அகநிலைக் கருத்துமுதல்வாதி.—228.
- ஃபுல்ட் [Fould], அஷீல் (1800—1867) — பிரெஞ்சு வங்கியதிபர், ஆர்லியான்வாதி, பிற்காலத்தில் போனப்பார்டின் ஆதரவாளர்; 1849க்கும் 1867க்கும் இடையில் பல தடவைகள் நிதி அமைச்சராக இருந்தவர்.—43.
- கப்ரிவி [Caprivi], லேவொ, கவுன்ட் (1831—1899)—ஜெர்மன் இராஜியவாதி மற்றும் ஜெனரல், ஜெர்மன் பேரரசின் சான்சலர் (1890—1894).—124.
- கரிபால்டி [Garibaldi], ஜுஸேப்பெ (1807—1882)—இத்தாலியப் புரட்சிக்காரர் மற்றும் ஜனநாயகவாதி; இத்தாலியில் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர்.—22, 77.
- கவலோட்டி [Cavallotti], ஃபெலீச்சி (1842—1898)—இத்தாலிய அரசியல்வாதி, கட்டுரையாளர், இத்தாலியின் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர், முதலாளித்துவத் தீவிரவாதிகளின் தலைவர்.—157.
- கவுர் [Cavour] கமிலோ பென்சொ, கவுன்ட் (1810—1861)—இத்தாலிய இராஜியவாதி, சர்டினியாவின் அரசாங்கத்தின் தலைவர் (1852—1859 மற்றும் 1860—1861); சவோய்யா அரசமரபின் தலைமையின் கீழ் மூன்றாவது நெப்போலியனது ஆதரவை எதிர்பார்த்து இத்தாலியை “மேலேயிருந்து” ஒற்றுமைப்படுத்துகின்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்; 1861இல் ஒன்றுபட்ட இத்

தாலிய அரசாங்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார்.—
25.

காப்டேன் [Cobden], ரீச்சார்ட் (1804—1865) — ஆங்கிலத் தொழிற்சாலை அதிபர், அரசியல்வாதி; வர்த்தகச் சுதந்திரக்காரர்களின் தலைவர்கள் மற்றும் தாலியச் சட்டங்களுக்கு எதிரான லீகைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர்; பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர்.—119.

காம்பஹாவுஸன் [Carnphausen], லுடோல்ப் (1803—1890)—ஜெர்மன் வங்கியதிபர், ரைன் பகுதியைச் சேர்ந்த முதலாளித்துவ மிதவாதிகளின் தலைவர்களில் ஒருவர்; 1848 மார்ச்—ஜூன் மாதங்களில் பிரஷ்யாவின் அமைச்சர்-ஜனாதிபதி.—34.

கார்ல், வாரிசு இளவரசர்—கார்ல், லூத்விக் யோஹன் பார்க்க.

கார்ல், லூத்விக் யோஹன் (1771—1847)—ஆஸ்திரியாவின் ஆர்ச்டியூக், ஃபீல்டு மார்ஷல், பிரான்சுக்கு எதிரான யுத்தங்களில் தலைமைத் தளகர்த்தர் (1796, 1799, 1805 மற்றும் 1809); யுத்த அமைச்சர் (1805—1809).—73.

கார்ல் வீரப்பெருந்தகை (1433—1477)—புர்குண்டி டியூக் (1467—1477).—231.

கால்வின் [Calvin], ஜான் (1509—1564)—மதச் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் பிரபலச் செயலாளர், புரோட்டஸ்டென்டிசத்தின் ஒரு போக்காகிய கால்வினிசத்தின் ஸ்தாபகர்; இப்போக்கு மூலதனத்தின் ஆதித் திரட்சிச் சகாப்தத்தில் முதலாளி வர்க்கத்தின் நலன்களை வெளியிட்டது.—227.

கானிதஸ் [Kanitz], ஹான்ஸ் வில்ஹெல்ம் அலெக்சாந்தர், கோமகன் (1841—1913)—ஜெர்மன் அரசியல்வாதி, கன்சர்வேட்டிவ் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர், பிரஷ்ய நாடாளுமன்றம் மற்றும் ஜெர்மன் ரைஹ்ஸ்டாகில் பிரதிநிதி.—179.

கான்ட் [Kant], இம்மனுயேல் (1724—1804)—மூலச்சிறப்பான ஜெர்மன் தத்துவஞானத்தின் மூலகர்த்தா, கருத்து முதல்வாதி.—222, 228.

கிராயோர்ட் [Crawford], எமீலி (1831—1915)—ஆங்கிலப் பத்

சொலோன் (கி.மு. சுமார் 638—சுமார் 558)—ஏதன்சின் சட்டமியற்றுபவர், வெகுஜன நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் உயர்குடியினரை எதிர்த்து சில சீர்திருத்தங்களை நிறைவேற்றினார்.—237.

டெக்கார்ட் [Descartes], ரெனே (1596—1650) — பிரெஞ்சு இருமைவாதத் தத்துவஞானி, கணித அறிஞர் மற்றும் இயற்கை விஞ்ஞானி.—201.

டேனியல்சன், நிக்கலாய் பிரான்ஸெவிச் (புனைபெயர்: நிக்கலாய்—ஒன், (1844—1918) — ருஷ்யப் பொருளியலாளர்-எழுத்தாளர், கா. மார்க்சின் “மூலதனம்” என்னும் நூலை ருஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்த்தார்; கா. மார்க்ஸ் மற்றும் பி. எங்கெல்சுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்திருந்தார்.—234.

டொரிச்சேல்லி [Torricelli], எவான்ஜெலிஸ்டா (1608—1647) —இத்தாலிய பௌதிக விஞ்ஞானி, கணித அறிஞர்.—240.

தியேர் [Thierry], ஓசுஸ்டேன் (1795—1856) — பிரெஞ்சு மிதவாத வரலாற்றாசிரியர்.—242.

தியேர் [Thiers], அடோல்ப் (1797—1877) — பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியர், இராஜியவாதி, நிர்வாக ஆட்சித் தலைவர் (மந்திரிச் சபையின் தலைவர்) (1871); குடியரசின் ஜனாதிபதி (1871—1873); பாரிஸ் கம்யூனை நசுக்கிய கொலைப்பாதகன்.—70, 84.

திலெ [Thile], கார்ல் ஹெர்மன் வான் (1812—1889)—பிரஷ்யாவின் ராஜதந்திரி, பிரஷ்யாவின் (1862—1871), ஜெர்மன் பேரரசின் (1871—1873) வெளிநாட்டுத் துறையின் துணை அமைச்சர்.—63.

நிக்கலாய் முதலாவது (1796—1855)—ருஷ்யப் பேரரசர் (1825—1855).—16, 18, 46.

நெப்போலியன் முதலாவது போனப்பார்ட் (1769—1821)—பிரான்சின் பேரரசர் (1804—1814 மற்றும் 1815).—7, 15, 23, 26, 30, 80, 100, 164, 219, 242.

நெப்போலியன் மூன்றாவது (லூயீ நெப்போலியன் போனப்பார்ட்) (1808—1873)—முதலாவது நெப்போலியனின் மருமகன், இரண்டாவது குடியரசின் ஜனாதிபதி (1848—

1851), பிரெஞ்சுப் பேரரசர் (1852—1870).—16, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 30, 41, 43, 44, 48, 50—53, 54, 59, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 77, 84, 143.

பார்ட் [Barth], பாவுல் (1858—1922)—ஜெர்மன் தத்துவஞானி மற்றும் சமூகவியலாளர்.—201, 203, 226, 229.

பால்ஃரேவ் [Palgrave], ராபர்ட் ஹார்ரி இங்கிலிஸ் (1827—1919)—ஆங்கில வங்கியதிபர் மற்றும் பொருளியலாளர்.—148.

பால்மெர்ஸ்டன் [Palmerston], ஹென்ரி ஜான் தெம்பல், விக் கவுண்ட் (1784—1865) — ஆங்கில இராஜியவாதி, டேர்ரி, 1830 முதல் விக் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர்; வெளிநாட்டுத் துறை அமைச்சர் (1830—1834, 1835—1841 மற்றும் 1846—1851), உள்நாட்டுத் துறை அமைச்சர் (1852—1855) மற்றும் பிரதம மந்திரி (1855—1858 மற்றும் 1859—1865).—18, 45.

பிராவுன் [Braun], ஹென்ரிஹ் (1854—1927)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதி, சீர்திருத்தவாதி, பத்திரிகையாளர், சில பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் ஆசிரியர்.—244.

பிரான்ஸ் முதலாவது (1768—1835)—ஆஸ்திரியாவின் பேரரசர் (1804—1835).—26.

பிரான்ஸ்-இயோசீஃப் முதலாவது (1830—1916)—ஆஸ்திரியாவின் பேரரசர் (1848—1916).—28.

பிரெடெரிக் இரண்டாவது (பட்டப்பெயர்: மாபெரும்) (1712—1786)—பிரஷ்யாவின் அரசர் (1740—1786)—15, 29, 42, 199.

பிரெடெரிக் ஏழாவது (1808—1863)—டேனிஷ் அரசர் (1848—1863).—46.

பிரெடெரிக் வான் அகூஸ்தன்பர்க் (1829—1880)—ஷ்லேஸ்விக்க்-ஹோல்ஷ்டைன்-ஸோன்டென்பர்க்-அகூஸ்தன்பர்க்கின் இளவரசர், 1863 முதல் எட்டாவது பிரெடெரிக் என்னும் பெயரைக் கொண்ட ஷ்லேஸ்விக்க்-ஹோல்ஷ்டைனின் கோமகன்.—47.

- பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம் (1620—1688) — பிரான்சுடென்பர்கின் குர்புர்ஸ்ட் (1640—1688).—30, 42, 230.
- பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம் மூன்றாவது (1770—1840)—பிரஷ்யாவின் அரசர் (1797—1840).—30, 38.
- பிரெடெரிக்-வில்ஹெல்ம் நான்காவது (1795—1861)—பிரஷ்யாவின் அரசர் (1840—1861).—71.
- பிரென்டானோ [Brentano], லூயோ (1844—1931)—ஜெர்மன் கொச்சையான பொருளியலாளர், கத்தேடெர்-சோஷலிசத்தின் முக்கியமான பிரதிநிதிகளில் ஒருவர்.—145.
- பிரைட் [Bright], ஜான் (1811—1889) — ஆங்கில ஆலை முதலாளி, வர்த்தகச் சுதந்திரக்காரர், தானியச் சட்டங்களுக்கு எதிரான லீகைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர்; 1860க்களின் கடைசி முதல் லிபரல் கட்சியின் தலைவர்களில் ஒருவர்.—119, 139.
- பிரொட்ஹோர்ஸ்ட் [Broadhurst], ஹென்ரி (1840—1911)—ஆங்கில அரசியல்வாதி, தொழிற்சங்கத் தலைவர்களில் ஒருவர், சீர்திருத்தவாதி, பாராளுமன்றத்தில் லிபரல் கட்சியின் உறுப்பினர்.—153.
- பிலைஹ்ரோடெர் [Bleichröder], கேர்சன் (1822—1893)—ஜெர்மன் நிதியதிபர்; பிஸ்மார்க்கின் தனிப்பட்ட வங்கியதிபர், நிதி விவகாரங்களில் அதிகார பூர்வமில்லாத ஆலோசகர், பல்வேறு ஊக வணிபத் திட்டங்களை ஏற்படுத்தியவர்.—43, 51.
- பிலோஹ் [Bloch], ஜோசப் (1871—1936) — *Sozialistische Monatshefte* என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்.—208
- பிளான் [Blanc], லூயீ (1811—1882) — பிரெஞ்சு குட்டி முதலாளித்துவ சோஷலிஸ்ட், வரலாற்றாசிரியர்; 1848இல் தற்காலிக அரசாங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்தவர்; 1848 ஆகஸ்ட் மாதத்துக்குப் பிறகு நாடு பெயர்ந்து லண்டனிலிருந்த குட்டி முதலாளிகளின் தலைவர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.—161.
- பிஸ்மார்க் [Bismarck], ஓட்டோ, கோமகன் (1815—1898) — இராஜியவாதி, பிரஷ்ய மற்றும் ஜெர்மன் ராஜதந்திரி,

பிரஷ்யாவின் மந்திரி-ஜனாதிபதி (1862—1871), ஜெர்மன் பேரரசின் சான்சலர் (1871—1890).—25, 30, 40, 41, 43, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 52, 53, 54, 55, 57, 58, 59, 61, 64, 65, 67, 68, 71, 77, 79, 80, 83, 84, 87, 88, 90, 91, 92, 94, 95, 97, 98, 99, 104, 105, 143, 230.

புட்காமர் [Puttkamer], ராபர்ட் விக்டர் (1828—1900)—பிரஷ்யப் பிற்போக்கான இராஜியவாதி. உள்நாட்டுத் துறை அமைச்சர் (1881—1888).—36.

புர்பக்கீ [Bourbaki], ஷார்ல் (1816—1897) — பிரெஞ்சு ஜெனரல்.—35.

பெபெல் [Bebel], ஜொசுஃட் (1840—1913) — ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தின் ஸ்தாபகர்கள் மற்றும் தலைவர்களில் ஒருவர்; கர். மார்க்ஸ், பி. எங்கெல்சின் நண்பர், சக்தோழர்; முதலாவது அகிலம் மற்றும் இரண்டாவது அகிலத்தில் பங்கெடுத்தவர்.—56.

பெர்ன்ஷ்டைன் [Bernstein], எடுவார்டு (1850—1932)—ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகவாதி, கட்டுரையாளர்; பி.எங்கெல்ஸ் மரணமடைந்த பிறகு மார்க்சியத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று பகிரங்கமாகப் பிரசாரம் செய்தார்.—224.

பெர்ன்ஸ் [Burns], ஜான் (1858—1943)—பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர், சீர்திருத்தவாதி; 1892இல் பாராளுமன்றத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், முதலாளித்துவப் பிரதிநிதிகளைச் சேர்ந்தார்.—152.

பெனெடெத்தி [Benedetti], வென்சன் (1817—1900)—பிரெஞ்சு ராஜதந்திரி, 1864 முதல் 1870 வரை பெர்லினில் பிரெஞ்சுத் தூதராக இருந்தார்.—63, 64.

பேட்டி [Petty], வில்லியம் (1623—1687) — ஆங்கிலப் பொருளியலாளர் மற்றும் புள்ளியியலாளர், இங்கிலாந்தில் மூலச்சிறப்பான முதலாளித்துவ அரசியல் பொருளாதாரத்தின் ஸ்தாபகர்.—246.

போர்கியஸ் [Borgius], வொல்தேர் (1870—1928க்குப் பின்பு)—239.

போனிக் [Boenigk], ஓட்டோ, பிரபு வான் — ஜெர்மன் சமூக

- ஊழியர்; பிரெஸ்லாவ் பல்கலைக்கழகத்தில் சோஷலிசத்தைப் பற்றி உரைகள் நிகழ்த்தினார்.—205.
- மன்தேய்ஃபெல் [Manteuffel], ஓட்டோ தியதோர், பிரபு (1805—1882)—பிரஷ்ய இராஜியவாதி, உள்நாட்டு அமைச்சர் (1848—1850), அமைச்சர்-ஐனாதிபதி (1850—1858).—36, 96.
- மார்கன் [Morgan], லூயிஸ் ஹென்ரி (1818—1881)—பிரசித்தி பெற்ற அமெரிக்க விஞ்ஞானி, ஆதிகால சமூகத்தைப் பற்றி எழுதிய வரலாற்றாசிரியர், தன்னியல்பான பொருள்முதல்வாதி.—242.
- மார்க்ஸ் [Marx], கார்ல் (1818—1883) — விஞ்ஞானக் கம்யூனிசத்தின் மூலவர், அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் தலைவரும் ஆசானும்.—24, 79, 89, 137, 143, 156, 159, 197, 201, 202, 204, 208, 211, 223, 225, 226, 244, 246, 248.
- மாஜினி [Mazzini], ஜுஸேப்பெ (1805—1872)—இத்தாலியப் புரட்சியாளர், ஜனநாயகவாதி, இத்தாலியில் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர்; 1849 இல் ரோமானியக் குடியரசின் தற்காலிக அரசாங்கத்தின் தலைவர்; 1850இல் லண்டனில் ஐரோப்பிய ஜனநாயகத்தின் மத்தியக் கமிட்டியின் அமைப்பாளர்; முதலாவது அகிலம் நிறுவப்பட்ட பொழுது அதைத் தன்னுடைய செல்வாக்கின் கீழ் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி செய்தார்; இத்தாலியில் சுயேச்சையான தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுத்தார்.—159.
- மிக்வேல் [Miquel], யோஹன் (1828—1901) — ஜெர்மன் அரசியல்வாதி, 1840க்களில் கம்யூனிஸ்டுகள் சங்கத்தின் உறுப்பினர், 1890க்களில் பிரஷ்யாவின் நிதியமைச்சர்.—119.
- மில்டெ [Milde], கார்ல் ஓனாகுஸ்ட் (1805—1861)—சைலீஷியாவின் பெரிய ஆலை முதலாளி, 1848 மே மற்றும் ஜூன் மாதங்களில் பிரஷ்ய தேசிய அசெம்பிளியின் தலைவர், வலதுசாரி அணியைச் சேர்ந்தவர்.—34.
- மின்யே [Mignet], பிரான்சுவா ஓகூஸ்ட் மரீ (1796—1884)—பிரெஞ்சு மிதவாத முதலாளி வர்க்க வரலாற்றாசிரியர்

யர், முதலாளித்துவ சமூக உருவாக்கத்தின் வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டத்தின் பாத்திரத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் நெருங்கி வந்தவர்.—242.

மெட்டர்னிக் [Metternich], கிளேமன்ஸ், கோமகன் (1773—1859)—ஆஸ்திரியப் பிற்போக்கான இராஜியவாதி, வெளிநாட்டு அமைச்சர் (1809—1821), சான்சலர் (1821—1848).—27, 62.

மேரிங் [Mehring], பிரான்ஸ் (1846—1919) — ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் முக்கியமான பிரமுகர், வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் கட்டுரையாளர்; 1880 க்களில் மார்க்சியவாதியானார்; ஜெர்மனி மற்றும் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தின் வரலாறு பற்றி நூல்கள் எழுதியவர், கா. மார்க்சின் வாழ்க்கையை எழுதியவர்; ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் இடது சாரி அணியின் தலைவர்கள் மற்றும் தத்துவாசிரியர்களில் ஒருவர்; ஜெர்மனியில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியை நிறுவுவதில் முக்கியமான பங்கெடுத்தவர்.—224.

மொன்டெஸ்க்யூ [Montesquieu], ஷார்ல் (1689—1755) — பிரெஞ்சு சமூகவியலாளர், பொருளியலாளர், எழுத்தாளர், 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த முதலாளித்துவ அறிவொளி இயக்கத்தின் பிரதிநிதி, அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு உட்பட்ட முடியாட்சியின் தத்துவாசிரியர்.—228.

மோர்னி [Morny], ஷார்ல் ஓகூஸ்ட் லூயீ ஜோசப், டியுக் டெ (1811—1865)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, மூன்றாவது நெப்போலியனின் மாற்றாந்தந்தை மகன், 1851 டிசம்பர் 2இல் நடைபெற்ற திடீர்ப்புரட்சியின் அமைப்பாளர்களில் ஒருவர்.—43.

மௌரர் [Maurer], கியோர்கு லூத்விக் (1790—1872)—பிரபல ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர், புராதன மற்றும் மத்திய கால ஜெர்மனியின் சமூக அமைப்பு முறையைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தவர்.—204.

ராவீன் [Racine], ஜான் (1639—1699) — பிரெஞ்சு மூலச் சிறப்பான நாடகாசிரியர்.—81.

ராஸ்ஸல் [Russell], ஜான் (1792—1878)—ஆங்கில இரா

ஜியவாதி, விக் கட்சித் தலைவர், பிரதமர் (1846—1852, 1865—1866).—15.

ரிஷெலியே [Richelieu], அர்மான் ழான் டு பிலெஸீ, டியுக் (1585—1642)—பிரெஞ்சு எதேச்சாதிகாரக் காலகட்டத்தின் மாபெரும் இராஜியவாதி, கார்டினல்.—71, 72.

ரீச்சார்ட் முதலாவது (1157—1199) — இங்கிலாந்தின் அரசர் (1189—1199).—228.

ரூஸோ [Rousseau], ழான் ழாக் (1712—1778) — பிரெஞ்சு அறிவொளியாளர், ஜனநாயகவாதி, குட்டி முதலாளித்துவச் சித்தாந்தவாதி, ஆதிமூல இறைமைவாதத் தத்துவஞானி.—228.

ரோட்டெக் [Rotteck], கார்ல் (1775—1840) — ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் அரசியல்வாதி, மிதவாதி.—34.

ரோத்ஷீல்டுகள் — பல ஜரோப்பிய நாடுகளில் வங்கிகளை வைத்திருந்த வங்கியதிபர்களின் பரம்பரை.—134.

லஃபார்க் [Lafarque], போல் (1842—1911)—சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் பிரபல பங்கெடுத்தவர், தலைசிறந்த மார்க்சியப் பிரசாரகர், முதலாவது அகிலத்தின் பொதுக் கவுன்சிலின் உறுப்பினர்; பிரெஞ்சு தொழிலாளர்கள் கட்சியின் மூலவர்களில் ஒருவர்; கா.மார்க்ஸ், பி. எங்கெல்சின் சீடர், சகதோழர்.—193.

லஸ்ஸால் [Lassalle], ஃபெர்டினாண்டு (1825—1864)—ஜெர்மன் குட்டி முதலாளித்துவக் கட்டுரையாளர், வழக்குறைஞர்; 1860க்களின் துவக்கத்தில் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் சேர்ந்தார், ஜெர்மன் தொழிலாளர்களின் பொதுச் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவர் (1863); பிரஷ்யாவின் தலைமையின் கீழ் “மேலே யிருந்து” ஜெர்மனியை ஒன்றுபடுத்துவது என்ற கொள்கையை ஆதரித்தார்; ஜெர்மன் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கைத் துவக்கி வைத்தார்.—89, 108.

லீப்க்னெஹ்ட் [Liebknecht], வில்ஹெலம் (1826—1900)—ஜெர்மன் மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரபலப் பிரமுகர்; 1848—1849 ஆம் ஆண்டுகளின்

புரட்சியில் பங்கேற்றவர், கம்யூனிஸ்டுகள் சங்கம் மற்றும் முதலாவது அகிலத்தின் உறுப்பினர்; ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தின் ஸ்தாபகர்கள், தலைவர்களில் ஒருவர்; கா. மார்க்ஸ், பி. எங்கெல்சின் நண்பர், சக்தோழர்.—56, 116.

லுக்ஸம்பர்க்குகள்—செக் அரசமரபு (1310—1437), ஹங்கேரியாவின் அரசமரபு (1387—1437), புனித ரோமாவியப் பேரரசின் சக்கரவர்த்திகளின் மரபு (சில இடைவெளிகளுடன் 1308—1437).—60.

லுயீ பதினான்காவது (1638—1715)—பிரெஞ்சு அரசர் (1643—1715)—72, 73, 84.

லுயீ ஃபிலிப் (1773—1850)—ஆர்லியான் டியூக், பிரெஞ்சு அரசர் (1830—1848).—119.

லுயீ நெப்போலியன்—நெப்போலியன் மூன்றாவது பார்க்க.

லுயீ போனப்பார்ட்—நெப்போலியன் மூன்றாவது பார்க்க.

லூதர் [Luther], மார்ட்டின் (1483—1546)—மதச் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் பெருந்தலைவர், ஜெர்மனியில் புரோட்டஸ்டெண்டு (லூதரனிச) திருச்சபையை நிறுவியவர்; ஜெர்மன் மத்திய தர வர்க்கத்தின் சித்தாந்தி.—227.

லெத்ரு-ரொலேன் [Ledru-Rollin], அலெக்சாந்தர் ஓகூஸ்ட் (1807—1874)—பிரெஞ்சுப் பொதுவிவகார எழுத்தாளர், குட்டி முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளின் தலைவர்களில் ஒருவர், *Réforme* செய்திப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர், அரசியல் நிர்ணயச் சபை மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர், பின்னால் நாட்டை விட்டு வெளியேறினார்.—161.

லெவீ [Levi], லியோன் (1821—1888)—ஆங்கிலப் பொருளாதார நிபுணர், புள்ளி இயலாளர், சட்ட நிபுணர்.—145.

லேஸ்ஸிங் [Lessing], கோத்தஹல்ட் எஃப்ரயீம் (1729—1781)—ஜெர்மன் நாடகாசிரியர், இலக்கிய விமர்சகர், கலைத்துறையில் தத்துவாசிரியர், ஜெர்மன் மூலச்சிறப்பான இலக்கியத்தின் ஸ்தாபகர்.—225.

லோக் [Locke], ஜான் (1632—1704)—ஆங்கில இருமைவாதத்தின் தத்துவஞானி, புலனுணர்வுவாதி.—222.

- வாக்ஸ்முத் [Wachsmuth], எர்னெஸ்ட் வில்ஹெல்ம் கோட்லிப் (1784—1866)—ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர், தொல் லுலகம் மற்றும் ஐரோப்பாவின் வரலாற்றைப் பற்றி சில நூல்களை எழுதினார்.—229.
- வால்டெர்ஸேய் [Waldersee], பிரெடெரிக் குஸ்தவ், கவுன்ட் (1795—1864)—பிரஷ்ய ஜெனரல், இராணுவ விஷயங்களைப் பற்றிய எழுத்தாளர், யுத்த அமைச்சர் (1854—1858).—38.
- வான்டெர்பில்டுகன்—அமெரிக்காவின் நிதி மற்றும் தொழில் துறைப் பெருமுதலாளிகளின் மரபு.—41, 134, 216.
- விர்ட் [Wirth], மோரிடீஸ் (1849—1916க்குப் பிறகு மரணம்) —ஜெர்மன் கட்டுரையாளர் மற்றும் பொருளியலாளர்.—201.
- வில்ஸன் [Wilson], ஜோசப் ஹெவ்லாக் (1858—1929)—ஆங்கிலத் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் பிரமுகர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர், முதலாளி வர்க்கத்துடன் ஒத்துழைப்பைப் போதித்தார்.—152.
- வில்ஹெல்ம் முதலாவது (1797—1888)—பிரஷ்ய இளவரசர், பொறுப்பு-இளவரசர் (1858—1861), பிரஷ்ய அரசர் (1861—1888), ஜெர்மன் பேரரசர் (1871—1888).—29, 36, 70, 230.
- வில்ஹெல்ம் மூன்றாவது (1817—1890)—நெதர்லாந்தின் அரசர் (1849—1890).—61.
- வெல்க்கெர் [Welcker], கார்ல் தியதோர் (1790—1869)—ஜெர்மன் வழக்குரைஞர், 1848—1849இல் பிராங்க்பர்ட்டில் இருந்த தேசிய அசெம்பிளியின் உறுப்பினர்.—34.
- வெல்லிங்டன் [Wellington], ஆர்த்தூர் வெல்ஸ்லி, டியூக் (1769—1852)—ஆங்கிலப் படைத் தலைவர், இராணியவாதி, டோரி கட்சியாளர்; பிரதம மந்திரி (1828—1830); நெப்போலியனின் யுத்த காலத்தில் (1808—1814 மற்றும் 1815) பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தின் தளபதி.—69.
- ஜிஃபென் [Giffen], ராபர்ட் (1837—1910)—ஆங்கிலப் பொருளியலாளர், புள்ளியியலாளர், நிதி விவகாரங்களில் நிபுணர்.—80, 183,

- ஷ்டும் [Stumm], கார்ல் (1836—1901)—பெரிய ஜெர்மன் தொழிலதிபர், கன்சர்வேட்டிவ், தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தைத் தீவிரமாக எதிர்த்தவர்.—197.
- ஷ்டோக்கெர் [Stoecker], அடோல்ப் (1835—1909) — ஜெர்மன் மதகுரு, பிற்போக்கான அரசியல்வாதி, சோஷலிஸ்டுத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் தீவிரமான எதிரி, யூத எதிர்ப்பைப் பரப்பியவர்.—101.
- ஷ்மிட் [Schmidt], கோன்ரட் (1863—1932)—ஜெர்மன் பொருளியலாளர் மற்றும் தத்துவஞானி, திருத்தல்வாதத்தின் சித்தாந்தத் தோற்றுவாய்களில் ஒன்றாகப் பயன்பட்ட சில நூல்களை எழுதியவர்.—213.
- ஷ்லோஸ்ஸெர் [Schlosser], பிரெடெரிக் கிரிஸ்தல்ப் (1776—1861)—ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர், மிதவாதி, ஜெர்மன் வரலாற்றியலில் ஹெய்டல்பர்க் மரபுக்குத் தலைவர்.—32.
- ஸ்பெல் [Sybel], ஹென்ரிஹ் வான் (1817—1895)—ஜெர்மன் வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் அரசியல்வாதி.—47.
- ஸோட்பர் [Soetbeer], கியோர்கு அடோல்ப் (1814—1892)—ஜெர்மன் பொருளியலாளர் மற்றும் புள்ளியியலாளர்.—99, 215.
- ஸோம்பார்ட் [Sombart], வேக்னர் (1863—1941)—ஜெர்மன் கொச்சைப் பொருளியலாளர், முதலில் கத்தேடெர்-சோஷலிஸ்ட், தன் வாழ்க்கையின் கடைசிக் காலத்தில் பாசிசத்தை ஆதரித்தார்.—244.
- ஸ்துருவே, மியோத்தர் பெர்ங்கார்தவிச் (1870—1944)—ருஷ்யப் பொருளியலாளர் மற்றும் கட்டுரையாளர்.—234.
- ஸ்மித் [Smith], ஆடம் (1723—1790)—ஆங்கிலப் பொருளியலாளர், மூலச்சிறப்பான பூர்ஷ்வா அரசியல் பொருளாதாரத்தின் மாபெரும் பிரதிநிதிகளில் ஒருவர்.—228, 246.
- ஹாப்மன் வான் பால்லெர்ஸ்லெபென் [Hoffmann von Fallersleben], ஓளாகுஸ்ட் ஹென்ரிஹ் (1798—1874)—ஜெர்மன் கவிஞர் மற்றும் மொழியியலாளர்.—14.
- ஹாப்ஸ் [Hobbes], தாமஸ் (1588—1679)—இங்கிலாந்தைச்

சேர்ந்த தத்துவஞானி, யாந்திரிகப் பொருள்முதல்
வாதி.—222.

ஹார்டி [Hardie], ஜேம்ஸ் கேயர் (1856—1915)—இங்கிலாந்
தின் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் முக்கியமான
பிரமுகர், சீர்திருத்தவாதி, ஸ்காட்லாந்தின் தொழி
லாளர்கள் கட்சி (1888 முதல்) மற்றும் சுயேச்சையான
தொழிலாளர்கள் கட்சியின் (1893 முதல்) ஸ்தாபகரும்
தலைவரும், லேபர் கட்சியின் (1900ல் அது நிறுவப்
பட்டதிலிருந்து) தீவிரமான உறுப்பினர்.—152.

ஹான்ஸெமான் [Hansemann], டேவிட் (1790—1864)—ஜெர்
மன் பெருமுதலாளி, ரைன் மிதவாத முதலாளி வர்க்
கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர்; 1848 மார்ச்—செப்
டெம்பரில் பிரஷ்ய நிதியமைச்சராக இருந்தார்.—34.

ஹிங்க்கெல் [Hinkel], கார்ல் (1794—1817) —ஜெர்மன்
மாணவர், ஜெர்மனியின் ஒற்றுமைக்குப் பாடுபட்ட
அரசு எதிர்ப்பு மாணவ இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்.
—13.

ஹெகல் [Hegel], கியோர்கு வில்ஹெல்ம் பிரெடெரிக் (1770—
1831)—மூலச்சிறப்புடைய ஜெர்மன் தத்துவஞானத்
தின் பிரபல பிரதிநிதி, புறநிலைக் கருத்துமுதல்வாதத்
தைப் பின்பற்றியவர்.—15, 203, 222, 224, 228.

ஹெய்னே [Heine], ஹென்ரிஹ் (1797—1856)—மாபெரும்
ஜெர்மன் புரட்சிக் கவிஞர்.—76.

ஹெய்ஸெர் [Häusser], லூத்விக் (1818—1867)—ஜெர்மன்
வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் அரசியல்வாதி, மிதவாதி,
ஹெய்டல்பர்க் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர்.—
32.

ஹென்ரி நான்காவது (1553—1610)—பிரான்சின் அரசர்
(1589—1610).—71.

ஹோஹன்ஸோலர்ன் [Hohenzollern], லியோபோல்ட், இளவர
சர், 1885 முதல் கோமகன் (1835—1905)—ஹோஹன்
ஸோலர்ன் அரசமரபைச் சேர்ந்த பிரதிநிதி,
1870இல் ஸ்பானிய அரியணைக்கு உரிமை கொண்
டாடியவர்.—63, 64.

ஹோஹன்ஸோலர்ன்கள் — பிரான்டென்பர்க் எலெக்டாரர்கள்

(1415—1701), பிரஷ்யாவின் அரசர்கள் (1701—1918) மற்றும் ஜெர்மன் பேரரசர்களின் (1871—1918) மரபுவமிசம்.—25.

ஹோஹன்ஸ்டௌபென்கள் — புனித ரோமானியப் பேரரசு என்றழைக்கப்பட்டதின் சக்கரவர்த்தி மரபு (1138—1254).—13.

வாசகர்களுக்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றியும் இதன் தயாரிப்பைப் பற்றியும் தங்கள் கருத்தை அறியவும், அடுத்துவரும் வெளியீடுகள் சம்பந்தமாகத் தங்கள் ஆலோசனைகளை வரவேற்கவும் முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்ச்சியோடு காத்திருக்கிறது. தங்கள் கடிதங்களை "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, USSR" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

ISBN 5-01-001460-2